

వార్షిక రామాయణము నుందరకాండ

- స్టైలరపు శ్రీనివాసరావు

ఆధ్యాత్మిక, జ్యోతిష, వాస్తు, ఆరోగ్యాది అనేక విషయాలు తెలుసుకోండి... ఫేస్ బుక్

ఆధ్యాత్మిక గ్రంథ నిలయం

Like us to follow

@mohanpublications

మోహన్ పబ్లికేషన్స్

కోటగుమ్మం, అజంతా హోటల్ ఎదుట,
రాజమహేంద్రవరం - 533101.

శ్రీ మద్

వాల్మీకి రామాయణాయనమ్

(సుందర కాండము)

వివిధ పాఠాయణ పద్ధతులలో
నిత్యం పాఠాయణ చేసికొనేందుకు వీలుగా
తెలుగు వ్యావహారిక భాషలో కథ మఱియు విశేషాంశాలతో

: గ్రంథకర్త :

'రామాయణ ప్రవచన సుధాకర'

'భాషాప్రవీణ'

డాక్టర్. మైలవరపు శ్రీ నివాసరావు

ఎం.ఎ., (తెలుగు) ఎం.ఎ., (సంస్కృతము) హైచ్.డి.,

: ముద్రింపిస్తున్న ఉదారులు :

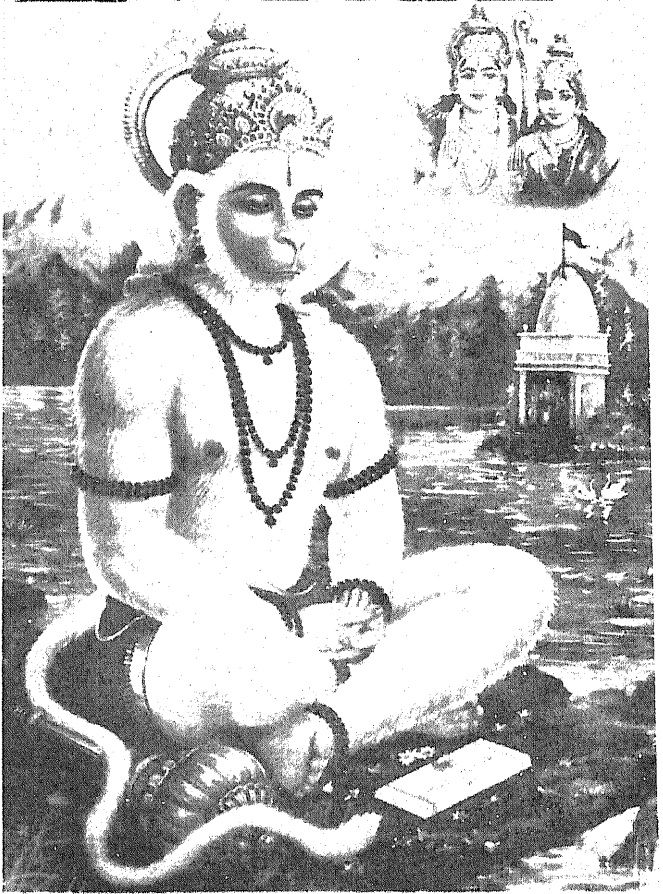
శ్రీ యుతులు

చెన్నంశెట్టి నవరత్న కుమారి వేంకటేశ్వర్లు (వేంకటేశ్వరరావు)

దంపతులు

నగరం పాలెం - గుంటూరు.

అంకితం

నీదుపేరిటి కాండము, నీదుకథయు
నీవు చెప్పగఁ జెప్పితి నీవు వినగ
ఎంతటి యదృష్టమీవు నాకిచ్చినావా!
అంకితమ్మిదె రామాయణాయనమ్ము!!

విషయసూచిక

విషయసూచిక	(i)
రెండో ముద్రణానికి ముందు రెండు మాటలు	(v)
అభివాదనలూ - అభినందనలూ	(viii)
ముద్రింపించిన దంపతుల ఫోటో	(ix)
గ్రంథకర్త దంపతుల ఫోటో	(x)
శ్రీమద్ వాల్మీకి సుందరకాండం నిత్యం పారాయణం చేయాలని ఉంటుంది. సమయంవారిదు. ఎలా? అయినా పారాయణం అంటే ఏమిటి? ఎలా చేయాలి? 1	
పారాయణ భేదాలు	3
(i) 16 రోజుల పారాయణ విధానం	}
(ii) సప్త సర్గపారాయణ విధానం	
(iii) సప్తతి పారాయణ విధానం	
(iv) ఇంతకీ అర్థం తెలియని పారాయణం వ్యర్థమేకదా!	5
(v) అందుకే, అర్థం తెలుసుకుంటూ ఇలా పారాయణం చేయండి!	
ఇంతకీ, శ్రీమద్ రామాయణంలో మనం ఎక్కడున్నాం?	7
దీనికే 'సుందరకాండ' అని పేరు ఎందుకు పెట్టాలి?	11
కదా ప్రారంభానికి ముందు గమనికలు	15
పారాయణ ప్రారంభంలో చదువవలసిన శ్లోకాలు	16

గమనిక: (1) ప్రతి సర్గలోనూ కథాభాగం కాగానే విశేషాంశలు వివరంగా ఉన్నాయి. అయితే అతి ముఖ్యమైన విశేషాంశల శీర్షికలను మాత్రమే ప్రక్కపుటలోని 'కథా ప్రారంభం' అనే శీర్షికలో ఇయ్యడం జరిగింది.

(2) గాయత్రీ మంత్ర బీజాక్షరాలున్న శ్రీమద్ రామాయణ శ్లోకాలని చాలా మంది పాఠకులు అడిగిన కారణంగా 24 బీజాక్షర శ్లోకాలని గ్రంథం చివరిలో (పుట 237) ఇయ్యడం జరిగింది.

(3) గ్రంథ కర్త గుఱించి.....పుట 239

(ii)

కథాభాగ సూచిక

స్థ సంఖ్య	విషయము	కథ+ విశేషాలు పుట
1.	ఆంజనేయుని నాలుగు అసాధ్య కార్యాలు	18
2.	లంక ఎంతో బాగుంది!	32
3.	మఱికొంత ధైర్యం వచ్చింది	35
4.	హనుమంతుని నగరప్రవేశం	38
5.	ఇంకా సీత కన్నడలేదు	41
6.	రావణుని అంతఃపురంలోకి ప్రవేశం	44
7.	...ఇక్కడ కూడా సీత లేదు	46
8.	పుష్పకవిమానం ఎలా ఉంది?	47
9.	రావణుని శయన మందిరం	48
	రావణుడు సీతని ఏ ఉద్దేశ్యంతో తెచ్చాడు?	50
	నిన్ను చంపించేందుకే పుడతాను.	51
10.	సీత కనపడింది (దా?)	59
	రావణునికి ఎన్నిచేతులు? ఎన్ని తలలు?	60
11.	సీత ఇలా ఉండదు- ఇంకా వెదకాలి	64
12.	శోకం కార్యాన్ని చెడగొడుతుంది	69
13.	మఱచిపోయిన నమస్కారం	72
14.	సీతమ్మ కన్పించి తీరుతుంది	79
15.	అయ్యో! సీతమ్మ ఇలా ఉందా? సీతేనా?	81
16.	నిశ్చయంగా ఈమెయే సీత	83
17.	పని నెఱవేర్చినందుకు తిరిగి నమస్కారం	86
18.	అడుగో! రావణుడు వచ్చాడు!!	87
19.	తన చావుకోసం వచ్చాడు రావణుడు	89
20.	సీతా! నాగుఱించి చెప్పుకుంటాను - విను!	91
21.	రావణా! మృత్యువుని కొని తెచ్చుకోకు!!	97
	ఈ గడ్డిపోచ శ్లోకానికి 15 అర్థాలు	98

22. చంపగల శక్తి ఉన్నా, రామాజ్ఞ లేదు 101
23. బ్రలకాలంటే భార్యగా ఆయిపో! 105
24. సీతావిషయంలో భేద-దండోపాయ ప్రయోగం..... 106
25. ఆయ్యో! నాచావు కూడా నా చేతిలో లేదా? 109
26. ఏమైనా సరే ప్రాణాలు విడుస్తాను! 110
27. 'త్రిజట' అనే రాక్షసికి వచ్చిన స్వప్నం - 'పక్షి' నూచించిన కుభం 112
కలలు ఎలా ఉంటాయి? విన్నివిధాలు? నమ్మవచ్చా? 113
28. మఱికొన్ని కుభనూచనలు 117
29. వర్షానికి చిత్తనం మొలకెత్తంది 118
30. ఎలా పక్కరించాలి? ...రామకథ ఉండిగా! 119
31. రామకథను విన్నించి కన్పించిన హనుమ 122
32. దేవతలారా! సత్యాసత్యాలు చెప్పండి 124
33. అమ్మా! నీకథ చెప్పవూ? - నాకథ యిది... 125
34. నువ్వు సీతవే! కాబట్టి నన్ను నమ్ము!! 127
35. రాముని రూపంతో పాటు నా స్వరూపం కూడా విను!
రామలక్ష్మణుల తొడలవి గూర్చి చెప్పమవి
సీత అడగడం ఆనాచిత్తమా? 132
రాముని కథలో హనుమ తన కథని ఎందుకు చెప్పుకోవాలి? 136
అంబనేయునికి ఉన్న పేర్లు - అంతర్థాలూ 137
36. తల్లీ! ఇదిగో! ఉంగరం తీసికో!! 141
37. వీవునెక్కి రాను - రాముడే రావాలి! 144
38. చూడమణిని చూపించు! కాక కథ వినిపించు! 147
39. అమ్మా! రావణవధ తప్పదు! 150
40. "మఱొక గుర్తు చెప్తాను - జాగ్రత్తగా వెళ్లిరా" 153
41. ఆశోకవన ధ్వంసం 154
42. అనుకున్నదే జైతోంది నుమా! 155
43. రావణుడు ఇక ఉండబోడు! 159
44. మఱికొంతమంది మంత్రి పుత్రులూ! పాండి!! 161
45. ఇంకా ఎవరోస్తారో! రండి!! 162
46. మల్లీ తోరణద్వారమే ఎక్కిన హనుమ 163

47. రావణ వంశనాశన ప్రారంభం..... 165
48. బ్రహ్మాస్త్రం హనుమంతుణ్ణి కట్టి తెచ్చింది..... 167
49. అధర్మమే నాశనానికి కారణం 172
50. నీకు మంచిని చెప్పేవారు లేరు! నే చెప్పతా విను!! 174
51. ఈ కాండలోనే ఆతి ప్రధానమైన హనుమంతుని నందేశం 176
ఈ సర్గ ముఖ్యమైనదని పెద్దలు చెప్తారు - ఎందుకో చూద్దాం! 180
52. దూతని చంపవద్దు! తప్పు!! 189
53. శీతోభవ హనుమతః 191
54. లంకాదహనం..... 195
55. కోపం చాల చెడ్డది (కోపాన్ని కోప్పడాలి) 196
56. ఇక్కడి నుంచి వెడతాను! - అక్కడి నుంచి తెస్తాను!! 198
57. దృష్టాసీతా (సీత కన్పించింది)..... 199
58. చేసింది చెప్పాను! - చేయాల్సింది చెప్పండి!! 201
59. ఆమె పాతివ్రత్యమే రావణుణ్ణి చంపడానికి చాలు! 204
60. రామాజ్ఞనే పాటించాలి..... 205
హనుమ చేసిన లంకా ధ్వంసం వలన ఏమి తెలిసింది? 205
లంకా ధ్వంసం ఎందుకు చేశాడు? 206
61. ఆనందంతో మధువన ధ్వంసం 210
62. రామునిబంబుకి ముందుగా సుగ్రీవుని బంబు 212
63. ప్రీతోఽస్మి సోఽహమ్..... 214
64. నియమం కలదీ - పతివ్రతా, సీతమ్మ 215
65. జరిగింది ఇది! జరుగబోయేది నువ్వు చెప్పు!! 217
66. వివరించి చెప్పవూ! 218
67. ....అని సీతమ్మ ఆశీర్వదించింది..... 219
68. అమ్మా! త్వరలో పట్టాభిషేకం జరుగుతుంది!! 220
(i) కాండ మొత్తంమీద మహా విశేషాంశం 223
(ii) ఇంకా లోతు విశేషాంశం 228
69. శ్రీరామ పట్టాభిషేక సర్గము 231
* గాయత్రీ బీజాక్షరాలున్న శ్రీమద్రామాయణ శ్లోకాలు 237
* గ్రంథకర్త గుటించి 239

రామాయ రామభద్రాయ రామచంద్రాయ వేధనే !

రఘునాథాయ నాథాయ సీతాయాః సతయే నమః !

విచిత్రమైన ప్రత్యక్షానుభవం

సుందరకాండని మూడవ మాఱు పాఠాయణం చేస్తూ 'రామ పట్టాభిషేకానికి నాలుగు దిక్కుల నుండి సముద్ర జలాన్ని తెమ్మని, సుగ్రీవుడు నాలుగు వానరానికి ఆజ్ఞ చేసాడు' అని చదువుతూ ఉన్నాను.

అకస్మాత్తుగా మా ఇంటిలో నేను పూజచేసికొనే చోటికి సరిగా నాలుగు వానరాలు వచ్చాయి. శ్రద్ధగా కూర్చున్నాయి. నా ఆనందం చెప్పలేనంత అయింది. మఱో చిత్రమేమంటే, ఆ నాలుగు వానరాలూ వెళ్లిపోబోతూ నాలుగు దిక్కుల వైపుకి ముఖాలు పెట్టి కాసేపు కూర్చున్నాయి. నాకు శరీరం గగుర్పొడిచింది. నా కుటుంబ మంతా ఈ చిత్రాన్ని తిలకిస్తూ ఉండేపోయింది. కాసేపటికి అవి వెళ్లిపోయాయి.

రోజూ కంటే ఆనందంతో నివేదన పూర్తి చేసికొని ఇవతలకి వచ్చానోలేదో, సరిగా అరగంటలోగా శ్రీయుతులు చెన్నంశెట్టి వేంకటేశ్వర్లు (వేంకటేశ్వరరావు)గారు వచ్చి 'సుందర కాండ గ్రంథాన్ని ద్వితీయ ముద్రణ నేను చేయించదలిచాను' అన్నారు. నా ఆశ్చర్యానికి అవదిలేదు.

ఇంత వఱకే అయితే మూఢమైన నమ్మకమవి కొట్టిపారవేయవచ్చునేమో! కాని ఇది జరిగాక ఒకనాడు శ్రీ వేంకటేశ్వర్లు (వేంకటేశ్వరరావు)గారు 41వ సర్గని పాఠాయణం చేసి 'మా ఇంటికి కూడ ఆంజనేయుడు ఒకసారి వస్తే బాగుండును' అనుకొన్నారట. అంతే! కొంతసేపటిలోనే వానరం వచ్చి తృప్తిగా పెట్టినవన్నీ ఆరగించి వెళ్లిందట. ఇది వారే చెప్పారు.

మా ఇంటి కంటే వారి ఇల్లు మరీ సందడిగా ఉండే ప్రాంతంలో ఉంది. మేడ మీద ఎన్నో గదులు దాటి పూజా గృహానికి వానరానికి వచ్చే అవకాశం అసలు లేదు. ఈ రెంటిని బట్టి నాకు ఇది గాఢమైన నమ్మకమే అయింది.

అసలు సుందర కాండ ప్రారంభం నుండి నాకు ఇలాంటి అనుభవాలే కలిగాయి. క్రొత్తపేట ఆంజనేయ స్వామి దేవస్థానం - గుంటూరులో శ్రీమద్ రామాయణం పై

ఉపన్యసింపవలసిందని ప్రధానార్చకులు శ్రీ అయినవోలు ప్రసాదుగారు నన్ను పిలిచారు. అప్పటికి ఆటుమాసాలుగా అశేష శ్రోతల సమక్షంలో శ్రీమద్ రామాయణాన్ని ఉపన్యసిస్తూ ప్రజాపతి సంవత్సరాదినాడు సుందర కాండ ప్రథమ ఉపన్యాసం చేసి వేదిక దిగను. శ్రీ చింతలపాటి వేంకట సీతారామాంజనేయ శర్మ ప్రతిపాదనపై సుందర కాండని ప్రచురించాలని నిర్ణయించడమూ, శ్రోతలందఱూ విరాళాలు వేసికొని ప్రచురించడమూ సాగింది. జీవితంలో చెప్పుకోదగిన ౬ ఘట్టం ఇది.

అకస్మాత్తుగా ధరవరలు పెరిగి అచ్చుపనికి కొంత ద్రవ్యం కావలసి రాగా 'ఎంత అయితే అంత ఇస్తామని ముందుకు వచ్చి, అప్పటికి అవసరమైన రు. 2,500 (అంతకు ముందు ఇదే గ్రంథం కోసం తామిచ్చిన రు. 650+ఇక్కడి శ్రీరాముని కల్యాణానికి 153 మేలిముత్యాలు కాక) ఇచ్చి ఈ గ్రంథాన్ని లోకానికి తెచ్చిన ఉదార దంపతులు శ్రీ చెన్నంశెట్టి నవరత్న కుమారి వేంకటేశ్వర్లు (వేంకటేశ్వరరావు) గారలు.

సుందరకాండం అచ్చుప్రారంభం కాగానే శ్రీరామ చంద్రుని అనుగ్రహ కారణంగా నా ఈ క్రింది గ్రంథాలు స్వచ్ఛందంగా వెలుగుచూచాయి.

గ్రంథము

ముద్రింపించిన వారు

- (1) మాంగల్య తంతునానేన - శ్రీ అన్నా వసుమతి కృష్ణమూర్తి - శ్రీ అంజనీ దేవప్రసాదరావు దంపతులు.
- (2) బాల కాండము - శ్రీ కోరళ్ల సరోజినీ పూర్ణచంద్రరావు దంపతులు
- (3) అయోధ్యా కాండము - శ్రీ సర్వనాథుని రామారావుగారు.

బాల - అయోధ్యలకు ప్రేరణ శ్రీ నీలి శ్రీరామమూర్తిగారు. నా ఉపన్యాసాలకు వస్తూ శ్రీమద్ రామాయణం మీది భక్తిలో నామిది ఇష్టంతో ఇలా ప్రచురింపవేయడం నాకు ఎంతో ఆనందాన్ని కల్గిస్తోంది.

శ్రీ చెన్నంశెట్టి దంపతులు నాకు నిత్య శ్రోతలు. అంజనేయ స్వామి గర్భాలయానికి ముందున్న బాగా వెడల్పయిన ఇనుపగేటు ఖర్చు, ప్రజాపతి సంవత్సర దేవీ నవరాత్ర వ్యయమూ భరించిన దాతలు. పాత గుంటూరులోని శ్రీ గంగాపార్వతీ సమేత అగస్త్యేశ్వరస్వామిదేవాలయ మహాకుంభాభిషేకానికి - అమ్మవారి విగ్రహ పునఃప్రతిష్ఠకి ద్రవ్యదానంతో పాటు, మంచి వ్యాపారకాలంలో (Season) కూడ దైవ కార్యానికి ప్రాధాన్యాన్ని ఇచ్చి దాదాపు 2 నెలలు అహర్నిశలూ శ్రమించిన భక్తులు వీరు.

అజాతశత్రువులూ - నిగర్వీ - అయిన శ్రీ వేంకటేశ్వర్లుగారు ఇటీవలే శ్రీ శ్రీ శ్రీ రత్నానంద స్వాములు (శ్రీ శైలం - కేదారనాథ్) వారి వద్ద భార్యా సమేతులై మంత్ర దీక్షను స్వీకరించారు. ఆధ్యాత్మిక దృష్టితోనే హిమాలయాలని తమ గురువుల వెంట వెళ్లి దర్శించిన ముముక్షువులు.

భార్య భర్తరి బద్దవైర హృదయా అని కలియుగ లక్షణంగా చెప్తారు. ఏ భార్యనైనా పిలిచి 'నీకు శత్రువు ఎవరు?' అని అడిగితే తడుముకోకుండా 'నా భర్తయే!' అని కలియుగంలోని స్త్రీలు చెప్తారని ఇతివృత్తం చెప్పింది. కాని ఈ దంపతుల అన్యోన్యత చూస్తే 'పరస్పర తపస్సంపత్వలాయిత పరస్పరౌ' అన్న కాలిదాసు మాట గుర్తుకు వస్తుంది. పార్వతి పరమేశ్వరుని కోసం - పరమేశ్వరుడు పార్వతికోసం తపస్సు చేసికొని దంపతులు ఆయోగ్యులు. అలాటి జంటే వీరిది. భర్త ఇస్తానంటే, భార్య - 'వెనుకవేయాలి' - అనడం కన్పించే ఈ కాలంలో ఆమె ఔదార్యం చెప్పుకోదగినది. వినాడూ విసుగూ - చిరాకూ లేక ప్రసన్నత ఆ యిరువురిలోనూ ద్యోతకమవుతూ ఉంటుంది. తానే నవ్వుతూ పల్కారించే శ్రీ వేంకటేశ్వర్లు గారు తన అదృష్టానికి కారణం 'తన వివాహం' అని పల్కూతూ ఆమెను చూపుతారు. ఎంతటి అదృష్టశీలిని ఆమె!

ఈ ఉదాహరణ దంపతులు మంచి గంధపు పరిమళమూ + చల్లదనంలా, చంద్రుని వెన్నెలా + ఆకర్షణీయతా లాగా జీవితాంతమూ అన్యోన్యంగా ఇలాగే ఉండి భగవత్ కృపకు పాత్రులు కావాలని, ఈ గ్రంథాన్ని ముద్రింపిస్తున్నందుకు కృతజ్ఞతాంజులలని పుటిస్తూ, పరమేశ్వరుని ప్రార్థిస్తున్నాను.

ఈ గ్రంథాన్ని ఎవరు పారాయణం చేసినా, ఆ ప్రేరణ పలితం ఈ దంపతులకే చెందుతుందని వేళే చెప్పనక్కరలేదు కదా!

ఆంగీరస శ్రావణ దహల శ్రయోదశి,

26-8-1992.

ఇట్లు

డా మైంవరపు శ్రీ నివాసరావు

గ్రంథకర్త

ఆభివాదనలూ - ఆభివందనలూ

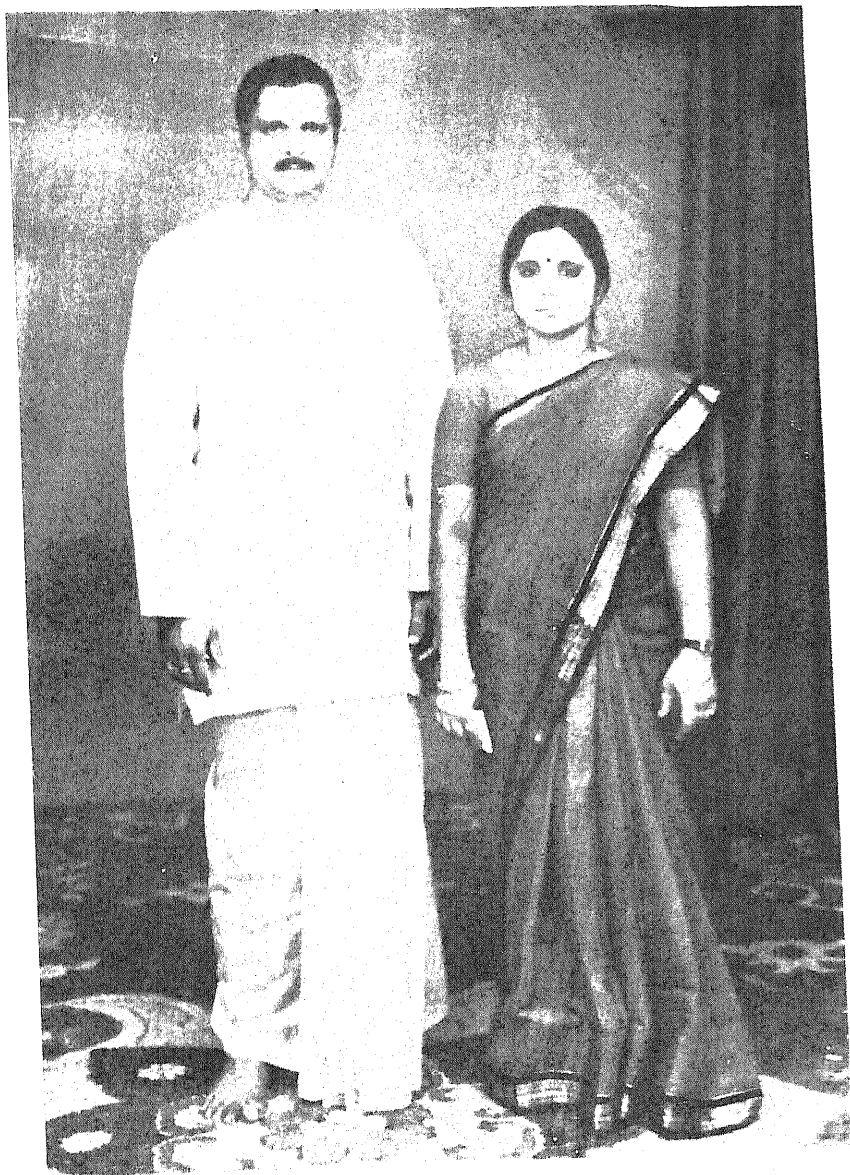
నాలుగు అక్షరాలు ఒంటదట్టే శరీరాన్నిచ్చినా యోగక్షేమాలే వారి భోగభాగ్యాలుగా జీవించి అకాల అకస్మిక మరణాన్ని పొంది, దివి నుండి కూడా నిత్యం వన్ను అశీర్వదిస్తూ అనునిత్యం నాకు అభయాన్ని ప్రసాదించే పూజ్యులు నా తల్లిదండ్రులు ఊషీ సీతారామమ్మ చంద్రశేఖరరావు దంపతులకూ - కొవ్వూరు ఆంధ్రగీర్వాణ విద్యాపీఠంలో సంస్కృతాంధ్ర భాషాభిక్షిపి వెట్టిన సర్వద్రాహ్మ శ్రీ కణ్ణి శ్రీ రామమూర్తిశాస్త్రి, కలగదేంకల సుబ్బారాయణుడు, రావూరి వేంకటేశ్వర్లు, (పూర్వ్యాశ్రమ) లక్ష్మణ యతీంద్రుల వారికి - ఆ జీవన దీక్షాప్రదాత, నా విద్యాజీవితానికి సార్థకత వేకూర్చిన ప్రొఫెసర్. వేదూరి సుబ్బారావు పెదమామ గారికి, మనసా వాచా కర్మణా నిరాడంబరులూ, నిష్కవబులూ, అనునిత్యం నా మనస్సులో మెదిలే ధర్మమూర్తి నామామగారు వేదూరి బ్రహ్మవంధం గారికి - నా మనసులో శ్రీరామచంద్ర పరబ్రహ్మాన్ని, తమ తపశ్శక్తితో ప్రవేశపెట్టి, తాముగా తెనాలి తాలూకా జూనియర్ కళాశాలలో శ్రీమద్రామాయణ ఉపన్యాసాలని నాచే వెప్పించి, తమ చాతుర్యాస్యకాలంలో తాము విని అనుగ్రహించి అశీస్సులనిచ్చిన మన్ననోఽంబుజా రార్యులు పుష్పగిరి పీఠాధిపతులు శ్రీ శ్రీ శ్రీ మదభినవోద్దండ విద్యాభారతీస్వపీఠహ స్వాములవారికి - గుంటూరులో నా రామాయణ విద్యని తొలుతగా అశీర్వదించిన ఓంకార క్షేత్రపు గాయత్రీ మాతకూ - నన్ను నిత్యమాశీర్వదిస్తూ, వాత్సల్యంలో చూచే మా అన్నగారు బ్రహ్మ శ్రీ మైంపరపు ఆంజనేయశాస్త్రిగారికి నా సాష్టాంగ ప్రణామాలు.

గ్రంథంలో అచ్యుతపులు పడరాదనే ఉద్దేశ్యంతో తానుగా శ్రద్ధవహించి, నాకంటె ఎక్కువ ఓర్పుతో 'గ్రంథం ఆసాంతమూ నాదే' అనే స్ఫూర్తితో సర్వాంగ సుందరంగా ముద్రణ వ్యవహారాన్ని సాగించి నన్నాంద పఱచిన చి శ్రీ కనమల్లపూడి పత్యనారాయణ (బుజ్జి) గారికి ఉత్తరోత్తరాభివృద్ధి అశీస్సులు. వారికి సహకరించిన మిత్రులు శ్రీ యకమా నాగేశ్వరరావు, శ్రీ గజవెల్లి వేంకటేశ్వరరావు గార్లకు నా దన్యవాలాలు.

లోకంలో శ్రీమద్రామాయణవ్యాప్తి జరిగేలా భక్తుల మనసులోనికి ప్రవేశించి మొదటిసారి దేవస్థానం శ్రోతలచేత అచ్యుతమయింది, రెండవమాటు శ్రీ నవరత్న కుమారి వేంకటేశ్వర్లు (వేంకటేశ్వరరావు) దంపతుల ద్వారా అచ్యుతమయింది, ఎండటిసో పారాయణపరులని చేస్తూ ఎండటికో సుఖశాంతులని ప్రసాదిస్తూ - సీతారామ లక్ష్మణులకు నమస్కరిస్తూన్న - ఆంజనేయునికి మోకరిల్లుతున్నాను.

ఆంగీరస శ్రావణ బహుల త్రయోదశి, ఇల్లు
 26-8-1992. మైంపరపు శ్రీ వివాసరావు (గ్రంథకర్త).

గ్రంథ కర్తృ దంపతులు

మైలవరపు సుబ్బలక్ష్మి, శ్రీనివాసరావు దంపతులు

శ్రీ మద్ వాల్మీకి సుందరకాండం

నిత్యం పారాయణం చేయాలని ఉంటుంది.

సమయం చాలదు.

ఎలా?

అయినా పారాయణం అంటే ఏమిటి?

ఎలా చేయాలి?

ఇది, ఈనాడు చాల మందిని వేదించే ప్రశ్న. అందుకే ఆ అభిప్రాయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకునే, ఈ గ్రంథాన్ని వ్రాయ సంకల్పించినది కూడ.

ఒకప్పుడు క్రొత్తపేట ఆంజనేయస్వామి దేవస్థానము- గుంటూరులో ప్రతి దినమూ రాత్రి 7 నుండి 8 వఱకు ది.19-10-90 నుండి దాదాపు సంవత్సర కాలం సాగిన నా శ్రీమద్రామాయణ ప్రవచనానికి ప్రతినీత్యం వచ్చే పన్నెండు వందల మంది శ్రోతల్లోనూ ఈ ప్రశ్న ఉండేది. దాదాపు అందరూ ఇదే ప్రశ్న అడిగితే ఇదే సుందర కాండ గ్రంథం వ్రాసాను.

భగవదశీర్వచనం వలన నాలుగు వెంట్లోనే ప్రతులన్నీ చెల్లిపోయి రెండవ ముద్రణకు వచ్చింది. అదే ఇది.

నిత్య పారాయణం చేసిన అందఱకూ ఎన్నెన్నో ప్రయోజనాలు సిద్ధించాయని ఉత్తరపూర్వకంగానూ, సమ్మూఖంలోనూ తెలియచేసారు. అందుకే ఈ రెండవ ముద్రణ చేపట్టినది కూడ. ఇలా వాంఛితం సిద్ధించిన వారిలో ఈ పుస్తకాన్ని ప్రచురింపిస్తున్న శ్రీ చెన్నంశెట్టి నవరత్నకుమారి వేంకటేశ్వర్లు దంపతులు ముఖ్యులు. వీరికి పుస్తకాన్ని ప్రచురించడానికి నా అంగీకారాన్ని తెలిపిన ఏమ్మలకూడ ఈ గ్రంథాన్ని ప్రచురింపించడానికి ఇద్దరు దాతలు ముందుకు వచ్చారు. కాని అప్పటికే అంగీకరించాను కాబట్టి వారిని ఆన్యథా భావించవద్దని మనవి చేసాను.

ఇంతకీ మందరకాండని పారాయణం చేయడం అంటే ఎలా? నమయం చాలదు ఎలా? అనే ప్రశ్నలు చాలమందిలో ఉన్నాయి. దానికి సమాధానం చూద్దాం.

ప్రశ్న వేయడం తేలికేగాని, సమాధానం వివరంగా వ్రాయక తప్పదు మఱి.

కొద్ది ఓపిగ్గా, చివరివఱకూ చదివితే, మీకు సమాధానం వస్తుంది.

సులభవిధానం అనేది ఒకటి ఉండవచ్చా? అని మఱికొందరి ప్రశ్నకూడ.

ఇలాటి ప్రశ్న, పార్వతి, శంకరుణ్ణి అడిగింది.

‘విష్ణు సహస్రనామాల’ అని శ్రీమహావిష్ణువుకున్న పేర్లని, వేయింటిని చెప్పే ఒక స్తోత్రం ఉంది. ఏవైనా అనివార్య కారణాలవలన, అన్ని నామాలనీ రోజూ పారాయణం చేయడం, కష్టం కావచ్చునని భావించిన పార్వతీదేవి, శంకరుణ్ణి ఇలాగే అడిగింది.

కేనోహయేన లఘునా విష్ణోర్నామసహస్రకమ్ |

వశ్యతే పండితైర్నిత్యం శ్రోతుమిచ్ఛామ్యహం ప్రభో! అని.

‘ఇన్ని నామాలకీ బదులుగా, లఘువుగా ఈ నామాల ఫలితం వచ్చేదీ, పండితులచే చదువబడేదీ ఏదైనా ఉంటే, చెప్పండి’ అని.

దానికి, శంకరుడు సమాధానం చెప్తూ

శ్రీ రామరామ రామేతి రమే రామే మనోరమే |

సహస్రనామ తత్పుత్ర్యం రామనామ వరాననే! అన్నాడు.

ఇలాటి సులభపద్ధతి లేదనీ, ఉండరాదనీ శంకరుడు పల్కకుండా, ‘శ్రీరామ రామ రామ’ అని భక్తిలో పల్కితే, ఒక్కొక్కసారి పలికినదీ ఒక్కొక్కవేయి విష్ణునామాల (ఒకసారి విష్ణుసహస్రనామాల చదివినంత) ఫలితాన్ని ఇస్తుందన్నాడు.

సమ్మించడం కోసం ఇలా అని ఉండవచ్చు- నిజమౌతుందా? అని ఆలోచన. నిజం కానిదాన్ని శంకరుడు చెప్తాడా!

‘ఓం నమో నారాయణాయ’ లోని ‘రా’ అక్షరాన్నీ

అలాగే ‘ఓం నమ శ్శివాయ’ లోని ‘మ’ అక్షరాన్నీ కలిపితే శివవిష్ణు సమ్మేళన రూపంగా ఏర్పడిన ఉభయబీజాక్షరమంత్రం ‘రామ’ అనేది.

అయితే ‘శ్రీ రామ రామరామ’ అంటే ‘వేయి’ రామనామ ఫలితాన్నిస్తుందని శ్లోకం చెప్తోంది. ఎలా?

'యరలవ' అనే అక్షరాల్లో 'ర' 2వది.

'పపబబమ' అనే అక్షరాల్లో 'మ' 5వది. దీన్ని 'సంకేత బాష' అంటారు. కాబట్టి

$$2 \times 5$$

'రామ' 10ని సూచిస్తుంది. $\times = 10$.

రా మ

రామ రామ రామ = $1:0 \times 10 \times 10 = 1000$. కాని, సీతమ్మలేని రాముడు కార్యసాధకుడు కాడు. అందుకే 'సీత' ని బోధించేందుకు 'శ్రీ' కలపాలి. ఆవుడు 'శ్రీ' రామ రామ రామ' అవుతుంది. ఇదీ 'భక్తితో అంటేనే, విష్ణు సహస్రనామ పారాయణ ఫలితమిస్తుంది. 'శ్రీ' అంటే సీత - 'రామ' అంటే రాముడూ - కాబట్టి, 'శ్రీ రాములు' (సీత మఱియు రాముడు, అందుకే బహువచనం ('లు') అని వ్రాయడం. "అ ప్రమేయం హి తత్తేజో యన్య సా జనకాత్మజా!" - రాముని యొక్క తేజస్సు అంతా సీతయే నట. అలాటి సీతారాముల్ని గూర్చి ధ్యానించడమే ఉండే, ఈ సుందరకాండని నిత్యం పారాయణ చేయడం వల్ల ఎన్నో సత్ఫలితాలని పొందిన ఎందఱో, మనకి కనిపిస్తుంటారు. అలాటి భక్తుల ప్రేరణయే ఈ పునర్ముద్రణకి కారణం

పారాయణం అంటే.....?

నిత్యమూ, భక్తి శ్రద్ధలతో ఈ కాండంలోని శ్లోకాలని దేవుని ముందు కూచుని పఠించడమే పారాయణమంటే.

అయితే శ్లోకాలు సంస్కృతంలో ఉండడం, అవి కూడా అర్థం కాకుండా ఉండడం, తప్పులు చదివితే ఏమైనా కల్గితే దేమో ననే భయం వల్ల, చదువగోరే వారు కూడా మానేస్తున్నారు.

అందుకని అందఱికి అర్థమయ్యే వ్యావహారిక తెలుగు భాషలో సుందరకాండాన్ని సంస్కృతంలో ముఖ్యమైన శ్లోకాలని అక్కడక్కడ ఉంచుతూ వ్రాసాను. ఇప్పుడు సంస్కృతాన్ని చదవలేమేమో అనే భయమూ ఉండదు. అర్థం కాదేమో అనే దిగులూ ఉండదు. ఇక పారాయణాల్లోని భేదాలని చూద్దాం.

(i) 16 రోజుల పారాయణ విధానం

ఈ కాండలో మొత్తం 68 పర్లలు (సంస్కృతంలో కొన్ని శ్లోకాలని కలిపి చేసిన ఒక విభాగం పేరు) ఉన్నాయి.

కొందరు 'రాఘవ' విజయం దర్శాల్

మమ సీతాపతి: ప్రభు:" అనే వరుసలో పారాయణం చేస్తారు. అంటే, ఇందాక రామశబ్దాన్ని 2, 5, అక్షరాలకి సంకేతంగా గ్రహించినట్లు ఆయా అక్షరాలని దట్టి ఆ రోజుకి అన్నేసి సర్గలు పారాయణం చెయ్యడమన్నమాట.

2 4 4 4 8 1 8 1

రా ఘ వో ని జ యం ద ద్వాల్ = 32

5 5 7 6 1 6 2 4 = 36

మ మ సీ తా ప తి: ప్ర భు: = 68

పారాయణ ప్రారంభం రోజున 2 సర్గలు, ఆ తర్వాతి రోజున 3వ సర్గ నుండి 6వ సర్గ వరకూ అంటే 4 సర్గలు. ఇలా 16 రోజుల్లో, కాండ పూర్తి చేసే విధానమే, 16 రోజుం పారాయణం అంటే. రాముడు షోడశకలా పరిపూర్ణుడు. 16 ఉత్తమ గుణాలు కల్గినవాడు కాబట్టి, 16 అంకె యోగ్యమై నదనే అభిప్రాయంతో, ఈ శ్లోకపాదం ప్రకారం పారాయణం చేయడం ఒక పద్ధతి. "సీతాభర్తయైన రాఘవుడు, నాకు విజయమును వేకూర్చుగాక!" అని ఈ శ్లోక పాదభావం.

సెలవులు నిర్ణీతకాలంలోనే ఉన్నవారికి, ఈ విధానం అనుకూలమై నది. అయితే 8 సర్గలు గరిష్ఠ పఠనం, కనిష్ఠం ఒక సర్గ పారాయణం చేయాల్సి వస్తుంది. 8 సర్గలని, పారాయణం చేయడానికి చదవడం బాగా అలవాటు ఉన్నవారికి గంట పడితే, లేనివారికి, మరో అరగంట అదనమౌ తుంది. చిట్టచివరి రోజున ఈ గ్రంథం చివరన ఉన్న శ్రీ రామ పట్టాభిషేక సర్గని చదివి, మళ్ళీ సుందరకాండ ప్రథమ సర్గాన్ని చదివి పారాయణాన్ని ముగించాలి.

(ii) సప్త సర్గ పారాయణ విధానం

40 రోజుల దీక్ష తీసికొని చేయడం 'సుందల' దీక్ష కదా! ఈ 68 సర్గల సుందరకాండని కూడా, రోజుకి 7 సర్గల చొప్పున, అంటే, ఈ రోజు 1 నుండి 7 సర్గలు, రెండవ రోజు 8 నుండి 14 సర్గలు . . . అలా రోజు 7 సర్గల చొప్పున పారాయణం చేస్తే, 39వ రోజుకి, 4 మార్లు సుందరకాండ పారాయణం అవుతుంది. ఒక సర్గ చదవవలసి వస్తుంది కూడా. (ఎందుకంటే 39 రోజుల్లో, రోజుకి 7 చొప్పున 273 సర్గలు చదవాలి కదా! 4 మార్లు 68 సర్గాలూ చదివితే $4 \times 68 = 272$ కదా! అందుకని). ఆ

మిగిలిన సర్గగా శ్రీరామ పట్టాభిషేక సర్గని చదువుతారు. సుందరకాండ గ్రంథ ప్రారంభంలోని సర్గకూడా, 40వ రోజున చదివి ముగిస్తారు. రోజూ 7సర్గల చొప్పున చేయబడే పారాయణం వలన నవ్తసర్గ పారాయణమని పేరు వచ్చింది.

ఇండాకటి పారాయణ విధానంలా, రోజురోజూ ఎన్ని సర్గలు? అని గుర్తుంచుకో నక్కఱలేకుండా, రోజుకి 7సర్గలు అని, మొద్దు అంకెగా గుర్తుంచుకొనే విధానం. 40 రోజుల దీక్షకూ అనువైనది.

(iii) నవ్తపారాయణ విధానం

రోజుకి 7సర్గలు చదివే వీలుకూడా లేని పక్షంలో, రోజూ ఒక సర్గపారాయణం చేయడం. 68 రోజుల్లో గ్రంథం అయిపోగానే ముగించేయకుండా, 69వ రోజున శ్రీరామ పట్టాభిషేక సర్గనీ, 70వ రోజున సుందరకాండ ప్రారంభ సర్గనీ పారాయణం చేసే ముగించడం. 70 రోజుల దీక్ష కాబట్టి, నవ్తతీదిన పారాయణం అంటారు.

ఇవన్నీ, సమయాన్నీ అవకాశాన్నీ బట్టి, మనకి మనం నిర్ణయించుకొనేందుకు వీలుగా, చేయబడినవి.

ఇన్ని వెనులుబాలులున్నా పారాయణం కుదరడం లేదని అంటే, అదొక 'సాకు' మూతమే.

(iv) ఇంతకీ అర్థం తెలియని పారాయణం వ్యర్థమేకదా!

అందుకే సరళ వ్యావహారిక తెలుగు భాషలో సుందరకాండాన్ని వ్రాయడం జరిగింది. అర్థం తెలియకుండా పారాయణం చేస్తుంటేనే, ప్రయోజనం సిద్ధిస్తోందంటే, అర్థం తెలిసి చేస్తేనో. . . . అందుకే, ముఖ్యమైన శ్లోకాలను నడుమ నడుమ ఉంచి, సంస్కృత శ్లోకాలభావం చెడిపోకుండా, పారాయణానికి వీలుగా కూడా, 68 విభాగాలుగా వ్రాయడం జరిగింది.

(v) అందుకే, అర్థం తెలుసుకుంటూ ఇలా పారాయణం చేయండి!

చదివేది (పారాయణం చేసేది) తెలియకపోవడం వలననే, విసుగు పుట్టి, ఈ పని అయింతర్వాత పారాయణం చేద్దాం, అనుకుంటూ, అలా గడిపేసి, ఈ రోజుకి మాని, రేపు రెండూ కలిపి చేద్దాంలే, అనుకోడం, మొత్తానికి ఎగవేయడం సంభవిస్తోంది.

అందుకని, అర్థం తెలిపేలాగునా, పాఠాయణం సాగేలాగునా, మనకి కార్యం సాధింపబడే లాగునా, నమయ వియమానికి లోబడి ఉండేలాగునా, కథాప్రారంభానికి ముందు ఉన్న ప్రకారం పాఠాయణ క్లౌకాలు చదివి పాఠాయణం ప్రారంభించండి.

పాఠాయణ ప్రారంభానికి ముందు కొంత తెలుసుకోవలసి ఉంది.

వాల్మీకి మహర్షులవారు శ్రీమద్ రామాయణాన్ని వ్రాస్తూ, కొంత కొంత కథాభాగానికి, “కాండ” అని పేరు పెట్టారు.

శ్రీరామచంద్రునికి సీతమ్మతో పెళ్లి కావడం. అయోధ్యకి లక్ష్మణ, భరత, శత్రుఘ్నులు, కూడా, భార్యలతో రావడం వఱకూ ఉన్న కథని ‘బాలకాండ’ అన్నారు.

కైక, వరాలు కోరడం, సీతారామ లక్ష్మణులు పద్మాలుగు సంవత్సరాల వనవాసం కోసం అయోధ్యని వీడివెళ్లడం, అత్రిమహర్షి-ఆయన భార్య అనసూయా దేవీ, వీరిని ఆశీర్వదించడం, అనసూయాదేవి సీతమ్మకి వాడని పూలనీ, వస్త్రాలనీ బహూకరించడం వఱకూ ఉన్న కథని ‘అయోధ్యా కాండ’ అన్నారు.

సీతారామ లక్ష్మణులు అరణ్యంలో సంచరించడం, విరాడుణ్ణి వధించడం, మహర్షుల ఆశ్రమాలు సందర్శించడం, ఛూర్పణఖ రావడం సీతని రావణుడు అపహరించడం, కబంధుని వధ, శబరికి రాముడు దర్శనాన్ని ఇయ్యడం వఱకూ ఉన్న కథని, ‘అరణ్య కాండ’ అన్నారు.

సుగ్రీవుని భార్య “రుమ” ను ఎత్తుకుపోయి, తనభార్యగా చేసికొన్న ‘వాలి’ వధించడం, అతని ప్రశ్నలకు సరైన సమాధాన మీయడం, తన భార్య సీతని వెదకే నిమిత్తం అంగదుని సేనానాయకత్వంలో, ఆంజనేయునికి అంగుళీయకాన్ని ఇచ్చి పంపడం, ఆంజనేయుడు మొదలైన వానర శ్రేష్ఠులు లంకా సముద్రం దగ్గరకు చేరడం, వఱకూ ఉన్న కథని ‘కిష్కింధకాండ’ అన్నారు.

ఈ మీదట రాబోయే కథని ‘సుందర కాండ’ అన్నారు.

వ్యక్తికి బలం ఉండవచ్చు. కాని బుద్ధిబలం లేక ప్రయోజనం లేదు. సింహం-కుందేలు కథ చిన్నప్పుడు చదివాం. అయితే బుద్ధిబలం - శరీర బలం ఉన్నా, ధైర్యం లేకపోతే పరాక్రమాన్ని చూపించే అవకాశం ఉండదు. అలా శరీర-బుద్ధిబలాలూ - ధైర్యం ఉన్నాయి కదా అని దేశాన్నిబట్టి, కాలాన్నిబట్టి పోయే విధానమూ, అన్నిటికీ మించి ఈ లక్షణాలతో పోలికలేని 'వినయము' లేకపోతే కార్యసిద్ధి కాదు. ఇవన్నీ కావాలనీ, అవన్నీ హనుమలోనే ఉన్నాయనీ గమనించి, అంగుళీయకాన్ని హనుమకే ఇచ్చాడు రాముడు.

మరోవిశేషం కూడా ఉంది. సీతావ్యేషణం అనేది రామకార్యం. భగవంతుని పనికి ఎవరెవరు ఎంతెంత సహాయపడగలరు? అని ప్రశ్నిస్తే 10 యోజనాలు ఎగురుతానన్న గజాడు 10వ వంతు సహాయపడగలనన్నాడన్న మాట. అలాగే గవాక్షుడు 20 యోజనాలశక్తి కలవాణ్ణి- అన్నాడంటే 5వ వంతు సహాయపడతానని అన్నాడన్నమాట. భగవదనుగ్రహం ఎవరి మీద ఉంటుంది? అంటే, సంపూర్ణంగా సహాయపడగలనని ముందుకొచ్చే వాడేమీద. అలాగని శక్తిలేనివాడు సహాయపడతానని చెప్పి ప్రయోజనమేముంది? అందుకే, ఇంతకు మించి మావలన కాదని చెప్పారు. శక్తికి మించి వాగ్దానం చేయదలచడం, సహాయం చేయడం కూడ తప్పే.

అందుకే జాంబవంతుడన్నాడు. 'దీనికి ఆంజనేయుడే తగును - అతని శక్తి ఆతనికి తెలియదు' అని. 'ఇదో పెద్ద పనా? ఇలా చేసాను - అలా చేసాను అని, చేసి ఉంటే పాగడు కోరాదనడానికీ, చేయకపోయినట్లయితే డాంబికాలు పల్క కూడదనడానికీ నిదర్శనమే, ఆంజనేయునకు తన బలం తనకు తెలియక పోవడం. పుట్టినపుడే సూర్యుని మ్రింగదలచిన శక్తి ఉన్నవానికీ, అందఱు దేవతల అనుగ్రహమూ, వరాలూ లభించిన వానికీ, 'అతని బలం ఆతనికి తెలియకుండా ఉండుగాక!' అని శాపం ఈయడంలోని ఔచిత్యం ఇదే.

ఎంత బలం తనకున్నదో తెలిసినందువలననే, రావణునకు అహంకారం పెరిగి, లంకానగరం సమూల ధ్వంసం కాబోతోంది. అహంకారం ఎవరికీ ఉంటే వారు నశించడమే కాక, వారిని ఆశ్రయించిన వారికీ నాశనం తప్పదని భావం. అందుకే మహర్షులు, హనుమకీ 'తన బలం, తనకు గుర్తు చేస్తే తప్ప తెలియదు' అని శాపం ఇయ్యడం. మహర్షుల శాపాలు ఎక్కడ చూచినా, వ్యక్తులకి వరాలే గాని, శాపాలు ఎక్కడా కానేకావు.

గుర్తు చేసేవాడు ఉంటే కదా, హనుమకీ గుర్తు వచ్చేది. పోనీ - "జాంబవంలా? గుర్తుచెయ్యి" అని రాముడు చెప్పాడా? - లేదు. పని సాధించుకోవలసిన రాముడు ఎందుకు చెప్పలేదు? ఆ బుద్ధికూడ అక్కడివాళ్లకి కలిగి పనిని సాధించాలి" అని.

రాముని ఆలోచన చిత్రమైనది. సీతమ్మని ఎఱిగిన లక్ష్మణుడు చెంతనే ఉంటే కాదని, ముక్కు మొగం ఎఱుగని అంజనేయుణ్ణి, లంకకి పంపించదలిచాడు. ఈయన పంపదలిస్తే, హనుమకూడా, 'నేనెఱుగను' అనకుండా వెళ్లడానికి సంకల్పించాడు. దక్షిణ సైన్యానికి నాయకుడు అంగదునకుగాని, అందఱికంటే పెద్దవాడైన జాంబవంతునకుగాని, ఈ అవకాశం లేక, హనుమకే ఈ అవకాశం, రాముడు ఇచ్చాడు. దీన్నే 'భగవదనుగ్రహం' అంటారు. మనం చేయలేని పనినికూడా, మనమీద భగవంతునకు అనుగ్రహ బుద్ధి, కల్గిన రోజున మనకే అప్పచెస్తాడు.

రాముని అంగుళీయకం ఎవరికీ కాకుండా, తనకే యిచ్చినా మిగిలిన వారిని తక్కువగా చూడడం కాని, తానే ఎక్కువ, అని భావించడం కాని హనుమకీ లేవు.

ఈ లక్షణాలన్నీ, హనుమకి, నిరంతరం రాముణ్ణి మనసా భావన చేయడం వలన కలిగాయి. ప్రతిసందర్భంలోనూ, "ఇలాటి సందర్భంలో రాముడైతే ఏం చేస్తాడు?" అని ఆలోచించడమే, "రామభావన భావనం" అంటే. ఆ 'రామభావన భావనం' కలవాడు హనుమ.

అయోధ్యా రాజ్యం వచ్చినా, ముఖంలో ఏ మార్పు, అహంకారం రామునికి ఎలా లేవో, అలాగే హనుమకీ కూడా, రాముడు అంగుళీయకాన్ని ఇచ్చినా, మార్పులేదు. ముఖంలో ఇలాటి స్థితి లక్ష్మణునకు ఇంకా ఏర్పడలేదు. అందుకే, దూత లక్ష్మణుడు కాదు, అంజనేయుడే.

వర్షకాలం దాటగానే వస్తానన్న సుగ్రీవుడు రాకపోతే, లక్ష్మణుణ్ణి దూతగా కిష్కంధకు పంపి, లక్ష్మణునకు తెలియకుండా పరీక్ష పెట్టాడు రాముడు.

ఏ క్రోధం, దూతకృత్యాన్ని చెడుగొడుతుందో, అదే కోపంతో, 5 తలల పాములా వెళ్లిన లక్ష్మణుడు, సుగ్రీవుని మేధావితనం వలన, తార ఎదురు రాగానే, చప్పచల్లారిపోయాడు.

శయ్యా గృహం నుండి, పర పురుషుడు చూడ వీలేని రీతిలో తార వస్తే, తలదించుకుని, తార అడిగినప్రశ్నలకి సమాధానంకూడ, పలుకలేక పోయాడు లక్ష్మణుడు.

వానరసేనలని తెచ్చినా, పరీక్షలో మాత్రం రాముడనుకున్నన్ని ఎక్కువ అంకాలతో (Marks), లక్ష్మణుడు ఉత్తీర్ణుడు కాలేదు. ఇక్కడ సమాధాన పత్రాన్ని దిద్దిన వాడు హనుమ. పరీక్ష పెట్టినవాడు రాముడు. ఆభ్యర్థి లక్ష్మణుడు. పరీక్ష కేంద్రం కిష్కింధ.

ఈ లక్ష్మణుడు, లంకకి వెడితే ఏమౌతుంది? అనేది, ఇక్కడే తేలిపోయింది.

ఇక్కడి సుగ్రీవుని కంటే ఎన్నోరెట్లు మాయావి రావణుడు, ఆక్కడున్నాడు. ఇక్కడి తారకంటే, అనాచిత్యంగా, అసభ్యంగా కన్పించే నిత్య శృంగారరాయణలైన

స్త్రీలు ఎందరో, అక్కడున్నారు. ఇంతే కాక, ఇక్కడ కోపం రాదగిన సంఘటనలు మించిన, అనేక సంఘటనలు అక్కడ రానున్నాయి. అన్నింటికీ మించి, సుగ్రీవుడులాటి వాణ్ణి కూడా మాల వినేలా చేయగల హనుమ, ఇక్కడ ఉన్నాడు కాబట్టి, పనిజరిగింది. అక్కడ అలాంటాడు విభీషణుడు ఉన్నా, హనుమతో బలపరాక్రమానికి సాటిరాడు.

మఱి, లక్ష్మణుణ్ణి వెంట తెచ్చుకున్నది ఎందుకు? అంటే, గ్రామంగాని, నగరంగాని, 14 ఏండ్ల కాలంలో, ప్రవేశించరాని నియమం కల రామునికి, సుగ్రీవుని వద్దకు పంపేందుకు కావాల్సిన వ్యక్తి, అంతరంగికుడై ఉండాలి కదా! అందుకున్నూ, తన మానసిక బాధని వినడానికి, ఇంకా శూర్యణ, అయోముఖి, అవే వాళ్ల ముక్కు చెవులు కోయడం, మొదలైనవాని కోసమున్నూ.

అలాగే, సుగ్రీవుడు కూడ దూతకృత్యానికి పనికిరాడు. రాజైనవాడు దౌత్యానికి పోరాడు. పైగా, అతడు లేకపోతే, అతని సైన్యం తనమాల వినకపోవచ్చు. లేదా లంకకి వెళ్లిన సుగ్రీవుడు, మాయావియైన రావణునితో చేయి కలిపితే, విషయం జటిలం కావచ్చు. అదీ కాక, అనుమాన స్వభావం కల సుగ్రీవుడు, తాను లంకకి వెళ్లిన కాలంలో, తన సైన్యాన్ని రాముడు, తనచెవుకు తిప్పేసుకున్నాడేమోనని భయపడవచ్చు. దానితో పని అయినా కాకపోయినా, అల్ప వ్యవధిలో, తిరిగి వచ్చేస్తాడు. దౌత్యం చెడుతుంది. అన్నింటికీ మించి, అంగదునికి సైన్యంమీద అధికారం, కొంతకాలమైనా ఉండడం సుగ్రీవునకు గిట్టనిది.

అంగదుడు కూడ, దూతకృత్యానికి పనికిరాడు. పినతండ్రి సుగ్రీవునికి, వీనికి సహృదయత అంతగా లేదు. వానరసైన్య మధ్యంలో, సుగ్రీవుని గూర్చి చాల తప్పుగా మాట్లాడాడు.

సముద్రపు బొడ్డుకి రాకముందు ఇతడు వెడితే, అలోచనలు సుగ్రీవునిమీదా, అలోచనలు లంకలోనూ ఉండి, పని సానుకూలపడదు. ఇక ఈ యిద్దటిలో ఎవరు పనిని సాధించినా, మఱొకరికి అసూయా ద్వేషాలే.

ఇలాంటి రామభావనని భావించగల జాంబవంతుడు కూడ, ఇక్కడే ఉన్నాడు. భగవద్భావనతో, శ్రీ మహావిష్ణు త్రివిక్రమావతారాన్ని, ముమ్మాఱు ప్రదక్షిణం చేయాలని సంకల్పించి, ఇరవైయొక్క మాఱులు చేయగలిగాడు. అందుకే, అలాంటి జాంబవంతుడు, - సరియైన కాలం ఇది అని గ్రహించి - సరియైన వ్యక్తి అంగుళీయ కాన్ని పొందిన 'హనుమ' అని గ్రహించి - అతని బలం అతనికి గుర్తుచేసి, మహేంద్ర పర్వతంపై, సముద్రం ముందు, లంకకి ఎగిరేందుకు వీలుగా, అంజనేయుణ్ణి నిలబెట్టాడు.

ఇక్కడి నుండి సుందరకాండ ప్రారంభమన్న మాట.

**దీనికే “సుందర కాండ” అని
ఎందుకు పేరు పెట్టాలి?**

మిగిలిన కాండలన్నీ ‘సుందర కాండ’లు కావా? ఏదో విశేషం లేక ఇలా పేరు పెట్టరు కదా! వరసగా విశేషాలు చూద్దాం.

1. శ్రీ మద్రామాయణానికి కథానాయకుడు రాముడు. ఏ కథలోనైనా నాయకుడు అన్ని విభాగాలలోనూ (రామాయణంలో “కాండ”లలో) కన్పించి తీరాలి. బాల - ఆయోధ్య - ఆరణ్య - కీష్కింధలలో కన్పించే రాముడు, సుందరకాండలో కన్పించడు. మీద నున్న యుద్ధ - ఉత్తర కాండలలో మళ్ళీ దర్శనమిస్తాడు. నాయకుడైన రాముడు కన్పించని కాండే అయినా, పరోక్షంగా ఆయన గుణగణాల ప్రశంసే ఉన్న కాండ కాబట్టి “సుందరం”.
2. తప్పిపోయినవారిని గానీ, ఎత్తుకుపోబడిన వారినిగానీ, వెదకడానికి, వారిని ఎఱుగున్న వ్యక్తులను పంపిస్తాం. కాని సీతాముఖం ఏనాడూ ఎఱుగని ఆంజనేయుణ్ణి (ఒక్కణ్ణి) పంపించాలని రాముడు సంకల్పించడం, అలాగే ఆంజనేయుడు బయలుదేరడం, అనే విచిత్రత ఉన్న కాండ కాబట్టి “సుందరం”.
3. కథకి సంబంధించిన అన్ని కాండలలోనూ నాయకుడూ, నాయికా అనే ఇద్దఱూ సహజంగా ఉంటారు-ఉండాలికూడ. కాని అయ్యవారే (రాముడే) ఉండి, అమ్మవారిని (సీతమ్మ) తలుస్తూ ఉన్న కాండ “కీష్కింధం”. అమ్మవారే ఉండి, అయ్యవారిని తలుస్తూ ఉన్న కాండ “సుందరం”. అందుకని కూడ “సుందరం”.
4. తన భర్త రాజ్యం లేనివాడై, తనను కోరే రావణుడు రాజైనా - తన భర్త సంపద లేనివాడై, రావణుడు సంపన్నుడు అయినా - తన భర్త నార బట్టలు కట్టగా, రావణుడు పట్టపస్రాలు ధరించినా - తన భర్త అడవిలో ఉన్నా, రావణుడు మహామందిరాలలో ఉన్నా - తన భర్త తననే కోరుతూ, రావణుడు కూడా కోరుతూ ఉన్నా - తన భర్తే తనకు సర్వస్వమని పత్ని, భారతీయ సంప్రదాయాన్ని కోటిన్లోలో ఎలుగెత్తి ఆచరించి చెప్పిన సీతమ్మ ద్వారా, స్త్రీ ఔన్నత్యాన్నీ, ఆచరింపదగిన ధర్మాన్నీ చెప్పించిన కాండ, కాబట్టి ‘సుందరం’.
5. ఎంతో ఆలోచనతో, రామలక్ష్మణులు లేని సమయం కోసం వేచి ఉండి బలాత్కారంగా అపహరించికొని వచ్చిన సీతమ్మని, ఆకాశంలో వెడుతూన్న ఏ

గంధర్వుడు, కిన్నరుడు మొదలైన ఎవరైనా చూచి, రామునకు విన్నవించేలా, ఆశోకవనంలో బహిరంగంగా ఉంచి, తన మనస్సుని సరిగా అర్థం చేసికోవలసినదిగా రావణుడు ప్రార్థిస్తూ, దర్శనమిచ్చే కాండ, కాబట్టి “సుందరం”

6. అలా అపహరించిన సీతమ్మని, ఎంతో గట్టి రక్షణలో ఉంచాలని తెలిసిన రాజైన రావణుడు, అంగవైకల్యం ఉన్న రాక్షస స్త్రీలనే కాపలా పెట్టి, తన మనసుని అర్థం చేసికొనమని ప్రార్థిస్తూ దర్శనమిచ్చే కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.
7. “తీసికొని వెళ్లి రామునకు నమర్చిస్తాను రమ్మని” అంజనేయుడు ప్రార్థిస్తే, ప్రతి క్షణమూ మనోవ్యధతో క్రుంగిపోతున్నట్లు కన్పించిన సీతమ్మ, “రాను” అని బదులు పల్కిన గట్టిదనం ఉన్న కథ కలది, కాబట్టి “సుందరం”
8. ఇష్టం లేని ఆమెను, తన భార్యలముందే బ్రతిమలాడుతూ, తనవారి ముందే “కుక్కా!” అనే తిట్లు దగ్గటనుండి, పైవరస తిట్లని తిట్టించుకొనే లంకాధినేత ఉండే కథ, కాబట్టి “సుందరం”
9. కైకమ్మ కోరిక ప్రకారం, ఏ పద్నాలుగు సంవత్సరాలూ రెండునెలల్లో తీర బోతున్నాయో, ఆ రెండు నెలల్నే తానుకూడా గడుపుపెడుతూ, తన యథార్థ రూపం గమనించమని ప్రార్థించే కథ కల రావణుడున్న కాండ, కాబట్టి “సుందరం”
10. ముగ్ధ, కుంత, తోమర, ప్రాస, మొదలైన పేర్లుగల మారణాయుధాలని నిత్యం ధరించి తిరిగే రాక్షసులని, నిరాయుధుడై వణికింపచేసిన చరిత్రకల అంజనేయుడున్న కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.
11. రావణుణ్ణి చంపగల దైవశక్తి తనలో ఉండి, సాక్షాత్తు శ్రీ మహావిష్ణు స్వరూపుడై అయి కూడా, మానవ ధర్మంతోనే పోరాడాలని నిశ్చయించిన రాముని చుట్టూ తిరిగే కథ ఉండే కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.
12. తిండి రావణునిదే అయినా, బుద్ధి మాత్రం సీతాపక్షాన ఉండి, సీతమ్మ శుభాన్ని కోరే త్రిజట, సరమ మొదలైన రాక్షస కాంతలున్న కథ ఉండే కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.
13. భస్మం చేయగల శక్తి ఉండి కూడా, రాముని ఆదేశాలకై ఎదురు చూస్తున్నానని పలుకుతూ, భయం పైకి నటిస్తూ, లోపల మహాదైర్య సాహసాలున్న సీతమ్మ ఉన్న కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.
14. జీవాత్మ రూపిణియైన సీతమ్మని, పరమాత్మ రూపమైన రామునితో సందానం చేయడానికి, శరీరమనే “లంక” అంతా అన్వేషిస్తూ గురురూపంలో ఉన్న అంజనేయుని కథ ఉన్న కాండ, కాబట్టి “సుందరం”.

15. 24,000 శ్లోకాల రామాయణంలో, 12 వేలవ శ్లోకంతో ఈ కాండ ప్రారంభమౌతుంది. మొదటిదైన బాలకాండలానే, ఈ కాండ మొదటి శ్లోకం ప్రథమాక్షరం 'త' - చివరి శ్లోకం చివరి అక్షరం 'త' - అందుకని "సుందరం".
16. 'విద్యాద్బలు' అంటే విద్యార్థి, విద్యార్థిని - ఇద్దటిసీసంబోధించినట్టే. దీన్ని ఏకశేష సమాసం అంటారు. అలాగే 'సుందరశ్చ సుందరీచ సుందరౌ తయో రధిక్పత్య ప్రవృత్తః సుందరకాండః అని అర్థం చెప్పే సుందరుడైన (విష్ణు సహస్ర నామాల్లో ఒకటి) రాముణ్ణి గూర్చి పరితపిస్తున్న సుందరియైన (బాలా త్రిపుర సుందరి) సీతని, వెదకి వానరుడై, నరునికి ధైర్యాన్నిచ్చిన సుందరుడున్న (సుందర హనుమాన్) కథ కలిగిన కాండ, కాబట్టి "సుందరం".
17. తనకి నిత్య సన్నిహితుడైన లక్ష్మణస్వామి చెంతనే ఉన్నా, ఈ మధ్యే పరిచితుడైన ఆంజనేయునికి అంగుళీయక మిచ్చి, దూతగా లంకకి పంపాడు, కాబట్టి "సుందరం".
18. సత్యం శివం సుందరం బ్రహ్మ. బ్రహ్మ పదార్థం ఈ మూడు గుణాలతోనూ ఉంటుందిట. మూడు కాలాల్లోనూ ఒకే రీతిగా ఉండేది సత్యం. సర్వకాలాల్లోనూ శుభాన్ని కల్గించేది శివం. అన్ని కాలాల్లోనూ వినయాన్ని వహింపచేసేది సుందరం. ఈ మూడు పర బ్రహ్మగుణాలూ వర్ణింపబడిన కాండ, కాబట్టి "సుందరం".
19. రాముడు స్వయంగా బాలకాండలో చేసిన తాటకావధి ద్వారా ఆయన భుజశక్తి - అయోధ్యాకాండలో తానే చూపిన పితృవాక్య పరిపాలనం ద్వారా ఆయన సత్యశక్తి - అరణ్యకాండలో తానే వ్యతిరేకించిన శూర్పణఖ ద్వారా ఆయన శీలసంపదా - కిష్కింధాకాండలో తానే వధించిన వాలి ద్వారా ఆయన ధర్మ పరరక్షణ బుద్ధి - తెలుస్తాయి. ఇవన్నీ రాముడే స్వయంగా సాధిస్తే, ఆయన కంటే ఆయన నామం, సేవ గొప్పవని తలచి, రామదూత అయిన ఆంజనేయుడు, పై రామ లక్షణాలన్నిటినీ తనయందు నిలిచిఉన్న రాముని వలన సాధించి చూపిన కాండ, కాబట్టి "సుందరం".
20. తన కంటే వృద్ధులైన జాంబవంతుడు మొదలైన ఎలుగురాజులున్నా - దీర్ఘదృష్టి ఉన్న సంపాతి మొదలైన పక్షి రాజులున్నా - సుగ్రీవుడు మొదలైన వానర రాజులున్నా - రామనామాన్ని, దృఢంగా నమ్మితే ఆసాధ్యం లేదని నిరూపించిన ఆంజనేయుడున్న కాండ, కాబట్టి "సుందరం".

21. ఇలా ఎన్నో విశేషాలూ ఇవికాక, కవితా సౌందర్యం భావ సౌందర్యం, వంటివీ దీనియందు ఉండడం వల్ల “సుందరం”.
22. అయ్యవారైన రాముని నుండి బయలుదేరి అమ్మవారిని దర్శించి రాముని కంటే సీతమ్మయే గొప్పదని ఆంజనేయుడంతటివాడు నిశ్చయించి చెప్పిన కథ ఉన్న కాండ కాబట్టి “సుందరం”.
23. పదమూడు సంవత్సరాలపాటు సాగిన కథకి ఒకేఒక్క రాత్రిలో ముగింపు ఉపాయం నిర్ణయింపబడిన కథ కల కాండ కాబట్టి సుందరం. (ఎంతో కాలంగా ఉన్న దుఃఖం ఒక్కరోజులో తొలగింపచేయగల శక్తిగల కాండ కాబట్టి పారాయణం వలన “సుందరం”.)
24. సీతారామాంజనేయ ఉపాసన వలన క్రొత్తశక్తి, భక్తితోకూడిన అనుభవమూ ఈయగల శక్తి కల కాండ కాబట్టి సుందరం. గాయత్రీ మంత్రాక్షరాలు 24 వలె, 24 విశేషాలు ఉండి, గాయత్రీ మంత్రాక్షర శక్తిని ఇముడ్చుకున్న రామాయణంలోని ఈ కాండ, పారాయణం వల్ల ఫలితాన్ని యిస్తుంది కాబట్టి సుందరం.

ఇన్ని విశేషాలుండడం బట్టే

“త్రివర్గ ఫలకామేన విపదుత్తరణేచ్ఛనా |

శ్రీమత్సుందర.కాండస్య పాఠః కార్యో విజానతా” |

అన్నారు పెద్దలు. “ధర్మార్థకామాలూ, సత్వరజస్తమో గుణాలూ అనే ఈ మూటవల్ల కలిగే ఫలాన్ని సాందరలచినా సాంసారిక, మానసిక కష్టాల నుండి దాబదలిస్తే ఫలాన్నిచ్చే సుందర కాండని చదివి తీరాలి” అని దీనిభావం. చివరిగా మఱొక్క మాట.

“సుందరే సుందరో రామః

సుందరే సుందరీ కథా

సుందరే సుందరీ సీతా

సుందరే కిన్న సుందరమ్? సుందరకాండలో

రాముడు సుందరుడు (ప్రవర్తన చేత).

సీత సుందరి. (శీల నంపదచేత).

కథ సుందరం. (అంతర్దానం తెలియం చేత).

ఇలా సుందరంలో, ఏదీ సుందరంగా ఉండదు?

కథా ప్రారంభానికి ముందు గమనికలు

(1) ప్రతి సర్గానికి కథా, కథ అయ్యాక “విశేషాంశాలు” వేఱు వేఱుగా వ్రాయబడ్డాయి. పారాయణం చేసికో దలచినవారు ‘కథ’ వఱకూ చదివితే చాలు.

కథ ఒంటపట్టి (ఒంటిలో ప్రవేశించే) శరీరం రామమయం కావాలంటే, విశేషాంశాలని తరవాత చదువుకోండి.

సమయం ఉంటే, విశేషాంశాలని పారాయణకాలంలోనూ, చదువుకోవచ్చు. తప్పుకాదు. అలా అని విశేషాంశాలు చదవకపోతే, దోషమూ రాదు.

(2) కథాభాగంలో అక్కడక్కడ 1, 2... అని ఇలా అంకెలు కన్పిస్తాయి. అక్కడక్కడ విశేషాలున్నాయని అర్థం.

‘విశేషాంశాలు’ అనే శీర్షికలో కూడ కథాభాగంలో అంకెలు వేయబడిన ఆ వరుసలోనే విశేషాలు వ్రాయబడ్డాయి. అన్ని సర్గల మొత్తం కథ చివర, వేదాంతపరమైన అంతరార్థం, కాండ మొత్తానికి ఉంది.

(3) గాయత్రీమంత్ర బీజాక్షరాలున్న శ్లోకాలూ, ఇంకా నోటికి రాదగిన శ్లోకాలూ, ఇతర ముఖ్య శ్లోకాలూ, కథాభాగంలో వ్రాయబడ్డాయి.

పారాయణ చేసే వారికి ఫలితం చేకూరేందుకే ఈ ప్రయత్నం.

(4) అదృష్టవశాత్తూ, పశుపక్ష్యాదులకి లేని ‘బుద్ధిని మనకి భగవంతుడిచ్చాడు.

కథని చదివేటప్పుడు కళ్లలో ఊహిస్తే, కథ కళ్లలో కన్నడి రామాయణం ఒంటపట్టి శరీరం రామమయమౌతుంది. సుందరకాండ పారాయణ ఫలితం లభిస్తుంది.

లేని వక్షంలో నమయం, శ్రమా దండుగ లైతాయి.

పారాయణ ప్రారంభంలో చదువ వలసిన శ్లోకాలు

మీకు తోచిన ఒక పురోహితుని పిలిచి, ప్రారంభపు రోజున మాత్రమే, గణపతి పూజ, సంకల్పము (సుందరకాండ పారాయణం కరిష్యే వలకు) చేయించమని చెప్పండి. 'కరిష్యే' అని వారు చెప్పింపక మీరు ఇలా చదువుకోండి. పురోహితులు లభించని పక్షంలో (ఇతర రాష్ట్రంలో ఉన్న తెలుగువారు ఈ సందేహాన్ని వ్రాసారు) వినాయకుని ప్రార్థన శ్లోకాన్ని భక్తితో చదివి కొబ్బరికాయ కొట్టి, 'సుందరకాండ పారాయణాన్ని నిర్విఘ్నంగా కొనసాగింపచేయి స్వామీ!' అని ప్రార్థించి పారాయణాన్ని ఇలా ప్రారంభించండి. ఈ క్రింది శ్లోకాలని నైకీ చదువుకోండి.

మాతా రామో మత్పితా రామచంద్రః

స్వామీ రామో మత్పితా రాఘవేశః ।

సర్వస్వం మే రామచంద్రో దయాలుః

నాన్యం దేవం నైవ జానే నజానే ॥

ఆపదా మపహర్తారం దాతారం సర్వసంపదామ్ ।

లోకాభిరామం శ్రీరామం భూయో భూయో సమామ్యహమ్ ॥

కూజంతం రామరామేతి మధురం మధురాక్షరమ్

ఆరుహ్య కవితాశాఖాం వందే వాల్మీకి కోకిలమ్ ॥

శిరో మే రాఘవః పాతు-ఫాలం దశరథాత్మజః

కౌసల్యేయో దృశౌ పాతు- విశ్వామిత్రప్రియః శ్రుతిః ।

ఘ్రాణం పాతు మఖత్రాతా-ముఖం సామిత్రీ వత్సలః ।

జిహ్వం విద్యానిధిః పాతు-కంతం భరతవందితః ।

స్కంధౌ దివ్యాయుధః పాతు -భుజౌ భగ్నోశకార్ముకః ।

కరో సీతాపతిః పాతు- హృదయం జామదగ్న్వజిత్ ॥

పార్శ్వే రఘువరః పాతు - కుక్షీ మిక్ష్వాకునందనః

మధ్యం పాతు ఖరధ్వంసే - నాభిం జాంబవదా శ్రయః ।

సుగ్రీవేశః కటిం పాతు- సక్థని హనుమత్ప్రభుః ॥

ఊరూ రఘూత్తమః పాతు - గుహ్యం రక్షః కులాంతకృత్ ॥

జానునీ సేతుకృత్ పాతు- జంఘే దశముఖాంతకః ।

పాదౌ విభీషణ శ్రీదః - పాతు రామో ఆభిలం వపుః ॥

జయత్యతిబలో రామో లక్ష్మణశ్చ మహాబలః ।

రాజా జయతు సుగ్రీవో రాఘవేణాభిపాలితః ॥

నమోఽస్తు రామాయ సలక్షణాయ
దేవ్యై చ తస్యై జనకాత్మజాయై ।

నమోఽస్తు రుద్రేంద్ర యమానిలేభ్యో
నమోఽస్తు చంద్రాగ్ని మరుద్గణేభ్యః ।

స్వస్త్వస్తు రామాయ సలక్షణాయ
తథా పితౄర్మే జనకస్య రాజ్ఞః ।

దాసోఽహం కోసలేంద్రస్య
రామస్వాక్షిప్తకర్మణః ।

హనుమాన్ శత్రుసైన్యానాం
నిహంతా మారుతాత్మజః ॥

అస్త్రవిజ్ఞయతాం రామో లక్ష్మణశ్చ మహాబలాః ।
రాజా జయతు సుగ్రీవో రాఘవేణాభిపాలితః ॥

ఇప్పుడు, రోజుకి ఒక సర్గచొప్పున, కథా ప్రారంభం నుండి ఈ గ్రంథంలోని
భాగాన్ని శ్రద్ధతో చదవండి. అయిపోయిన వెంటనే, పై భాగంలోని

‘జయత్యతిబలో రామో లక్ష్మణశ్చ మహాబలాః’ అనే చోటి నుండి, ‘రాజా
జయతు సుగ్రీవో రాఘవేణాభిపాలితః’ వరకు చదివి, ఈ క్రింది మంగల శ్లోకాలు కూడ
చదవండి.

మంగలం కోసలేంద్రాయ మహనీయ గుణాత్మవే
చక్రవర్తి తనూజాయ సార్యభౌమాయ మంగలమ్ ॥
ఆసాద్య నగరీం రమ్యామ్ ఆయోధ్యాం సహ సీతయా
రామాయ రామభద్రాయ రామచంద్రాయ మంగలమ్ ।

ఈ ప్రకారం మంగళం పఠికి, ఏదో ఒకటి భగవంతునకు “నైవేద్యం”గా పెట్టండి.
(అరటిపండు 1 లేదా పటికబెల్లం లేదా పంచదార) ఇంతే పారాయణమంటే.

ఇలా 68 రోజులూ ఆయాక, మళ్ళీ 1వ సర్గని పారాయణం చేసి ఆంజనేయస్వామి
ఆలయానికి వెళ్లి, స్వామికి అష్టోత్తర శత నామపూజ చేయించి, దీక్ష విరమించానని,
ఆయనతో మనసులో ప్రకటించండి.

ఎంతటి మనశ్శాంతి చేకూరుతుందో, మీరే తెలుసుకుందురు గాక!

రామాయ రామభద్రాయ రామచంద్రాయ వేధసే ।
రఘునాథాయ నాథాయ సీతాయా సతయే నమః ।

1వ సర్గము

సుందరకాండ కథా ప్రారంభం

అంజనేయుని నాలుగు అసాధ్య కార్యాలు

తలో రావణ (1) నీతాయా: సీతాయా: శత్రుకర్మసా: | (2)

ఇయేష పదమన్వేష్టుం చారణాచరితే పథి || (1)

జాంబవంతుడు ప్రోత్సహించిన మీదట, శత్రువులని నాశనం చేసే స్వభావం కల హనుమ, సీతాదేవిని వెదుకడలచి సముద్రం ఎదుట నిలుచున్నాడు. చుట్టూ వానరగణం నిలబడి ఉంది. రావణుడు ఎత్తుకొనిపోయిన సీత జాడని, దేవలోకంలో పాలులు పాడే 'చారణులు' ఆనేవారు ప్రయాణించే మార్గంలో పోయి తెలుసుకోవాలని సంకల్పించాడు.

ఎదురుగా అంతా నీరే. అలలతో ప్రతిధ్వనిస్తున్న సముద్రాన్ని చూచాడు. 'ఇదెంత?' అన్నట్లు, తలా - మెడా పైకెత్తి చూచేవారికి మందించిన వృషభం (3)లా కన్పించాడు.

ప్రయాణానికి ముందు వేగంగా, అటూ, ఇటూ, ఆనందంతో సంచరిస్తూ, పక్షి - మృగ సమూహాలని బెదిరకొడుతూ సింహం (4)లా కనిపించాడు.

మందించిన ఏనుగులకి ఆటపట్టు అయిన, ఆ పర్వతంలోని ఒక ప్రదేశంలో నిలువబడిన హనుమ, మడుగు మధ్యలో ఏనుగు (5)లా అనిపించాడు.

న సూర్యాయ మహేంద్రాయ పవనాయ న్వయం భువే! (6)

భూతేభ్య శ్చాంజలిం కృత్వా చకార గమనే మతిమ్ || (8)

ప్రయాణానికి ముందు దేవతలకి నమస్కరించవలెననే ఆలోచనతో, సూర్యునికీ, ఇంద్రునికీ, వాయువుకీ, బ్రహ్మకూ, పంచభూతాలకీ నమస్కరించి, మళ్ళీ తూర్పునకు తిరిగి తన, తండ్రి వాయువునకు నమస్కరించాడు.

ఇలా నమస్కరించగానే, హనుమ శరీరం పెద్దది కాసాగింది. (7) నాలుగు పాదాలమీదా, వానర రూపంతో అడ్డంగా నిలబడిన హనుమ శరీరం, 4 దిక్కులకూ, ఊర్ధ్వ

దిక్కుకీ పెరగసాగింది. వానరులు మొదట చూచినప్పుడు, అంజనేయుని మెడ ఉన్నచోటుకీ, ఇప్పటి హనుమకీ చీలమండలు వచ్చాయి. అంత ఎత్తు ఎదిగిడు. అలాగే వెనుకకీ, ముందుకీ, ప్రక్కలకీ కూడా శరీరం పెరిగి 10 యోజనాల వెడల్పు, 30 యోజనాల పాడుగూ అయిన శరీరం అయింది. పర్వదినాల్లో సముద్రునిలా, పరమోత్సాహంతో ఉన్నాడు హనుమ. నమస్కరిస్తూ నిలువబడిన అంగదాది వానరాలు తమ మెడని ఎత్తినా చూడ లేనంత ఎత్తుగా పెద్దగా అయ్యాడు హనుమ.

ఎగురదలచిన హనుమ, ఒక్కసారి పర్వతం మీద ఊగగానే, పర్వతం కదల సాగింది. ఆ కదులుడికీ చెట్లు పూలురాల్సి, అంజనేయుడికీ శుభం పలికినట్టైంది. తన నిండా పూలుపడి ఆ పర్వతం 'పుష్పగిరి' లా ప్రకాశించింది. ఆ పర్వతపు గుహలలో ఉండే జంతువులు, పర్వతం కదలడంతో ఒకదానిపిమ్మట మఱొకటి అతిభయంకరంగా అణచాయి. పర్వతంలో ఉన్న సర్పాలు, అకస్మాత్తుగా పడగలు విప్పి, కంఠం మీది కృష్ణపాదాలు కన్నడేలా నిటారుగా నిలబడి, ఎట్టని కళ్లతో, కోపంగా ఆ రాళ్లని ఎన్నోమార్లు కాల్లు వేసాయి. విషాన్ని హరించే ఓషధులు ఆ పర్వతం మీద ఉన్నా, విషం తీవ్రతకీ రాళ్లు, ముక్కలు ముక్కలుగా పగిలిపోనే పోయాయి. తాపసులంతా ఏది జరుగుతోందో తెలియక భయపడ్డారు. విద్యాధర దంపతులు ఎందఱో, తమవిలువయిన వస్తువులను విడిచి ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోసాగారు. ఎగురుతూ క్రిందికి చూడగా, పర్వతంలోని మహర్షులు వారితో ఇలా అన్నారు.

రామార్థం వానరాణాం చ చికిర్షన్ కర్మ దుష్కరమ్ | (8)

సముద్రస్య పరం హిరం దుష్ప్రాపం ప్రాప్తు మిచ్ఛతి || (30)

“విద్యాధరులారా! రామునికోసం, అతని ఆభ్యుదయాన్ని కోరే వానరుల కోసం, ఎవ్వరూ చేయలేని, సముద్రాన్ని దాటడం అనే అసాధ్యకార్యాన్ని ఇతడు చేస్తున్నాడు” అని. ఇలా దాటదలచడం మొదటి అసాధ్యకార్యం.

తన వలన పుట్టిన ఈ ఉపద్రవాలకీ ఆనందించాడు. సంతోషంతో ఒక్కసారి ఒళ్లు విరిచాడు. అన్నివైపులకీ వెళ్లబోయే వాడిబాణాల్లాగా, శరీరంమీద రోమాలు నిలబడ్డాయి. గరుడుడు పాముని పట్టుకోగా, పాము వేగంగా తిరిగినట్లు, అతని తోకని గుండ్రంగా త్రిప్పాడు. ముందు కాళ్లని రెంటినీ దూరంగా వాపి, ఎగరడానికై పర్వతాన్ని గట్టిగా పట్టుకొన్నాడు. శరీరాన్ని సాగదీయడంతో నడుం సన్నగా కన్పించింది. పెద్ద భయంకరమైన పెడబొబ్బ పెట్టాడు. పక్షులు ఎగిరిపోయాయి. మృగాలు చెల్లాచెదురై పోయాయి. ఎగిరే దూరాన్ని ఒకసారి కళ్లతో చూచి, హృదయంలో ప్రాణ (9) వాయువుని బంధించి, ఎగురవలసిన ఆకాశాన్ని మళ్లీ చూస్తూ వానరులతో ఇలా అన్నాడు.

యథా రామవనిర్ముక్తః శరః శ్వసన విక్రమః (10)

గచ్ఛేత్తద్వ ధమిష్యామి లంకాం రావణపాలితామ్ || (40)

సర్వథా కృతకార్యోఽహమేష్యామి సహసీతయా | (42)

‘రాముని బాణం, అతని ధనుస్సునుండి విడువబడి ఎలా వెడుతుందో, అలా లంకకి వెడతాను. సీత కన్నడకపోతే, ఈ వేగంతోనే దేవలోకానికి వెడతాను. అక్కడకూడ ఆమె లేకపోతే రావణుణ్ణి కట్టి తెస్తాను. మొత్తానికి పనిపూర్తి చేసికొని, సీతతో వస్తాను. లేదా లంకని మొత్తాన్ని రావణునితో సహా, పెకలించి తెస్తాను’ అంటూ ఒక్కసారిగా ఆకాశానికి ఎగిరాడు.

హనుమ ఎగిరే వేగానికి (గాలి వీచుటవలన) వెంటవచ్చిన కొన్ని చెట్లు, పూలని రాలుస్తూ కొంతసేపట్లోనే సముద్రంలో పడి, చుట్టాన్ని సాగనంపడానికి వెళ్లిన బంధువులు తిరిగివస్తూ కన్నీరు కారుస్తూ దుఃఖ సముద్రంలో మునిగినట్లనిపించింది. మఱి కొన్ని చెట్లు రాజు వెంట వెళ్లే సైనికులులా కొంతదూరం వెళ్లి తిరిగి వచ్చినట్లని పించింది (10 a). ఎగురుతూన్నప్పుడు, ఆ తోక వంకరగా ఉండి, గరుడుడు పట్టిన నిడుపైన పాములా ఉంది. క్రింది వానరాలకు ఇలా కన్పిస్తే, చాచిన రెండుచేతులూ - విప్పిన వ్రేళ్లలో, తమ్మవైపు ఎగిరివస్తూన్న ఆంజనేయుణ్ణి చూస్తున్న విద్యాధరులకి 5 తలల పాములు రెండు, మీదికి వస్తూన్నట్లనిపించాయి. ఎఱ్ఱనైన కోపం కల కళ్లు, లంకని మ్రింగివేసేందుకు వస్తూన్న రెండు కార్పిచ్చుల్లా ప్రకాశించాయి.

ఇక, పై నుండి చూస్తున్న సిద్ధులకి, తనచుట్టూ గుండ్రంగా త్రిప్పుకొని (11) ఉన్న హనుమతోక, సూర్యునిచుట్టూ ఉన్న పరివేషం (గుండ్రని గీత)లా కన్పించింది. గాలికి ఎదురుగా (దక్షిణానికి ఎదురుకదా!) పోతూంటే వచ్చిన ధ్వనులు మేఘ గర్జనలలా అనించాయి. హనుమ శరీరంతో సమానమైన (12) నీడ, సముద్రంలో పడుతూ, వేగంగా ఒకే కాలంలో ఇద్దఱూ (హనుమా, నీడా) వెళ్తుంటే నీళ్లలో కొంత ములిగి, పైన ప్రయాణిస్తున్న ‘గాలిబీడ’లా అనించాడు. తన గాలి వేగానికి సముద్రంలోని నీళ్లు అటూ, ఇటూ, చెల్లాచెదలైపోతే, క్రిందనున్న జలచరాలు ఒక ప్రక్కనుండి స్పష్టంగా కనిపించాయి. ఆకాశానికి తాడు కట్టుకొని, భూమ్యాకాశాల మధ్యంగా, సముద్రంమీద అడ్డంగా ప్రయాణించే పెద్ద ఏనుగులా ఉన్నాడు మారుతి.

అతనికి కష్టం కలుగ కుండా సూర్యుడు (13) ప్రకాశం తగ్గించాడు. వాయువు అనుకూలంగా వీచాడు. యక్ష-కిన్నర-కింపురుషులు స్తుతించారు. ఈకోలాహలంతో సముద్రుడు కూడ, తనవంతు సహాయం తాను చేయాలని సంకల్పించి, తనలో ఉన్న మై నాకుడనే పర్వత శ్రేష్ఠునితో ‘మై నాకా! రామ కార్యార్థం ఆంజనేయుడు వస్తున్నాడు.

లంకకి వెళ్లదలచిన అతనికి అలసట రాకుండా, నీ శరీరాన్ని పెద్దదిచేసి నడుమ నిలిచి, విశ్రాంతి తీసికొనే అవకాశం అతనికి కల్పించు. వాతాల రాక్షసులు రాకుండా, అడ్డుగా సముద్రంలో నిలువబడి, లోకానికి సహాయం చేసే స్వభావం ఉన్న నీవు ఈ పనిని చేసి, సత్పురుషుల అనుగ్రహాన్ని పొందు" అన్నాడు.

మై నాకుడు తన బంగారు శృంగాలతో పైకి లేచి నిలువబడగానే విష్ణుకర్త అని భావించిన ఆంజనేయుడు, ఊమ్ముతో ఒక్క త్రోపు త్రోసాడు. దానితో శరీరం గగుర్పొడిచిన మై నాకుడు, మనుష్య రూపాన్ని దరించి తన పర్వత శిఖరంపై నిలిచి ఇలా అన్నాడు.

“కృతేచ ప్రతికర్తవ్య మేష ధర్మః సనాతనః
సోఽయం తత్ప్రతికారాద్ధీ త్వత్త స్సమాస మర్హతి || (114)

ఉపకారం చేస్తే ప్రత్యుపకారం చేయడం శాశ్వత ధర్మం. రామునికి పూర్వులైన సగరపుత్రులు సాగరాన్ని (సముద్రుని) ఏర్పాటు చేసారు. ఆ కృత (చేసిన మేలుని)జ్ఞ (గుర్తుంచుకొనే) భావం సముద్రునికి ఉండి, నీకు అలుపు తీర్చేందుకు నన్ను నిలిపాడు. అతడు నీకు ఆవిధంగా ప్రత్యుపకారం చేయదలిచాడు. నాకున్న ఊక్తిలని ఇంద్రుడు నలుక బోతుంటే మీ తండ్రి వాయువు, నన్ను వేగంగా సముద్రంలో పడవైచి, ఊక్తిలనీ నన్నూ రక్షించి నాకు ఉపకారం చేసాడు. నేను ఈ విధంగా ప్రత్యుపకారం నీకు చేయదలచాను. ఆశ్రయమిచ్చి రక్షించిన సముద్రుని మాటపై అతనికి ప్రత్యుపకారం చేయదలిచాను. (14)

అతిథికిల పూజార్తో ప్రాక్యతోఽపి విజానతా |
ధర్మం జిజ్ఞాసమానేన కిం పునర్యాద్యశో భవాన్ || (121)

ఎంతటి అధముడైనా అతిథి అయితే పూజార్తుడే. కాగా నీవంటి ధర్మజ్ఞుడు అతిథిగా వస్తూంటే ఇక చెప్పవలసిందేమున్నది? నా పై విశ్రాంతిని, నా ఆతిథ్యాన్ని తీసికొని, నీ తండ్రిని సంమానించినంత (15) ఆనందాన్ని నాకు కల్పించు" అన్నాడు.

మనుష్య రూపంలో, మనుష్య ధ్వనితో మాటాడినవి విని, ఆంజనేయుడు మై నాకునితో ఇలా అన్నాడు.

“త్వరతే కార్యకాలో మే అహ్వాప్యతి వర్తతే | (16)
ప్రతిజ్ఞా చ మయా దత్తా న స్థాతవ్య మిహా న్తరే || (132)

మైనాకా! నిన్ను చూడడం, మాట్లాడడంతోనే అతిథి సత్కారం స్వీకరించి నట్టెంది. నేను ఉండడం లేదనికోపించవద్దు. పాద్మవాలేలోగా లంకకి వెళ్ళాలి. మధ్యలో ఆగనని వానరులతో శుభం చేసాను" అని చిరునవ్వు ముఖంతో మైనాకుణ్ణి స్నేహ పూర్వకంగా స్పృశించి (17), అదే వేగంతో వెళ్ళిపోసాగాడు. పై నుండి చూస్తున్న సిద్ధులూ, మహర్షులూ, దేవతలూ, ఇది హనుమయొక్క 2వ అసాధ్య కార్యం.

మైనాకుడు, ఇంద్రభయం లేకుండా పైకి వచ్చి దేవతాకార్యానికి సహాయపడ్డాడు కాబట్టి ఇంద్రుడు మైనాకునికి అభయ మిచ్చాడు:

అంజనేయుడు యథా ప్రకారం వెడుతుంటే, నాగులకి తల్లి ఐన 'సురస'ని దేవతలు ప్రార్థించి, అతనికి విహ్నాన్ని కల్గించి, ఆతని దైర్య - ఉత్సాహ - బుద్ధి బలాలని తమకి తెలియచేయవలసిందని అన్నారు.

వచ్చని కళ్లతో, పెద్ద కోరలతో, రాక్షస రూపంతో నిలబడిన సురస, అంజనేయునితో "ఓయీ! దేవతలు నిన్ను, నాకు ఆహారంగా చెప్పారు. నానోటిలోనికి పో" అంది.

"తస్యాస్పృశం దూతోఽహం గమిష్యే రామశాసనాత్ |
కర్తుమర్హసి రామస్య సాహ్యం విషయవాసిని ||
...ఆగమిష్యామి తే వక్త్రం సత్యం ప్రతిశృణోమితే | (156)

"ఓ సురసా! రాముని పనిమీద వెడుతున్నాను. (రాముని కథ అంతా చెప్పి) నువ్వు అతనికి సహాయపడ దగినదానివి. నువ్వే ఇలా అంటే ఎలా? (18) అయినా సీతని చూచి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు నీ నోటిలోనికి పోతాను గాని నన్నిప్పుడు అడ్డగించకు వస్తానని ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నాను" (13) అన్నాడు హనుమ.

అయినా కాదని సురస నోరు తెరవడం ప్రారంభిస్తే, అంతకు మించి శరీరాన్ని పెంచాడు హనుమ. 90 యోజనాల నిడివిగా శరీరం పెంచిన హనుమని గెలవాలని, నూరుయోజనాల వెడల్పుగా నోటిని సురస తెరిస్తే, బుద్ధిమంతుడైన హనుమ సూక్ష్మరూపంతో లోనికి వెళ్ళి క్షేమంగానూ - శీఘ్రంగానూ తిరిగి వచ్చి

"ప్రవిష్టోఽస్మి హి తే వక్త్రం దాక్షాయణి నమోఽస్తు తే |
గమిష్యే యత్ర వైదేహీ సత్యశ్చాసీద్వరస్తవ || (166)

"ఓ దక్ష పుత్రికా! నీవెవరవో నాకు తెలిసింది. బ్రహ్మవరం వర్ణ ఇలా చేయగలిగావు. నీకు నమస్కరిస్తూ, సీతవద్దకి వెళ్ళిపోతున్నాను" అన్నాడు.

సురస నిజరూపం ధరించి "హనుమా!

"అర్థసిద్ధ్యై హరి శ్రేష్ఠ్య గచ్ఛ సౌమ్య యథాసుఖమ్ |

సమానయస్వ వైదేహీం రాఘవేణ మహాత్మనా || (168)

"నీ పని సాధించడానికి సుఖంగా వెళ్లు. సీతని రామునికి చేర్చు" అన్నది. (20)
ఇది హనుమ చేసిన 3వ అసాధ్య కార్యమని సర్వభూతాలూ ప్రశంసించాయి.

ఆంజనేయుడు అదే వెగంతో 'చారణమార్గం'లో ఎగిరివెడుతూనే ఉన్నాడు. 'చారణమార్గం' అంటే దేవగాయకులైన నారద తుంబరాది మహర్షులు తిరిగే శ్రోవ. ఇంద్ర ధనుస్సు ఏర్పడేచోటూ - దేవతా విమానాలూ, మృగాలని వాహనాలూ చేసికొని పోయేవారూ, సంచరించే మార్గమూ - పిడుగులకి అగ్ని రగిలేచోటూ - దేవేంద్రుని ఐరావతం, విశ్వానసుడనే గంధర్వరాజు నివాసం, విద్యాధర సమూహాలూ, అశ్వని మొదలైన నక్షత్రాలూ, కుజుడు మొదలైన గ్రహాలూ, సూర్య చంద్రులూ ఎప్పుడూ తిరుగుతూ కన్పిస్తూండేచోటూ అదే. గంధర్వ గనాలూ, యక్షుల గీతాలూ, కిన్నరుల వాయిద్యాలూ, నిరంతరం విన్పిస్తూంటాయక్కడ.

అలా పోతున్న హనుమని 'సింహక' అనే రాక్షసి చూచింది. దేహాన్ని పెంచి, వానిని తినడానికై, వాని నీడని పట్టుకొంది. తన వేగం కుంబువడడంతో, పైకి, క్రిందికి, ప్రక్కలకూ చూచి, క్రింద సముద్రంలో నుండి లేచిన మహారాక్షసిని గమనించి, వర్షకాల మేఘంలా శరీరాన్ని మఱింత పెంచాడు హనుమ.

"కపిరాజేన కథితం సత్త్వ మదృత దర్శనమ్ |

ఛాయగ్రాహి మహావీర్యం తదిదం నాత్ర సంశయః ||

సతాం బుద్ధ్వార్థతత్వేన సింహకాం మతిమాన్ కపిః (187)

సుగ్రీవుడు పంపుతూ "సముద్రంలో నీడని పట్టుకొనే రాక్షసి కంబుందన్నాడు. అది యిదేనన్నమాట." అని భావించాడు. దేహం పెంచిన హనుమని మ్రింగేటంతగా, నోరు తెరిచింది సింహిక. పాతాల ద్వారంలాంటి దాని నోటిలోని ఆయువు పట్టుని చూచాడు హనుమ. తన దేహాన్ని క్షణంలో అతి సూక్ష్మంచేసి రాహువు నోటిలోనికి పోయే పూర్ణ చంద్రునిలా దాని నోటిలోనికి పోయాడు. అది నోరు మూసేలోగా తనగోళ్లతో, దాని ఆయువు పట్టుని చీల్చాడు. అది చచ్చి సముద్రంలో పడి పోయింది.

(రాహువు చంద్రుణి పట్టుకుంటాడు. చంద్రుడు రాహువు నోటినుండి బయటకు వస్తాడు. కాని, రాహువు కంఠాన్ని విఘ్నవు చేదిస్తాడు. అలాగే సింహికని

అంజనేయుడు చంపి, బయటికి వస్తాడని చెప్పడమే, రాహువు నోటిలోనికి చంద్రునిలా హనుమ చెల్లాడని పల్కడంలో భావం). ఇలా చచ్చిపడిన సింహికను చూచి, అంజనేయునిని ప్రశంసిస్తూ ఆకాశంలోని భూతాలు ఇలా అన్నాయి.

భీమమద్య కృతం కర్మ మహత్సత్వం త్వయాహతమ్ |
సాధయార్థమభి ప్రేత మరిష్టం ప్లవతాం వర ||

యస్య త్వేతాని చత్వారి వానరేంద్ర ! యథాతప |
ధృతిర్దుష్టిర్మతిర్దాక్షిణ్యం స్వ కర్మసు న సీదతి || (198)

“ఓ హనుమా ! ఎండటికో అపకారం చేసిన ఈ సింహిక నీచేత చంపబడింది. ధైర్యమూ, సూక్ష్మదృష్టి విషయాన్ని ఆలోచించే బుద్ధి, పనిని సాధించుకొనే శక్తి-అనే ఈ నాలుగూ ఉన్న సింహికనే చంపిన నీకు అసాధ్యం లేదు. (21) సీతాన్వేషణం చేసి రామానుగ్రహం పొందు” అని ఆ భూతాలన్నీ పలికాయి. అంజనేయుడు చేసిన 4వ అసాధ్య కార్యం సింహికావధ.

సముద్రం అయిపోయి, ఒడ్డు కన్పిస్తూంటే తన విశాలరూపాన్ని తగ్గించుకొని పోవాలని నిశ్చయించుకొని తన మామూలు రూపాన్ని పొందాడు.

“త ద్రూప మతి సంక్షిప్త్య హనుమాన్ ప్రకృతౌ స్థితః | (22)
త్రీన్ క్రమానివ విక్రమ్య బలివీర్య హో హరిః | (206)

అజ్ఞానం పోయిన ఆత్మజ్ఞానిలా, బలిని సంహరించి త్రివిక్రమావతారాన్ని విడిచిన వామనునిలా, పూర్వపు రూపాన్ని ధరించి, ఎదురుగా చూచాడు. లంబవీర్యత శిఖరం మీదికి ఎగిరి, నిశ్వాసం విడిచి (ఎగుర బోయేముందు ఉచ్ఛ్వాసం చేసాడు) దేవతల రాజదాని అయిన అమరావతీ పట్టణంలా ఉన్న త్రికూట పర్వతం మీది లంకానగరాన్ని చూచాడు. భర్తలను కలిసికోబోయే నదీ ప్రీతిన్న (23) 100 యోజనాల సముద్రాన్ని చూస్తూ (24) అనంతరకృత్యం ఆలోచించసాగాడు.

విశేషాంశలు :

1. తపో రావణ వీతాయా :-

'తపో' అంటే ఆ తరువాత, అని అర్థం. 'వానరులకి భేదాభిప్రాయాలు పోయాక - అందఱూ అంజనేయుడే నమర్తుడనే నిశ్చయానికి వచ్చాక - 'సీతని వెదకడం అందఱి బాధ్యత' అనే భావనకు వచ్చాక' - అని అర్థం.

'రావణ వీతాయా' - రావణ అనే పదంలోని 'వ' గాయత్రీ మంత్రంలోని 12వ అక్షరం. శ్రీమద్రామాయణ గ్రంథం శాశ్వత కాలం ఉండడానిక్కారణం, బీజాక్షరాలుండడమే. ప్రతి వేయి శ్లోకాలకి ఒక్కొక్క అక్షరం చొప్పున 24వేల శ్లోకాల రామాయణంలో 24 అక్షరాలూ ఉంచబడ్డాయి. ఇది 12వ అక్షరం-అంటే 12వేలవ శ్లోకమన్నమాట. అంటే సరిగా రామాయణం మధ్యలో ఉన్నామన్నమాట. (గాయత్రీ బీజాక్షరాలున్న 24 శ్లోకాలూ గ్రంథం చివరిలో ఉన్నాయి).

'రావణవీత' అంటే రావణునిచేత తీసికొనిపోబడినది' - అని భావం. ఎత్తుకొని పోబడినది అనకుండా, తీసికొనిపోబడినది అనడం వలన, రావణుని అభిప్రాయం, మోక్షం కోసం అమ్మవారిని తీసికొని పోయినట్లుగా తెలుస్తుంది. లేకపోతే 'రావణ హృతాయా' అనవచ్చుగా! ఈ విషయం మఱింత ముందు వివరించబడుతుంది).

2. శత్రు కర్షణ :-

రావణుడు శత్రువర్తనుడు - హనుమ శత్రుకర్షణుడు. అందుకే రావణునిమీదికి హనుమ పోవడం. అనేక స్త్రీల విషయంలో కామం.

తనని కాదంటే క్రోధం.

పుష్పక విమానం మొదలైన వాటిని తేవడంలో లోభం.

ఇతర వివాహిత స్త్రీల విషయంలో మోహం.

దేవతలని పాఱద్రోలాననే మదం,

తనకి మించి ఎవరికీ ఉండరాదనే మాచ్యర్యం - అనే ఈ ఆఱు శత్రువులూ ఉన్న దేహం రావణునిది.

శృంగార పరాయణులైన వానర స్త్రీల నడుమ ఉండికూడ కామం లేనివాడూ,
సీతాన్వేషణం వద్దని వానరులన్నా క్రోధం లేనివాడూ,

వాలిని చంపగలిగికూడ కిష్కింధా రాజ్య విషయంలో లోభం లేనివాడూ,

కనీసం ఒక దిక్కు సైన్యాధిపత్యమైనా (దక్షిణ దిక్కుకి అంగదుడు గదా!) కావాలనే
మోహం లేనివాడూ,

తనకే అంగుళీయక మిచ్చాడని మరం ఉండవీలైనా మరం లేనివాడూ,

తనకు లేని కౌగిలిని ప్రారంభంలో రాముడు సుగ్రీవుని కిచ్చాడనే మాత్సర్యం
లేనివాడూ హనుమ.

ఇలాటి 6 అంతఃపుత్రులని కృశింపచేసాడు కాబట్టి శత్రుకర్షణ:

శత్రువులని వృద్ధి చేసికొన్నవాడు నశిస్తాడు. నశింప చేసికొన్నవాడు వృద్ధి
పొందుతాడు. అందుకే రావణ నాశనమూ, హనుమకి కీర్తి పతాకమున్నూ.

- 3, 4, 5 : - వృషభం తెల్లగా ఉంటుంది. ఇది ధర్మానికి, సత్య గుణానికి చిహ్నం.
హనుమ, ముందుగా సత్యగుణంతో విజయాన్ని సాధించాలని, మానసికంగా భావన
చేస్తే, అలా కన్పించాడు.

సింహం రజో గుణానికి సంకేతం. హింసకు ప్రతిరూపం. సత్యగుణం
పనిచేయకపోతే రజోగుణం ద్వారా సాధించాలని భావన చేస్తూండగా, అలా
కన్పించాడు.

ఏనుగు నల్లగా ఉండి తమోగుణానికి సంకేతం. పై రెండూ వీలుకాని పక్షంలో,
(అశోకవన ధ్వంసం, లంకాదహనం, ఈ నడుమ అమాత్య పుత్రుల వధ వంటివి)
తమోగుణ ప్రకారం సాధించాలని భావన చేయగా, అలా కన్పించాడు.

- 6 : - పుట్టిన వెంటనే సూర్యుణ్ణి పట్టబోయాననే కోపంతో తన పని చెడగొట్ట వద్దనీ,
సూర్య పుత్రుడైన సుగ్రీవుని ఆజ్ఞపై, సూర్యవంశీయుడైన రాముని పనికై, సూర్య
శిష్యుడైన తాను వెడుతున్నాననీ, సూర్యాంశ కల్గినవాడినని కూడా చెప్పు
సూర్యునకు ఆంజనేయుని నమస్కారం. 'ధియోయోనః ప్రచోదయాత్ అనే
మంత్రం ప్రకారం బుద్ధిని ఇచ్చేది సూర్యుడే కాబట్టి, సకాలంలో నరైన బుద్ధికోసం
నమస్కారం.

ఇంద్ర పుత్రుడైన వాలిని సంహరించామనే కోపం లేకుండా ఉండడానికి, ఇంద్రియాలకి అదిపతి కాబట్టి, జ్ఞాన కర్మేంద్రియాలు సరిగా పనిచేసేవీలు కల్పించడానికి ఇంద్రునకు నమస్కారం. యజ్ఞం చేస్తే ఏ హవిస్సు ఇంద్రునకు వెడుతుందో, ఆ యజ్ఞాన్ని నాశనం చేసేవాడు (యజ్ఞఘ్నుడు) రావణుడైతే, యజ్ఞాన్ని నాశనం చేసే వారిని నాశనం చేసేవాడు (యజ్ఞఘ్నుఘ్నుడు) రాముడు. 'రాముని పని సఫలం చేస్తే, నీకే హవిస్సులు లభిస్తాయి' - అందుకని సానుకూల ఫలచమని ఇంద్రునితో చెప్పు ఇంద్రునికి నమస్కారం.

ఇంద్రజిత్తు వద్ద బ్రహ్మస్త్రం ఉంది. తనకు క్షణకాలం బ్రహ్మస్త్రానికి కట్టుబడాల్సిన శపం ఉంది. ఆ బ్రహ్మ పేరిట ఆస్త్రం కాబట్టి రక్షించమని బ్రహ్మకీ నమస్కారం.

ఎగిరి సముద్రాన్ని దాటవలసి ఉంది కాబట్టి అక్కలకి శ్రమ లేకుండా, అనుకూల పవనాలని వీచడానికి, శరీరంలోనున్న వాయువులని (ప్రాణ-అపాన-వాగ్-ఉదాన-సమాన) సరిగా ఉంచి రక్షించడానికి వాయువుకి నమస్కారం.

పంచభూతాలనీ అదుపుచేసి, రావణుడు ఏ పన్నెనా చేస్తాడు. 'ఏతేషా మవిరోధేన...' పంచభూతాలనీ వ్యతిరేకించక పనిచేయాలి. అందుకే పంచభూతాలకి నమస్కారం.

మళ్ళీ వాయువుకి నమస్కారం తండ్రి అనుజ్ఞకోసం. దక్షిణ దిక్కుకి తిరిగి నల్లరికి నమస్కరించడం రావణునకు అశుభం జరగాలని ప్రార్థించడమన్నమాట. తూర్పు తిరిగి నమస్కరించడం సూర్య వంశీయుడైన రామునికి శుభం కోరుతూ నన్నమాట. (దక్షిణ దిక్కుగా నమస్కరించరాదు. ప్రయాణం వేళ తూర్పుదిక్కుగా దేవతలకి నమస్కరించాలి) తండ్రి అనుజ్ఞకూడ పొందాలి.

7 :- ప్రారంభంలో హనుమ తనని వానరంగా భావన చేసికొన్నాడు. జాంబవంతుడు తనకి తనశక్తిని చెప్పాక, దేవతా భావన కల్గింది. నల్లరికి, వాయువునకూ నమస్కరించగానే వాయుదేవతా స్థితికి ఎదిగిపోయాడు హనుమ. అదే శరీరం పెద్దది కావడమంటే.

8 :- రామునికోసం, వానరులకోసం దుష్కరమైన పని హనుమ చేయబోతున్నాడు- అంటే ఇక్కడి వానరాలు, వానరాలు కాదని గమనించాలి. "అప్పురస్సు చ ముఖ్యాసు గంధర్వీణాం తనూషు చ - సృజధ్వం హరిరూపేణ పుత్రాంస్తుల్య పరాక్రమానో - అప్పురసల, గంధర్వ స్త్రీల గర్భాలలో దేవతాంశలవలన కల్గినవారు వానరులు. వట్టి కోతులు కారు. కాబట్టి రామునికోసం, వానరుల కోసం హనుమ

వెడుతున్నాడు అంటే, విష్ణువు కోసం, దేవతల కార్యం కోసం వెడుతున్నాడని అర్థం. అలాటివారికి సహాయం, హనుమ చేయగల్గుతున్నాడంటే, దుష్కరం కాదా మఱి! ఎంత గొప్పవాడు మారుతి!

9. లోకంలో నోటినుండి వాయువుని విడుస్తూంటే మాటరావడం సాగుతుంది. కాని, ఆంజనేయుడు ప్రాణవాయువుని బంధించి మాట్లాడాడు కాబట్టి అసామాన్యడు.
10. 'రాముడు ధనుర్దారి. బాణాన్ని నేను (హనుమ). లంక వెళ్లేచోటు'. అన్నాడు హనుమ. బాణానికి ప్రాణం ఉండదు. అలాగే, ఎంత దూరం తన బాణం వెళ్లాలో, ఏమేమి ఆ బాణం చెయ్యాలో, ఎంతలోగా చెయ్యాలో నిశ్చయించి, విడిచేవాడు బాణం విడిచినట్లు, రాముని అభిప్రాయం ప్రకారం, అన్నీ నేను నిర్వర్తిస్తాను తప్ప, నా ఆలోచన ఏమీ ఉండదని హనుమ మాటలలోని ఆంతర్యం. 'రామభావనయే తన భావన' అని సారాంశం. 'రాముని బాణాన్ని నేను' అని హనుమ ఇక్కడ అనడం వలన, 'రామబాణం' అంటే 'ఆంజనేయుడు' అనే అర్థం వాడుకలోకి వచ్చింది.

సీతాపహరణం చేయగలనా? లేనా? అని జంకుతూ రావణుడు వెళ్లి, చచ్చి-చెడి - ఆ పనిని పూర్తిచేస్తే, పనిని పూర్తిచేసికొని మరీ వస్తానని పనికి ముందే ధైర్యంగా చెప్పన్నాడు ఇక్కడ హనుమ. ఇలా చెప్పడానికి కారణం 'తాను రామదూత'. అంటే ధర్మదూత, 'ధర్మం' అంతటి ధైర్యాన్ని వ్యక్తి కిస్తుంది. అధర్మం దొడ్డితోవన (రామలక్ష్మణులకే) సీతాపహరణం చేయిస్తే, ధర్మం బహిరంగంగా అధర్మపరులని వధించింది.

- 10 a. ప్రస్థితం దీర్ఘమధ్యానం స్వబంధుమివ బాంధవాః |

అనుజగ్గుర్నమామంతం సైన్యా ఇవ మహిపతిమ్ | (47&48) అని శ్లోక వాక్యాలు. బంధువుని సాగనంపే బంధువులు ఇష్టంతో, భక్తితో వెళ్లినట్లు కొన్ని చెట్లు వెడితే, రాజు ఇచ్చే జీతభత్యాలని ఆశించి ఉద్యోగ ధర్మం వలన 'తప్పక' వెళ్లే రాజు వెంట సైనికుల్లా మఱికొన్ని చెట్లు వెళ్లాయి. సీతాధిపతులెవరైనా వస్తే ఇష్టంతో భక్తితో దర్శించేవారు మొదటి జాతివారు. ప్రక్కవారు కూడా వెడుతూంటే తమని వెళ్లకపోతే నలుగురూ ఏమనుకుంటారో అనే ఆలోచనతో వెళ్లేవాళ్లు రెండో జాతివారు. ప్రక్కచెట్లు వెడుతూంటే, వాటితో మెలికపడిన తమ కొమ్మలున్న కారణంగా బలవంతానా వెళ్లిన చెట్లవంటివారు.

11. కొన్ని దేవాలయాలలో ఆంజనేయుని చుట్టూ వాలం ఉంటుంది. ఆ ఆంజనేయుడు, ఈ సందర్భంలో రామకార్యార్థియై ఎగురుతూన్నప్పటి వాడని గమనించాలి. అలా భావించి నమస్కరించాలి.

12. శరీరానికి సరిపడేంతటి నీడే, సరిగా ఆ శరీరం క్రిందే, పడుతోంది అంటే, సరిగా మిట్టమధ్యాహ్నమైందని అర్థం.
13. నమస్కారం చేసిన కారణంగా సూర్య-వాయు-అప్ (సముద్రుడు) మొదలైన భూతాలు సహాయపడ ప్రారంభించాయి.
14. ఉపకారం చేయడం గొప్ప ప్రత్యుపకారం అంటే, తీసికొన్న అప్పుని తీర్చినట్లే, అసత్యమాడకుండా, మైనాకుడు 'ప్రత్యుపకారం' చేస్తున్నానని పల్కడం, వినయాన్ని నేర్పడం.

పైగా, సముద్రునికి సహాయం సగరపుత్రులు (రాముని పూర్వీకులు) చేస్తే, హనుమకీ సంమానం ఎందుకు చేయాలి?. చేస్తే, రామునిక్కడా సముద్రుడు చేయాలి!- చేయించాలి!- అంటే, రామభావన భావనతో పోయే అంజనేయుడు రామునిలాటివాడే. భగవంతునివిషయంలో ఎంతటి భక్తి శ్రద్ధలుండాలో వాటిని భాగవతుని మీద కూడ అది చూపాలి. అది ధర్మం.

ఇంద్రుడు, తన ఊక్కల్ని ఇప్పుడైనా నలకతాడేమోనని వంచనతో తప్పించు కోకుండా, భగవత్కార్యానికి సహాయపడ్డాడు కాబట్టే ఇంద్రుడు మైనాకునికి అభయమిచ్చి, స్థిరంగా, అలాగే ఉండిపోవచ్చునన్నాడు. భగవత్కార్యానికి వంచన సరికాదు.

కొన్ని లక్షల సంవత్సరాల క్రితం ఊక్కలు నలకడం, సాగరం త్రవ్వడం సాగితే, ఇప్పుడు వచ్చిన హనుమకీ-వాల్లు సహాయం చేస్తూ అదికూడ ప్రత్యుపకారమని గుర్తు చేస్తున్నారంటే, చేసిన మేలుని ఎంతకాలం గుర్తించుకోవాలో, అది ఎంతటి ఉత్తమ ధర్మమో తెలుస్తుంది.

15. పామరుణ్ణికూడా, అతిథి అయితే వాలు, పండితుడైనా ఆదరించాలనే ధర్మం తెలుస్తుంది.
16. రాముణ్ణి దశరథుడు, 'ఒకరోజు ఆగి అరణ్యాలకి వెళ్లు'- అన్నప్పుడు రాముడన్నాడు, 'ప్రతిజ్ఞ చేసాను వెడతానని, వెళ్లక ఆగరాదు' అని. రామభావన భావన ఉన్న హనుమకూడా అదే చేసాడని భావం. గుహుడు అడిగినప్పుడుకూడ, ఇదే సమాధానం రాముడు చెప్పాడు. పైగా ముఖ్యమైన పనిమీద వెళ్లేవాడు, అతిథ్యాం జోరులో పడడం సబబు కాదుగదా!

అంజనేయుని బలాన్నీ, వేగాన్నీ గమనించి 100 యోజనాలూ ఎగరగలడా? అని పరీక్షించడానికి, రాబోయే సింహిక ఆనే రాక్షసినే, మొదటి విఘ్నంగా హనుమ

2వ సర్గము

లంక ఎంతో బాగుంది!

శతాన్వహం యోజనానాం క్రమేయం నుబహూన్వపి ।

కిం పునస్సాగరస్యాంతం సంభ్యాతం శతయోజనమ్ ॥ (4)

పూలచెట్లు, హనుమంతునికి పూలవాన కురిపించి శుభసూచన నిచ్చాయి. “అనేక శతయోజనాలైనా ఎగిరిపోగల నాకు ఈ నూలుయోజనాలొక లెక్కా?” అనుకున్నాడు (1). అనేక వృక్షాలూ, ఉద్యాన వనాలూ, జలాశయాలూ ఎటువైపు చూచినా కళ్లకి ఇంపుగా గోచరించాయి.

దొంగతనంగా తాను తెచ్చిన సీతమ్మని, రాముడు దండయాత్ర చేసి తీసికెడతాడేమో ననే భయంతో, రావణాజ్ఞపై ఎండలో రక్షణలు, ధనుర్పాణాలతో, లంక చుట్టూ కాపలా కాస్తూ కన్పించారు (2).

ఎత్తైన త్రికూటపర్వతం మీద ఉంది లంక. లంక చుట్టూ పెద్ద అగడ్త (శత్రువులు రావీలులేకుండా త్రవ్విన, మొసళ్లని ఉంచిన, ఆసాధమైన కాలవ)లలో కలువలూ, కమలాలూ ఉన్నాయి. అగడ్త నానుకొని బంగారపు రేకుతాపడం చేసిన ప్రాకారం (పెద్ద ప్రసారీ) ఉంది. ఆ లోపల అనేకమైన అంతస్తులున్న భవనాలు, ఎదురు బదురుగా ఆకాశంలో గ్రహాల్లా ఉన్నాయి. ప్రాకారం బంగారపు రంగుతో, భవనాలు వెండి రంగుతో ఉండి, మేఘమండలం దాకా ఉండడంతో, మేఘాల రంగు కూడ ఈ రెంటికీ జతపడి, చూడచక్కగా కన్పించింది. ఆలోచిస్తున్నాడు హనుమ.

దాటవీలులేనిది సముద్రం. దాటవచ్చినా వెళ్లవీలులేనిది అగడ్త. దాటినా లెక్కలేనిది రాక్షస సైన్యం. రాముడు వానరులతో వచ్చినా జయింపలేడు.

ఏ ఉపాయమూ లేదు

సామ-దాన-భేద-దండ- అని నాలుగు ఉపాయాలు. కఠకువాళ్లు, మూర్ఖులూ రాక్షసులు. ‘సామం’ ప్రయోజనం లేదు. ప్రాకారం బంగారపు రేకుతో, ఇళ్లు వెండిరేకుతో తాపడం చేసికొన్న వీరికి ఏమి ఇయ్యగలం? ఇస్తే లొంగుతారనిచ్చినా ‘అయోధ్య’ విడిచి వచ్చిన రాముడు, ఏమి ఈయగలడు? ‘దానం’ నిష్ప్రయోజనకరం.

నేను వానరుణ్ణి, వీళ్లు రాక్షసులు. జాతి-భాష-భావం-ఆలోచన, ఒకటేమిటి? అన్నీ వ్యతిరేకమే, ఐతే భేదోపాయం ఎలాసాధ్యం? (వాళ్లలో వాళ్లకి అభిప్రాయంభేదం కల్పించడం).

ఈ సైన్యాన్ని చూచాక 'రండోపాయము' అనవసరమే. ఉపాయం దొరికే ఉపాయం కావాలి. ఇక్కడికి సుగ్రీవుడూ నీలుడూ, నేనూ-అంగదుడూ (6) మాత్రం రాగలం. ఇంతకీ ఈ ఆలోచన అంతా, సీతని చూచిన తర్వాత చేయాలి.

ఆమెని చూడాలంటే అదీ కష్టమే. రాక్షసులకి తెలియకుండా "వాయుర్వ్యత్ర నాజ్ఞాతశ్చరేదితి మతిర్మమ" వాయువు కూడ వీరడానికి భయపడతాడనిపిస్తోంది. తొందరపడి ఏదైనా చేస్తే, పని చెడి పోతుంది.

"పూతయన్తి హి కార్యాణి దూతా వండిత మానినః |" (40)

నేను చాలా తెలివైనవాణ్ణి - అని భావించిన దూతలు, పనులని పాడుచేసి, రాజుకి కష్టం కల్గిస్తారు. నాకు, ఆ పేరు రాకుండా చూచుకోవాలి.

"తదహం స్వేన రూపేణ రజన్యాం ప్రాస్వతాం గతః |

లంకామభిగమిష్యామి రాఘవస్వార్థ సిద్ధయే | (46)

కబట్టి, ఈ రాత్రిలోనే, నేను నా రూపాన్నే (3) చిన్నదిగా చేసికొని, లంకని ప్రవేశిస్తాను. అన్ని భవనాలనీ రాత్రిపూట వెదికి వెదికి సీతని తప్పక చూస్తాను" అని నిశ్చయించి, రాత్రిపూట సీతా దర్శనం కోసం (4) ఉబలాట పడుతూ సూర్యాస్తమయం ఎప్పుడౌతుందా? అని ఎదురు చూచాడు.

రాత్రి భాగం వెదుకుతాను

సూర్యో వాస్తం గతే రాత్రౌ దేహం సంక్షిప్త్య మారుతిః |

ప్రవృదంశకమాత్రస్సన్ బభూవాద్భుత దర్శనః | (49)

అస్తమించగానే, ఆ రాత్రిభాగంలో 'గోమారువు' (పశువుల కాళ్లపై వ్రాలి బాధపెడుతూండే చిన్నవైన కీటకాలు) పరిమాణంలో శరీరాన్ని తగ్గించుకొని, లంకానగరపు ముఖద్వారం నుండి లోనికి చూచాడు. లెక్కలేనన్ని గదులున్న, లెక్కలేని మేడలు కన్పిస్తే నిశ్చేష్టుడై, ఏమైనా సరే సీతని చూడగలననే దైర్యాన్ని పొందాడు. ఇంతలో, చీకటి పల్చబడింది.

"దదర్శ చంద్రస్య కపి ప్రవీరః షోఘ్నాయమానం సరసీవ హంసమ్" (58)

తనకి సహాయపడేవానిలా, (5) తెల్లని కాంతితో ప్రకాశిస్తూ చంద్రుడు ఆకాశంలో ఉదయించి, తామరలలో నిండిన సరస్సులో విహరిస్తూన్న హంసలా అనిపించాడు.

(1) తండ్రి - సంచభూతాలూ - స్నేహితుల మనఃపూర్వక ఆకాంక్షా దీనిక్కారణం. అన్నిటికీ మించి 'రామదూత' కాబట్టి ఆ 'శక్తి' కల్గింది.

(2) ధనవంతుడు సుఖంగా ఉంటాడని లోకభ్రాంతి. 'విత్తానూర్జనే దుఃఖమ్ - ఆర్జితానాం చ రక్షణే - రక్షితానాం విభాగే చ - దుఃఖం విత్తస్య లక్షణమ్' అని ఉంది. దనాన్ని సంపాదించడం ఒక కష్టం. దానిని దాచడం మఱింత. (సీతా విషయక దుఃఖం ఇదే). కష్టపడి దాచినా, సంకాలలో కష్టం రాకమానదు. అన్నదమ్ములూ, అప్పచెల్లెండ్రూ ఇలా ధన విరోధాలు పడుతూంటారు. అలా అని ధనం అక్కటలేదని కాదు. అవసరమైన దానికంటే మించి ఉండడం అక్కటలేనిది. మొత్తానికి ధనం, దుఃఖాన్ని కలుగ చేస్తుంది. అలాంటి భయం రావణునికి కల్గడం, అధర్మరూపంగా సీతమ్మని తేవడం వలననే.

(3) రూపం చిన్నది చేయడమంటే చిన్న శరీరంలోనికి పరకాయ ప్రవేశం కాదు. పరకాయ ప్రవేశం వల్ల, కాయ మెవరిదో వారి లక్షణాలు వస్తాయి. అందుకని, తన శరీరాన్నే తన జాతి లక్షణాలు (ఎంతైనా ఎత్తు ఎగురడం, వాయు అంశ కారణంగా లభించిన ఇతర అసాధ్య లక్షణాలున్నూ) పోకుండా, రూపాన్ని చిన్నది చేసికొన్నాడు 'గోమారు పరిమాణ మంతది'గా.

కొందఱు, పిల్లిరూపమంత రూపం అన్నారు. రాత్రివేళ చూడ గలిగే కళ్ళ పిల్లికి ఉంటాయి. కాబట్టి పిల్లి రూపమని సమర్థించారు. ఇంతకీ పరిమాణంలో పిల్లి అంతటి రూపమని అర్థమేకాని, రాత్రివేళ చూడ్డానికి వీలైన పిల్లి రూపం కాదు ఆంజనేయుడు దరించినది. మరీ చిన్నవైన ఆంజనేయ రూపాలు ఆలయాల్లో కనిపిస్తాయి. ఆ రూపాలని సీతాన్వేషణ దారియైన ఆంజనేయ రూపాలుగా భావించాలి.

4, 5 : 'చంద్రాం హి రణ్మయ్యాం లక్ష్మీమ్' అని శ్రీ సూక్తం. 'సీతమ్మ, వైకుంఠంలో లక్ష్మీ. చంద్రుని తోబుట్టువు కూడ. అందుచేతనూ, చంద్రుడు సహాయపడతాడు గదా! పైగా అమ్మవారి దర్శనం చంద్రబలం ఉంటేనే జౌతుంది. వసంత నవరాత్రులు, చైత్ర శుద్ధ పాడ్యమి నుండి చంద్రకళలు పెరుగుతూంటే సాగుతాయి. చంద్రోదయమై ప్రకాశం పెరుగుతున్న కొద్దీ, ఆంజనేయునికి మనోబలమూ, అమ్మవారి దర్శన భాగ్యమూ లభిస్తాయి.

(6) భగవద్దర్శనం, సూర్య (బుద్ధి నిచ్చేవాడు) పుత్రుడు సుగ్రీవునికి, అగ్ని (సనః పితేవ సూనవే-కొడుక్కీ-తండ్రిలా అన్నీ ఇచ్చేవాడు) పుత్రుడైన నీలునికి, వాయు (ప్రాణులకి ఆధారమైనవాడు) పుత్రుడు హనుమకీ, అం (భగవంతుని) గద (సంకీర్తన చేసే లక్షణమున్న అంగదునికి తప్ప ఎవరికీ కాదని హనుమ అంతరాలోచనం.

3వ సర్గము

మనోధైర్యం వహించి, ఉద్యాన వనాలనీ, జలాశయాలనీ చూస్తూ, చతురంగ బలాలు చేసే ధ్వనులని వింటూ, జెండాల రెపరెపలని ఆలోకిస్తూ, కుజేరుని 'అలకాపురం' లాగానూ, ఇంద్రునికి తూర్పున ఉన్న 'వస్వాకసారము' అనే పట్టణంలానూ ఉన్న లంకని చూచి, ఉప్పొంగిపోయినాడు హనుమ.

“కుముదాంగదయోర్వాపి సుషేణస్య మహాకపేః |
ప్రసిద్ధేయం భవేద్భూమిః మైందద్వివిదయోరపి || (15)

“నేను మొదట భయపడినా, కుముదుడూ-అంగదుడూ-సుషేణుడూ-మైందద్వి విదులూ కూడ ఇక్కడకు రాగలరని ధైర్యంగా తోస్తోంది. వీరేకాదు సుగ్రీవ-కుశపర్వ-ముక్ష--కేతుమాలలూ, నేనూ కలిసి, లంకని జయించివేయగలం.” (1) అనుకుంటూ రత్నాల దీపాల వలన చీకటి ఏ మాత్రమూ లేనిదీ, చంద్రోదయం వలన సంతోషంగా ఉన్నదీ, అయిన రాత్రిలో హనుమ తిరగసాగాడు.

“ఒరే కోటి! అడవిలో తిరిగే నీ కిక్కడ పనేమిటి? యథార్థం చెప్పు చంపేస్తాను” అని అసహ్య ఆకారం ఉన్న లంకకీ అదిదేవత అయిన కామరూపిణి ఆరిచింది.

“చెప్తాను గాని నీవెవరవు? ఇంత అసహ్యంగా ఎందుకున్నావు? నన్నెందుకు జడిపిస్తున్నావు?” మారుతి అడిగాడు.

“‘లంక’ అంటే నేనే. కాపలాకాస్తుంటాను. నన్ను కాదని ఎవ్వరూ లోనికి పోలేరు. నువ్వెవడివో నిజం చెప్పు (2) అంది లంకాది దేవత.

ద్రక్ష్యామి సగరిం లంకాం సాట్ట ప్రాకార తోరణామ్ |
ఇత్యర్థమిహ సంప్రాప్తః పరం కౌతూహలం హి మే || (33)

వనాన్య పవనానీహ లంకాయాః కాసనాని చ |
సర్వతో గృహముఖ్యాని ద్రష్టుమాగమనం హి మే || (34)

హనుమ చెప్పాడు. “ప్రాకారాలూ, బురుజులూ, ద్వారాలూ, వనాలూ, ఉపవనాలూ, ఒకటేమిటి? అన్ని భవనాలనీ ఊరికే చూచి పోదామని కుతూహలం కలిగి వచ్చాను”. అని.

కూడదని ఆ రాక్షసి తిరస్కరించి హనుమంతుణ్ణి అఱచెత్తో పెళ్లన చరిస్తే, మారుతి కూడ 'స్త్రీ వేతి మన్య మానేన' (3) ఆడుదని ఆలోచించి వావీలులేని గట్టి గ్రుడ్డు గ్రుద్దాడు. ఆ గ్రుడ్డు సామాన్యంగా లేక పోవడంతో రాక్షసి ప్రార్థిస్తూ: 'మహావీరా! స్త్రీని చంపరాదని అనుగ్రహించావు. ఎవరూ జయింపలేని నన్ను జయించావు.

సీతా నిమిత్తం రాజ్ఞస్തു రావణస్య దురాత్మనః |
 రక్షసాం చైవ సర్వేశాం వినాశ స్సముపాగతః ||
 దిద్వక్షయా త్వం జనకాత్మజాం సతీమ్ |
 విమార్గ సర్వత్ర గతో యథా సుఖమ్ | (51)

రావణుడు దేవతలపై దండయాత్ర చేసి నందికేశ్వరాదులని బాధించగా, 'లంక భన్మం ఆవుతుందని' వారు శపించారు. బ్రహ్మ, నా ప్రార్థనపై, 'ఎప్పుడు ఒక కోతి నిన్ను ఆవలీలగా జయిస్తాడో' అప్పుడు ఈ శాపం ఆమలు జరుగుతుంది" అన్నాడు. అప్పటి నుండి భయంతో ఎదురుచూస్తున్నాను. దుర్మార్గుడైన రావణునిచే తేదడిన సీతకారణంగా, రాక్షసులకీ, లంకకీ చావు మూడింది. బ్రహ్మ వాక్కు అసత్యం కాదు. మొత్తం శాపగ్రస్తమైన లంక అంతా తిరిగి, అనాయాసంగా సీతని వెతుక్కో" (4) అంది.

నిశ్చేషంశాలు

(1) చంద్రుడు మనస్సుకీ స్వస్థతని కల్గిస్తాడు. అందుకే చంద్ర ప్రకాశం పెరుగుతూన్న కొద్దికీ హనుమలో ధైర్యం పెరుగుతూ, "మఱి కొందఱు లంకకీ రాగలరు" అనీ, గెలువగలమనీ నిర్ణయిస్తున్నాడు. వివాహ-గృహ ప్రవేశాది ముహూర్తాలు కూడా, చంద్రుడు పెరిగే కాలంలోనే పెట్టడానికి కారణం యజమానికి మనోబలం పెరుగుతూంబుందని.

(2) కష్టం కలుగుతుందని ఎవరైనా చెప్పే, జరిగే ప్రతిసంఘటననీ దానికీ సంబంధించిన దానిగానే ఆలోచిస్తాం. కోతివలన కష్టం వస్తుందని నందికేశ్వర శాపం కదా! అందుకని, వచ్చిన హనుమని చూచి ఔనా? కాదా? అని తేల్చుకోడం కోసమే, రాక్షసి - "యథార్థం చెప్పు" అని అడగడం.

శ్రీ మద్రామాయణంలో అన్ని సందర్భాలలోనూ 'ఓకరి విషయం ఒకరు చెప్పుకుని, ఆ పిమ్మట యుద్ధం చేసుకుంటారు'. దీనిక్కారణం, శాపం అనుభవించేవారు ఒకరు (రాక్షసి) - శాసానికి మోక్షాన్ని ఇచ్చేవారు మఱొకరు (హనుమ) కాబట్టి. విరాధ-ఖర-దూషణ-త్రిశిర-కబంధాదుల వధలో కూడ ఇంతే.

(3) శ్రీ రామచంద్రుడు మొదటగా సంహరించింది 'తాటక' అనే 'స్త్రీ' ని. హనుమకీ మొదటి పరీక్ష 'రాక్షసి' పైనే. రామ భావభావనలో చంపరాదని నిశ్చయించి 'చావరాని గ్రుడ్డుని గ్రుడ్డాడు. 'రాముడు తాటకని చంపనే చంపాడు' కదా! అంటే, తాటకకీ అనేక అవకాశాల నిచ్చాడు- తనని తాను రక్షించుకొమ్మని. అది వినలేదు. పైగా, దాన్ని చంపితే తప్ప, రాముని మీద ప్రతీకారబుద్ధి, దాని పుత్రుడు మారీచునికి కల్గింది. మారీచుడే లేకపోతే 'సీతాపహరణమూ - రావణ విరోధమూ ఉండక రామాయణమే ఉండేది కాదు.

(4) రామునికి 'సీతాపహరణ వార్తని' పక్షి అయిన జలాయువు చెప్పాడు. మృగాలు, ఆ దిశకు పరుగెత్తి - రావణుడే అపహరించాడని ధ్రువ పటవాయి. కోతి అయిన సుగ్రీవుడు, 'అభరణాలని చూపి', రావణుడే అపహరించాడని నిశ్చయించాడు. సంపాతి, 'స్వయంగా చూస్తూ చెప్పన్నాను- లంకలో ఉంది సీత' అన్నాడు. ఎలుగుబంటి జాంబవంతుడు, హనుమని ప్రోత్సహించాడు లంకకి పొమ్మని. మనుష్య జాతివారైన రామునికి అన్ని జాతుల ప్రాణులూ సహకరించడం, అలాగే ప్రతిపక్షుడైన రాక్షసికూడా 'సీత, లంకలోనే ఉంది - వెతుక్కో' అని అంది. ఇలా ఇందలు పక్కడం చూస్తే, ధర్మాత్ములకీ అందరూ సహాయపడతారని తెలుస్తుంది.

నిజంగా సహాయపడదలిస్తే 'అశోకవనం'లో ఉందని చెప్పవచ్చుగా! రాక్షసి చెప్పదేమి? అంటే, హనుమ తనంత తానుగా లంకకి ఉన్న సర్వద్యారాలనీ, ప్రదేశాలనీ వెదుక్కోంటే తప్ప కార్యసాధన చేయలేడు కాబట్టి, రాక్షసి 'విమార్గ సర్వత్రగతో యథా సుఖమ్', సుఖంగా వెతుక్కో అంది. అయినా 'సోఽనేవ్యవ్యోనిధిద్యాసితవ్య' అని శ్రుతి. భగవంతుణ్ణి వెదికి పట్టుకోవాలిట తప్ప, అక్కడున్నాడంటే తెలిసేవాడుకాదు'ట.

ఎందఱో దేవతలు ఉన్నా మనకు నచ్చిన ఎవరో ఒకరిని వెదికి పట్టుకోవాలిట తప్ప 'న భక్తి ర్చహముఖ' అన్నట్లు కొన్నాళ్లు ఒకరినీ, మఱి కొన్నాళ్లు మఱో దేవుణ్ణి చొప్పున ఆరాధించరాదట. తప్పని అర్థంకాదు. ఎక్కడా మనసు లగ్నంకాదని దీనిభావం. 'నీవే తప్ప ఇతః పరంబెటుగ...' అన్న గట్టి భావంతో ఒకే భగవంతుణ్ణి వెదుక్కోవాలి. రాముణ్ణే నమ్మి, రామునికి నచ్చిన సీత గుణగణాలని రాముణ్ణి సేవించుతూన్నందువల్ల తెలిసి వెదుకుతున్నాడు కాబట్టి, ఇదే సరైన మార్గమని లంకణి చెప్తోంది. లంకణి సామాన్యురాలు కాదు. బ్రహ్మ దేవుడంతటి వాణ్ణి ప్రార్థించి లంకానాశనం ఎప్పుడౌతుందో తెలిసికోగలిగినంతటిది.

రాక్షసి మూడు విషయాలు చెప్పినట్టైంది. (1) బ్రహ్మ శపంపలన లంక నాశనమౌతుంది. (2) రావణుడు, సీతని తేవడం తప్పు. దాని వలన లంకా రాక్షసులంతా చస్తారని మేం అనుకుంటూంటాం. ఈ భయంతో ప్రార్థించిన మాకు, లంకా నాశనాన్ని, బ్రహ్మ కూడా, కోతి వచ్చేవఱకూ - వాయిదా వేసాడే తప్ప, శాపాన్ని రద్దు చేయలేదు. (3) సుఖంగానే పని జౌతుంది. సీత ఇక్కడే ఉంది.

4వ సర్గము

హనుమంతుని నగర ప్రవేశం

స నిర్జిత్య పురీం శ్రేష్ఠాం లంకాం తాం కామరూపిణీమ్ |
 ఆద్యారేణ మహాబాహుః ప్రాకార మభినప్నవే || (1)

లంకాదిదేవత ఐన రాక్షసిని జయించి, లంకా నగర ప్రధాన ద్వారం గుండా లోనికి వెళ్లడానికి వీలున్నా, హనుమ ప్రాకారం మీదుగా ఎగిరి లోపలికి వెళ్లాడు (1). సకల శాస్త్రవేత్త కాబట్టి, రావణుని నాశనాన్ని కోరుతూ, లంకలోకి ద్వారం గుండా కాక ప్రవేశించడమే కాకుండా, నగరంలో కూడా, మొదటగా ఎడమకాలు పెట్టి ప్రవేశించాడు.

నాలుగువైపులా ద్వారాలుండి, నాలుగు విశాలమైన శాలలుండే సర్వతో భద్రమనే పేరుగల మేడలూ - పశ్చిమం వైపు ద్వారం లేక మొదటి గది నన్నగా ఉండి, ఆపై గదులన్నీ వెడల్పుగా ఉండి, గుట్టం ఆకారంలో ఉండే హయాననమనే పేరుగల మేడలూ - దక్షిణద్వారం లేని వర్తమానమనే పేరుగల మేడలూ - తూర్పు ద్వారం లేని స్వస్తికమనే పేరుగల మేడలూ - కన్పించాయి. ఇవన్నీ వాస్తు విధానానికి అనుగుణంగా ఉండి రాజాకి ఔన్నత్యాన్ని ఇస్తున్నాయి. (3).

దేవలోకంలో అప్పర స్త్రీలలా పాడుతూన్న ఉత్తమ సంగీతం వినిపించింది. ఇంక కొంత ముందుకు సాగగానే అందెల చప్పుడూ రత్నాభరణాల ధ్వనులూ, బంగారు అందెల రవళీ వినిపించింది.

అంతలోనే రాక్షసుల భుజాలు చటచుకొనే చప్పుళ్లు అనవసరంగా అటచే మదపు ధ్వనులూ, వినిపించాయి.

మఱికొంత ముందుకి సోగా, ఆశ్చర్యమైంది మారుతికి.

శుశ్రావ జవతాం తత్ర మంత్రాన్ రక్ష్యగృహేషు వై
 స్వాధ్యాయ నిరతాంశ్చైవ యాతుధానాన్ దదర్శ సః || (13)

దీక్షితాన్ జటిలాన్ ముండాన్ గోఽజినాంబర వాససః |

దర్శ ముష్టి ప్రహరణాన్ అగ్ని కుండాయుధాంస్తథా || (16)

నిత్యం యథావిధిగా అగ్నిహోత్రాన్ని చేసే దీక్షితులూ, జడలు ధరించిన వాన ప్రస్తులూ, తలలని బోడి చేసికొన్న యతులూ, ఎద్దు చర్మాన్ని ధరించే వారూ, దిగంబరులైన అవధూతలూ, చేతిలో దర్బలని ధరించి అవసరమైనప్పుడు మంత్రించి అస్త్రాలుగా చేసే శక్తి ఉన్న 'దర్బ ముష్టి ప్రహరణులూ', అగ్ని కుండాల నుండి శక్తిని పుట్టించి ఆయుధాలుగా ప్రయోగించే శక్తి ఉన్నవారూ ఎందఱో అక్కడ కన్పించారు.

కత్తులూ, విళ్ళూ, కవచాలూ, ఇంకా ఇతర మారణాయుధాలని ధరించిన వారూ, భయంకరులూ, జండాలని ధరించినవారూ, పతాకాలని పట్టినవారూ (4), సురూపులూ, కురూపులూ, చందనం పూసీకొన్నవారూ, వికారరూపులూ.....ఇలా చిత్రవిచిత్రంగా జనులు కన్నడారు. అయితే అందరిలో ఏ ఒక్కరిలోనూ ఏమరుపాటు లేక అప్రమత్తంగా ఉన్నారు.

గుట్టలు సకీలిస్తూంటే, స్త్రీల ఆభరణాలు ధ్వనిస్తూ ఉంటే, రాక్షసులు గోచరిస్తూంటే, బంగారు మెట్లతోనూ, ముత్యాల దండలు వ్రేలాడుతూనూ, చక్కని సువాసనలు వెదజల్లుతూనూ, బంగారు అరుగులు కలిగిఉండీ, కృష్ణాజినాలూ ఉన్న రావణుని అంతఃపురంలోకి మెల్లగా మారుతి ప్రవేశించాడు. (5)

పీశేషాంశాలు

1, 2) గ్రామం వా నగరం వాపి పత్తనం వా పరస్య హి-విశేషా త్వమయే సౌమ్య న ద్వారేణ విశేన్నుప! అనే ప్రమాణాన్ని బట్టి శత్రువుల నగరాన్ని ప్రధాన ద్వారం ద్వారా ప్రవేశించరాదు. (వాని నాశనాన్ని కోరేట్టెతే). అలాగే ప్రయాణ సందర్భంలో, గృహ ప్రవేశ, వివాహకాలాల్లో మొదట కుడికాలు పెట్టాలి. శత్రువులలో ఎడంకాలు ముందుంచాలి. (వాని నాశనాన్ని కోరేట్టెతే). ప్రయాణకాలే చ గృహ ప్రవేశే వివాహకాలేఽపిచ దక్షిణాంఘ్రిం కృత్వాగ్రత శ్శత్రు పుర ప్రవేశే వామం నిదద్యాత్పురతో నృపాల! అని ప్రమాణం.

ఈ శరీరమే లంక. అనేక సాఖ్యాలనీ, విలాస వినోదాలనీ సమకూర్చే ప్రతివ్యక్తి రావణుడే. ఈ సాఖ్యవిలాసాలని క్రిందుచేసి పోవాలని భావించిన ఆంజనేయుడు జ్ఞాని కాబట్టి ఆ ప్రాకారాన్ని క్రిందుచేస్తూ పై నుండి ఎగిరి దూకాడు. జ్ఞానమీయవలసిన స్వాములూ, పీఠాధిపతులూ సాఖ్యవినోదాలని ఆశ్రమాలలో నెలకొల్పుకుని, విలాసమయ జీవితాన్ని గడుపుతూంటే వాళ్ళూ రావణులే బెతారు. వాటిని త్యజిస్తే ఆంజనేయులెతారు. రావణులైతే భగవంతుని ఆగ్రహానికి, ఆంజనేయులైతే అనుగ్రహానికి పాత్రులెతారు.

(3) వాస్తు సరిగా లేకపోతే ముందు గృహ యజమానికి, తర్వాత గృహంలో తాత్కాలికంగా నివసించే వానికి, ఆ మీదట అలా కట్టుకొనడానికి అనుజ్ఞ నిచ్చినందుకు ఆ పురాధినేతకి నష్టం కల్గుతుంది. వాస్తు ప్రకారమే ఇళ్లు కట్టినా రావణునకు నాశనం ఎందుకొచ్చింది? అంటే, అధర్మమే కారణం. ఎంత శస్త్రోక్తంగా ఇల్లు కట్టినా పర భార్యాపహరణం వంటి అధర్మం ఉంటే, ఈ వాస్తు ఏ మాత్రమూ రక్షింపలేదు. కాకపోతే ప్రమాదాన్ని వాయిదా వేస్తుంది. ఇలాటి మహా అధర్మాన్ని చేసిన రావణుణ్ణి కూడా ఆ లంకావాస్తు కొంతకాలం రక్షింప గల్గింది.

(4) ఈ పద్దతిని ఐట్టి వైదిక విధానం లంకలో ఉందని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ఇంతగా వేదోక్త పద్దతిని ఆచరిస్తూ, యజ్ఞ యాగాదులని నిర్వహిస్తూన్నా, రావణుడు నశించాడంటే అదర్శం కారణం. కాబట్టి అధర్శం చేసి యజ్ఞయాగాదులెన్ని చేసినా ప్రయోజనం ఉన్నది. పైగా వారిలో, దర్శులని మంత్రించి చంపజూచేవారూ, అగ్నిగుండాల్లోంచి శక్తిని పుట్టించి చంపేక్షుద్ర శక్తులవారూ ఉన్నారు. ఇది కూడా లంకా నాశన కారణాల్లో ఒకటి. క్షుద్రశక్తులూ, క్షుద్రమంత్రాలూ పలితంకంటే - దుష్కలితాన్ని దారుణంగా ఇస్తాయనడానికి రావణనాశనమే సాక్ష్యం. అన్నిటికీ మించి, ఈ వైదిక విధానం కొనసాగుతూన్నట్లు చెప్పబడుతుండడం వల్ల, కొందఱు భావించినట్లుగా రావణుడు ద్రావిడుడుకాదు. వైదిక నాగరికతని అవలంబించినవాడే. రాముడు ఆర్యులనే జాతికి చెందినవాడూ కాదు. అప్రాచ్యుడు (ఇంగ్లీషువాడు) తన పద్దతిని ప్రవేశపెట్టాలనే భావంతో చరిత్రని తలక్రిందులుగా రాస్తే, అది చదివి గంజాయితో మత్తెక్కిన మేదలో, శ్రీమద్రామాయణాన్ని ఆ రాతకి అనుగుణంగా సమన్వయించారు మనవాళ్లు. చాలమంది సంస్కృత పండితులకి ఆంగ్ల చరిత్ర చదవాలనే ఊహ లేకపోవడం, ఆంగ్లం రాకపోవడం - అలాగే చరిత్ర చెప్పేవారికి సంస్కృతం చదవాలనే ఊహ లేకపోవడం, సంస్కృతం సుతరాం రాకపోవడం - వలన అప్రాచ్యుల చరిత్రలు ఇంకా దేశంలో ఊపిరి పీలుస్తున్నాయి. వ్యాస వాల్మీకులని కూడా ఏ ఒకటవ శతాబ్దంలోకో లాగి మన సంస్కృతిని నాశనం చేయాలనే భావన కల అప్రాచ్యులు వుండతారనే, భారత రామాయణ భాగవతాల్లో ముఖ్య సంఘటనల సందర్భాలలో ఏ నక్షత్రాలు ఎక్కడున్నదీ, ఏ సంవత్సరమై నదీ వివరించి ప్రాచీనతని ప్రాచీనులు అదృష్టవశాత్తూ రక్షించారు. అప్రాచ్యుల కిది తెలియదు గదా!

అలాగే అప్రాచ్యులు 'జ్యోతిషం తప్పు' అనే వాదాన్ని లేవదీస్తే, దాని గూర్చి ఏ మాత్రపు అవగాహన లేనివారంతా 'తప్పు' అని వంత పాడుతున్నారు. (తమ వివాహం- గృహప్రవేశం-మొదలైన అన్నీ జ్యోతిషం ప్రకారమే చేసికొని కూడ.)

(5) ఈ సర్గలో ముందుగా గృహాలనీ, పీఠాల గృహాలనీ, మీదట వైదికులనీ, ఆ తర్వాత యోధులనీ, ఇలా చూచాడు మారుతి. గృహాలు శాస్త్రబద్ధంగా ఉన్నా, గృహంలోని వారు అదర్శపరులు. గృహాల అలంకారాలు గొప్పవైనా, నిత్య శృంగార పరాయణులై వారు అధర్మిణులు. వైదికులు ధర్మబద్ధంగా యజ్ఞాదులని చేసినా, అదర్మాన్ని రక్షించాలని యజ్ఞాదులని నిర్వహించుతున్నారు కాబట్టి వారు అధర్మ పరులూ - పైగా క్షుద్రశక్తి మంతులున్నూ. యోధులు ఆయుధధారులే అయినా, అదర్మపరుణ్ణి సందర్శిస్తున్నారు. ఇది గమనించాడు కాబట్టి మారుతి భావించాడు "రామలక్ష్మణులు రాగలరు. జయించి తీరుతారు" అని.

5వ సర్గము

ఇంకా సీత కన్నడలేదు

రావణసభాభవనంలోకి మారుతి వెళ్లే సమయానికి చంద్రుడు, ఆకాశమధ్యంలో ఉన్నాడు.

హంసో యథా రాజతపంజరస్థః సింహో యథా మందర కందరస్థః ।

వీరో యథా గర్విత కుంజరస్థః చంద్రో విబ్రలాజ తథాఽంబరస్థః । (4)

వెండి పంజరంలో ఉన్న హంసలా, మందర పర్వతగుహలో ఉన్న సింహంలా, మదపుటేనుగు పై నున్న వీరునిలా ఉన్నాడు చంద్రుడు. వాడియైన కొమ్ములున్న ఆబోతులా, పెద్దపెద్ద శిఖరాలున్న పర్వతంలా, బంగారు కొమ్ములని కల్గిన ఏనుగులా ఉన్నాడు. (1)

రాక్షస సంచారం ప్రారంభమైంది. మత్తులో ఒళ్లు తెలియక చలుచుకుంటున్న వాళ్ళూ, వికవిక నవ్వుతున్న వాళ్ళూ, కోపంతో నిబ్బారుస్తున్న వాళ్ళూ, ఒకళ్ల నొకళ్లు వెక్కిరించుకుంటూన్న వాళ్ళూ, స్త్రీల యెడ 'అనభ్యత' అని తెలియక ప్రవర్తిస్తున్న వాళ్ళూ, విళ్లు ఎక్కుపెట్టే వాళ్ళూ, రథ గజ భద్రగజాల మీద తిరిగేవాళ్ళూ ఎందరో కనిస్తున్నారు హనుమకీ.

ప్రకాశ లక్ష్మీశ్రయ నిర్మలాంకో రరాజ చంద్రో భగవాన్ శశాంకః (6)

రామాది రామేరిత చిత్తదోషు స్వర్గప్రకాశో భగవాన్ ప్రదోషు (8)

చంద్రుని మిక్కిలి తెల్లని ప్రకాశంచేత, లోపలి నల్లదనం మఱింత ప్రకాశించింది. స్త్రీలయందుండే ప్రణయ కలహబుద్ధి తొలగి, వెన్నెల రాత్రి మఱింత ప్రకాశించింది. అందుకై, చంద్రుడూ, రాత్రీ రెండూ పూజ్యమైనవే - అని హనుమ భావించాడు. (2)

బుద్ధిమంతులూ - అహంకారులూ, జగత్ప్రసిద్దులూ - నీవాతి నీచులూ, కేళీ పరాయణులూ - వైరాగ్య పురుషులూ, ఇలా పరస్పర విరుద్ధ జనం కూడా కన్పించారు.

సీతని చూడాలనే ఆలోచనకల మారుతికి దృష్టి స్త్రీల మీదా - స్త్రీలలో ఉత్తమ స్త్రీల మీదా - ఉత్తమ స్త్రీలలోకూడా, కన్నీటితో పలుకలేని కంఠస్వరం కలదీ, ఉత్తమ ఆభరణాన్ని ధరించినదీ అయిన సీతమ్మ మీదా - ఉంది.

“అవ్యక్త రేఖామివ చంద్రరేఖాం పాంసుప్రదిగ్ధామివ శేషురేఖామ్ |

క్షత ప్రరూఢామివ బాణరేఖాం వాయు ప్రధిన్నామివ మేఘరేఖామ్ || (26)

6వ సర్గము

రావణుని అంతఃపురంలోకి ప్రవేశం

స నికామం విమానేషు విషణ్ణా కామరూప ధృక్ |
విచచార పునర్లంకాం లాఘవేన సమన్వితః || (1)
ఆససాదాఽథ లక్ష్మీవాన్ రాక్షసేంద్ర నివేశనమ్ (2)

సీత జాడ లభించని కారణంగా, వదలని పట్టుదలతో హనుమ లక్ష్మీవంతుడై (1) రావణుని భవన ప్రాంగణాన్ని చేరాడు. సింహాలు రక్షించే వనంలా, రాక్షసులు ఆ ప్రాంగణాన్ని రక్షిస్తున్నారు.

వెండి బంగారాలతో ప్రధాన ద్వారాలు కన్పిస్తున్నాయి. వెండి బంగారు రథాలు ప్రతిద్వారానికీ అటూ ఇటూ ఉన్నాయి. ప్రతి క్ష్యూ (ద్వారానికీ ద్వారానికీ మధ్య ఉన్న ప్రదేశం) అగరు, చందన సువాసనలతో నిండిపోయి ఉన్నాయి. భేరి మృదంగ ధ్వనులు వినిపిస్తున్నాయి. గుట్టాలూ, పులి - సింహ చర్మాలూ, దంతాల బొమ్మలూ, వెండి బంగారు శిల్పాలతో నిండిన రథాలూ అక్కడ తిరుగుతూ కన్పిస్తున్నాయి.

కామరూపుడు (ఏ రూపం కావలీస్తే ఆ రూపం ధరించగలవాడు) అయిన మారుతి నిర్భయంగా ఉద్యానవనాల్లోనూ, ప్రాసాదాలలోనూ, ఇంకా ఇంటింటిలోనూ సీత జాడ తెలుసుకోదలిచాడు. ముందుగా రావణుని మంత్రి ప్రహస్తుడి ఇల్లు - మీదట మహాహర్షుని - అలాగే నిత్యం నిద్రించే కుంభకర్ణుని యిల్లు - తర్వాత ధర్మపరుడు విభీషణుని యిల్లు - ఇంకా మహాదర - విరూపాక్ష - విద్యుజ్జిహ్వ - వజ్రదంష్ట్ర - శుక - సారణ - ఇంద్రజిత్ - జంబుమాలి - సుమాలి - రశ్మికేతు - సూర్యకేతు - ధూమ్రాక్ష మొదలైన రాక్షసుల యిళ్లన్నీ తిరిగాడు. (2) ఎక్కడెక్కడా చూడని వైభవమంతా కన్పించింది.

ఈ భవనాలు దాటగానే రావణాంతఃపురం. ఆయుధాల్ని ధరించిన రాక్షస స్త్రీలు, వికృత రూపాలు కలిగి ఉన్నారు. మిక్కిలి వేగం పోగల ఎట్టని, తెల్లని గుట్టాలూ, శక్తిలో ఇంద్రుని యేనుగు ఐరావతంతో సాటియైన ఏనుగులూ, మహామేఘాలవలె మింకరిస్తూ మదజలాన్ని ప్రవిస్తూన్న ఇతర జాతి ఏనుగులూ అక్కడ కన్పిస్తున్నాయి. పదాతిబలాల మెడలో కూడ స్వచ్ఛమైన మేలిమి బంగారు ఆభరణాలున్నా యంటే ఇక ఐశ్వర్యాన్ని వేరే చెప్పాలా?

వివిధకారాలన్న పల్లకీలు, విలాస గృహాలూ, పగటిపూట వినోదించ దగిన రమణీయ మందిరం, రతికేలీ మందిరమూ, ఉండి ఆ సమీపంలో మందర పర్వతంలా ఉన్న ఒక భవనమూ కన్పించింది.

భవనం ముందు పెంపుడు నెమళ్లు తిరుగుతూ, భవనం మీద జెండాలు ఎగురుతూ, ఎక్కడ చూచినా రత్నాల అరుగులు కన్పిస్తూ సాక్షాత్తు శివుని కైలాసంలా అన్పించింది.

ఆ మందిరంలోని పాత్రలూ, పీఠాలూ, మంచాలూ అన్నీ బంగారంవే. తేనె కల్లు చిందులుపడి పాన్పులమీది పైభాగం - కొద్దిగా తడిసింది. ఇంకా మధుపానం ప్రారంభం కాక, పాత్రలన్నీ నిండుగా ఉన్నాయి. బంగారు ఆభరణాలున్న స్త్రీల చేతి చప్పుడు, నడకల ధ్వని, ప్రక్క మందిరాలలోని మృదంగ వీణాధ్వనులతో నిండి పోయింది ఆ మందిరం. ఎక్కడచూచినా స్త్రీలతో, ధ్వనులతో, ఆభరణాలతో, ఐశ్వర్యంతో, విలాసంతో నిండిన, కుబేర భవనంలా ఉన్న (3) రావణ గృహంలోకి వెళ్లడు ఆంజనేయుడు.

విశేషాంశాలు

(1) లక్ష్మీవంతుడంటే సంపదకలవాడని అర్థం, 'సంపద' అనేది ఒక యోగం. 'అలబ్ధవ్య లాభో యోగః - లబ్ధవ్య పరిపాలనంక్షేమః' అని చెప్తారు. లేనిది క్రొత్తగా కల్గడం యోగం. ఇప్పటివరకూ లేని సీతాదర్శనమనే సంపద, యోగరూపంగా కాబోతోంది హనుమకు - అని సూచించడానికి 'లక్ష్మీవాన్' అనే పదం, లంకా రాక్షసిని జయించడం - అన్ని మందిరాలనీ నిర్భయంగా తిరగగల్గడం - ఇవన్నీ కూడా యోగాలే కదా!

(2) ఇళ్ల వరుస, బుద్ధిమంతుడు కాబట్టి బాగా గుర్తుంచుకొన్నాడు. ఏదైనా యుద్ధమే వస్తే, ఎలా పారిపోవాలో నిర్ణయించుకోడానికూడా ఈ పరిశీలన చేసాడు. అవసరమైతే తమో గుణంతోనైనా సంహరించాలనే నిశ్చయం హనుమకి ముందే ఉందనుకున్నాముగా!

(3) కుబేర భవనంలా ఉంది రావణ మందిరం, అంటే ఈ సంపద అంతా రావణుని చేత ధర్మార్జితం కాదని భావం. చత్వారో ధనదాయాదాః ధర్మాగ్ని స్పృతస్కరాః - ఆదర్థర్మావమానేన త్రయః కుప్యన్తి చేతరాః ధనమనేవానికి దాయాదులు (జ్ఞాతులు) నల్లరున్నారట. ధర్మమూ - అగ్ని - రాజు - దొంగ అనే వారు నల్లరట. పెద్దవాడైన ధర్మాన్ని అవమానిస్తే (అధర్మంగా ఆర్జిస్తే) అగ్నివలన లేదా రాజు ద్వారా (దండయాత్రలో హరించడం) లేదా దొంగద్వారా ఆ సాము నాశనం కావాలి. అంటే, 'అధర్మంగా ధనం నిలువదు' అని అర్థం. రావణుని కొలువులో ఎక్కడ చూచినా కన్పించేదంతా, దేవతాలోకాలని గెలవడానికని వెళ్లి దొంగిలించి, లేదా దౌర్జన్యంగా తెచ్చింది లాగానే హనుమకి అన్పించింది. అంటే ఇదంతా నశించేదే సుమా! అని అర్థం.

7వ సర్గము

...ఇక్కడ కూడా సీత లేదు

తాని ప్రయత్నాల్ని సమాహితాని మయేన సాక్షాదీవ నిర్మితాని
మహాతలే సర్వగుణోత్తరాణ దదర్శ లంకాధిపతేర్ష హాణి | (4)

వైడూర్యాలు పొదిగిన బంగారపు కిటికీలతో, అనేక శాలలు, ఆయుధాగారాలతో, వాస్తుకీ సరిపోయేలా నిర్మింపబడి, వర్షం వస్తే ఎగిరిపోయే పక్షుల్లా, మెరుపుతీగెల్లా ఆ రావణ భవనంలో అనేక గృహాలు కన్పించాయి. దగ్గరుండి రావణుడే కట్టించాడో, లేక మయుడే నిర్మించాడోగాని, చాల శ్రద్ధతో కట్టించబడిన ఆ భవనాలని దేవతలు, రాక్షసులు అందఱూ ప్రశంసించారు.

అలా చుట్టూ ఉన్న భవనాల మధ్య, దేనికి సాటిరాని విధంగా ఉంది రావణ భవనం. భూమండలానికి దిగి వచ్చిన స్వర్గమా? అన్నట్లు, అనేక పుష్పాలతో, వృక్షాలతో, మెరిసే మెరుపులవంటి స్త్రీ రత్నాలతో, ప్రకాశించే చంద్ర శుక్రాది గ్రహాలతో ఉన్న ఆకాశంలా, పుష్పాడి నిండిన పర్యత శిఖరం కల పర్యతంలా, కన్పిస్తోంది రావణ గృహం. స్వస్తికమూ, సర్వతోభద్రమూ, వర్తమానమూ అని యీ తీరుగా ఇల్లు కట్టిన విధానం ప్రకారం, ఎలా పేర్లు ఉంటాయో, అలాగే రావణుని యిల్లు 'పుష్పకం' అనే పేరుకీ తగి ఉన్నది. పుష్పానికి ఎలా చుట్టూ రేకలుంటాయో, అలా గోపురాలున్న భవనాలుంటాయి. ఆ గోపుర భవనాలకీ మధ్య ఉన్న 'పుష్పక భవనం' రావణునిది.

ఆ భవనంలో, వెండి బంగారులతో చేసే, పగడాలు గ్రుచ్చిన పక్షి బొమ్మలూ, అనేక జాతుల తేడాలను తెలిపే గుట్టాల బొమ్మలూ, ఉన్నాయి. పద్మాల పుష్పాడి ఆపుడే అంటుకున్నట్లున్న ఒళ్లుకుల రెండు మదపు టేనుగులు, తమ తుండాలతో తెచ్చిన నీటితో, పద్మాన్ని చేతిలో పట్టుకున్న లక్ష్మీదేవికి అభిషేకం చేస్తున్న చిత్రం సరమ మనోహరంగా కన్పించింది. (ఇప్పటికీ ఇళ్లలో కన్పించే ఈ చిత్రం రావణ భవనంలోనిది - అని గ్రహించాలి).

తత స్తదా బహువిధ భావితాత్మనః, కృతాత్మనో జనకసుతాం సువర్తనః |

అవశ్యతోఽభవ దతిదుఃఖితమ్మనః, సుచక్షుషః ప్రవిచరతో మహాత్మనః | (17)

రమణీయ రావణ మందిరం చూచినా, ఇతర సౌఖ్యాలని దర్శిస్తూన్నా, కార్య ధదుడైన, కార్యదీక్షా తత్పరుడైన హనుమకు దుఃఖమే కల్గింది.

8వ సర్గము

పుష్పక విమానం ఎలా ఉంది?

స తత్ర కించి న్న కృతం ప్రయత్నతో స తత్ర కించి న్న మహార్ష రత్నవత్ |
స తే విశేషా నియతా స్సురేష్వపి స తత్ర కించి న్న మహావిశేషవత్ || (3)

రావణ భవనం చుట్టూ ఉన్న భవనాల నడుమ నున్న స్థలంలో 'పుష్పక విమానం' ఉంది. వజ్రాలూ, రత్నాలూ అలా ఎక్కడతోచితే అక్కడ పాదుగబడిన విమానం అది. మేలి బంగారు ముద్ద ఆ విమానం. దానిని తయారు చేసిన విశ్వకర్మయే దాని పనితీరును చూచి అద్భుతమని పొగిడాడంటే చెప్పాలా? ఆ విమానంలోని ప్రతి వస్తువూ మహాస్రయత్నంతో చేయబడిందే. అందున్న ప్రతి రత్నమూ సాటిలేనిదే. దేవతా గృహాలలోనూ కన్పడని విశేషాలే ఇందున్నాయి. అసలు, ప్రతి విశేషమూ ఒక విశేషమే ఆ విమానంలో. యజమాని మనస్సు తెలిసి వాయు వేగంతో పోయేదీ, ఎవరు అడ్డగించినా ఆపులేక పోయే స్వభావం కలదీ ఆ విమానం.

ఆ విమానం భూమికి ఆనకుండా అంతరిక్షంలోనే నిలిచి సూర్యుని మార్గాన్ని చూపే ఒక గుర్తులా కన్పిస్తోంది. వసంతకాలంలో రంగు రంగుల పూలు గోచరించినట్లుగా విమానం మీద రంగురంగుల చెక్కడాలు వింతవింత ఆకర్షణని కలుగజేస్తూ ఉన్నాయి.

ఆ విమానాన్ని, కుండలాలు ధరించినవారూ, గుండ్రని పెద్ద కనుగ్రుడ్లు కలిగి, కోలకన్నులు కల వ్యోమగాములు (ఆకాశంలో తిరిగే లక్షణం ఉన్నవారు) వేల మంది, మోస్తున్నట్లుగా బంగారంతో చెక్కబడింది.

విశేషాంశాలు

సంపదకి చిహ్నం వాచనం. రావణ సంపదకి గుర్తు ఈ పుష్పక విమానం. అయితే ఇది ఎత్తుకు రాబడినదే కాని అతని సొంతం కాదు. ఇలా తెచ్చిన సంపద శాశ్వతం కాదు. తాత్కాలికమే. ఇదిపోయే రోజున సొంతంగా ఆర్జించిన దానితో సహా పోతుంది. (లంకలో చివరికి అలాగే జరిగింది గదా!).

ఇక ఈ సర్గ సంఖ్య 8. సంపదకి అధికారిణియైన లక్ష్మీదేవతల సంఖ్య 8. (అష్టలక్ష్మీలు). వీరి నివాస స్థానం 8 రేకుల పద్మం (అష్టదళ పద్మం). ఇంట్లో దేవుని ముందు ఈ మ్రుగ్గే వేస్తాం కదా! ఈ సర్గలోని శ్లోకాల సంఖ్య కూడ 8. అమ్మవారి నుదురు, చంద్రుని 8వ రోజు (అష్టమి) రూపంతో సమానంగా ఉంటుందట. అష్ట బిశ్వర్యాలూ ఉన్న లంకకి తానువచ్చి అష్టమడియలు (గం 3-12నిలు) అయిందికాబోలు.

9వ సర్గము

రావణుని శయన మందిరం

యాచ వై శ్రవణే లక్ష్మీ ర్యా చేంద్రే హరివాహనే |
సా రావణగృహే సర్వా నిత్యమేవాఽనపాయినీ || (8)

ఒక ఆమడ పాడుగూ, ఆర ఆమడ వెడల్పా ఉన్న రావణ భవనంలో రెండు - మూడు - నాలుగు - దంతాల ఏనుగులెన్నో తిరుగుతున్నా, కావలా కాస్తున్న రాక్షసులు సంచరిస్తున్నా 'ఇరుకు' అనేది లేదు. కుబేరుని ఐశ్వర్యమూ, ఇంద్రుని సంపదా మొత్తం, ఇక్కడ ఎప్పుడూ కనిపిస్తోందా, అన్నింటింది. యముడూ, వరుణుడూ మొదలైన వారి ఐశ్వర్యం కుంభకర్ణాది వీరుల గృహాల్లో ఉంది.

చుట్టూ రావణుని గృహాలు ఉంటే, మధ్యలో పుష్పక విమానం ఉంది. కుబేరుణ్ణి జయించి తెచ్చినది ఆ విమానం. లోపలికి ఎక్కడానికి బంగారు మెట్లు. ఇటు ప్రక్క, అటు ప్రక్క బంగారు, వెండి తోడేళ్ల బొమ్మలున్నాయి. మెట్లమీదుగా కనిపించే లోపలి భాగంలో సుందరమైన వేదిక. దానిని చేరడానికి పగడాలు, ముత్యాలు, మణులతో చేయబడిన నేల. ఆ విమానంలోకి ప్రవేశించాడు హనుమ. వాయుదేవుడు వివిధ రూపాలు పొందినట్లుగా, అన్న-పాన-భక్ష్య-భోజ్యపదార్థాల వాసనలూ, మితిమీరిన మధ్యం వాసనా వస్తూ, ఆప్తబంధువుణ్ణి రమ్మని పిలుస్తున్నట్లుంది.

రావణున కిష్టమైన శయనమందిరం అదే. నేలపై పెద్ద తివాచీ. దానిపై గృహాలూ-రాష్ట్రాలూ-మొత్తం భూమండలమంతా చిత్రంబడి ఉంది. బంగారు కుందెలలో మెరిసే రత్నదీపాలు నిరంతరం ప్రకాశిస్తూ, జూదంలో ఓడడం వలన దుఃఖిస్తూ తొప్ప వేయకుండా ఉన్న జూదరులవలె ఉన్నాయి. అనేక స్త్రీలు దివ్యాభరణాలతో ఆభరణ ద్రవ్యని లేకుండా పరుండి ఉన్నారు. రావణుని చుట్టూ స్త్రీలు-స్త్రీలు-స్త్రీలు.

ఆ గృహంలో చల్లగా, మెల్లగా వీచే వాయువు శరీరాన్నీ, చక్కని శాల - స్త్రీల సౌందర్యం కన్నులనీ, మనోహర గానం చెవులనీ, రుచిగల భక్ష్యాల జిహ్వనీ, ఎక్కడా చూడని సువాసనలు ముక్కులనీ, ఇలా పంచ ఇంద్రియాలనీ ఆనంద పరుస్తూ, తల్లి - తన పిల్లలని సంతోష పెట్టినట్లు చేస్తోంది. అర్థరాత్రి దాటడం వలన తాగి తాగి మత్తుతో, ఆ స్త్రీలంతా గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు. పద్మాలలో పోల్చదగిన ముఖాలున్న ఆ స్త్రీలు అలా పరుండి ఉంటే, హంసలూ, భ్రమరాల్లా లేని పద్మవనంలా అనిపించింది.

శరత్కాలంలో నక్షత్రాలతో ఉన్న ఆకాశంలా ఉంది, నడుమ పరున్న రావణుడు నక్షత్రాల మధ్య చంద్రునిలా ఉన్నాడు. కొద్దపాటి మిగిలిన పుణ్య పలంఠో, భూమిపై రాలిన నక్షత్రాల్లా ఉన్నారు స్త్రీలు.

కొందరికీ బొట్లు జారి చెరిగిపోయాయి. కాలి అందెలు ఊడిన వాళ్ళూ - హారాలు చెదిరిన వాళ్ళూ - వస్త్రాలు జారిన వాళ్ళూ - నోటినుండి వెలువడే కల్లు వాసనక, గాలి విడిచినప్పుడు పైట చెరగు కదులుతూండే వాళ్ళూ - రావణ ముఖమనుకొని వాని సవతి ముఖాని వాసన చూస్తూ, వాని యివ్వం కోసం ప్రాకులాడే వాళ్ళూ - ఒకరి చేతిపై, ఒకరి కళ్ళపై, ఒకరి నడుముపై తల పెట్టి పరున్నవాళ్ళూ... ఇలా అందఱూ కలిపి గుండ్రంగా పడుకొని ఆ స్త్రీ సమూహం ఒక పూలమాలలా కన్పించింది.

రాజర్షి పితృదై త్యానాం గంధర్వాణాం చ యోషితః |
రాక్షసానాం చ యో కన్యాస్తస్య కామవశం గతాః || (68)

యుద్ధకామేన తాస్పర్వా, రావణేన హృతాః స్త్రీయః |
సమదా మదనేనై వ మోహితాః కాశ్చి దాగతాః || (69)

న తత్ర కాచిత్రమదా ప్రసహ్య పీర్వోపవన్నేన గుణేన బంధా |
న చాఽన్య కామాఽపి సచాఽన్యపూర్వా
వినా వరార్థాం జనకాత్మజాం తామ్ || (70)

న చాఽకులీనా న చ హీనరూపా నాఽదక్షిణా నాఽనుపచారయుక్తా |
భార్యాఽభవ త్స్య న హీనసత్త్వా న చాపి కాంతస్య న కామనీయా || (71)

రాజర్షి - పితృదేవత - గంధర్వ - రాక్షస - దైత్య జాతులకి చెందిన స్త్రీలు అందఱూ ఆ రావణుణ్ణి తమంత తామే కోరి వచ్చారు. తానై రావణుడు వారిని తేలేడు. కొందరిని కావాలని తెచ్చాడు. అయితే ఏ స్త్రీ తేబడిందో, ఆ స్త్రీకి సంబంధించిన వారితో యుద్ధం కలగాలని అతని కోరిక. (1) ఇలా యుద్ధ వాంఛతో తేబడిన స్త్రీల విషయంలో కూడ, అతనికి వారిపై మోహం లేనేలేదు. మోహంతోనూ తేబడలేదు. అయితే, సహజ యౌవన వశం వలన కొందఱు అతని కామానికి యివ్వంతో లొంగిపోయారు. తమకు తామే ఇలా రావణ మోహంతో తిరిగి పోవాలనే ఆశ లేక ఉండిపోయారు. సీతమ్మను తప్ప ఎవరినీ బలాత్కారంగా రావణుడు తేలేడు. సీతమ్మ తప్ప మఱి ఎవరైనా రావణుణ్ణి వలచి వచ్చినవారే. లేదా వచ్చాక వలచినవారే. ఎవతెయ్యెనా రావణుణ్ణి తప్ప మఱోవరినీ వలచినది లేదు, అలాగే రావణుణ్ణి ఇష్టపడడానికి ముందు మఱోవరినీ వలచినదీ కాదు. రావణుని భార్యలలో, సత్కులమున పుట్టినది గాని,

మోహింప దగనిది కాని ఎవ్వరూ లేనేలేరు. అలాంటి స్త్రీలని చూడగానే ఆంజనేయునికి చిత్రమైన ఆలోచన కల్గింది.

బభూవబుద్ధి స్తు హరీశ్వరస్య యదీదృశీ రామవ ధర్మ వత్సీ |
 ఇమా యథా రాక్షసరాజభార్యా సుజాత మస్యేతి హి సాధు బుద్ధేః || (72)
 పునశ్చ సోఽచింతయదార్తరూపో ద్రువం విశిష్టా గుణతో హి సీతా (73)

లంకాధిపతి అయిన రావణుని భార్యలంతా ఎలా తమ భర్తతోకూడి సుఖంగా ఉన్నారో, అలాగే సీతమ్మూ కూడా రాముణ్ణి చేరి ఉంటే, ఎంత బాగుండేది! రావణుడు సీతని, రామునికి అప్పగిస్తే ఇంకెంత బాగుండేది! పాతివ్రత్యం మొదలైన గుణాల్లో సీతమ్మూ మిక్కిలి గొప్పది. సత్కులంలో పుట్టినవాడే అయినా, సీతమ్మని రావణుడు అపహరించి - 'సీతవంటి ఇల్లాలు కూడా అపహరింపబడిందనే అపవాదుని' - ఆమెకీ, రామునికి కల్గింది, ఎంతటి తప్పు చేసాడు? ఎంతటి కష్టం? అని ఆలోచించాడు.

నిశ్చేషాంతాబు

రావణుడు సీతని ఏ ఉద్దేశ్యంతో అపహరించాడు?

(1) లోతుగా ఆలోచించాల్సిన ప్రశ్న యిది.

యుద్ధకామేన తాస్పర్వా రావణేన హృతాస్త్రీయః' అని మహర్షి మాట. రావణుడు ఎండకో స్త్రీలని అపహరించినది, కేవలం యుద్ధం కోసమట. పురుషులతో కదా యుద్ధం చేయాల్సింది. 'వాలి' లాగా ఏ హిమవంతుని వద్దకో, సముద్రుని వద్దకో పోతే భుజాల తీట తగ్గేది కదా! అందుకే, యుద్ధ ప్రేయుడైన తాను, యుద్ధంకోరే తాను కిష్కిండా రాజు 'వాలి' మీదికి వెళ్లనే వెళ్లాడు. సముద్రం వైపు తిరిగి సంద్యకు వందనం చేస్తున్న వాలిని, రావణుడు వెనుకవైపుగా పోయి నడుం చుట్టగా, కోపించిన యుద్ధప్రేయుడైన వాలి, రావణుని చేతులని తన రెండు చంకల క్రిందా ఆదిమిపట్టి, సప్త సముద్రాలనీ త్రిపుతూ రావణునిచేత తన నామజపం చేయించాడు. అప్పటికే ఊరుకోక, ఒక శపథం చేయించాడు రావణునిచేత.

“దారా పుత్రాః పురం రాశ్రుం భోగాచ్ఛాదనమై కునమ్
 సర్వ మేవా విభక్తం నౌ భవిష్యతి హరీశ్వర” (34-7)

“నా భార్యలూ, పుత్రులూ, నా విలుబడిలోని పురమూ, సామంతుల విలుబడి లోని రాష్ట్రాలూ, ఇంకా ఇతరాలన్నీ కూడా మన యిద్దరికీ చెరి నగం” అనిపించి

అప్పుడు విడిచాడు రావణుణ్ణి. ఇంత అయినా కూడా “యుద్ధ ప్రీతి” రావణునికి పోలేదా? ఇక్కడే ఉంది రహస్యం. రావణుడు పోరాడదలచినది, వాలిలో కాదు. శ్రీ మహావిష్ణువుతో ఇంద్ర పుత్రుడే కదా వాలి! వీణ్ణి పట్టుకుంటే, ఆ ఇంద్రుడు రాకపోతాడా? అనుకున్నాడు కాని, ‘వాలి’ తాననుకున్న దానికంటే చాల ఎక్కువగా బుద్ధి చెప్పాడని భావించలేదు.

నిన్ను చంపించేందుకే పుడతాను

ఈ సంఘటనకు ఏమ్మట రావణుడు కొంత కాలం బుద్ధిగానే ఉన్నాడు. అయితే లోకాల్ని చుట్టుముట్టి రావడం మానలేదు. ఒకనాడు వస్తూంటే కుశధ్వజమహర్షి పుత్రిక ‘వేదవతి’ కన్పడింది. (శ్రీ మహావిష్ణు భార్య లక్ష్మీ, సీతా రూపం కంటే ముందుగా ఈ రూపంతో జన్మించింది Ladies first అనే నానుడి ఇక్కడ నుండి పుట్టినదే). రావణుని ప్రశ్నకి సమాధానంగా “శ్రీ మహావిష్ణువే తనకి భర్త అనీ, పుట్టినపుడే అలా తన తండ్రి నిర్ణయించాడనీ, లోగడ దంభుడనే రాజుర్ని ఇలాగే అడిగి, కాదన్నందుకు తన తండ్రిని రాత్రిభాగంలో నిర్ణయంగా చంపాడనీ, తన తల్లి ఆ బాధతోనే అగ్నిలో దూకిందనీ పల్కి, రావణుని కోర్కెను తిరస్కరించింది వేదవతి. సహజ మదంకల రావణుడు, వేదవతి వెళ్లిపోతుండగా తనతో తీసికొనిపోదామని జాబ్బుపట్టుకుని లాగాడు. రావణుడు ముట్టు కున్నంతవఱకూ ఉన్న తన శిరోజాలని, చేతినే కత్తిగాచేసి తెంపి, ఇలా చెప్పింది.

శాపేత్యయి మయోత్సుస్తే తపసశ్చ వ్యయో భవేత్ |
 తస్మాత్తవ వధార్థాయ సముత్పన్నేవ్యాహం పునః |
 తస్మాత్త్వ యోనిజా సాధ్వీ భవేయం ధర్మిణస్సుతా | (ఉ 17 సర్గ)

“దుర్మార్గ రావణుడా! నేను శాపమిస్తే నా తపశ్చక్తి నవ్వమైపోతుంది. కాబట్టి, నీలాటి మదాంధుణ్ణి చంపించడానికి అయోనిజగా, ఒక కర్మిష్ఠి (నిత్యం యజ్ఞ యాగాదులని చేసే మహాపురుషుడు) యింట్ల పుడతాను” అని పలికి, అగ్ని రగుల్చు కొని భస్మీ భూతురాలైంది. ఆమెయే సీతామాతగా కర్మిష్ఠి అయిన. జనకుని యింట్ల నాగటి చాలలో జన్మించి, అయోనిజ అయింది. అసలు, రావణుడు ఎందుకీలా మదాంధకారంలో ప్రవర్తించాలి? అన్నందుకు మఱి కొంచెం వెనక్కి పోవాలి.

ఒకప్పుడు చైకుంఠ ద్వారపాలకులు ‘జయముడు - విజయముడు (జయ విజయములు) అనే ఇద్దరుండేవారు. నిత్యమూ శ్రీ మహావిష్ణు దర్శనార్థం, అనేక దేవతా ఋషి భక్త గణం వస్తూండేవారు. అందఱనూ లోపలికి పంపేవారు జయవిజయలే

కావడంతో, ఈ యిద్దరకూ ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ఎన్నో జన్మలెత్తి ఎత్తి, ఇలా ఈ జన్మకి, వైకుంఠ ద్వారం వద్ద ఉండే పవిత్ర జన్మకి వచ్చాం - జీవిత కాలమంతా ఇలా గడపడం కంటే, జన్మ అనేది లేకుండా) సాక్షాత్తు స్వామిలో లీనమై, మోక్షాన్ని పొందడాన్ని పొందితే బాగుండును) ఉండాలనేది, ఆ ఆలోచన.

‘పునర్జన్మ లేకుండా ఉపాయం చెప్పండి’ అని సనత్కుమారుల వారిని అడిగితే ‘మహావిష్ణువు చేతిలో వధ పొందితే సరి’ అన్నారు. ‘వధ పొందాలంటే, శ్రీ మహా విష్ణువునకు సచ్చవి వసులు చేస్తూ విరోధించాలి’ అని తీర్మానించుకున్న జయ విజయులు తమ బుద్ధికి అనుగుణంగా, సనత్కుమారులవారినే విష్ణు దర్శనానికీ సాకుండా నిర్బంధించారు. కోపించిన మహర్షులు, జయ విజయుల నిద్దటి నీ రాక్షసులు కండని శపిస్తే, వారే రావణ - కుంభకర్ణులుగా జన్మించారు.

ఎందుకీలా శపించవలసి వచ్చిందని, మహర్షులు ఆలోచించారు. వారిద్దరూ చిరకాలంగా స్వామిని శేవిస్తూ ఉన్న కారణంగా, విష్ణు సాయుజ్యాన్ని పొందవలసి ఉన్నారు. అందుకని, తదనుగుణమైన బుద్ధిని విష్ణువు కల్పించాడనీ (మోక్షోపాయం గుఱించి వారు అడిగే బుద్ధిని, వారు ఆ మహర్షులనే నిర్బంధించే బుద్ధిని, మహర్షులు జయ విజయులని శపించే బుద్ధిని) స్పష్టంగా ఉటంపించారు.

అలా వారిని శపించాక, వారు రావణ కుంభకర్ణులుగా జన్మించాక, విష్ణువు యొక్క ఆలోచన ప్రకారం, ఒకటొకటే కార్యక్రమంలో భాగంగా జరుగసాగాయి. వేదవతి రూపంలో లక్ష్మీదేవి, కుశధ్వజానకు జన్మించడం మొదటిది. కుశధ్వజాడు వేదం చదువుతూంటే ఆ వేదమే ఒక సుందరీ రూపాన్ని దరించితే, ఆమె వేద-వతి: వేద-రూప-వతి అన్నమాట. వేదం బ్రహ్మయొక్క విద్య. అలాటి విద్యయే స్వరూపంగా కలది. అందుకనే ఆమెవి ‘బహూ విద్యా స్వరూపిణీ’గా గుర్తించాలి. వేదస్వరూపాల్పి (వేదంలో ఉండే విశేషాని) ఎలా తెలిసికోవాలి? అంటే ‘వేదాధ్యయనగ్ం సర్వం గుర్వధ్యయన పూర్వకమ్’ అనడం బట్టి గురువుద్వారా గ్రహించాలి. అలాంటి గురువు ఇక్కడ ‘అంజనేయుడు’. అందుకే ఆయన సీతమ్మని గుర్తించి గమనించగలడు.

ఇంతకీ, ఆ వేదవతి రావణుణ్ణి శపించాక, రావణునకు ఒక విషయం తెలిసింది. ‘తనని చంపించేందుకు ఒక ఆమె, కర్మిష్టియింట ‘అయోనిజగా పుడుతుంది’ అని. అప్పటినుండి కర్మిష్టిజనం ఎవరెవరున్నారో, అయోనిజ లెక్కడ జన్మించ బోతున్నారో, వివరాలు సేకరించదలిచాడు. అంతేకాదు - తనని చంపించేందుకు పుడతానన్నది వేదవతి. చంపేది ఎవరో చెప్పలేదు. ఆ చంపేవాడి చిరునామ కూడ వెదుకదలిచాడు. ‘జాతిన్మరత్వం’ అని ఓ గుణం ఉంది. (పూర్వజన్మపు ఆలోచనం). అది, రావణ

కుంభకర్ణు లిద్దఱకూ ఉంది. కాని నిత్య నిద్రా స్వభావుడు కాబట్టి, కుంభకర్ణునికి దాని గూర్చి ఆలోచించే వ్యవధికూడా లేదు. రావణునికి తెలుసు. తానెలా చివరికి శ్రీ మహావిష్ణు సాయుజ్యాన్ని వీలయినంత తొందరగా పొందవలెనా? అని ఆలోచించి, 'స్వయంతీర్థః పరాంస్తారయతి' (తాను ఒక్కొక్క, ఇతరులని కూడ ఎలా ఒక్కొక్కచడమా?) అన్నట్లు ప్రకుంఠ ద్వారపాలకు నంతటి ఉత్తమ జన్మను పొందిన రావణుడు, లంకలో దిక్కులేక పడి ఉన్న రాక్షసజనాన్ని అందఱినీ ఒక్కొక్కచాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. మోసం చేసేవాడు కూడ, నమ్మికతోనే పని చేసే. చివరికి మోసపోయామని, అవతలివాడు గమనించేలా ఎలా చేస్తాడో, అలాగే రాక్షస జనాన్ని కూడా, వాళ్ల బుద్ధికి అనుగుణంగానే నడుస్తూన్నట్లు నమ్మించి, మొత్తానికి వాళ్లందఱికి శుభాన్ని (శ్రీ మహావిష్ణువైన రామునిచేతిలో, దేవతలైన వానరుల చేతిలో వధని) కల్గించి, తనలో పాలు వారినీ ఉద్ధరించాడు.

ఇదంతా 'జాతిస్మరత్వం' అనే వెనుక చెప్పుకొన్న గుణంతోనే సాగింది. ఇంతకీ చంపించేది, ఎవరో తెలిసిన రావణుడు, చంపేవానికోసం ఆలోచించాడు. అహంకారంతో పలు ప్రదేశాలు తిరుగుతూ అందఱితోనూ యుద్ధాన్ని మొదలెట్టాడు. మఱి చంపేవాడు తెలియాలంటే పద్దతి అదే కదా! అప్పటికే ఇక్ష్వాకు వంశంలో 'అనరణ్యుడు' రాజ్యం చేస్తున్నాడు. ఆయన మీదికి యుద్ధానికెళ్లి, యుద్ధం చెయ్యి - లేదా 'నిర్జిత్' ఒక్కొక్కటి వా బ్రాహ్మ 'ఓడిపోయానని పలుకు - ఏదో ఒకటి ఈ క్షణంలోనే తేలాలి' అన్నాడు. 'ఇదే రాక్షస బుద్ధి' అంటే. మానవుడైన అనరణ్యుడిలా అన్నాడు. 'యుద్ధం చెయ్యడం క్షత్రియ ధర్మం. నిజమే - యుద్ధానికొచ్చిన నీతో - చేయను - అనను. కాని, ముందు నా బలాన్ని సమీకరించుకోకుండా, సైన్యాన్ని సిద్ధం చేసుకో నీయకుండా, యుద్ధాన్ని చేయనీయకుండా, 'ఒక్కో మాఱుగా గెలుపు ఓటములని తేల్చమంటే ఎలా?' అని. నచ్చలేదు రావణునికి. గట్టిగా వాదించాడు యుద్ధానికి రమ్మని. రాజ పద్దతి కాదని అనరణ్యుడన్నాడు. రాక్షసుడైన రావణుడు ద్వంద్వ యుద్ధానికి, విసకుండా తలపడి, అనరణ్యుణ్ణి నేలమీద పడవైచి కాలిలో త్రొక్కితే, దుఃఖించిన అనరణ్యుడు ఇలా అన్నాడు. "రామో దాశరథిర్నామ యస్తే ప్రాణాన్ హరిష్యతి" అని. మా ఇక్ష్వాకు వంశంలో, పుట్టబోయే దశరథునకు పుట్టబోయే రాముడనే వాడు నీ ప్రాణాలని తీస్తాడు' అని. ఇది శవం కాదు నిజానికి. రావణునికి నందేహ వివృత్తి.

రావణునికి తనని చంపేవాడి పేరూ, తండ్రి పేరూ, వంశమూ తెలిసింది. చంపించేదాని ఆచూకీ మాత్రం తెలియలేదు. చావు నిశ్చయమని తెలిసింది. అప్పటి

నుండే, 'రాముడు' అనే పేరు విప్పిస్తే చాలు. తనకి 'మరణ కర్త' - 'మోక్ష ప్రదాత' అనే భావం కల్గింది వానికి.

అప్పట్నుండి ఎదురు చూచాడు దశరథుని కోసం. చాల తరాల తర్వాత కలిగాడు దశరథుడు. పెరిగి పెద్ద అయ్యాడు. రాజయ్యాడు గాని ఏ దశరథుని పుత్రుడైన రాముని వలన మరణం లభించాలో, ఆ రాముడు కల్గినేలేదు. కొంత కాలానికి దశరథునికి నల్లరు పుత్రులు కల్గినట్టు తెలిసి, రావణునకు అనుమానం తీరినట్టు, తీరనట్టు అయింది. ఒక్కడే పుడతాడనీ వాడిపేరు రాముడే అవుతుందనీ ఊహిస్తూ ఉంటే నల్లరిలో రాముడెవరో గుర్తింపవలసిన అదనపు బాధ్యత కూడ మీద పడినట్లు రావణునకు అన్పించింది. అయితే, తనని చంపేవాడు మహా సమర్థుడౌతాడని తెలిసిన రావణుడు, రాముని (శ్రీ మహావిష్ణువు) జాడ తెలిసికొనేందుకు వీలుగా దండకారణ్యంలో తాటక, మారీచ, సుబాహులను కాపుంచాడు. వీరిని చంపి వచ్చేవాడు, 'మహా విష్ణు స్వరూపుడే' అని భావించవచ్చును గదా! అని. మళ్ళీ రావణుని అనుమానాన్ని తీర్చినట్టు, తీర్చనట్టుగా ఉంచేస్తూ రాముడు-తాటక, సుబాహులని నారబట్టలు ధరించి, ఇద్దఱుగా వచ్చి (రామలక్ష్మణులుగా) చంపాడు. (ఈ విషయమంతా బాలకాండ వ్యాఖ్యలో వివరంగా వ్రాయబడింది). ఈ ఇద్దరిలో రాముడెవరు? అనే అనుమానం మళ్ళీ కల్గింది రావణునకు. రహస్యాన్ని చెప్పరాదని రాముడూ, తెలిసికోకుండా ఉండరాదని రావణుడూ, ఇలా రావణుడూ రాముడూ ఒకరికి మించిన ఎత్తుగడలతో ఒకరు వస్తూ, సీతాపహరణం పుట్టాన్ని దాటారు. శ్రీమహావిష్ణువు సర్వలోకాల ప్రభువూను. ఆయన జాడ తెలియాలంటే, ఆయనకి కష్టమైన పనులు చేయాలి. పతివ్రతా రక్షణ, యజ్ఞ సంరక్షణ, దుష్టనాశనం ఆయన వ్రతాలు కాబట్టి, రావణుడు రాముణ్ణి (విష్ణువును) తెలుసుకోడానికి వీలుగా పతివ్రతా స్త్రీ ఆపహరణం, వారిని చెరబట్టడం, యజ్ఞనాశనం, నరకంలో ఉన్న పాపుల్ని యముని చెరనుండి విడిపించడం వంటి వానిని చేసాడు. (ప్రభుత్వ దృష్టిని ఆకర్షించాలంటే, ప్రభుత్వ కార్యాలయాలముందు నిరశనలా) "యదా యదా హి ధర్మస్య ధ్లానిర్భవతి...." ఎప్పుడు ధర్మం క్షీణిస్తుందో, అధర్మం పెరుగుతుందో అప్పుడు పరమాత్మ ఆవిర్భవించి దుష్ట శిక్షణ, శిష్టరక్షణ చేయాలి. లేకపోతే అసలు పరమాత్మే లేడని, నిశ్చయమై పోతుంది.

ఇలాటి నేపథ్యంలో రావణుడు, సీతని అపహరించాడు. పరమాత్మ శివ స్వరూపుడైతే, భగవతి క్షేప్త స్వరూపిణి, అనే మహా రహస్యం వానికి తెలుసు. అందుకే, రాముణ్ణి క్షేప్త హీనుణ్ణి (అమ్మవారిని ఎత్తుకుపోయి) చేయాలని నిశ్చయించి, అలా

ఎత్తుకుపోయాడు. ఎత్తుకుపోయేప్పుడుకూడా, ఆమె శిరోజాలని పట్టడానిక్కారణం - వేదవతీ రూపంలో ఈమె శిరోజాలనే పట్టగా, చేతితో శిరోజాలని స్పృశించినంత వఱకూ ఖండించుకొన్నది. అదే సీత, ఈనాడు దుఃఖిస్తోంది కాని ఖండించలేదు. కారణం, చంపించదలచిన సీత శమించ అక్కఱనూ లేదు - ఆనాటి వేదవతిలా ప్రవర్తించనూ అక్కఱలేదు. రావణుడు, తనను ఎత్తుకుపోతే తప్ప, రామునికి రంకా ప్రయాణపు ఆవశ్యకత ఉండదు. అప్పుడు గాని రావణ వధకు ఆవకాశం కల్గదు. ఇక తన భార్యని కూడా ఎత్తుకుపోయిన వాణ్ణి క్షమించడం నేరం కాబట్టి, రావణుని చంప వచ్చునని, రాముడూ భావించాడు. తన వధకు సరిపోయినంత తప్పు చేయాలని రావణుడూ నిశ్చయించుకుని సీతాపహరణాన్ని చేసాడు. రామునికి, రావణవర్తకే ఆవకాశం కల్పిస్తూ, తానూ ఆపహరింపబడుతున్నట్లుగా, లొంగి ప్రవర్తించింది సీత. ఇదంతా ఒక నాటకం (జగన్నాటకం). అందుకే, అంతా విని రామునికి సీత ఏమాయంది? అని వెనకటికే ఎవరో ప్రశ్నించారని చెప్తారు ఇది గట్టి ప్రశ్న. సీత 'రామునికి, రంకా ప్రయాణ ఆవకాశాన్ని కల్పించి రావణవధ చేసేందుకు మార్గదర్శకురాలి' అని సమాధానం చెప్పాలి. కాని ఈ ఘట్టం వఱకూ ఇంతే. రాక్షసమాయ ఉంటుందని తెలిసిన సీత, నిజమైన రావణుడే ఆపహరిస్తున్నాడా? లేదా? అనే భయంతో వివరాలన్నీ ఆడిగి మరీ ఆపహరించుకొనేలా చేసికొంది. రావణుడు కూడా, దేవ మాయ ఉంటుందని తెలిసి, సీతా వివరాలు అన్నీ ఆమె నుండి తెలిసికొన్న ఏమ్మటనే ఆపహరించాడు (ఇంకా అనేక వివరాలు నా ఆరణ్యకాండ వ్యాఖ్యలో వ్రాయబడ్డాయి).

ఇంతకీ, ఇప్పటికీ ఈ 'సీత' అనే ఆమె, వేదవతీ రూపానికి అనంతర జన్మ అని గ్రహించగల్గారు రావణుడు. ఈ విషయం గ్రహించడానికై వాడు చేసిన ప్రయత్నాలు, ఇన్నీ అన్నీ కాదు. ఎక్కడెక్కడ కన్పించిన లావణ్యవతి అయిన స్త్రీనీ, సీతగా భావించి తెచ్చి తన బందిఖానాలో పడవైవాడు. ఏ స్త్రీని తేగా, ఆమె భర్త యుద్ధానికొస్తాడో (వేదవతి వెప్పిన మాట అదేగదా) ఆమె సీత. యుద్ధానికి వచ్చేవాడు రాముడు. అదీ, ఆతని నిర్ణయం.

ఈ అభిప్రాయంతోనే, రావణుడు - రామునికి శ్రమ ఎక్కువ కాకుండా చేయాలనీ, తనకు తొందరగా మోక్షం లభించాలనీ (వధద్వారా) భావించి, అతికష్టంగా ఆపహరించిన సీతని అందఱకూ (దేవతా విమానాల మీద పోతూంటే యక్ష - కిన్న - కింపురుష - గంధర్వ - దేవతాదులకు) కన్పించేలా బహిరంగంగా వనంలో ఉంచాడు. దృఢమైన రక్షణలో, ఏ వేం మౌళిగంలోనో దాచ శక్తి ఉన్న రావణుడు. ఆమెని, ఏదో

ఒక అంగవైకల్యం ఉన్న రాక్షస స్త్రీల మధ్యనే, ఉంచాడు. (సీతానిత్య సందర్భన భాగ్యం వల్ల, వారికి మోక్షం లభించాలి). సీతకూ రామునికి అరణ్యవాసపు గడువు, 14 సంవత్సరాలలో, ఏ సంవత్సర కాలం మాత్రం మిగిలి ఉందో, రావణుడు కూడా సీతకి పెట్టిన గడువు అదే సంవత్సరకాలం. రావణుడు, తాను మోక్షాన్ని పొందేందుకూ, తన వారికి లభించేందుకూ, సీతని తెచ్చాడు. నూతిలో పడ్డవారిని రక్షించేందుకు, గాలం నూతిలోనికి వెళ్లి, వారిని పైకి తెచ్చినట్లు, సీతకూడా లంకలో ఉన్న పాపాచారిణులైన రాక్షస స్త్రీలను, పతివ్రతా స్త్రీలను రక్షించదలచి అక్కడికి పోయింది. సీత తనను, గాలంతో పోల్చుకున్నదికూడా. ('ఝషనద్బడిశం గృహ్య క్షీనమేవ మిష్యసి'). కాబట్టి రావణుని అభిప్రాయం, రాముని వేతిలో వధ పొంది మోక్షాన్ని పొందడమే. (ఈ విషయం మఱిత, ఆయా సందర్భాలలో వివరించబడుతుంది).

(2) బహువ బుద్ధిస్తు హరీశ్య రస్య - యదీద్భృశీ రాఘవ ధర్మవత్నీ - ఇమా యతా రాక్షస రాజభార్య - సుజాతమస్యేతిహ సాధుబుద్ధేః (72)

అనేది శ్లోకం. దీనికి తొమ్మిది అర్థాలు వస్తున్నాయి. (1) ఈ సీత, రామునికంటె ముందే ఈ రావణుణ్ణి వివాహం చేసికొని ఉంటే, రావణుని జన్మ ఎంత ధన్యమై ఉండేది? ఈమెను అపహరించడమనే అధర్మం వీనిలో ఉండేది కాదుకదా!. (2) రావణుని భార్యలు, వానితో కలిసి ఉన్నట్లు, మా సీతమ్మ కూడ రామునితో ఉండి ఉంటే, రావణుని జన్మధన్యమై ఉండేది. (3) రాముని భార్య, ఈ దుర్మార్గునిచే అపహరింపబడినట్లు, రావణుని భార్యలు కూడా అపహరింపబడినట్లైతే రావణునికి తగిన శాస్తి జరిగి ఉండేది. (4) రావణునిచే అపహరింపబడి, ఈ కన్విస్తూన్న స్త్రీలందఱూ, ఎలా అతనికి లొంగిపోయాలో, అలాగే సీత కూడా జైతుందని భావించి, హరించడం వల్ల ఇతనికి ఓభం కల్గనే కలగదు కదా! (5) రావణుని భార్యలను చూస్తున్నంత స్పష్టంగా, రాముని భార్యని కూడా చూడగలిగితే, నా జన్మ పలం కదా! సీతని చూచివచ్చిన వానికి, తనలో సమానస్థితివీ, గౌరవాన్నీ ఇస్తానని సుగ్రీవుడన్నాడు గదా!. (6) రావణ భార్యలవలె, సీత కన్విస్తే, సుగ్రీవుని వలనా, రాముని వలనా, భయంలేక మా వానర సమూహపు జన్మ సార్థకమౌతుంది గదా! (7) రావణ భార్యలు జీవించినట్లు, సీతకూడ జీవించి ఉంటే రాముని జన్మ సార్థకం (అవలారానికి ప్రయోజనం అయిన రావణ వధ సాగి) అవుతుంది గదా! (8) ఓ! రావణా! నీవు తెచ్చిన ఇతర స్త్రీలతో సమానంగా, ఈమెని కూడా భావించడం వలన నీకు మంచి జరుగదు సుమా! (ఉపదేశం). (9) ఈ రాక్షసుని భార్యల లాటి రూపం, శీలం కలిసి కాదు సీతమ్మ. ఆమె త్రిలోక సాందర్భవతి. సచ్చిం

సంస్కారాలు కల్గినది. కాబట్టి ఆమె ఇక్కడలేదు. ఉన్నా ఈ చోటులో ఉండనే ఉండదనే నిశ్చయ బుద్ధి హనుమకి కల్గింది.

ఈ శ్లోకానికి వచ్చిన అర్థాలలో, హనుమంతునికి రావణునిపై ప్రతీకార వాంఛతోపాటు, అతని నాశనం గూర్చిన విషయం తెలిసి, జాలీ, సానుభూతి కన్పిస్తాయి. కాబట్టే ఆంజనేయుణ్ణి 'సాధుబుద్ధి' అని ఈ శ్లోకంలో అన్నాడు. పరభార్యని అపహరించే బుద్ధి కలిగి, తప్పుచేసిన రావణునికి, శిక్షగా, నాశనం కలుగవలసి ఉన్నా, ఆంజనేయుడు వానిని గూర్చి 'అయ్యో! అంటున్నాడంటే అది అతని సానుక్రోశతని (జాలిగుండెని) తెలియచేస్తుంది. భగవంతుడు 'అహంస్మరామి మద్యక్రమ్' అంటాడు. తన పిల్లవాడు పరమ దుర్మార్గాలు చేస్తూంటే, తండ్రి ఎలా ఎలా జాలిపడతాడో (ఎందుకు వీడు ఇలా పాడైపోతున్నాడా అనీ, శిక్షల ననుభవిస్తున్నాడనీను) అలాగే భగవంతుడు కూడా తన భక్తుడి విషయాన్ని గమనించుతూ, దోషం చేసే వాడి గూర్చి 'అయ్యో!' అని పరితపిస్తాడు. తప్పుకి ఏ శిక్ష విధించాలో తెలుసు కాబట్టి, ఆ శిక్ష వేసేముందు కొద్ది బాధపడతాడు. ఏ న్యాయాధికారి, మరణ శిక్షని విధించేప్పుడు "ఈ ముద్దాయికి బాగా శిక్షని విధిస్తున్నానని" భావించడు. "అయ్యో! ఇలాటి శిక్షకు పాత్రుడయ్యే తప్పు ఎందుకు వీడు చేయాలి?" అని దుఃఖించి, శిక్షించకపోతే తాను శిక్షాపాత్రుడు కాబట్టి శిక్షిస్తాడు. అలాగే ఆంజనేయుడు 'జాలి' పడ్డాడు. మఱో విశేషమూ ఉంది. దేశ - కాల - సాంగత్యాలవలన దోషబుద్ధి పుడుతుందని పెద్దల మాట. ఈ సీత రావణుణ్ణి పెండ్లాడి ఉంటే (మొదటి అర్థం).....అని తొలుత భావించాడు. లోకమాత ఆమె యెక్కడ? జగత్ నాశనకారుడు రావణు డెక్కడ? వీరిరువురికీ పోలికా? పైగా సీతమ్మకి రాక్షస స్త్రీలతో పోలికా? ఇలా భావించడానికి కారణం, తాను ఉన్నది దుష్ట ప్రదేశంలో స్థలానికి మాహాత్మ్యం ఉంటుంది కాబట్టే దూరభారానికి ఓర్చి మనం తీర్థయాత్రల పేరిట అంత దూరంలోని భగవంతుని దర్శించి రావడం. కొన్ని స్థలాలలో నిరాహార దీక్షలే సాగుతుంటాయి. ఒకచోట పిల్లలు పుట్టినందువలన బంధుజనం ఆనందంతో ఉంటే, మఱోకచోట శవదహన వాటిక సాక్షాత్కరిస్తుంది. పరిసరాలని బట్టి ఆలోచన లుంటాయి. నిత్య శృంగారం, ఉచ్చనీచ భేదం లేనిదీ, జగుప్పావహమైనదీ, స్త్రీ పురుష మద్య మాంస పరాయణత, కామ దృక్పథం ఉన్నదీ ఆ చోటు కాబట్టే, హనుమంతుడంతటి స్థిరబుద్ధికి కూడా ఇలాటి ఆలోచన కల్గింది. అయితే సాధుబుద్ధి కాబట్టి, 'పునశ్చ సోఽచింతయత్' - నేను ఇలా ఆలోచించానేమిటి? అని పునర్విమర్శ చేసుకోగలిగాడు. మఱో విశేషమూ ఉంది. ఈ

ఆలోచనలన్నీ సీతని గూర్చి మాత్రమే కల్గాయి. (యదీ దృశీ రాసువ దర్మపత్నీ). దీనిని బట్టి అంజనేయునకు, వాల్మీకీకి ఇద్దరూకూ అయ్య - అమ్మవార్లలో ఇష్టమైనది మొదట అమ్మవారూ, ఆ పిమ్మట అయ్యవారూ అని తెలుస్తుంది. 'ద్రువం విశిష్టా గుణతో హి సీతా - సీతాయాశ్చరితం మహతో' అని పలికి, 'గుణాలచేత సీతయే గొప్పది' అని హనుమా, 'సీతా చరిత్రమే నేను వ్రాసేది' అని వాల్మీకీ ఈ విషయాన్ని స్పష్టం చేసారు.

ధర్మాన్ని విడిచి అర్థ (ధనము) కామాలలో కూరుకుపోయాడు రావణుడు. అర్థ - కామాలని విడిచి, ధర్మాన్ని సర్వాంగాలచేతా ఆచరింప చేసేవాడు రాముడు. ఇలాటి ధర్మమూర్తి రామునికి, వట్టి పత్నికాదు సీత - ధర్మపత్ని. కాబట్టి, ఈ అధర్మం తొండవించే ప్రదేశంలో, సీత ఉండదని కూడ హనుమ భావన.

వాల్మీకీ మహర్షి శ్రీ మద్రామాంబులలో రాముని పురమైన అయోధ్యనీ అలాగే లంకనీ వర్ణించాడు. అయితే, అయోధ్యా వర్ణనలో మేడల, మిద్దల గొప్పతనం ఉండదు. వ్యక్తులూ - గొప్పదనం - పవిత్రతా ఉంటుంది. లంకా వర్ణనలో గొప్పదనం - పవిత్రతా కల వ్యక్తులు లేకపోవడం వల్ల సౌధాలూ, ఐశ్వర్యమూ వర్ణింపబడ్డాయి. పుట్టబోయే పిల్లల కోసం దశరథుడు యాగం చేస్తుంటే, రాజుని ఆశీర్వదించి పోవాలని స్వాగతాల మధ్య మహర్షులూ, ఇతర స్రజా అయోధ్యకీ వచ్చారు. చావబోయే రావణుని వధ ఎలా చేయాలని తెలుసుకోవడం కోసం, రావణుణ్ణి జాలితో చూస్తూ, రాక్షస నింద చేస్తూ హనుమ లంకకీ వచ్చాడు. అది పగలు జరిగితే, ఇది రాత్రి జరిగింది. మహర్షుల ఆశీస్సులతో అక్కడ యజ్ఞం ప్రారంభమైతే, లంకని రక్షించే కామరూపిణి (లంకీణి) వధలో, నాశనం అక్కడ ప్రారంభమైంది. నలుగురు పుత్రుల పుట్టుకతో అయోధ్య ఆనందపడితే, సర్వరాక్షస వినాశంతో దుఃఖమయమయింది లంక. ఆనందాన్ని ముఖాల్లో ప్రదర్శిస్తూ శుభాన్ని సూచిస్తూ, అందరూ అయోధ్యలో తిరుగుతుంటే, చావుని సూచిస్తూ, అంతా నిద్రపోతుండడం లంకా వర్ణనలో కనిపిస్తుంది. దర్బలూ, నోమద్రవ్యాలూ, బంగారు చెంబులూ, భక్ష్యాలతో అయోధ్యా జనం ఉంటే, అడ్డకత్తులూ, ఈటెలూ, విల్లంబులతో (మేలుకొని ఉన్నవారు కూడా భయంతో ఉండడం) రాక్షస లంక కనిపిస్తుంది.

10వ సర్గము

సీత కనవడింది (తా)?

పూలమాలలా చుట్టూ స్త్రీలు పరుండి ఉంటే, నడుమగా, స్వటికాలలో చేయబడి, రత్నాలు పాడుగబడిన శయ్యకన్పించింది. బంగారు మంచం అది. తలవైపు తెల్లని ఎత్తైన బంగారపు గొడుగు. మంచానికున్న పందిరి నుండి సువాసన గల పూల దండలు వ్రేలాడుతున్నాయి. తలవైపు గొడుగునుండి జాతి ముత్యాల దండలు గాలికి కదులు తున్నాయి. ఇంత - అని చెప్పవీలులేని విలువగల దుప్పటి పలుచి ఉంది. మెత్తని పాట్లతోలు కాళ్లవైపున మంచంపై అడ్డంగా పలుచబడింది. సముద్రపు ఒడ్డున ఇసుకలా బంగారం ఆ గదిలో ఎక్కడ చూచినా ఏదో ఒక వస్తురూపంలో కన్పిస్తోంది.

దాని మీద పరున్నాడు రావణుడు. ముత్యాల తెల్లని గొడుగు క్రిందుగా ఒక తల కలిగి ఉన్నాడు. (1) అద్భుత తేజస్సు కన్పిస్తోంది. ముత్యాలూ మణులూ కలిగి ప్రకాశిస్తూ కిరీటం కొద్ది ప్రక్కకి తొలగి ఉంది. ముఖమంతా సుగంధ వాసతో నిండి ఉంది. నీటి బరువుతో ఉన్న మేఘంలా నల్లని మూర్తి అతనిది. ఎఱ్ఱని (మధ్య మాంస సేవచే) కళ్ళ - పరిమళిస్తూన్న ఎఱ్ఱని చందనం - చెవులకి విల్చిన కుండలాలూ - చెవులకి క్రిందుగా కన్పిస్తూ బారుగా చాచబడిన, రెండు నిడివిగల పాముల్లా బలిష్ఠబాహువులూ - తలకి తగిన కంఠం - కంఠానికి తగిన బాహువులూ - బాహువులకి తగిన వ్రేళ్ళ - వ్రేళ్ళకి తగిన బొటన వ్రేలూ - అన్ని వ్రేళ్ళకూ తగిన ఉంగరాలూ ప్రకాశిస్తున్నాయి. ముఖం నుండి వెలువడుతూన్న నిశ్వాసాలకి పరిమళం రావడమే కాక, పై నుండి పాన్సుకి వ్రేలాడుతూన్న ఉన్న పూలదండలు సన్న కదులుతున్నాయి. బాహువులు రెంటికి భుజకీర్తులున్నాయి. ఇంద్రుని వజ్రాయుధపు గాల్లా ఉన్నాయి. (2)

వక్షస్థలం అనేక హారాలతో, ఎఱ్ఱని చందనంతో ప్రకాశిస్తూ, అతి కర్కశంగా ఉండి, లతలూ - పాదలతో నిండిన మందర పర్వతంలా ఉంది. విలువ కట్టలేని హారాలూ, ఆభరణాలూ ఉన్నాయి. మహా విష్ణువు చక్రపు దెబ్బల మచ్చలూ ఉన్నాయి. (3) చల్లని గాలికి మేలి పట్టు ఉత్తరీయం చెదిరి, నడుముకి కట్టిన పచ్చని వస్త్రమూ తొలగి, మినుముల రాశిలా అన్పించాడు. కనిపించని పాము బసలూ శ్వాస వినిపిస్తూంటే, అలసే సాలసన పెద్ద ఏనుగు విశ్రాంతి తీసికొంటున్నట్లునిపించాడు. ఆభరణాల కాంతి, దీప కాంతులలో ప్రకాశిస్తూంటే మెఱపు మధ్య నల్ల మేఘంలా అన్పించాడు. దగ్గటగా చూస్తున్న హనుమ ధయపడ్డవానిలా, ప్రక్కకి తొలగి, వేటొక వేదిక ఎక్కి చూడసాగాడు.

అతని పాదాలవైపు, రెండు చేతులవైపు ఎందలో నిద్రపోతున్నారు. వారికి వారు పరుండిన తీరూ - చేతులలో ఉన్న సంగీతానికి సంబంధించిన వాయిద్యాలూ గమనిస్తే వారంతా, సంగీత, నృత్య శాస్త్రాలలో ప్రవీతణ కలవారని చెప్తోంది. కావాలని నిద్రిస్తున్నట్లు కాక, అలసి సాలసి మత్తుతో, ఒళ్లు తెలియక నిద్రించిన వారిలా ఆ నిద్రిస్తున్న తీరు చెప్తోంది. (2). వీణను కౌగిలించుకుని, పిల్లన గ్రోవిని గుండెలకి చేర్చుకుని, మద్దెలని హత్తుకుని, కంజీరాను ముద్దాడుతూ, చేతిలోని కలశమందలి నీరు కలిపిన మద్యం, చుక్క చుక్కగా తనమీదే పడుతున్నా తెలియక ఓరిగిల పెట్టి పరుండి, ముందున్న ఆమె పిలుదులని పట్టుకొని, తన ఉరోజాలని తానే పట్టుకొనీ.... ఇలా నిద్రిస్తూ కన్పించారు. ప్రతి స్త్రీ కూడా తమ తమ ప్రియునితో నిద్రించిన భావనతోనే ఉన్నది తప్ప, సహజ నిద్రతో పవిత్ర భావంతో నిద్రించినట్లుగా లేనే లేదు. (4)

“ఆస్పృటయామాస చుచుంబ పుచ్చం ననంద చిక్రీడ జగ్ జగమ |

స్తంభా నరోహన్ని పపాత భూమా నిదర్షయన్ స్వాం ప్రకృతిం కపీనామ్ || (54)

వీరందఱకూ దూరంగా, వేటొక మంచంపై, మేలిమి బంగారు రంగు శరీరంతోనూ, ఆభరణ ప్రకాశంతోనూ సుందరాంగి ‘ఒకామె’ కన్పించింది, ఆమెను ‘సీత’ అని భావించి సహజమైన వానరబుద్ధికి అనుగుణంగా మారుతి - బబ్బలు చఱచి, తొడలు కొట్టి, తోకను త్రిప్పి ముద్దెట్టుకుని, ఆనందంతో నర్తించి, సంతోషంతో సన్నగా కూనిరాగం తీసి స్తంభాలెక్కి, దిగి....ఇలా విచిత్ర విన్యాసాలు చేసాడు. (5)

విశేషాంశలు రావణునికి ఎన్ని చేతులు? ఎన్ని తలలు?

(1) రావణుని ఆకారం 10 తలలు, 20 చేతులుగా భావిస్తాం. కాని ఇక్కడ ఒక తల, రెండు బాహువులతో కన్పిస్తాడు. ఇది ఎలా కుదురుతుందని అనుమానం. అసలు రావణుడు పది తలలు, ఇరువది చేతులతో పుట్టినట్లు ఉత్తరకాండ చెప్తుంది. సీతమ్మకి కూడ, అపహరణం ముందు ఆ రూపాన్ని చూసాడు. అయితే అతడు కామరూపి. (కావలసిన రూపాన్ని సమయానికి అనుగుణంగా మాపగల శక్తి ఉన్నవాడు.)

పులస్తుని కొడుకు కాబట్టి, ఫాలస్తుడు. కైలాసాన్ని ఎత్తి, నేలమీద ఆననబో తూంటే వ్రేళ్లు నలిగి ఆరిచిన (రావాల) అఱపులను బట్టి, రావణుడు. ఉత్తరకాండం ప్రకారం (9/32) పది తలలతో పుట్టడం వేత దశగ్రీవుడని పేరు పెట్టారు. నిరాచారుడై తపస్సుచేసి, ప్రతి పదివేల సంవత్సరాలకీ ఒక్కొక్క తల చొప్పున అగ్నిలో తొమ్మిదంటిని హోమం చేయగా, బ్రహ్మ ప్రత్యక్షమై, ఎవరిచేతనూ చాపులేని వరాన్నీ, కామరూపాన్నీ, హోమం చేసిన తొమ్మిది తలలనీ అనుగ్రహించాడు. (10/26). సీతమ్మకు తన

రూపాన్ని, అపహరణ సందర్భంలో చూపినప్పుడూ పది తలలు, ఇరవై భుజాల వాడుగా ఆయాశ్రయం. (అరణ్య 49/7). మఱి యిలాటి రావణుడు ఒక్క తలతో, రెండు చేతులతో ఎలా ఉన్నాడు? అంటే దీనికి మూడు కారణాలున్నాయి. (1) పది తలతో పుట్టినవాడు, తానే నటికి హోమాన్ని చేసికొని, తిరిగి అనుగ్రహాన్ని పొందించుకొని తలలని తెచ్చుకొనపోయి ఉంటే, ఎప్పుడూ పది తలల వాడే అయ్యుండేవాడు. కాని హోమం చేసిన కారణంగా ఆ మిగిలిన తొమ్మిది తలల శక్తి, ఈతలకి చేరి, ఉన్నది ఒక్క తల అయినా, పదింటి పెట్టుగా మారింది. అజీచినా పది తలల అజపులాగా, కోపంగా చూసిన పదిరెట్లుగా, ఇలా సమస్త జ్ఞానేంద్రియాలూ ఉన్న తల (ఒక్కటి అయినా) ఏం చేసినా పదితలలుగా ఉంది. అలాగే ఉన్న రెండు చేతులూ రెండు పదులయ్యాయి అంటే 20 చేతుల బలం కలిగి ఉన్నాయి. ఆ చేతులు మన లాటి చేతులు కావు. అవసరమైతే సాంతతలలని చేదించనూ గలవు. అవకాశపడితే, కైలాసాన్ని ఎత్తడానికి వెనుకాడవు. అలాటి చేతులు అవి. ప్రవేళన్నింటినీ దగ్గరకు కలిపి కలిపి ఉంచితే - అజచేయి అయినట్లుగా, విడివిడిగా కన్పించనట్లుగా - వెడల్పుచేస్తే, ఒకే మణి కట్టనుండి కొంత దూరంలో ఐదుగా విడిచినట్లుగా, రావణునికి, ఈ భుజానికి పది - ఆ భుజానికి పది చేతులు కూడా, భుజం నుండి కొంత క్రింది నుండి విడివడ్డాయని భావించవచ్చు. కాని 'వింశతి కరః' - 'ఇరవై చేతుల వాడు అనక 'వింశతి భుజః' - ఇరవై భుజాలవాడు' అనడం వలన (అరణ్య 49/7) తాటి ఆకు పుట్టేప్పుడు ఎలా కలిసి ఒకే ఆకుగా కన్పించి, విస్తరిస్తే ఎలా ఎన్నో ఈనెలుండి, ఆధారం ఒకటేగా ఉంటుందో, అలా భుజం ఒకటే అయి, దానిలోనే మిగిలిన తొమ్మిది ఉంటాయని ఊహింపవచ్చు. తలలో మిగిలిన తొమ్మిది తలలూ లేకపోవడం వలన తలలని హోమం చేసాడు. భుజాల విషయం అలా లేకపోవడం వలన హుతం చేయలేక పోయాడు. 'సర్వస్య గాత్రస్య శిరః ప్రధానమ్' కదా. అందుకూడా తలలనే హోమం చేసాడు.

ఇలా కాని పక్షంలో చేతులు నిర్వచానికి, ప్రతి రెండు చేతులకూ ఒక కంఠం, నక్షత్రంలం ఏర్పాటుతే - పది తలలూ ఇరవై చేతులతో ఒక మనిషిగా ఏర్పడ్డవాడు, రావణుడయ్యుండేవాడు. కాబట్టి ప్రధాన శిరస్సుకి ఇటు, అటు ప్రక్కలుగా తలలు ఆ తొమ్మిది, ఒకే భుజంలో ఇటు పది, అటు పది చేతులూ ఉన్నవాడు రావణుడు. ఈ పదిచేతుల ఆ పదిచేతుల మూలమూ భుజం కాబట్టి, బరువు మొత్తం భుజాల మీద ఉంటుంది. అందుకే 'సర్వాధిక బలిష్ఠ భుజః' అని రావణుణ్ణి అన్నాడు మహర్షి. శిరస్సులలానే భుజాలకూడా ఒక దాని ప్రక్కన ఒకటిగా ఉండి ఉంటే, తలలని ఒక్కొక్కటినీ నటికినట్లుగా, భుజాలనీ రాముడు కొట్టి ఉండి ఉండాలి. కాని తలలని నూలుమార్లు రాముడు కొట్టగా నూలుమార్లు తలలు మొలిచాయి (యుద్ధ 108/57). చనిపోయాక ఒకేతల, రెండే భుజాలూ ఉన్నాయట. (యుద్ధ 109/3). (2)

నిద్రా - మరణ - మైదున కాలాల్లో వ్యక్తి కామరూపత్వాన్ని కోల్పోతాడు. అందుకని ఒకేతల, రెండు భుజాల వాడయ్యాడు రావణుడు. హనుమ రావణుణ్ణి చూచింది నిద్రాకాలంలో కాబట్టి ఈ పద్ధతి సరియేకదా! (3) విభీషణుడు విలపించింది రావణ శవాన్ని చూచి. ఆది మరణకాలం కాబట్టి అప్పుడూ, ఒక తల - రెండు భుజాలుండడం సరియే కదా! ఎటోచ్చి, మధ్యమధ్యపది తలలతో ఉండడం ఎలా? అని ప్రశ్న. యుద్ధం రజోగుణానికి, అహంకారం తమోగుణానికి స్రతీకలు. రావణుడు ఎప్పుడెప్పుడు పది తలలు, ఇరవై భుజాలతో కన్నడ్డాకో, అప్పుడప్పుడల్లా అతడు యుద్ధం చేస్తూనో, భయపెడుతూనో ఉండనే ఉన్నాడు. కాబట్టి, అలాటి రజస్తమో గుణ ప్రకోపం లేనప్పుడు మామూలుగానూ, ఉన్నప్పుడు మతోలానూ ఉన్నాడని గ్రహించాలి. ఎవరో అన్నట్లు ఒక భుజం క్రింద వేటొక భుజం చొప్పున పది అటూ పదిఇటూ ఉన్నాయి - అంటే, అప్పుడు చేతుల క్రింది నుండి నడుము వరకు అటు ఇటు ప్రక్కల నున్న భాగాలు చేతులు మొలిచే చోటు అయిపోతుంది. అయినా, పైన - క్రింద చేతులు తప్ప నడిమి చేతులు ఏ పనినీ చేయలేవు. కారణం తమ తమ పై చేతులు అడ్డుగా ఉండడమే. కాబట్టి, అహంకారం ఉన్నప్పుడు తలలూ పదిగానూ, దానికారణాన రజోగుణం ఏర్పడి చేతులు ఇరవైగానూ అవుతాయని సమన్వయించుకోవాలి. ఇక దశస్యుడు (పది ముఖాలు కలవాడు) అనేది, పది దిక్కుల యందలి విశేషాలనీ స్పష్టంగా చూచే శక్తి కలవాడనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. నాల్గు దిక్కులూ + ఈశాన్య - ఆగ్నేయ - నైఋతి - వాయవ్యమనీ నాల్గు విదిక్కులూ + ఊర్ధ్వ - అధోదిక్కులూ కలిపితే, పది.

(2) అతని భుజాల మీద కన్నడిన మచ్చలు దేవ యుద్ధంలో కలిగిన దెబ్బలకు సంబంధించినవి. "అతని జీవితానికి ఇదొక మచ్చ" అంటూండడం లోకంలో ఉంది. 'మచ్చ' అంటే ఒక అధర్మాన్ని బయటపెట్టే చరిత్ర అని అర్థం. దేవతలు, అనుగ్రహాన్ని ఇచ్చేమూర్తులు. 'దేవ యుద్ధపు దెబ్బల గాట్లు' కన్పించాయంటే "పరమ కరుణా మూర్తులతో విరోధించే స్వభావమున్నవాడు, ఇతడు" అని ఆ మచ్చలు చెప్పే చరిత్ర. శ్రీరాముడు బాలకాండలో తాలకను చంపడానికి ముందు దాన్ని గూర్చి దాని పుత్రుడు మారీచుణ్ణి గూర్చి అడుగుతూ, ఈ బలం, రూపం యుక్తులని కాదుగదా! వీళ్లు రాక్షసులు ఎలా అయ్యారని విశ్వామిత్రుణ్ణి రాముడు ప్రశ్నించాడు. 'అగస్త్య శాపం' అన్నాడు మహర్షి తాలక మారీచులని చూడగానే, రూపాన్ని బట్టి, వారి ఆదర్శపు చరిత్ర (మహర్షితో నిష్కారణ వైరం - ద్వేషించడం) తెలిసేలా అగస్త్యుడు శపించాడన్నమాట. (ఒక్కొక్క ఉద్యోగి పనిచేసే స్థలాన్ని బట్టి, అతడి ప్రవర్తన, లోగడ సరికాదేమోనని అనుమానించినట్లు). ఇక్కడ రావణ భుజం - వక్షస్థలం రావణుని ఆదర్మానికి, దర్శ వ్యతిరేకతకీ సూచికలన్న మాట. ఆంజనేయుని బుద్ధితో, చూచిన ఆందరికీ కూడా రావణుడు ఆదర్శపరుడని, స్పష్టంగా విప్పిచెప్పేందుకు ఆ గాట్లు ఉన్నాయని ఆంజనేయుని భావన.

(3) అతనిపై చక్రపు గాల్లు కన్పించాయంటే శ్రీ మహావిష్ణువు వేతిలోని సుదర్శన చక్రం కాదు. అది ప్రయోగింపబడితే తల తెగాల్పిందే తప్ప గాలుచేసేవిడువడం ఉండదు. పైగా రావణుని వదకె విష్ణువుని ఇంద్రుడు ప్రార్థిస్తే, కాలాంతరంలో (రామావతారంలో) నేనే చంపాలి-అందుకని ఇప్పుడు రానన్నాడు. అందుచేత, ఆగాల్లు, చక్రం ఆకారంలో కన్న ఒక ఆయుధం వల్ల అయిన గాల్లు తప్ప, సుదర్శనం వలన కాదు.

(4) రావణుని వేతులూ, సాదాలచుట్టూ ఒళ్లు తెలియక స్త్రీలు అలససాలస పరుండడం, బొట్లు జారిపోవడం, వస్త్రాలు సరిగా లేకపోవడం ఇవన్నీ భావికాలపు వైద్యాన్ని సూచించే లక్షణాలు. ఒకని యందు అనేకరాండ్రకీ ఇష్టం ఉండడం రసాభాసాన్ని సూచిస్తుంది కూడ. అలాటి సందర్భంలో వీనికి వారిలో ఏ ఒక్కతెమీదా, లేదా అందరిమీదా నిజమైన అనురాగం ఉండదు. ఆ నిద్రించే భంగిమా, సంగీత వాయిద్యాలూ, అలస సాలయడం వల్ల లంకలోని స్త్రీలంతా నృత్య సంగీతాలలో ఆరితేరిన వారనీ, తన్మయత కల్గేతవటకూ చివోదించే వారనీ, అనేక వాయిద్యాలని వాయించగల నేర్పరులున్నారనీ.....ఇలా ఆనేక విషయాలు బోధపడతాయి. అయితే ఈ నాట్య సంగీతాలన్నిటినీ కేవలం కామసుఖానికి దోహదపడేలా చేయడం దోషమని గ్రహించాలి.

డిండిమం పరిగృహ్యన్యా తద్దైవానక్త డిండిమా ।

ప్రసన్నా తరుణం వత్స ముపగూహ్యేవ భామినీ ॥ అని శ్లోకం. 'డిండిమం' అనే వాయిద్యాన్ని కౌగిలించుకుని పరున్న ఆమె, వయసుగల తన పుత్రుణ్ణి ఆనుకుని పరుండినట్లనిపించింది. డిండిమాన్ని వాయిస్తూనే ముందు వెనుక డిండిమాల మధ్య నిద్రించిన ఆమె భర్త-పుత్రుల మధ్య పరున్నట్లు అనిపించింది.

(5) 'సతాం హి సందేహ పదేమి వస్తుమ ప్రమాణమంతః కరణ ప్రవృత్తయః' సత్పురుషుల యొక్క అంతఃకరణమే, వస్తు నిర్ణయంలో ప్రమాణం. మండోదరిని చూడగానే కపిబుద్ధి హనుమకీ కల్గడానిక్కారణమిదే. వేతులూ, కాళ్లూ కొట్టుకుంటూ ఏడే పిల్లవాడు, తల్లి కన్పించగానే బుగ్గల నీరు కారుస్తూ, మౌనంగా పాలు త్రాగుతూ ఉండిపోతాడు. అమ్మవారు మీది కాలంలో కన్నడగానే, కళ్లనీళ్లు నిండి పోతాయి హనుమకీ. మౌనం ఆవహిస్తుంది. ఇలాటి కపి చేష్టలుండవు. కారణమిదే. సుగ్రీవునికీ బుద్ధి చెప్పినవాడూ, అంగదాదులకీ సీతాన్వేషణ బుద్ధి కల్పించినవాడూ, మైనాక సురసలకీ చక్కని సమాధాన మిచ్చినవాడూ, సీతాకని బుద్ధిబలంతో జయించినవాడూ అయిన హనుమకీ, కపిచేష్టలు కల్గడానిక్కారణం. తన ద్వారానే తాను, ఎదురుగా నున్న ఆమె సీతమ్మకాదని తెలిసకోవడం కోసం. చేష్టలు బుద్ధివల్ల కల్గుతాయి. 'బుద్ధిం తు సారథిం విద్ధి'. బుద్ధి (పరమాత్మ) సారథిగా ఉండి వ్యక్తిని నడిపిస్తూంటాడు. ఈ బుద్ధి (ఈమెని సీత అనుకోవడం) సరికాదని నిరూపిస్తూ ఆ చేష్టలు, దానికీ తగినట్లు జనించాయన్నమాట.

11వ స్కంధము

సీత ఇలా ఉండదు - ఇంకా వెదకాలి

అవధూయ చ తాం బుద్ధిం బభూవాపస్థిత స్తదా |
 జగామ చాపరాం చింతాం సీతాం ప్రతి మహాకపిః ||
 న రామేణ వియుక్తా సా స్వప్న మర్తతి భామినీ |
 నబోక్తుం నావ్యలం కర్తుం న హిన ముపసేవితుమ్ || (1-2)

హనుమంతుడు తన కుచేష్టలు మాని క్షణం ఆలోచించి, "ప్రతివ్రతయైన సీత రాముని విడిచి ఉన్న చోటున ఈ విధంగా నిద్రిస్తుందా? బోజనాన్ని కేస్తుందా? ఆలంకరించుకుంటుందా? రామునితో సాటి ఎవరూ లేరని గ్రహించిన ఆమె, దేవేంద్రుడు వచ్చినా దగ్గరకు రానీయదు. ఎంత తప్పుకేసాను? ఈమె సీతకాదు. వేటాకతె" అని నిర్ణయించుకుని ఆ ప్రదేశం నుండి మధ్యాలు స్వీకరించే 'హనభూమి' వెదుకవెళ్ళాడు (1).

పెద్ద ఆవుల మధ్య ఆబోతులాగా, కర్రేణువుల మధ్యన ఉన్న పోతుపినుగులా నిద్రిస్తూన్న రావణుడికి, ఆ స్త్రీ సమూహానికి ప్రక్కగా ఉంది హనశాల. పెద్ద పెద్ద బంగారు పల్లాలలో, నెమిలి, అడవికోడి, జింక, ఎనుబోతు మాంసాలని వేటువేటుగా ఉంచారు. కొన్నింటి మాంసాన్ని ముద్దలుగానూ, కొన్నింటి మాంసాన్ని, ఆకారాన్ని బట్టి గుర్తింపదగిన జంతురూపం కలివిగానూ వండి, అరోగ్యం కోసం సావర్జ్య రచనాన్ని పెరుగునూ కలిపి వేట్యేరుగా ఉంచారు. నల్లగొంతూ - ఎట్టిని తల - తెల్లని ఆక్కలూ - కల వాత్సానం పక్షి మాంసం - శుద్ధి చేయబడి వండిన అడవిపంది మాంసం - ఏడుపంది నంజుడులలో ఉంచారు. ఇక గుర్తించలేనన్ని బోజ్య పదార్థాలనీ - నాకలానికి వీలైన తేనెనీ - త్రాగ వీలైన మాంసపు పులుసులనీ - తినడానికి వీలైన ఆటు రసాలలో ఉండే 'షాడబాన్ని' - చక్కెర బాగా కలుపబడిన మధ్యాన్నీ - పూదేనెలలో, పళ్ల రసాలలో. చేయబడిన మధ్యానీ - వాననకై చేయబడిన గంధపు పాడినీ - మత్తులో అయూ ఇయూ చిందరవందర చేయబడిన బంగారు వెంబులనీ - చూచాడు. (2)

అక్కడ కూడ స్త్రీ జనం ఉన్నారు. ఒకతె నొకతె కౌగిలించుకునీ - నిద్రపోతున్న ఒకదాని వస్త్రాన్ని మధ్యమదంచే లాగి తాను కప్పుకునీ - ప్రతి స్త్రీ ముఖం నుండి, నిశ్వాస వాయువుతో మధ్య మాంస వాసన వెదజల్లుతూ ఉన్న దానినీ - రావణుని కోసం పరితపించి మన్యభక్రీడలలో అలసి సాలసి నిద్రా పరచకలైన వారినీ - ఇంకా తివిర

భంగిమలలో, కామ పురుషార్థ పరాయణలై, వింత వింత శరీరచ్ఛాయలున్న స్త్రీ జనాన్ని ఎందఱిలో చూచాడు.

ఏ ఒక్కతెనీ కూడ విడువలేదని మఱొక్కమాటు నిశ్చయించుకుంటూ, స్రతి స్త్రీని పరిశీలనగా, సీత ఉన్నదేమోననే ఉద్దేశ్యంతో చూచాడు.

ఇతరుని రాణివాసపు స్త్రీలు నిద్రిస్తుంటే, వారి వారి శయన మందిరాలకు పోయి మరీ, అదికూడ పరిశీలనగా చూచాను. ఎప్పుడూ పర స్త్రీలని, చూడాలనే ఆలోచనతో చూడలేదే! తప్పు చేసానా? అని ఆలోచించి, తప్పుకాదని భావించాడు. మగవారు ఎవ్వరూ రాలేని చోటు అని భావించి ఈ స్త్రీలంతా సీగ్గువిడిచి నిద్ర పోతుంటే, ఆలవోకగా కాక, పరిశీలనగా చూచినా నా మనసులో ఏ దుర్వికారమూ కలుగలేదు. కాబట్టి తప్పుకాదు. (3)

కామం దృష్టా మయా సర్వా నిశ్చస్తా రావణ స్త్రీయః |
సహ మే మనసః కించిద్వైకృత్య ముపపద్యతే | (40)

ఇంద్రియాల ప్రవర్తనకు మనసే కారణం. అది నాకు నిశ్చయంగా, స్థిరంగా ఉంది. స్త్రీ జనాన్ని ఇకమీదట చూచినా చలించదు. ఇంకా స్త్రీ జనాన్ని చూడక తప్పదు.

యస్య సత్త్వస్య యా యోని స్తస్యాం తత్పరిమృగ్యతే |
స శక్యా వ్రమదా నష్టా మ్మగోమ పరిమార్గితుమ్ | (43)

తప్పిపోయినది స్త్రీ అయినప్పుడు, ఆమెని స్త్రీలలో వెదకడం సరికాని, లేళ్ల మందలో వెదకడం సబబు కాదుగదా! మొత్తానికీ, స్త్రీ జనం అయిపోయారు గాని, కన్పించిన గంధర్వ - నాగ - దేవతా కన్యలలో సీత మాత్రం లేదు. అయినా వెదుకుతానని భావించి, పానశాలని విడిచి, అంతఃపురంలో వెదుకని ప్రదేశాల వైపు, వెళ్ళాడు హనుమ.

విశేషాంశలు

(1) కనిపించే చోట్లలో సీతని వెదకాలి గాని, పాన భూమిలో ఆమె ఎందు కుంటుంది? మధ్యం త్రాగదు కదా! అంటే, అపహరించి తేదీన వస్తువు రావణునికి సీత. మనకీష్టమైన చోటునా, లేదా ఆమె పాతివ్రత్యానికి సరిపోయే చోటునా ఉంచే అభిప్రాయం వాని కెందుకుంటుంది? ఆకార్యమైన పరస్త్రీనే అపహరణం చేసినవానికీ, ఆమెను పవిత్ర స్థలంలో ఉంచాలనే భావన కూడానా? ఇదే అంటే, ఆ పని చేసేవాడే కాదుగదా! లంకీకీ "విమార్గ నర్వత్ర గతః యథా సుఖమ్" అంటి. అన్నిచోట్లా వెదుకు - అనడంలో కారణం, రావణుడు ఎక్కడైనా, ఔచిత్యా నౌచిత్యాలని ఆలోచించక, సీతని దాచి ఉంచుతాడని.

రావణుడే సీతని అపహరించాడని ముమ్మూర్తులా సుగ్రీవునికి తెలిసినా, నాలుగు దిక్కులకీ సీతమ్మ జాడని తెలిపకొని రమ్మని వానరులని పంపడంలో కారణం కూడా ఇదే. అయితే దక్షిణపు దిక్కునే ఉంటుందనే నిశ్చయ జ్ఞానం ఉన్న రాముడు దక్షిణ దిక్కుకి వెళ్లే ఆంజనేయునికే అంగుళీయకాన్ని ఇవ్వడంలోని ఔచిత్యం ఏమిటంటే, సీతని రావణుడు తీసికొనిపోయిన అభిప్రాయం వేఱు కాబట్టి ఆమెని లంకలోనే 'భద్రవటుస్తాడు' గాని మఱోచోట దాచడని.

(2) ఈ మధ్యమాంస విశేషాలలో అనేక విశేషాలున్నాయని, మధ్య మాంసా హారులైన కొందఱు శ్రోతలు, ఒకనాటి నా ఉపన్యాసం ఏమ్మట చెప్పారు. అనుభవంలో లేని-ఉండబోని నాకు, అవి అర్థం కాలేదు కాని, ఏవో విశేషాలున్నాయని మాత్రం అర్థమైంది - అస్తు.

(3) హనుమ, స్త్రీలనీ, అందునా మధ్యాన్ని చిత్తుగా త్రాగినవారిని, మన్నథ క్షీడలచే అలిసిన వారిని చూచి, తన మనసుని ప్రమాణంగా గ్రహించుకొని తప్పుకాదని భావించాడు. 'న రామః పరదారాన్వై చక్షుర్భ్యామప పశ్యతి'. రాముడు ఇతర భార్యలని ఎన్నడూ కన్నులతో చూచి ఎఱుగడు. 'న పరదారాన్ గచ్ఛేత్ - పశ్యేత్' వంటి హెచ్చరికలు (ఇతర భార్యల పాండు గాని - కావాలని వారిని చూడడం గాని - తగదు) ఉన్నాయి. అందుకని పరీక్షగా చూచిన హనుమ, తప్పు చేసినట్లే, వెకి ఆలోచిస్తే అనిస్తుంది.

“వికతశ్చతురో వేదాః - బ్రహ్మచర్యం తథైకతః -

వికత స్వర్య పాపాని - మధ్యపాసం తథై కతః” అని శ్లోకం.

నాలుగు వేదాలని అభ్యసించడమూ, బ్రహ్మచర్యాన్ని రక్షించుకోవడమూ ఒకటైతే, సర్వపాపాలనీ చేయడం, మధ్యాన్ని సేవించడమూ ఒకటని ధర్మశాస్త్రం, అలాటి మధ్యపాసం చేయడం స్త్రీల దోషమైతే, ఆ సర్వమహా పాపాలని చేసిన దోషమున్న ఈ స్త్రీలని చూడడం హనుమ దోషం అనించక మానదు. పుణ్యం అనేక విధాలుగా లభిస్తుంది. అలాగే పాపం కూడ. ఆనుషంగిక పుణ్యం - ఆనుషంగిక పాపం అని ఉన్నాయి. పిల్లవాణ్ణి వెదకడానికి వెళ్లి, వాడు తప్పించుకోడానికి నవ్వుతూ పారిపోతూంటే, ముమ్మాటు గుడమట్టూ, వాణ్ణి పట్టుకోడానికి తిరిగాం. దేవుని మీద భక్తి శూన్యం. అయినా పుణ్యఫలం, (ముమ్మాటు ఆలయ ప్రదక్షిణ ఫలం) దేవుడు మనకు జమ చేస్తాడు. ఇది ఆనుషంగిక పుణ్యం. అలాగే చూడాలని లేకున్నా, ఎండలో స్త్రీలు కన్నడుతుంటారు. చూచినందువలన పాపం వస్తుందా? (పైన పరదారలని చూడరాదు అన్నందువలన) అంటే మనసులో దుర్వికారం లేకపోతే రాదని సమాధానం. పై ఉదాహరణలో మనసులో లేకపోయినా పుణ్యమిచ్చే భగవంతుడు, ఇక్కడ దుర్వికారం లేకపోతే పాపాన్ని అంటగట్టడు. అందుకే భగవంతునకు 'సానుక్రోశః' (విపరీతమైన

జాలి కలవాడు) అని పేరు. ఈ కారణంగా ఆంజనేయునకు పాపదోషం రాలేదు. ఇక మఱి చమత్కారం ఉంది. ముఖ్యమైనది.

శ్రీమద్రామాయణంలో, వ్యక్తి శీలపరీక్ష ఉంటుంది. మొదటి అభ్యర్థి రాముడైతే, పరీక్షా కేంద్రం జనస్థానం అనే పేరున్న అడవి. పరీక్షా నిర్వాహకురాలు శూర్పణఖ. పర్యవేక్షకులు (Invigilators) సీతాలక్ష్మణులు. ఫలితం, రాముని ఉత్తీర్ణతతో పాటు, నిర్వహించిన శూర్పణఖకు, రామునికి పరీక్ష నిర్వహించేంతటి యోగ్యత లేదని ప్రకటిస్తూ ముక్కు చెవులని తెగగోయటం.

రెండవ అభ్యర్థి లక్ష్మణుడు. పరీక్షా కేంద్రం పర్ణశాల. పర్యవేక్షకులు రావణుడు, పంచభూతాలు. పరీక్షా నిర్వాహకురాలు (1) సీత (2) అయోముఖి. సీతాపహరణ సందర్భంలో మారీచుని కంఠధ్వని విని సీత లక్ష్మణునితో రాముడు లేకపోతే సముద్రంలో, లేదా అగ్నిలో, లేదా గోదావరిలో దూకుతా, లేదా ఉరివేసుకుంటాను తప్ప నిన్ను ఇష్టపడను అన్నప్పుడు సీతా రక్షణ భారాన్ని వన, భూదేవతలకూ, పంచభూతాలకూ, అప్పగించి చెవులు మూసికొని లక్ష్మణుడు వెళ్లిపోయాడు, ఫలితం నిర్వాహకురాలైన సీతకీ, భర్త వియోగ కష్టం. లక్ష్మణుడు పరమ యోగ్యుడని తెలిసి నిందించడం, ఈమెకు కష్టం కలిగేందుకు కారణమైంది. అలాగే 'అయోముఖి' అనే రాక్షస స్త్రీ, లక్ష్మణుణ్ణి కౌగిలించుకుంటే, ఆమె ముక్కు చెవులనీ, స్తనాలనీ కోసవైచాడు లక్ష్మణుడు. కాబట్టి లక్ష్మణుడూ కామాన్ని జయించినవాడే. అయితే లక్ష్మణుని కంటే రాముని గొప్పదనం ఏమిటి? భార్య ప్రక్కన ఉండగా చేసే బ్రహ్మచర్యం రామునిది. లక్ష్మణునిది అలాటిది కాదు. వాటి (భార్య) కల (ప్రక్కన ఉండగా) బ్రహ్మచర్యం - వారి కఠినమైనది. అందుకని రాముడు గొప్ప. శీల పరీక్షలో రామలక్ష్మణులు ఓటమి లేక గెలిస్తే, వీరి గురువైన విశ్వామిత్రుడు ఓడి గెలిచినవాడు. మేనకా విషయంలో ఓడి, ఉత్తర దిక్కున తపస్సు చేస్తుండగా వచ్చిన రంభపలలో పడక, దానిని శపించి, గెలిచినవాడు.

విశ్వామిత్రుడు ఓడిగెలిస్తే, గెలిచి ఓడినవాడు సుగ్రీవుడు. తన భార్య వన 'రుమ'ని వారి తీసికొనిపోగా, బ్రహ్మచర్యాన్ని అవలంబిస్తూ ఉండి, వారి మరణానంతరం వారి భార్య 'తార'ని తన భార్యగా చేసికొన్నాడు. తన భార్య తన వద్ద లేనప్పుడు గెలిచి, అన్న పోయినప్పుడు అవకాశం రాగానే వదినను తెచ్చుకొని ఓడిపోయాడు.

లక్ష్మణుడు పరీక్షలో రామునితో ఒకసారి పాల్గొంటే, ఒకసారి ఆంజనేయునితో పాల్గొన్నాడు. రామునితో శూర్పణఖా విషయంలో పరీక్షలో పాల్గొని గెలిచాడు. కిష్కింధకు వెళ్లి శృంగారరూపంతో, సుగ్రీవ శయ్యనుండి వచ్చిన తారను చూచి, తలదించి, కొంతసేపు మౌనంగా చూడలేక పోయాడు. ఆంజనేయుడు, ఆ మీదట కథ నడిపించాడు. లంకలో, ఈ తారకు మించిన భోగశృంగార పరాయణులైన (ఇప్పుడు హనుమ చూస్తున్న) స్త్రీలు ఎందఱో ఉంటారు. ఒక్క తార విషయానికే తబ్బిబ్బైన

లక్ష్మణుడు, అక్కడ లంకలో ఇంకెంత సంభ్రమ పడిపోతాడోనని, లక్ష్మణుణ్ణి దూతగా పంపరాదని రాముడు నిశ్చయించాడు. పంపరాని కారణాల్లో ఇదొకటి. అదే కిమ్మందలో ఉన్న హనుమ, అక్కడ సుగ్రీవునికి ఉపదేశమూ, బెదిరింపుూ చేసాడు. ఇక్కడ లంకలో కూడా స్త్రీ జనాన్ని చూచి, పరీక్షగా చూచి, మళ్ళీ చూచి, లంకా విధానాన్ని తెలిసికొన్నాడు. రామలక్ష్మణులకి స్వదేశంలో పరీక్ష జరిగితే, హనుమకి పరీక్ష విదేశంలో (లంక) జరిగింది. వీరి పరీక్షకి (చూచే వారుంటే) పర్యవేక్షకులు, హనుమ పరీక్షకి పర్యవేక్షకులే లేరు. పర్యవేక్షకులు లేకుండా వ్రాయడం అభ్యర్థియొక్క గొప్పతనాన్ని, చెప్పండి. మారుతి, తన సమాధాన సత్రాన్ని తానే దిద్దుకున్నాడు కూడ. ఇలా స్త్రీలని చూడడం వలన నాడు దోషం వచ్చిందా? అని భావించి, ఏ దుర్వికారమూ ఇంతసవటిమండి పరీక్షగా చూస్తున్నా కూడా, కలుగలేదు కాబట్టి దోషం లేదని నిశ్చయించాడు. 'సతాం హి సందేహపదేషు వస్తుషు ప్రమాణ మంతఃకరణ ప్రవృత్తయః'. సందేహస్వరంగా ఏదైనా తోస్తే, సజ్జనులకి తమ మనస్సే ప్రమాణం. అంటే సందేహ నివృత్తిని చేసే సాధనం అని అర్థం. దీన్నే 'ఆత్మపరీక్ష' అంటారు. ఇది అన్నిటిలోకీ శ్రేష్ఠమైనది. అలాటిది హనుమ చేసికొన్నాడని భావం.

“స జాతు కామః కామానా ముపభోగేన శమ్యతి |

హవిషా క్షుణ్ణవర్షేన భూయ ఏవాభివర్ణతే” అని యితీహసం చెప్తోంది. కామమనేది అనుభవించే కొద్దీ పెరిగే స్వభావం ఉన్నది. లోకంలో అనుభవించిన కొద్దీ సంపద మొదలైనవి తరిగిపోతాయి. నేతిని యాగాగ్నిలో వేసిన కొద్దీ మంట పెరిగినట్లు, కామం కూడా అనుభవం వలన పెరుగుతుందని తెలిపి కూడా, స్త్రీజనాన్ని చూడడం అనేది కామాన్ని ప్రేరేపించే గుణమని గ్రహించి కూడా, ఆ స్త్రీ జనంలోనే స్త్రీయైన సీతమ్మ దొరుకుతుందని, వారిలోనే వెదుక దలిచానని హనుమ భావించడం నిశ్చలమైన అతని మనస్సుకీ, సత్ బ్రహ్మచర్య దీక్షకూ, ఆత్మ నిగ్రహానికీ తార్కాణాలు. సీతమ్మని చూడాలని బయలుదేరడం అనేది, ఎలాటి ఒడుదుడుకులు వచ్చినా, నిగ్రహంతో కార్యసాధన చేయాలనే దృఢపంకల్పానికీ, లక్ష్యశుద్ధికీ నిదర్శనం.

ఎన్నో భక్త్యాల్లా-భోజ్యాల్లా కన్పించినా వాటియందు ఆసక్తి, ఎందఱో స్త్రీలు కన్నడినా వారియందు ఇష్టమూ, ఎందఱో ఆయుధాలతో కన్పించినా వారితో పోరాడాలనే ఉత్సాహమూ లేవు సరికదా, తన మనసులో ఏ విధమైన తోణుకూ-బెణుకూ లేకుండా వెదుతూన్న అంజనేయుడు కార్యసాధన చేసికోవాలనుకునే వారికి మార్గదర్శకుడు. పాల సముద్రాన్ని చిలుకుతూంటే లక్ష్మీదేవి వచ్చినా, కాలకూట విషం వచ్చినా, అమృతం వచ్చేవఱకూ దేవతలు చిలుకుతూనే ఉన్నారంటే కారణం, లక్ష్యం చేరే వఱకూ పట్టుదలం సన్నగిలరాదని ఉపదేశించడమే.

12వ సర్గము

శోకం కార్యాన్ని చెడగొడుతుంది

అనిర్యేడు శ్రియో మూలమనిర్యేడు పరం సుఖమ్ ||

అనిర్యేదో హి సతతం సర్వాత్మేషు ప్రవర్తకః || (10)

కరోతి సఫలం జంతోః కర్మ యత్తత్కరోతి సః

తస్మాదనిర్యేద కృతం యత్నం చేష్టై హముత్తమమ్ || (11)

సీతని చూడాలని, లతాగృహాలనీ, చిత్రశాలా గృహాలనీ, ఇంకా ఇతర భవన ప్రాంతాలనీ వెదికి - ద్రువం హి సీతా మ్రియతే యతా న మే విచిన్యతో దర్శన మేతి మైథిలీ - ఎంత వెదికినా కన్పించని కారణంగా, ఆమె మరణించి ఉంటుంది. తన శీలాన్ని రక్షించుకుంటూ ఉన్న ఈమెను, దుర్మార్గుడైన రావణుడు చంపినా ఉంటాడు. లేదా వికృతమైన ఆకారాలూ, చేష్టలూ ఉన్న ఈ రాక్షస స్త్రీలను చూచి భయపడి, దైర్యం తగ్గి, చనిపోయి అయినా ఉంటుంది. తీక్షణంగా దండించే న్యభావమున్న సుగ్రీవుడు, నేను సీతా దర్శనం చేయక తిరిగి వెడితే ఊరు కొంటాడా ?

సీతని చూడకండా వెనక్కి వెడితే, సముద్రపు ఒడ్డున నే కేసిన ప్రతిజ్జలు ఏమౌతాయి? వానరులంతా, ఏం చేసుకొచ్చావని అడిగితే ఏం చెప్పగలను? చూడలేకపోయాననే దిగులులో ఇక్కడే ఉండి ఆలస్యాన్ని చేస్తే, గడుపు దాలగావృద్ధుడూ, నన్ను ప్రాశ్నహించిన వాడూ అయిన జాందివంతుడు మొదలైన అందరూ ప్రాయో పవేశం చేస్తారు. అతనిలో పాలు వానరులంతా నన్ను గుఱించి ఎంత నింద చేస్తారు? (1)

అలా అని ఒంటరిగా, సీత కనిపించని లేదని వెడితే, అది చావులో సమావమై ప అవమానం. అయినా శోకం కార్యాన్ని చెడగొడుతుంది. (2) ఉత్సాహం సుఖాన్నిస్తుంది. దాని ద్వారా ఏ పనినైనా సులభంగా, నేర్పరితనంతో చేసేకోవచ్చును. ఉత్సాహమనేది చేసిన ప్రతికార్యాన్నీ సఫలం చేస్తుంది. కాబట్టి, తిరిగిన శాలనీ, వెదికిన గృహాలనీ, చూచిన మంటపాలనీ తిరిగి వెదుకుతానని నిశ్చయించి, ఎగురుతూ, దిగుతూ, నిలుస్తూ, తలుపులు లోస్తూ, మూస్తూ, పంగివెడుతూ ..... ఇలా ఆయా ప్రదేశాలకి అనుగుణంగా వెదుతూ, రావణాంతపురంలో బెత్తెడు (నాలుగు వ్రేళ్లని అక్షంగా పెడితే ఉండే దూరం) చోటు కూడ విడువకండా చూచాడు.

రావణుని వెఱలోని దేవకన్యలూ, వికారాకారం కల రాక్షస స్త్రీలూ, చంద్ర ముఖులైన నాగకన్యలూ, సాందర్య పతులైన విద్యాధర కాంతలూ కన్పించారు గాని సీత జాడ తెలియరాలేదు.

విషసాదముహర్షీమాన్ హనుమా న్నారుతాత్మజః (23/2)

వర్ణం వీక్ష్యానిలనుత శ్చింతాం పునరుపాగమత్ - (24/2)

చింతా మువజగమాథ శోకోపహత చేతనః (25/2)

తాను సముద్రాన్ని దాటడం, ఇక్కడ వెదకడం అన్నీ కూడా, సీత కన్పించకపోతే వర్ణమౌతాయని ఉటాంచి, తన ప్రయాణాన్ని సఫలం చేసికొనడానికైనా, సీత జాడని తెలిసికోవాలని, ప్రయత్నం విరమించలేదు. సీత కన్పించలేదని, చెప్పలేని శోకాన్ని పొందాడు. ఉత్సాహాన్ని విడువకపోయినా, చింతని మాత్రం తొలగించుకోలేక పోయాడు హనుమ.

(1) లోకావదాదృశ్యమ్ - అని సత్యురుషుల రక్షణలో ఒకటి. తనిని గుఱించి ఏదైనా అపనింద వస్తుందేమోననే భయంతో ఉండి, నిందాప్రమేన పని ఏమైనా చేస్తున్నానా? అని ప్రతి వ్యక్తి, సజ్జనుడు కావాలనుకొంటే, భావించాలి. ఎలాగో ఒకలా, వది రోజులు రాజ్యం చేయాలనుకోరాదు. ఇంత తక్కువకాలం రాజ్యం చేసిన ఒక దుష్టుడు, చరిత్రలో ఉన్నాడని, తర్వాతి వారనుకుంటారని భయపడాలి. వాల్మీకి నారదుణ్ణి, ఈ ఇతిహాస ప్రారంభంలో ప్రశ్నవేస్తూ 'చారిత్రేణ చ కో యుక్తః?' - ఎవనికీ సచరిత్ర ఉందో అలాటి వాణ్ణి కఠినాయకునిగా ఉంచాలని భావిస్తున్నానంటాడు. అలాటి నిందకీ భయపడుతూన్నవాడు కాబట్టి, ఉత్తముడు మారుతి.

(2) 'తన సంతోషమే స్వర్గము - తన దుఃఖమే సరకమండ్రు' అని చెప్పడం ఇందుకే. శోకం ఎవ్వరికీ ఉండరాదనీ, అది ఏ ఒక్కరికీ ఉన్నా, ఇతరులని కూడా నిరుత్సాహ పరుస్తుందనీ తెలిసి, పెద్దలు శోకించవద్దంటారు. చెక్కిలి మీద చేయిపెట్టుకొని కూర్చోవడం, నట్టింట ఏడుస్తూ ఉండడం, నెత్తిన చేతులు పెట్టుకొని లేదా గొంతుక్కుర్చుని ఉండడం సరికాదని పెద్దలు వారిస్తూ ఉండడాని క్కారణం, అవన్నీ శోకం కల్గినప్పుడు ఉండే రక్షణలే అని. వివాహంలో సప్తపదిలో కూడా 'ఏకమిషే - ద్వే ఊర్ణే'..... అని మంత్రాలు పలుకుతూ, వదూపరులని 7 తములపాకులపై, ఉత్తర దిశగా నడిపిస్తారు. 'ఇహలోక సుఖాలుండి దుఃఖాలుండరాదు' అనే భావంకూడా వీనిలో ఉంది. 'మా కశీర్దుష్టా వాన్పవేతో' (ఎవరూ దుఃఖంతో ఉండరాదు) అని భారతీయధర్మం కోరుతుంది. 'ఇంటినిచూచి, ఇల్లాలినిచూడు' అంటే ఇల్లు అందంగా ఉన్నా, ఇల్లాలిలో శోకం ఉండేమో చూడు అని అర్థం. 'కలకంఠికంబ కన్నీరుంటే పిరియింట నుండ నొల్లదు' కదా! భారతీయ ఆలంకారికులు నాటకాలనీ, రూపకాలనీ వివరిస్తూ రంగస్థలం మీద చూపింపరాని ముట్టాలని చెప్పారు. స్నాన - భోజన - మైత్రున - యుద్ధములు.

అని ముగిసాయి అని, ఒక పాత్ర చెప్పడం జరగాలి. కోకం కూడా చూపడగనిదే కాని, వెంటనే అతణ్ణి ఓదార్చే పుట్టం చూపి దైత్యాన్ని కల్గిస్తారు. ప్రతి స్త్రాత్రంలోనూ కోకం వద్దని కన్పిస్తుంది. చింతా - కోక ప్రళమనమ్. ...., (అదిత్య హృదయం). శ్రీమద్రామాయణం, మగ క్రౌంచపక్షి పోగా ఆడు క్రౌంచపక్షి కోకంవలన ఉద్భవించింది. కోకం ఉండవచ్చు. కాని మరణానికి, ఆత్మ సూ(హ)త్యకూ కోకం పాల్పడరాదు. వ్యక్తిని, ఒడిదుడుకులకు తట్టుకునే స్థితికి పెంచడం భారతీయ మహర్షి లక్ష్యమైతే, 'లూకెడ' కథలు వ్రాయడం, అప్రాయ్యల లక్షణం. దానిలో మానసిక స్థైర్యం దెబ్బతించుతుంది. తిని తీరుతుంది. ఈలాటి కథలు, నవలలు చదివి చదివి, అప్రాయ్యలు (అంగ్లీయులు) ఈనాడు మానసిక అదైర్యం - కోకం - అసంతృప్తి (Depression) లో భారపడుతుంటే, వారినే అనుసరించాలనే దృఢదీక్ష కల మనవారు, ఇదే వ్యాధికి భారతదేశంలోనూ, గురి అవుతున్నారు. అందుకే 'కవ్యా రావాంశ్య వర్ణయేత్' అని అలంకారికులన్నారు. ఏచ్చి పుస్తకాలూ, చౌకగా అద్దెకు లభించే పుస్తకాలూ (Trash) చదవద్దని విషేధించారు మనసుని పాడుచేస్తాయని.

వెతే కోకం తప్పుకాదు. అదైత్యాన్ని పాండకూడదు. ఎవరికి వచ్చిన కోకమైనా, పుత్రుడుపోయిన అర్జునుని కంటె; రాజ్యాన్ని - భార్యనీ - మిత్రుడైన జలాయువునీ - కోల్పోయిన రామునికంటె; భార్య పరాభవాన్ని కళ్లలో చూడవలసి వచ్చిన ధర్మరాజు కంటె; తమ రాజ్యాంకోసం పాట్లుపడి అరణ్యాలలో తిరిగిన పాండవపుం కంటె; మించిన కోకమా? అలోచించాలి. అందుకే అరణ్యాలలో ధర్మరాజు ఉన్నప్పుడు, మార్కండేయుడు మొదలైన మహర్షులు ఆయనకు కొన్ని కథలని చెప్తారు. (నల దమయంతులు, సీతారాములు). వీరికంటె, నీకవ్వం ఎక్కువకాదని నోటిలో చెప్పకండా, అర్థం చేసికోమనడానికి వీలుగా చెప్పారు. వివాహాది కార్యాలకు, చుట్టూ యింటికి పోకపోయినా తప్పుకాదట గాని, అశుభం జరిగితే అవతలి వ్యక్తి కోకంలో ఉంటాడు కాబట్టి - ఇంతమంది నీ వాళ్లం ఉన్నాం - అని చెప్పడానికి, వ్యక్తికి దైర్యం కల్గించడానికి వెళ్లి తీరాలట. తమకంటె దుఃఖాన్ని పడ్డవారున్నారని తెలిస్తే, కొంత ఉపశాంతి కల్గుతుందని, ఇంతకు మించిన కవ్వం పడ్డ నలదమయంత్యాదుం కథలని, మహర్షులు, ధర్మరాజు మొదలైన వారికి చెప్పారు. కాబట్టి, అతి భయంకరమైన కోకం, పరామర్శింపబడతే, మరణంకైపు పర్యవసించేది, ఏనాడూ కాదు.

బుద్ధిర్బలం యశోదైర్యం నిర్భయత్వమ్.....ఇవన్నీ ఆంజనేయ స్మరణవల్ల కలుగుతాయిట. దైర్యమూ, భయంలేకపోవడమూ కలుగుతాయని క్లౌకం చెప్తోంది. దైర్యమంటేనే నిర్భయత్వం కదా! అంటే, కోకం వలన ఏం కీడు జరుగుతుందోననే భయం కల్గుతుంది. ఆ భయం దైత్యాన్ని దెబ్బతీస్తుంది. కాబట్టి దైర్యమూ, కోకం లేక పోవడమూ కల్గుతాయని భావమన్నమాట.

13వ స్కంధము

మఱచి పోయిన నముస్కారం

అశ్వాతా గృధ్రరాజేన న చ వ్యూహి రామహమ్ | (6/2)

..... అథవా నిహితా మన్యే రావణస్య నివేశనే | (15/2)

రావణుని లంకలోనే సీతమ్మ ఉందని గ్రద్దలరాజు సంపాతి చెప్పినా, (1) సీతమ్మ కన్పించడం లేదు. అయోనిజ అయిన సీత - పవిత్రమైన విదేశాదేశంలో జన్మించిన వైదేహి - కర్మిష్టి చిన జనకుని వంశానికి చెంది, పరమ వేదాంతి చిన జనకునిచే పెంచబడిన మైత్రీ - రావణుని వశం కానేకాదు.

రామబాణాలు, తన మీద ఎక్కడ పడతాయో ననే భయంతో, వేగంగా రావణుడు ఆకాశమార్గాన సీతని తీసికొని వెళుతుంటే, సీతమ్మ జారి పడిపోయింబుందా? కానేకాదు. (కావాలని ఎత్తుకుపోయేవాడు జారిపడి పోనిస్తాడా? అదీ కాక రామబాణాలు పారిపోయే రావణుని మీద పనిచేయవు కదా! ఆ విషయం రావణునకు మారీచుడూ, అకంపనుడూ కూడ చెప్పారుగా! (1) బహుశా ఎత్తుగా ఎగురుతున్న సీతమ్మ, రోతైన, విశాలమైన నముద్రాన్ని చూచి భయపడి జారిపడి ఉంటుందా? కానేకాదు. రాజపుత్రీ - రాజవత్ని అయిన సీతకి నముద్రం క్రొత్తది కాదు. క్షత్రియ వంశ సంజాత అయిన ఆమెకు, ఆ మాత్రం దైర్యం లేకపోతే ఖరదూషణాది వధని ఎలా చూడగలిగింది? సీతమ్మని భుజాల మీద వేసికొని వేగంగా రావణుడు తీసికొని వస్తూంటే, (2) అణచి పెట్టిన వాని బాహుబలం వల్ల ప్రాణాలు విడిచిందా? కానేకాదు. (పడిపోతాననే భయంతో ఆమె గట్టిగా వాని బాహువులని పట్టుకొని ఉంటుంది కాని, వాడు బలిష్ఠంగా పట్టుకొని ఉండడు. ఒకవేళ పట్టుకొన్నా, తీసికొని పోదలచిన వాడు చనిపోయేంత గట్టిగా ఎందుకు పట్టుకుంటాడు?) వాని నుండి తప్పించుకోడానికై పెనగులాడుతూ నముద్ర మధ్యంలోకి పడిపోయిందా? అయ్యుండదు. (ఇంతకు ముందు జటాయు యుద్ధ సమయంలో జారిపడబోతే పట్టి రక్షించాడు. జటాయువుని పట్టుకొని నిడుస్తూంటే, తేమృకొని మరీ ఎత్తుకుపోయాడు. ఆ పెనుగులాట విదో, ఇంతకు ముందు భూమిపై ప్రయాణిస్తున్నప్పుడే సాగింది. తన ప్రయత్నం వల్లమని భావించింది. అందుకే కన్పించిన అందటికి "రామునికి ఈ వార్త చెప్పండి చాలు" అని చెప్ప నారంభించింది. శక్తి లేక, రాముని గొప్పదనాన్నీ, రావణుని పిరికిపంద తనాన్నీ, తాను నాశనం చేయదలచిన తన శక్తిని వివిస్తోంది, ఆ కాలంలోనేగదా! నముద్రం మీద ఎగురుతున్నాడు రావణుడు. అందుకని పెనగులాట లేక వాడులాట మాత్రం ఉంది, నముద్రం వైస ప్రయాణించేప్పుడు).

పో రామ! లక్ష్మణ! అయోధ్య! అని విలపించి, విలపించి, రామ ముఖాన్ని ధ్యానిస్తూ పోయి ఉంటుందా! కానేకాదు. (రామలక్ష్మణులని ధ్యానిస్తే క్రొత్త శక్తి వస్తుంది. కాని శక్తి హీనత - మరణం కలుగనే కలుగదు. మరణించే వానికే రామధ్యానం మోక్షాన్ని ప్రసాదిస్తుంటే, బ్రతికున్నవానికి రామధ్యానం చావునిస్తుందా? పైగా రాముని కొరకు జీవించి ఉండాలని ఆమె పరితపించే లక్షణం కలది. మరణం వస్తూన్నా ఆపుకోగల శక్తి కలది). రావణుడు జలాయువుతో యుద్ధంచేసి, రథం విడిగి, సారథి చచ్చి దిక్కులేక సీతని ఎత్తుకుపోతూంటే, ఆ నిరుత్సాహంలో రావణుని నుండి తప్పించుకొని సీత జారి ప్రాణాలు విడిచిందా? కానేకాదు. (వది తలలు, ఇరవేచేతులని రావణుడు ధరించిన కారణం, ఎన్ని విధాలుగానో ఆలోచించాలనీ, ఎంతో భద్రంగా ఆమెను పట్టుకు పోవాలనీను. అదీకాక సీతమ్మ చేతికి దక్కాక రావణునకు నిరుత్సాహమా? అది ఏదైనా ఉంటే సీత దక్కకముందు ఉండాలి. మారీచుణ్ణి ఉత్సాహ పఱచిన వాడు, తాను నిరుత్సాహ పడతాడా?) తన పాతివ్రత్యాన్ని రక్షించుకునే ఆమె, ఇక తన వశం కానే కాదని భక్తించి ఉంటాడా? అయ్యుండదు. (తన వశం, కాని వారిని తేవడమే వాని లక్ష్యం. వశమైన వారిని గూర్చి ఆలోచించక పోవడమూ వాని స్వభావం. అయినా, ఎంతో ఇష్టపడి, ఎంతకాలమో వేచి, ఎందఱికో అసత్యాలు చెప్పి, ఎందఱి మాటనో వినక తెచ్చే సీతమ్మని భక్షించేంతటి అవివేకి రావణుడు కాడు.) రావణుడు తినకపోయినా, సీతవల్ల, తమకీ తమ భర్త దూరమౌతున్నాడని భావించిన రావణ భార్యలు. తిని వేసారా? అయ్యుండదు. (అదే నిజమైతే లంకణి చెప్పాలిగా! 'వెదుక్కో' అని ఎందుకంటుంది? రాక్షస రాజవత్సులు, సామాన్య సీచ రాక్షసులవలె పిక్కుతినే జాతివారు అయ్యుండరు. పైగా రావణునకు ఇష్టమైన వస్తువుని, వాని అనుమతి లేక తినేంతటి ధైర్యం లంకలో ఎవరికుంటుంది! పంచ భూతాలే భయంతో సంచరిస్తాయి గదా లంకలో!) ఇదంతా అయ్యుండదు. రామునే ధ్యానిస్తూ, తిరిగి రాముని పొందలేననే దుఃఖంతో ప్రాణాలు విడిచి ఉంటుంది. అదీ అయ్యుండదు. (తాను మరణిస్తే, రాముడూ మరణిస్తాడని ఆమెకు తెలుసు గదా! తన కవమానాన్నీ, అపకారాన్నీ చేస్తున్న రావణుణ్ణి చంపిస్తానంటున్న తాను, మాట నిలబెట్టుకోదా? ప్రాణాలు విడవడ మనేది ఆమె చేతిలో ఉన్నవని. ఆలాటి ఆమెను రావణుడు ఏమీ చేయలేడు.) కాబట్టి సీత నిశ్చయంగా, కావాలని జీవించి ఉంది. అయితే, రూపమూ కన్పించడం లేదు - ఆమె విలాపమూ వినిపించడం లేదు - ఎవరికీ సీత కన్పడకుండా, తన భార్యలకీ అసూయ, ఈమెపై కల్లకుండా, ద్వేషం లేకుండానూ, తాను వశం చేసికోవాలని కూడా, ఈమెను ఏ నేలమాళిగ (Under-ground)లోనో దాచి ఉంటాడు. (3) ఈ స్థితిలో నేనేం చేయాలి? యథార్థాన్ని చెప్పడం కష్టం. చెప్పకపోవడం దోషం. తటస్థంగా ఉండిపోతే పరిస్థితి మఱింత విషమం. నూలు యోజనాల సముద్రాన్ని దాటింది దేనికోసమో, ఆ విషయం తెలియకుండా కీషింధకు

నెడితే, లంకకీ రావడం, రాక్షసులని చూచివెళ్లడం వలన కలిగే ప్రయోజన మేమిటి? నా తోట వానరజనం నన్ను చూచి ఏమంటారు! సీత కన్పడలేదని చెప్పడమంటే, రాముని ప్రాణాలని, నిలుపునా తీయడమే! (4) రాముడు పోతే లక్ష్మణుడు - అతని ననుసరించి - భరతుడు, వాని మరణం విని శత్రుఘ్నుడు,.....ఇలా దైన్య వార్త తెలియగానే, ఒకరి మీది అనురాగంతో మఱొకరు చొప్పున రాముని తల్లులు, సుగ్రీవుడు, రుమ, తార, అంగద - వానర వీరులు అంతా చనిపోతారు. నేను లంకకీ పోయి సాధించినది ఏమిటంటే 'ఇందటిని చంపడం' ఔతుంది.

నేనిక్కడే ఉండిపోతే, వానర సైన్యాలలోని హనుమ ఇంకా వెదుకుతున్నాడనే ఆశతోనైనా రామలక్ష్మణులు ప్రాణాలని కలిగి ఉంటారు. ("ఆశయా తో ధర్మియే వానరాశ్చ మనస్వినా"). ఇలా వారిని బ్రతికించి ఉంచినా, నాకు సీత కన్పడకపోతే, ఏ చెట్టు క్రీందనో జీవిస్తూ, చేతిలో పడింది తింటూ, నోటిలో పడింది నములుతూ, వాన ప్రస్తుడిని బిపోతాను. లేదా చితి రగుల్చుకొని అందులో ప్రవేశిస్తాను. ప్రాయోపవేశం చేసి కాకులకీ, క్రూరమృగాలకీ నా ఈ శరీరాన్ని అర్పించుకుంటాను. (5) ఇది ధర్మబద్ధమే అని మహర్షులూ అంగీకరించారుగా! లేదా సీతలో ప్రాణాలు విడుస్తాను. చంద్రోదయంతో మంగళకరంగా ఉండి, ఆశలని కల్పిస్తూ, హనుమ లంకలో ప్రవేశించిన రాత్రి - అని ప్రసిద్ధి పొందదగిన ఈ రాత్రి వ్యర్థంగా గడుస్తోంది. (గడవదు - గడువరాదు) (6) ఏమైనా సీతమ్మని చూడక వెనక్కి వెళ్లనే వెళ్లను, (అయినా సీత ప్రాణాలు విడిస్తే రాముడు - అతడు విడిస్తే లక్ష్మణాది సోదరులు....., ఇలా వానరసైన్యం వఱకూ అందఱూ చనిపోతారని నేను ఊహించి, నేనే ప్రాణాలని విడవడమా?) వినాశే బహవో దోషా జీవన్ భద్రాణి పశ్యతి (47). చనిపోవడం వలన అనేక దోషాలున్నాయి. బ్రతికుండు నుఖాలని పొందాలి (7). తప్పుచేసిన రావణుణ్ణి చంపి ప్రతీకారం చేస్తాను. లేదా రావణుణ్ణి కట్టివేసి రామునికప్పగిస్తాను. నేను నా వెంట రాముణ్ణి కూడ తెచ్చి ఉంటే, సీత లేదని, అందఱూ వానరాలనీ దహించివేసి ఉండేవాడు. కాబట్టి నరులైన రామలక్ష్మణాదులూ, వానరులైన సుగ్రీవాదులూ జీవించాలంటే, నా ప్రయత్న మొక్కటే అధారం అని భావిస్తూ, దగ్గరగా కనిపిస్తున్న ఆశోకవనాన్ని చూచి, దీన్ని వెతకలేదు - వెతుకుతానని మారుతి భావించాడు.

నమోఽస్తు రామాయ సలక్షణాయ దేవ్యై చ తస్యై జనకాత్మజాయై ।

నమోఽస్తు రుద్రేంద్ర యమానిలేభ్యో నమోఽస్తు చంద్రాగ్ని మరుద్గణేభ్యః ।

(59)

"8 మంది వసువులకీ, 11 మంది రుద్రులకీ, 12 మంది సూర్యులకీ, ఇద్దఱూ అశ్వినీ దేవతలకీ, 7 గురు మరుత్తులకీ నమస్కరించి, ఆశోక వనాన్ని, వెదకడానికి సిద్ధపడి, "లక్ష్మణునితో ఉన్న రామునికీ నమస్కారం. జనకుని 'ఆత్మజ' అయిన సీతకు

నమస్కారం. రుద్ర-ఇంద్ర-యమ-వాయుపులకూ, చంద్ర-సూర్య-మరుత్తులకూ నమస్కారం". (8) అని పలికి సుగ్రీవునికి నమస్కారం చేసాడు. (9) ఇంకా బ్రహ్మ-అగ్ని-వాయు-వరుణ-ఇంద్ర-సూర్య-చంద్రులూ ఇతర దేవతలూ నాకు కార్య పీఠి చేయాలని ప్రార్థిస్తున్నాను.

“క్షుద్రేణ హవేన నృశంసకర్మణా సుదారుణాలంకృత వేషధారిణా బలాభిభూతా హ్యబలా తపస్వినీ కథన్ను మే దృష్టవథేఽద్య సా భవేత్” (69)

ఏ దోషమూలేక, ప్రసన్న ముఖంలో, ప్రసన్నమైన నవ్వుని చిందించే సీతని ఎప్పుడు చూస్తానో? క్షుద్రుడూ, హాపి, దుర్మార్గుడూ అయిన రావణుని చేత బలవంతంగా తీసికొని రాబడిన సీత, ఏ స్థితిలో ఉండగా నా కంటబడుతుందో? (10) అని దుఃఖిస్తూ ఉండిపోయాడు హనుమ.

విశేషాలు

(1) 'యాన్తి ధర్మ ప్రవృత్తస్య తిర్యంచోఽపి సహాయతామ్. అపంథానం తు వర్తంతం సోదరోఽపి విముంచతి' అని పెద్దలమాట. 'ధర్మ బద్ధంగా నడిచే వానికి పక్షులైనా (సంపాతి - జలాయు) సహాయపడతాయి. అధర్మంగా వర్తించే వారికి సోదరుడుకూడా, (విభీషణుడు) శత్రుపక్షంలో చేరతాడు' అని దీని అర్థం. ఏ జాతివారు ఆజాతివారికి సహాయపడడంలోకంలో చూచేదీ, ఆలోచిస్తే కూడ నమ్మదగినదీను. కాని పక్షి జాతికి చెందిన సంపాతి, నరుడైన రామాదులకు - 'సీత లంకలో క్షేమంగా ఉంది' అనే శుభవార్తని చెప్పాడంటే, అది ఎలా సంభవం? అనిపిస్తుంది. వానరుడైన సుగ్రీవుడూ, పక్షియైన జలాయువు-సంపాతులూ, సీత వెళ్లిన దిక్కుగా అరుస్తూ పరిగెడుతూ, రావణుని దొంగతనాన్ని బయటచేసిన ఇతర మృగాలూ, పక్షులూ, రాక్షసుడైన విభీషణుడూ, అతని భార్య - కూతులైన సరమ - నల అనే వాళ్లూ, ఇలా సహాయ పడ్డారంటే, దీనిక్కారణం ఏక ప్రయ దర్శనం (అందఱకూ ఇష్టమైన తీరుగా ఉండేవాడు రాముడు) కాబట్టి. ఇదీ కాక శకున శాస్త్రమనేది ఒకటుంది. శకునమంటే పక్షి. రాబోయే విషయాలని చెప్పగల శక్తి వాటి కుంటుందట. ఎంతో దూరంలో ఉన్న గూటికి పుల్లంకోసం, ఆనాశమాల్లోన ఎగిరి ఎగిరి, తిరిగి బయలుదేరిన చోటికి వచ్చేంత జ్ఞాపకశక్తి, గాలిలోని తేమని గ్రహించగల శక్తి. ఆనాశమంత ఎత్తులో ఎగురుతూన్నా చెఱువులోని చేప ఎగిరినప్పుడు అంతదూరం నుండి చూడగల సూక్ష్మదృష్టి అన్నిటికీ మించి విశ్వాసబుద్ధి పక్షుల కుంటాయి. అలాంటి సంపాతి అనే గ్రద్దరంజా, సీతమ్మని ఇక్కడ నుండి చూడగల్గుతున్నానని చెప్పడం వలన, నమ్మదగిన మాట అని అర్థం. వివాహకాలంలో కూడా, వరుడు, వధువు ఇంటికి మొదటిసారిగా వివాహానికై

వెడుతూన్నప్పుడు (“పక్షివాక్యాన్యశివాని శృణోతిచేత్ దేవీం వాచం ఋచం జవేత్” అని ఉంది) ఏవైనా పక్షులు అశుభ ధ్వనులని చేస్తే, ఆగి “దేవీం వాచమజనయంత.....” అని కొన్ని మంత్రాలున్నాయి - వాటిని జపించి వెళ్లాలని శాస్త్రం చెప్పింది. అలాగే ఆహారం తింటూ, తోటి వాటిని పిలవడం, తమ జాతిపక్షి పోతే ఆరున్నూ అన్నిపక్షులూ స్నానాన్ని చేయడం, గ్రుడ్డు, పిల్లగా అయిన రోజున అన్ని పక్షులూ వచ్చి చూడడం వంటివెన్నో పక్షజాతి నుండి తెలిపికొన దగినవి. ‘అసత్యం’ - ఎటుగని జాతి కాబట్టి సంపాతిమాల నమ్మదగినదని సారాంశం.

(2) రావణుడు సీతని భూమితో పెకలించుకు తెచ్చాడనీ, మాయాసీతని తెచ్చాడనీ, ఇంకావీమేమో చిత్రాలుగా చెప్తారు. వాల్మీకి శ్రీమద్రామాయణం ప్రకారం, సీతమ్మని స్పృశించి మరీ, రావణుడు రథంలో ఉంచి తెచ్చాడు. జలాయు తాటికి రథం విరిగిపోగా, భుజం మీద వేసికొని ఎగురుతూ తెచ్చాడు. (ఈ విషయం వా’ఆరణ్యకాండ’ వ్యాఖ్యానంలో వివరింపబడింది.)

(3) హనుమంతుడంతటి బుద్ధిమంతుడు కూడా, సీతమ్మని నేలమాళిగలోనే రావణుడు దాచి ఉంటాడని భావించాడంటే, రావణుడు మాత్రం ఆమెను బహిరంగంగా ఆశోకవనంలోనే ఉంచాడంటే, రావణునికున్న మోక్షాభిప్రాయం సుస్పష్టమౌతుంది.

(4) సీత లేక రాముడు చనిపోతాడనేది నిజమా? సీత లేక ఈ కాలంలో ఉన్నాడుగా! అడవులకి పంపినప్పుడు కూడ ఆమె లేక ఉన్నాడుగా! ఆమె తల్లి అయిన భూవ్రవేశం చేసిన పిమ్మట కూడ ఉన్నాడుగా! నిజమే! ఒక నాణెం కూడా ఖర్చుచేయని లోబ్ధి ఉండవచ్చు. మహాదానం చేయాలనిపించి చేస్తే, తరువాత దానిగుఱించి ఆలోచించడు. కారణం ఉండీ, ఆమెను అడవులకి పంపితే దుఃఖపడడు గాని, నిష్కారణంగా ఎత్తుకుపోబడితే దుఃఖింపడా? - ‘ఆశతో జీవించడం ప్రస్తుత కాలకర్తవ్యం’ అని రాముని విషయంలో ఆలోచించాలి.

(5) నిష్కారణంగా శరీరం, ముసలితనం - రోగం మున్నయిన వాటి వలన మరణించి, శరీరం కూడా తగులబెట్టబడితే (శీర్యత యితి శరీరః - ముడుతలు పడి జీర్ణించిపోయేది. దహ్యత యితి దేహః తగులబెట్ట బడేది కాబట్టి, దేహం) ప్రయోజన పడదు. చనిపోయేప్పుడైనా ఒకరికి సహాయపడతే, ఆ జన్మ ధన్యమని మహర్షుల అభిప్రాయం. పాపురం ప్రాణంకోసం దేగకీబి, తన తొడ మాంపాన్ని కోస యియ్యలేదా? మరో చిత్రమేమంటే, చనిపోయినాక మృగచర్యం మృదంగానికైనా పని చేస్తుంది గాని, మనిషి శరీరం ఎందుకూ కొరకాదు.

(6) రాత్రి వేళ అందలూ నిద్రపోతారు. కాని, హనుమ ఈ రాత్రి వేళ మొత్తం మెలకువగా ఉన్నాడు. ఈ మెలకువగా ఉన్న రాత్రి చరిత్రలో నిలిచిపోవాలని భావం.

రామ సుఖం గాని దుఃఖం గాని ఉంటాయి. అందుకని ఏ స్థితిలో ఆమె తనకు కన్పిస్తుందోనని భయం. పర భార్యని అపహరించడమనే అధర్మం ఉన్న రావణునకు వద 'నిశ్చిత' మైన విషయమే. అయితే, రామబాణాలు ధర్మమయమైనవి. ధర్మపరుడైన వాణ్ణి గాని, తనను ఆశ్రయించిన వాడు అధర్మపరుడైనా గాని, ఆవి బాధింపవు. సీతలో ఏమాత్రం అధర్మం ఉన్నా, అపవిత్రత ఉన్నా రావణుని మీద రామబాణాలు పని చేయవు. వద్యుడు రావణుడైనా, నిమిత్తం సీత కదా! అందుకని సీతమ్మ వికేషాన్ని కనుక్కోని రాలి హనుమ. రామ భావనలో హనుమ ఉన్నాడు. కాబట్టి, రావణవధ జరిగేనా? అని భావిస్తూ, సీతని ఏవిధంగా చూస్తానో? అని హనుమ ఆలోచించాడు. 'అతిస్నేహాః సావశంక' అనిపెద్దం మాట. ఒకరిమీద ఉన్న ఎంతో ఇష్టం ఎన్నెన్నో కెడ్య అలోచనలనే కలుగచేస్తుందని దీనిభావం. ఇంటికి రావడం అలస్యమైన పిల్లవాని గూర్చి తల్లి ఎలా, ఏం జరిగిందోనని 'తెడునే' తలుచుకుంటూ భయపడుతుందో, అలా ఆంజనేయుడు కూడా అమ్మవారిని గూర్చి తలచడం అతనికి ఆమెపైగల గౌరవానికి - భక్తికి సాక్ష్యం. అయితే ఈ భావన అంతా రామునిదే. హనుమ రామభావన కలవాడు గదా!, అందుకని.

“స్మరణమాత్ర సంతుష్టాయ నమః” (స్మరించినంత మాత్రంచేత తృప్తి పొందేవానికి నమస్కారం) అని రాముని నామాల్లో ఒకటి. “ప్రణిహిత ప్రసన్నా హి మైథిలీ జనకాత్మజా” - నమస్కరిస్తే చాలు - ప్రసన్నురాలయ్యే లక్ష్మణం ఆమెదిల. అలాటి నమస్కారాలు మఱచాడు. ఇప్పుడు చేసాడు. సీతారాములలో మఱొక చిత్రం ఉంది. తనకి నమస్కారం చేయకపోయినా సీతకి నమస్కరిస్తే, ఆయనకు రెండుపార్లు నమస్కరించిన అనందం. అలాగే సీతమ్మకూడా. ఇద్దరకూ నమస్కరించడమే కాక వాయువుకీ నమస్కరించాడు. వాయువు, హనుమకీ తండ్రి. వెదికి వెదికి, విరుత్సాహంతో ఉండి, ఉల్సాహం తెచ్చుకుంటూ కష్టంలో ఉన్న తాను (పుత్రుడు), తండ్రిని తలుచుకున్నాడు. ఇక రుద్ర-వసు-యమ-కుబేరారులకు నమస్కారం- తనని ఏమైనా రాజోయే కష్టాలంటే ఆదుకొమ్మని. 'యస్య బిభ్యతి దేవాశ్చ జాతరోషస్య సంయుగే' - ఎవనిక్కోపం వస్తే ఏ దేవతలు కూడా భయ పడతారో, అలాటి వాడు రాముడని దీని ఆర్థం. సీతమ్మని వెదకడానికి, రాముణ్ణి కూడ కలుపుకొని వచ్చి ఉంటే, సీత లేదని, వానరాని రాముడు చంపి ఉండేవాడని, భావించాడు మారుతి. వానరులు, వానరులు కారనీ, దేవతలే అనీ లో భావం. కన్పిస్తూన్నవారిని, కన్పించనివారిని, వీరికి నాయకుడైన పరమాత్మనీ- “నమ్మ రక్షించండి” అని ప్రార్థించాడు హనుమ. 'అంతర్పాశ్చ తత్పర్వమ్ . . . . .' అనే మంత్రపుష్ప వాక్యార్థమిది. బాహ్య జగత్తులోని వారు కన్పిస్తారు. అంతర జగత్తులోని వారు (శరీరం లోపల ఉండేవారు) కన్పించరు. వీరిరువురికీ నమస్కారమని భావం.

14వ సర్గము

సీతమ్మ కన్పించి తీరుతుంది

అలా ఆలోచిస్తూనే రావణ భవన ప్రాకారంలో నుండి ఆశోకవనంలోకి దూకాడు మారుతి. ఆశోక- పాన్న - సంపంగి - మామిడి మొదలైన చెట్లు పూలతో నిండి, (1) తాను దూకుతున్న వేగానికి మీద పూలను రాల్చి, పుష్పమయ పర్యతలా తనని చేసాయి. ఎక్కడ చూసినా లతలూ, చెట్లతో పూలూ, పక్షులూ నేల అంతా పూలతో పలుచబడి ఉంది. తన దూకుడు కారణంగా చెట్లు, ఆకులనీ - పూలగుత్తులనీ - శిఖరాలనీ - కోల్పోతాయని గమనించాడు. జూదంలో పందెపు వస్తువుల్లా, క్రిందపడిన వస్తువులున్నూ - మోడులై నిలిచిన చెట్లు ఓడిన జూదరులలానూ అన్పించి ఆనందించాడు.

పూలూ, పూల తేనెకై తుమ్మెదలూ, తుమ్మెదలకై చిలుకలూ, వాటి మాటకీ తోడుగా కోయిలలూ, ఇవన్నీ ఉండి వనమన్పించేందుకు గుర్తుగా ఉంది. మృగాలూ కన్పించి, చాలసేపు వెడకడగిన వనమనే భావం హనుమకు కల్గింది. వనంలోని నేల, బంగారుతో తాపడమై ఉంది. 4, 5 దిగుడు బావులున్నాయి. సెలయేర్లు కన్పించాయి. అక్కడి ఇసుక, పగడాల పాడిగా, ముత్యాల మార్లంగా, సుటికపు ఇసుకలా కన్పిస్తోంది. ఏ చెట్ల కాచెట్లని, గన్నేరు చెట్ల వరుసతో కంచె వేసినట్లుంది. దగ్గటగా ఒక పర్యతం. దాని నుండి ప్రవహిస్తున్న ఏలు, చెట్ల కొమ్మల వజ్రకూ వెళ్లి ఆగి, వెనక్కి తిరిగింది. భర్తమీది కోపంతో పొబోయిన భార్యకీ, నాలుగు మాటలు అందటూ చెప్పగా, తిరిగి భర్త వద్దకు పశ్చాత్తాపంతో వెళ్ల భార్యలా ఉంది ఏలు (2).

పెద్ద వృక్షాలూ - వృక్షాల క్రింద గొడుగులూ - గొడుగుల క్రింద ఆరుగులూ - ఆరుగులకి బంగారు తాపడాలూ - ఉన్నాయి. వృక్షాలకి నన్నని బంగారు గంటలు గాలికి ధ్వనిచేస్తూ వీనుల విందు చేస్తున్నాయి. దగ్గటలో క్రాంత చిగుళ్లతో పూలతో నిండిన శింశుపా (ఇరుగుడు) వృక్షం కన్పించింది.

సా రామా రామమహిషీ రామవన్య ప్రయానతి |
 వన సంవారకుశలా నూనమేవ్యతి జానకీ | (45)
 సంధ్యాకాలమనా శ్యామా ద్రువమేవ్యతి జానకీ! (49/1)

వన సంవార విధానం బాగా తెలిసినదీ, సంధ్యా వందనాన్ని కళాంలో తప్పక చేసేదీ, (3) అయిన సీత, తప్పక ఇక్కడికి వస్తుందని, చైకి కావరాకుండా విశేషాని తెలిసికోదంచి ఉండిపోయాడు మారుతి.

విశేషాలు

(4) అశోక-సాన్న-సంపెంగ..... ఈ చెట్లన్నీ వసంతంలో పూస్తాయి కాబట్టి, కథ వసంత ఋతువులో, అంటే 14వ సంవత్సర ప్రారంభంలో ఉన్నట్లుగా, ఇక ఆ సంవత్సరపు గడువే ఉన్నట్లుగా, సూచితం.

(1) సీత బ్రహ్మ విద్యాస్వరూపిణి. 'చంపకా శోక పున్నాగ సాగంధిక రసలీనా' అని ఒక నామం. ఈ పూలే కొప్పుగా కలిది. 'వన నందారకుశలో' అనేది కూడా అమ్మవారి నామమే. అందుకే రావణుడు సీతమ్మని ఈ వనంలోనే ఉంచాడు. 'విష్ణురేషాఽఽన పాయినీ' (విష్ణువును ఈమె విడిచి ఉండదు) అనడం బట్టి (1) భూలోకంలో జన్మ. (2) అరణ్యవాసం (3) భర్త వియోగం శోక హేతువులు. ఇలాంటి ఈమెను తనకి, తన వారికి మోక్ష మిచ్చి 'అశోక' (శోకం లేనిది) కావలసినదిగా అభ్యర్థిస్తున్నాడు రావణుడు.

(2) విజంగా ప్రయుడూ, ప్రయురాలూ, వారివలన ఒక కథ రావడంలో గొప్పతనం లేదు. సంస్కృతంలో పర్యత శబ్దం పులింగం. వదీశబ్దం స్త్రీ లింగం. (పర్యతం నుండి వేరుపడిన వది) అలాగే అడ్డుకెప్పి, నచ్చజెప్పి, వెనక్కివంపిన వృక్షాలు (పులింగం) కచ్చించడంలో, సంసారాలు నిలబడే తీరు, ఉపదేశించబడింది. పుణ్యానికి పుణ్యం, 'సంసారాన్ని నిలవడం' అనేది.

(3) ఆడువారికి సంధ్యావందన విధి లేదు. ఇందుకు ఆనేక ఆధారాలున్నాయి. మచ్చుకే కొన్ని. (1) ప్రేరికు యజ్ఞాపవీతం ఉండదు. అది లేనిదే సంధ్యావందనం లేదు కదా! (2) సంకల్పం చేసేటప్పుడు 'ధర్మపత్నీ సమేతస్య' (ధర్మపత్నీలో కూడిన నేను ఈ సంధ్యావందనాన్ని చేస్తున్నాను) అని ప్రే ఆయితే ఎలా అవగలదు? (3) చిరం జీవితం వర్తయన్తి... అనే మాటా, వధ్యాముదరణ..... అనే మాటా పురుషుడు మాత్రమే అనగల్గతాడు. ఇవి ప్రేకి సంబంధించినవి కానేకాదు. (4) శ్రార్థ సంధర్మాలో కూడా దశ గాయత్రీ మంత్ర వరణం కలిష్యే... అని పురుషుడే అంటాడు-తేస్తాడు కూడ. (5) ఉపనయన సంధ్యావందనాదులు ప్రేకే ఉంటే శ్రాద్ధాలూ-తర్పణాదులూ అన్నీ ప్రే ప్రే కేయవలసి వస్తుంది. ఇలా లేదు కాబట్టే 'ప్రేణాముపనయవస్థానే నివాసా'. పురుషునకు ఉపనయన కాలంలో, ప్రేకి నివాసం శాస్త్రసమ్మతం. భర్త సేవ చేస్తేనే మోక్షం లభించే అర్హులున్న ప్రేలు. తాము వరింపరాని గాయత్రీ మొదలైన మంత్రాని మననం చేసి క్రాత్ర కష్టాలని తెచ్చు కోరాదట. కేయమన్నది కేయకాపాదం వలన, లాభమా? నష్టమా? - అన్నిటికీ మించి కష్టమా? పూర్వ కల్పంలో, ఉపనయనం, మోంజీబందనం వంటివి అందఱు ప్రేరికూ ఉండేవి. కలిలో విషేధించారు. చేయవలసిన దానిని మానటం కంటే, వర్తన్న దాన్ని చేయాలనే ఉబలాటం మంచిదికాదు.

నోముంది నోమంటే యిష్టపది ఆడువారు సంధ్యావందనాన్ని క్రమం తప్పక చేయాలనే యిష్టాన్ని "మాపిస్తున్నారని" విసికేడి.

15వ సర్గము

అయ్యో! సీతమ్మ ఇలా ఉందా? సీతేనా?

లతలూ, వృక్షాలూ, పూలూ, కోకిలలూ, దివ్యగంధాలూ, ఋతునియమం లేక పండే పండ్లూ, కల ఆ అశోకవనం కుబేరుని చైత్రరథమనే పేరుగల ఉద్యానవనమా? అన్నించింది. దగ్గఱగా కైలాసంలా ఒక ప్రాసాదం, పగడపు మెట్లూ, వేయి స్తంభాలూ కలిగి కన్నడింది. పరిశీలించి చూస్తే, ఆ ప్రాసాదంలో ఒకామె ఉన్నది.

చుట్టూ ఉన్న రాక్షస స్త్రీలని, కుక్కలమధ్య చిక్కుపడ్డ లేడిపిల్లలూ, జాలి గొలుపుతూ చూస్తోంది. బరువైన నిట్టూర్పులు మాటిమాటికీ విడుస్తోంది. ఏ అలంకారాలూ లేక, మాసిన చీర కట్టి, పైన నలిగిన పసుపుపచ్చ చీరని ఉత్తరీయంగా ధరించినా, శుక్లపక్ష పాద్యమి చంద్రునిలా మనోహరమైన ముఖ కాంతితో ఉంది. ముఖంనిండా కన్నీరు నిండి, ఉపవాసాల చేత చిక్కిన శరీరంతో, అపహరింపబడ్డాననే సిగ్గుతో అంగారక గ్రహంచేత ఏడంపబడ్డ రోహిణి నక్షత్రంలా ఉంది. నల్లని త్రాచుపాము వంటి జడ పిటుదుల వలకూ వ్రేళ్లాడుతూ ఉంది. 'తర్కయామాన సీతేతి కారణై రుపపాదిభి' (27). ఈమె సీత-అని అనేక కారణాలతో భావింపసాగాడు.

నిండు చంద్రుని ముఖం ఉన్నా, అలంకారాలు లేవు. తామరరేకుల నేత్రాలున్నా, కన్నీళ్లే తప్ప ఆనందం లేదు. నల్లని తల వెండ్రుకలు వత్తుగా ఉన్నా, తగిన సంస్కారం లేదు కురులకి. ఎందఱో చుట్టూ ఉన్నా, నిస్సహాయురాలిగా నిట్టూర్పులు విడుస్తోంది- అంటే ఈమె సీతయే. ఏయే ఆభరణాలని రాముడు చెప్పాడో, ఆ ఆభరణాలన్నీ చెట్టు కొమ్మలకి కన్పిస్తున్నాయి. ఆనాడు కట్టిపడవైచిన మూలలో నగలు, ఇక్కడ లేవు. కాని ఆ నగలని ఈమె ధరించిన ఆనవాళ్లు, శరీరం మీద ఉన్నాయి. ఆ వేళ మూల గట్టడానికి వాడిన వస్త్రం, ఈ చీరలో భాగమే. చాల కాలం నుండి కట్టినందువల్ల మాసే, నలిగి ఉంది.

అయ్యో! సీతమ్మ ఎలా ఉందో! తరిగిన ఐశ్వర్యంలా, విఘ్నం వల్ల ఆగిన పలితంలా, కలుషితమయిన బుద్ధిలా, అబద్ధపు అపవాదుచే చెడిపోయిన కీర్తిలా, నిత్య మననం లేక మఱచిపోయిన విద్యలా, సరైన విద్యా సంస్కారం లేక, ఒక దానికి మఱొక అర్థం తోచిన వాక్కులూ కన్పించింది.

"స్త్రీ ప్రణష్టేతి కారుణ్యోత్ ఆశ్రితే త్యాగ్యశంకృతః ।
వత్సీ నష్టేతి శోకేన ప్రియేతి మదనేన చ ॥" (50).

రాముడు, ఈ విషయంలో నాలుగు కారణాల వల్ల దుఃఖపడుతూ ఉన్నాడు. (1) జాతి వేత తాను క్షత్రియుడు కాబట్టి, స్త్రీని రక్షించవలసి ఉన్నా, లేకపోయాడనీ (2) ఆ స్త్రీ కూడ, తన భార్యే ఐతే, ఆమెనే రక్షించుకో లేకపోయాడనీ (3) నమ్మించిచ్చిన భార్య, తన శరీరంలో అర్ధభాగమైతే, తన దేహాన్నే రక్షించుకో లేకపోయాడనీ (4) లక్ష్మణునిలా సంపూర్ణ భార్యావియోగం లేకున్నా, భార్య ఉండీ, ఇంపుగా మాట్లాడడానికూడా నోచుకోలేకపోయాడనీను.

“దుష్కరం కురుతే రామో హీనో యదనయా ప్రభుః |

ధార యత్యాత్మనో దేహం న శోకే నావసీదతి || (53)

దుష్కరం కృతవాన్ రామః య ఇమామ్మత్తకాశిసీమ్ |

సీతాం వినా మహా బాహుః ముమూర్తమపి జీవతి || (54)

ఈ యిద్దటి మనసులూ, ఒకరి యందింకొకరిది ఉండడం బట్టి, బ్రతకడం కుదిరింది. అయినా వశిష్ట శిష్యుడు ఒక స్త్రీ కోసం ఇంతగా అవుతున్నాడంటే, సామాన్యులు కాదు. శోకంతో క్రుంగవలసి ఉన్నా, కఠినుడు గాబట్టి, దుష్కరమైన పనిని చేస్తూ, బ్రతికున్నాడు రాముడు. ఇలాటి పాతివ్రత్యమున్న ఈమెను దూరం చేసికొని బ్రతికున్నాడంటే, చాల దుష్కరం కదా!

(హనుమకు రామునిపై కంటే సీత మీదే ఎక్కువ ప్రీతి కల్గింది. ఇలాటి సీతమ్మతో వియోగం పొందిన రాముడు, అంతకు తగినట్లుగా కన్పించడం లేదే? పరిపాలకుడు కఠినుడోతాడు కాబట్టి, బ్రతికున్నాడు. పోనీ! సీత యింత గొప్పదైతే ఆమె ఎలా జీవించి ఉంది? - సీత దేహమూ ప్రాణాలూ రాముని సొత్తు. అవి పోదలినా, పోసీయక రక్షింపవలసిన బాధ్యత ఆమెది కదా! కాని, రాముడు స్వతంత్రుడు. ఆయన దేహ ప్రాణాలని విడువగల అధికార ముండీ, బిగబట్టాడు కాబట్టి దుష్కరమైన పనిని చేస్తున్నాడు రాముడు. అయినా, రామునికి నిజమైన ప్రేమే ఉంటే, అరణ్యాలకి వస్తాననే భార్యని వద్దంటాడా? ఆమెయే, ఏమైనాసరే విడువలేక వస్తాన్నంది. కాబట్టి ఆమె ముందు ఇతడు ప్రేమ తక్కువనాడే!

అయోధ్య విడిచి వచ్చేప్పుడు కన్పించినంతైనా దుఃఖం, సీత ఎలా ఉందోనని భావించినప్పుడు, ముఖంలో కన్పించదేమి? ‘సీత లేక నేనుండను’ అన్నవాడు ఎలా ఉన్నాడు? విడువలేక ఆమె వెంట వచ్చింది. ఆమె అపహరింపబడినా, ఈయన ఉన్నాడు. ఎలాగెనా ఆలోచిస్తే, సీతే గొప్పదనిపిస్తోంది. అలాటి సీతని విడిచి ఉండగల్గుతున్నందుకు రాముడున్నా గొప్పవాడే. ఎవ్వరూ చేయలేని సముద్రలంఘనాన్ని నేను చేసిననుకున్నాను గాని సీతకంటే, అంతకుమించి రామునికంటే, నాది గొప్ప కానేకాదు అని హనుమ భావించాడు).

16వ సర్గము

విశ్వయంగా ఈమెయే సీత

స ముహూర్తమివ ధ్యాత్వా బాష్పపర్యాకులేక్షణాః |

సీతా మాశ్రిత్య తేజస్వీ హనుమా న్విలలాప హ | (2)

యది సీతాఽపి దుఃఖార్తా కాలో హి దురతి క్రమః | (3/2)

సీతమ్మను చూస్తూ, రాముని ధ్యానిస్తూ ఉండగా, తనకి తెలియకుండానే హనుమకి తీవ్రదుఃఖం కలిగి, కన్నీళ్లు, ఆపలేనంతగా రాసాగాయి. లక్ష్మణుడంతటి వారిక్కూడా సేవింపదగిన సీతమ్మకే కష్టం వస్తే ఇక చెప్పాలా? విధిని దాట శక్యం ఎవరికీ కాదు? రామలక్ష్మణ పరాక్రమం ఈమెకు ప్రత్యక్షంగా తెలుసు కాబట్టే, వర్షకాలంలో గంగానదిలా, వ్యధపడడం లేదు.

తనని ఆశ్రయించే పల్లెవాడు గుహునికి, వానరుడు సుగ్రీవునికి, గ్రద్ద జటాయువుకి . . . ఇలా అభయాన్నిచ్చే శీలం రామునకుంటే, తనని హింసించే రాక్షస స్త్రీల విషయంలోనూ దయదలిస్తే శీలం సీతమ్మది. ఈ విషయంలో ఎవరూ ఎక్కువ కాదు. సమానం. అరణ్య గమనానికి రామునికి 25 ఏండ్లుంటే, అమ్మవారికి 18 ఉండి, దాంపత్య యోగ్య వయస్సు అయింది ఉభయులకూ (1). కష్ట పెట్టడానికే అరణ్యాలకి తీసుకుపోవలసి వస్తుందని, ఆమెని వనాలకి 'వద్దు' అంటే, రాక మాననన్నది ఆమె. భర్త కష్టపెట్టరాదు. భర్త కష్టాలలో ఉండగా, భార్య సుఖిస్తూ ఉండరాదు. అందుకని ఇద్దరి వృత్తమూ (నడవడిక) కూడా సమానమే.

తన వద్ద లేకున్నా, తెచ్చి యిచ్చే లక్షణమున్న రఘువంశంలో (2) పుట్టి రామవు డితడైతే, దేహం కూడా తనదని భావింపనంతటి వైరాగ్యమున్న విదేహలో జన్మించి ఆమె 'వైదేహి' అయింది. ఈయనా నల్ల కన్నులవాడే. ఆమెకూడా నల్లకన్నులదే ఆయినా, స్త్రీ సహజమైన సౌందర్యమనేది, ఈయనకంటే ఎక్కువ కల్గినది ఆమెయే. తనని భయపెడుతూన్న రాక్షస స్త్రీలని కూడ ముఖం చిట్టించి చూడని ఈమెకోసమే, రావణుని మించిన వాలినీ, రావణునితో సమానుడైన కబంధునీ, జనస్థాన రాక్షసులనీ, ఖరదూషణ త్రిశిరులనీ, రాముడు చంపాడు. మా సుగ్రీవునికి బాహ్యర్యం లభించినా, నేను సముద్రాన్ని దాటివచ్చినా, కారణం సీతమ్మే కదా!

సముద్రం చుట్టిన ఈ భూమిని-భూమినే కాదు, ఈమె కోసం జగత్తుని తల క్రిందులు చేసినా ఆది సరియే. ముల్లోక సామ్రాజ్యం, సీతమ్మలో పడునాటవ వంతు.

పవిత్ర యజ్ఞం కోసం దున్నుతుండగా, అయోనిజయైన ఈమె, జనకుణ్ణి అనుగ్రహించి కూతురైంది. దశరథుని పెద్ద కోడలై, రామునికి ఇష్టురాలై, భోగాలకి తగిన వయసులో భోగాలని విడిచింది. ఆభరణాలు ధరించగల శక్తి ఉండీ కాదని, బంగారు ప్రాసాదాలలో ఉండగలిగీ, భర్తకోసం నిర్జనారణ్యానికి వచ్చింది. రమ్యమైన ఆహారాలని తినగలిగీ, కందమూలాలని సేవిస్తోంది. దాసదాసీ జనం ఉండీ, మెత్తని చిరునవ్వుతో కష్టాన్ని సహిస్తోంది. బంధుజనం ఎందరో ఉన్నా, రాక్షసు స్త్రీల నడుమ ఉంది. ఆపదలని పొంద వీలులేని జన్మని ఎత్తి, ఆపదల నడుమ చిక్కి, ఎవరినీ చూడక, ఎవరితోనూ మాటాడక, దేవినీ ఆలోచింపక, రాముణ్ణే ధ్యానిస్తూ ఉన్న ఈమెను చూస్తుంటే, కేవలం రాముని కోసమే శరీరం నిల్చుకొని ఉందనిపిస్తోంది. నాకు దుఃఖం కట్టలు తెంచుకునివచ్చేస్తోంది.

ఇంతకీ, దప్పిక అయిన వాడు చలువమందిరాన్ని (చలివేంద్రం) వెదికేటట్లు, రాముడు సీతని అన్వేషించాలి.

“భర్తా నామ పరం నార్యా భూషణం భూషణాదపి |

ఏషా తు రూతా తేన భూషణార్తా న శోభతే | (26)

ఆభరణాలన్నింటికంటే ఆభరణం, స్త్రీకి భర్తయే. (3) ఈమె దూరంగా ఉన్నా, రాముడు తప్ప వేతెవరూ జీవించి ఉండలేరు. ఈమె ఇలాటి కష్ట మనుభవిస్తూ, మంచుగప్పిన తీగలా, ప్రీయుణ్ణి పోగొట్టుకున్న చక్రవాకిలా, నాకు కనిపిస్తూ, మధ్యస్థుడైన నాకే చెప్పలేని మనోవ్యధని కల్గిస్తూ, ఈ దుఃఖం నాదే ననిపించేస్తోంది”. అని భావించి, ఈమెయే సీతమ్మ అని నిశ్చయించి (4) శింశుపావృక్షం (ఇరుగుడు చెట్టు) మీద కూర్చున్నాడు.

(1) “పర్వైక గుణాం భార్యా ముద్వహేత్రిగుణోపరః | ద్వ్యష్టవర్షోష్టవర్షాం వా వయో మూత్రా వరా చ యా ||” అని ప్రమాణం. వరుని వయసు, వధువు వివాహ వయసునకు రెట్టింపు లేదా 3 రెట్లుండాలి. భర్తమీద గౌరవ ముండాలన్నా, తనకంటే ఎక్కువ అనీ, అనుభవ వ్యవహార జ్ఞానమున్న వాడనీ భార్య భావించాలంటే, 2 రెట్ల వయసువాడు కావాలి. భర్త వయసు ఇంత ఉండడంలో, మఱికొన్ని లోతు విశేషాలూ ఉన్నాయి. అయితే, ఇక్కడ అనవసరం. (వివాహానికి సంబంధించిన మంత్రాలకి ఆర్థాలూ, ఇతర విశేషాలూ నా ‘మాంగల్య లంతునాసేన గ్రంథంలో’ వివరింపబడ్డాయి.

(2) వరతంతు మహర్షి శిష్యుడు కౌత్సుడు. వద్దని పలుమార్లు అన్నా, గురుదక్షిణ అడుగమని నిర్బందిస్తే, 14 విద్యలని వేర్పినందుకు 14 కోట్లని తెమ్మన్నాడు

వరతంతుడు. ప్రపంచాన్నంతటినీ జయించి, సంపాదించిన అంతటినీ 'సర్వస్వ దానం' చేసి మట్టికుండలో రఘు మహారాజు మిగిలితే, అతనిని చూచి వెళ్లిపోబోయాడు కౌత్యుడు. అడిగి విషయం తెలిసి, కుబేరుని మీదికి దండెత్తాలని భావించాడు రఘువు. ఆ రఘువు మీదికి రాకుండగానే ధనాన్ని అతని 'ఖజానా' లోనికి వర్షింపచేసాడు కుబేరుడు. అది 14 కోట్లకి మించి ఉండగా, 14 కోట్లకు మించి వద్దని కౌత్యుడూ, నీకోసం తెచ్చిన ఇదంతా నీదే- అని రఘువూ వివాద పడ్డారు. చివరకు కౌత్యుణ్ణి నిర్బంధపెట్టి, అంతటినీ అతనికే ఇచ్చి వేసాడు రఘు మహారాజు.

(3) భర్తమీద గౌరవం పెరిగి, సంతోషం సుఖంగా ఉండాలంటే, తనకంటే భర్త ఎక్కువ, అనే అభిప్రాయం తప్పనిసరి. ఒక కార్యాలయంలో అంతా సమానో ద్యోగులున్నా, అందరికూ పైన ఒకడుండి పనుల్ని చేయిస్తాడు. నువ్వు నేనూ సమానమనే భావంతో ప్రారంభమైతే, 'నువ్వెంత' 'నీ లెక్క ఏమిటి?' తో ముగుస్తుంది. కనీసం 'అతడు ఎక్కువ' తో ప్రారంభమైతే, 'సమానం' అన్నంతతోనైనా ముగుస్తుంది. "భర్త ఆదరించకపోయినా, నీ కాళ్ల మీద నువ్వు నిలబడడానికి చదువూ-ఉద్యోగం ముఖ్యం" అని - సారాంశం వచ్చేలా, అనేక భంగిమలలో వెలువడుతున్న పిచ్చి పిచ్చి కథలు, నవలలు, చిత్రాల వలన, ఎన్ని ఇళ్లు ప్రశాంతంగా ఉండగలవు? 'భర్త రాజ్యం చేస్తే అర్థం సింహాసనంలో, అడవికి వెడితే కటిక నేలమీదా ఉండు' అని నేర్చే చదువు ఇతిహాసాలది. రాజ్యం పోయిందని మచ్చుకీ ఒకసారైనా దుఃఖింపని సీతారాములు. ఒకరికోకరు దూరంగా ఉంటున్నామనే దుఃఖించారు.

"విభాగే బ్రాతరం వింద్యాత్ - భార్యాం భాగ్య పరిక్షయే - మిత్రమాపది జానీయాత్ - పుత్రవంశే చకర్మణి" అన్నారు. "వాలాలు పంచుకున్నాక, కలిసి మెలిసి ఉంటే, వాళ్లే నిజమైన సోదరులు. భర్త సంపాదన తగ్గక, లేదా కష్టస్థితిలో ఉన్నప్పుడు, వెంట ఉంటేనే, ఆమె భార్య. ఆపదలో ప్రక్కన ఉన్నప్పుడే, వాడు మిత్రుడు. మరణశయ్య ప్రక్కన ఉండి, పోయిన పిమ్మట చేయవలసిన క్రాద్దాదులని సరిగా నిర్వహిస్తేనే వాడు పుత్రుడు". అని భావం.

విదుషిమణులు ఇతిహాస కాలంలో ఎందఱు లేరు? చదువవద్దని స్త్రీలపై నిషేధం ఏనాడూ లేదు గాని, ముందునాటికి ఏదీ ఏమైనా, ఉద్యోగానికై . . . . . అంటూ చదవడం, ఆ ఆలోచనతో ఆడపిల్లలకి చదువు ప్రారంభించ చేయడం, సరికాదు.

(4) చంద్రుని కళలు 16. రాముని గుణాలు 16. అందుకని రామచంద్రుడు. అమావాస్యలేదా పూర్ణిమ అనేది 15వ కళ. ఇదీ ఒక 'కళ' కాబట్టి, ఈ 'కళ' లేని నిజరూపం చంద్రుని 'నిజ కళ'. ఆ కళతో కలిపిన ఈ 15 కళలూ, పోడక కళ లౌలాయని భావం. అమ్మవారికి 'చంద్ర' అని పేరున్నది (శ్రీ సూక్తంలో).

17వ స్కంధము

పని నెఱవేర్చినందుకు తిరిగి నమస్కారం

లంకని వెదకడానికి వీలుగా చంద్రుడు ఉదయించి, హనుమ వెదుకుతూన్న సమయంలో ఆకాశమధ్యంలో ప్రకాశించి, సీతా దర్శనమైందని కాబోలు మెల్లగా క్రిందికి దిగసాగాడు చంద్రుడు. దుఖమనే నీళ్లలో, శోకమనే బరువుతో నిండిన పడవలా, మునగడానికి సిద్దమైనట్లు సీత ఉందని, చెట్టుపై నుండి గమనించాడు మారుతి.

ఆమె చుట్టూ మాంసాన్ని తింటూ, రక్తాన్ని త్రాగుతూ, అసహ్యమైన కంపు గొడుతూ, ఒక కన్నుదీ, ఒక చెవిదీ, అసలు చెవులులేనిదీ, గూనిదీ, ముసలిదీ, గడ్డమే పెదవిగా కలదీ, కోలముఖందీ, వెడల్పు ముఖందీ, పెద్ద చెవులదీ, పెద్ద పాట్లదీ, బోద కాళ్లదీ, వేలాడే పెద్ద పెదవులదీ, తలవెండ్రుకలు లేనిదీ, పెద్దశరీరం కలిగి చాల చిన్న తల కలదీ, చిన్న శరీరం ఉండి పెద్ద తల కలదీ, ఒక కాలిదీ, నెత్తిపై ముక్కు రంధ్రాలున్నదీ, అడ్డముక్కులదీ, పంది ముఖందీ, ఏనుగు తుండపు ముక్కుదీ ఇలా ఏదో వికారాకారం కలదీ అయి ప్రతి స్త్రీ, సీతని కాపు కాస్తున్నారు. (1)

కాంతి చెడి, వాడుక లేక చెడిన వీణలా - పుణ్యం క్షీణించి నేలపడ్డ తారలా - మందమ వీడి, సింహం పాలబడ్డ ఆడు ఏనుగులా - ఆభరణాలు లేక పూలులేని తీగలా - భయంతో చూస్తూ బెదరిన జింకలా - ఉండీకూడా, భర్త పరాక్రమాన్ని తలచుకొని, దైర్యంతో తన శీలానికి తానే కాపుదలగా ఉంటూన్న సీతమ్మని, మళ్ళీ చూచి ఆనందాశ్రువులు విడిచాడు. తాను నమస్కరించగానే అనుగ్రహించి కన్వింపచేసి నందుకు, మఱొక్కమాటు సలక్ష్యణుడైన రామునికి నమస్కరించి, (2) తాను ఎవరికీ కనపడని తీరుగా చెట్టుకొమ్మల గుబురులో ఉన్నాడు మారుతి.

విశేషాలు

(1) ఎందఱో వద్దంటూంటే, తెచ్చిన దొంగసాత్తు సీతమ్మని, ఎంత కాపుదలలో ఉంచాలి? నేలమాళిగలో దాచి ఉంటాడని, హనుమయే భావించాడు ఒకప్పుడు. ఇలాంటి సీతని ఈ అంగవైకల్యమున్న స్త్రీల నడుమ ఉంచడానిక్కారణం, సీతా సేవ వల్ల, నిత్య సీతా దర్శనంవలన మోక్ష విప్పించాలని.

(2) పనికిముందు మ్రొక్కుడం అందఱూ చేసేదే. అయ్యాక తిరిగి నమస్కరించడం చేయాలి- అని హనుమ చెప్పన్నాడు. దీన్నే 'కృత-జ్ఞ-త' అంటారు. చేసిన మేలుని గుర్తుంచుకోవడం అని దీని అర్థం.

(2) వాయు- రుద్రాంశ సంభూతుడైన హనుమకే ఆశ్రయం కలిగించేంత తేజస్వాలి రావణుడు అంటే, అతని గొప్పదనం గ్రహించాలి. విష్ణులోక ద్వారపాలకుడు అంటే, అతని తపశ్శక్తి ఆలోచించాలి.

(3) శ్రీమద్రామాయణంలో కూడ స్రతి కాండలోని 18వ సర్గకి ౬ ప్రాముఖ్యం ఉందనిపిస్తుంది. బాలకాండలో రామాదుల పుట్టుక, ఆయోధ్యలో కైక వరాలిడగడం, ఆరణ్యంలో శూర్యణా రావడం, కీష్కింధలో వాలి సమాధానం, మందరంలో సీతమ్మని చూడడానికి రావణుడు రావడాన్ని హనుమ చూస్తుండడం, యుద్ధంలో విభీషణ శరణాగతి, ఉత్తరంలో వేదవతీ శాసం అన్నీ 18వ సర్గలే.

ప్రాచీనుల మతంలో '18' విశేషం కల సంఖ్య. 18 అంకెలోని రెండు అంకెల కూడిక 1+8=9 అవుతుంది. 2x9=18 మొదలుకొని 99x9=891 వరకు ఏ అంకెల లబ్ధాన్ని చూచినా '9' అవుతుంది. అంతటి మారుపులేని సంఖ్య 18 (9). మిగిలిన ఏ సంఖ్యకూ ఇలాటి పద్ధతిలేదు.

కృతయుగ కాల పరిమాణం 17,28,000 సంవత్సరాలు. అలాగే త్రేతాయుగం 12,96,000, ద్వాపరయుగం 8,64,000, కలియుగం 4,32,000. పై అన్నింటిలోనూ అంకెల మొత్తాన్ని కూడితే '9' అవుతుంది.

శ్రీ మద్రామాయణంలో రాముడు పుట్టింది నవమి (9) తిథినాడు. ఈ కావ్యంలోని 18విశేషం వైన చూచాం గదా!

ఈ విధానమే వ్యాస మహాభారతంలోనూ కవిస్తుంది. భారతంలోని పర్వాల సంఖ్యాభగవద్గీతకున్న అధ్యాయాల సంఖ్యగీతలోని ప్రితప్రజ్ఞాల్లి వివరించే శ్లోకాల సంఖ్య-అత్మను గూర్చిచెప్పిన శ్లోకాల సంఖ్య-వ్యాసుని పురాణాల సంఖ్య-యజ్ఞంలోని ఋత్విక్కుల సంఖ్య-భారతంలోని అక్షోహిణుల సంఖ్య-యుద్ధం జరిగిన రోజుల సంఖ్య - ఇవన్నీ '18'లే.

ఇక ఒక్కోక అక్షోహిణిలోని ఏమిట సంఖ్య 21870(9). గుల్జారు 65610(9). కాల్యాలం 1,09,350(9). మొత్తం అక్షోహిణిలో ఉండే జీవుల సంఖ్య 2,18,700(9). మహాభారతానికిన్న అపలుపేరు 'జయ' అనేది. సంఖ్యాశాస్త్రం ప్రకారం 'క' నుండి 'జ' 8వ అక్షరం కాబట్టి 'జ' అంటే 8. యరలవ లలో 'య' 1 కాబట్టి 'య' అంటే 1. జయ అంటే 81 కానాల్సి వస్తూంటే అంకానాం వామలోగతి వియమం ప్రకారం '18' అవుతుంది. 'జ' నుండి 'య' వరకూ ఉన్న అక్షరాల సంఖ్య కూడ 18. 18 తర్వాత 98 వరకూ 28,38.....ఇలా ఏ అంకెల మొత్తాన్ని కూడినా '9' రాదు. అందుకే '108' పేరిట భగవన్నామాలుంటాయి.

19వ సర్గము

తన చావుకోసం వచ్చాడు రావణుడు

“తలో దృష్టైన వైదేహీ రావణం రాక్షసాధిపమ్ |

ప్రావేపత వరాహోహ ప్రవాతే కదలీ యథా || (2)

అను వ్రతాం రామ మతీవమై ధీలీం ప్రలోభయామాస వధాయ రావణా || (23).

రూపం, యౌవనం కలవాడూ, అనేకాభరణాలని ధరించిన వాడూ అయిన రావణుణ్ణి చూచి, పెద్ద గాలికి అరటిచెట్టులా సీత వణికి పోసాగింది. (1)

తొడలతో కడుపునీ, బాహువులతో వక్షస్థలాన్నీ కప్పికొని ఏడుస్తూ కూర్చుండి ఉంది.

ఒంటికి పట్టిన మట్టే ఆభరణాలుగా. బురద పట్టిన తామరతూడులా, రామునివద్దకి సంకల్పమనే గుట్టాలున్న మనస్సునే రథంలో పోవాలని భావిస్తూ, మంత్ర ప్రభావంచే కల్టుబడిన త్రాచుపాములా, వృత్తశీల ఆభిజాత్యాలున్న వంశంలో పుట్టినా దుష్టవంశంలో పడ్డ కన్యలా, ఆపవాదుతో తొలగిన కీర్తిలా, శూరులు పోయిన సేనలా, నీరు ఇంకిన నదిలా, రావణునికి సీత కన్నడింది.

రాముడు ఏనాడైనా వచ్చి నిన్ను చంపకమానడని భయపెడుతూ, ఏడుస్తూ, దీనస్థితిలో సీతమ్మ ఉంటే, కేవలం తన చావుకోసమే (2) సీతమ్మను ఆశించాడు రావణుడు.

విశేషాంశలు

(1) పెద్దగాలి రావణుడు, అరటిచెట్టు సీతమ్మ. వాయు విజృంభణం ఎంతో సేపుండదు. ఆ గాలి, అరటిచెట్టుని పడ త్రోయలేదు. లేదా ఆకులని పాడుచేస్తుంది. ఇంకా విజృంభిస్తే తల దిండుకొనేలా (అపహరించి తేవడం) చేస్తుంది తప్ప, సమూలంగా నాశనం చేయలేదు. అయినా, అరటికి ఉన్న సంతానవృద్ధి (పిలకలు), చాల ఎక్కువది.

తల్లిచెట్టుకి ప్రమాదం కల్గినా, వంశం నాశనం కాదు. లోకంలోని చెట్టులోని అన్ని భాగాలూ ప్రయోజన పడతాయి. అరటిచెట్టు మరీని. శుభానికి ప్రతీక కూడా. వివాహానికి అరటిచెట్లని మండపాలకి కట్టేది, ఇలా సంతాన వృద్ధి కావాలనీ, ఒక గెల అనేక ఫలాలని కాసినట్లు ఒక్కొక్కరూ అనేక సంతానవంతులు కావాలనీను.

ఒక గెల వేయగానే, అరటి తల్లిచెట్టు ఉండనట్లు, (చెట్టుని కొట్టేస్తారు) లవకుశజననం కాగానే, ఆమె ఆవతారపు ముగింపు ఔతుంది.

రావణుడు పెద్ద గాలి అయితే, హనుమ సాక్షాత్తు వాయువు పుత్రుడు కాబట్టి, రావణుడు హనుమకు లొంగుతాడని భావం. గాలి అరటి చెట్టుని తాత్కాలికంగా కుదిపేసేటట్లు, రావణుడూ, ఈమెను కొంతసేపు వణికింపచేస్తాడని భావం.

2. తనకి కావలసింది అమ్మవారి ద్వారా ఆయ్యవారి చేతిలో మరణమే. ఆ విషయాన్ని మరోవిధంగా చెప్పాడు మహర్షి.

స్త్రీ కి 'ఉదరం' సంతానానికి ప్రతీక. రావణుడు వచ్చేసరికి తాడలనీ, కడుపునీ కలిపి, కుప్పించనీయకుండా చేస్తాంది - అంటే (తన సంతానమే రావణుడు కూడా గదా!) నా సంతానాన్ని రక్షించుకోవాలని నేను తపిస్తాంటే, నీనికి ఈ దుర్బుద్ధి పుట్టి నశింపజేసేకోవాలనుకుంటున్నాడేమా? అని దుఃఖిస్తోందని భావం.

20వ సర్గము

సీతా! నా గుటింది చెప్పుకుంటాను-విను!

“స్వధర్మో రక్షసాం బీరు! సర్వభైవ స సంశయః |

గమనం వా పరస్త్రిణాం హరణం సంప్రమధ్య వా | (5)

రామసమాగమాన్నేవరంగాకోరుతూ, తపస్సు చేస్తూన్న సీతతో రావణుడు ‘ఓ! సీతా! నీ ఉదరాన్నీ, వక్షస్థలాన్నీ ఎందుకు దాచుకుంటావు! ఎవ్వరూ ఇక్కడలేరు. పరస్త్రిణి అపహరించడం, వారిలో వినోదించడం మా జాతి ధర్మం (1), అయినా, నీవు నన్నుకోరితే తప్పస్పృశించను. (ఏవం చైతరకామాంతు న త్యాం స్పృశ్యామి మైథిలి! 66) నాయందిష్టములేని నిన్ను - లేదా - అకామః అః శ్రీమహా విష్ణువునందు, కామః ఇష్టము గలిగిన నిన్ను- స్పృశించను అని అర్థం).

ప్రవహించిన నీరు వెనక్కి రానట్లే, పరిమళ ద్రవ్యాలలో, వస్త్రాభరణాలలో, సుఖకర పానీయాలలో వెళ్లబుచ్చవలసిన నీ యోవనం, పూలులేక, మలిన వస్త్రాలలో, అభరణ హీనంగా, ఉపవాసాలలో గడిచిపోయినట్టైతే ఇక తిరిగిరాదు కదా! ఏ అవయవంలోనూ దోష మేలేని నీ రూపాన్ని ఎవరు స్మరించకుండా ఉండగలరు? (ఈ శ్లోకాలన్నింటిలోనూ పైకి వేరార్థం తోస్తుంది. లో అర్థం అది కాదు. నిజంగా, ఒక కాముకునిగా రావణుడు, సీతమ్మతో పల్కే పల్కులే ఇవైతే, వీటిని పారాయణం చేస్తే సకల కార్యాలూ నెరవేరడం ఆశ్చర్యం కాదా? పైగా ఇలాంటి వర్ణనలు మఱి యితర గ్రంథాలలోనూ కన్పించవేమి ?

కాబట్టి ఇది అమ్మవారి ఆంగాంగ వర్ణనగా భావించాలి. చంద్రునితో సమానమైన నుదురు కలదానా! అని రావణుడన్నాడంటే, అష్టమీ చంద్ర విభ్రాజదలిక స్థంభోబితా’ అనే లలితా సహస్ర నామ మన్నమాలు. దొండవండువంటి పెదవిగల దానా! అంటే ‘నవ విద్రుమ బింబ శ్రీ న్యక్కారి రదనచ్చదా’ అనే లలితా సహస్ర నామ మన్నమాలు. ఇలా సర్వత్రా అన్వయించుకోవాలి. నిత్యం దేవీఖడ్గమాలనీ, వనదుర్గా మంత్రాన్నీ పారాయణ చేసేవాడూ, ఖడ్గరావణ మంత్రాన్ని పాదినవాడూ, అనితర శివభక్తి తత్పరుడూ ఐన రావణునికి, సీతమ్మ ఎవరో తెలియదని మనం అంటే, అంతకు మించిన అద్భుతం మఱోటి లేదు.

సర్వలోకాలతోనూ విరోధించి, సకల రహస్యాలనీ ఎఱిగిన రావణునికి, విష్ణు భార్యతో సరససల్లాపమా? రాక్షస విధానంగా ఉంటూనే, వారికి మోక్షమిచ్చించాలని, తన నిజరూపాన్ని దాచుకొని, ఇలా ఉన్నాడు. ఇదే 'చైర భక్తి'. దానిని, భక్తి విధానాలలో ఒకటిని, మహర్షులే అంగీకరిస్తే రావణుడు సీతని కామదృష్టితో అపహరించాడంటే ఎలా సమంజసం? దుర్మార్గుడు కాబట్టి రావణ వధని రాముడు చేసాడంటే, మఱి లంకా రాక్షసుల సందఱినీ రాముడెందుకు చంపలేదు?

రామబాణంలో వధింపబడేంత తపశ్శక్తి, యోగ్యతా - నిత్యాగ్ని హోత్రీ, వేద ధ్యానాల మధ్య మేల్కొనేవాడూ - నిత్య శివపూజా దురంధరుడూ, భక్తితో కైలాసాన్నే ఎత్తేంత వాడూ - అయిన రావణునకే ఉన్నాయి. పైకి, ఎలా కైకమ్మ, రాముని వనవాసాలకి పంపిన దుర్మార్గురాలిలా కన్పిస్తూ, లోపల, అవతార ప్రయోజనాన్ని రాముడంతటి వానికి కల్పించిన ఉత్తమురాలో, అలాగే రావణుడు కూడా, పైకి దుర్మార్గునిగా అన్పించి, (స్వయంఠీర్థం పరాంస్తారయతి) తాను ఉత్తీర్ణుడై, ఇతరులని (రాక్షస జనాన్ని కూడ) మోక్షార్థులనిగా చేసాడు. అంత గొప్పవాడు కాబట్టే, రావణుడు చెప్పిన మహస్వాసాన్నే, ఈ నాటికీ శివాలయాల్లో చెప్పు అభిషేకం చేస్తున్నారు.

తెలిసి, మోక్షంకోసం ఆడే నాటకం కాకపోతే, రావణుడు, నిస్సహాయుడైన భరతుణ్ణి చంపి, అయోధ్యని స్వీకరించడేమి? లేదా శూర్పణఖ భర్తని చంపినవాడు, శూర్పణఖ వలన ఇదంతా కల్గిందని, రాక్షసాలోచన ప్రకారం దాన్ని వదించడేమి? విలీషణుడు శత్రుపక్షానికి పోతే, అతని భార్య, దాపిలను, కూతురిని మాత్రం ఎంతో గౌరవంగా చూస్తూ, ఇక్కడే ఎందుకు ఉంచ దలిచాడు?

ఏ పూజని చేయదలచినా ముందుగా 'ఆహూయామి' అంటాం. ఎందఱో దేవతలు ఉంటే, ఏ దేవుణ్ణి మనం సేవించ దలిచామో సంకల్పించి, ఆయనను ఆహూన చేస్తాం. అంటే మన రగ్గల ఉన్న పసుపు ముద్దలోనికి ఆయన వచ్చినట్లు భావించాలి. ఆ మీదల ఆ పసుపు ముద్దకీ కుంకుమ అద్దినా, స్నానం చేయించినా, భగవంతునకే, అని అన్పించాలి. అలా సీతయందు సాక్షాత్ లక్ష్మీస్వరూపాన్ని ఆహూన చేసిన రావణుడు, తాను స్వయంగా అమ్మవారిలో మాల్గుడుతున్నట్టే సంభావిస్తున్నాడు.

ఏదైనా ఒక పూజని చేస్తూ "సహకుటుంబ క్షేమ - శ్లైర్య - విజయ - అభయ - ఆయుః - ఆరోగ్య - ఐశ్వర్య - అభివృద్ధ్యర్థమ్" అని సంకల్పం చేస్తాం. రావణునికి సహకుటుంబం లాక్షస జనం. పూజని మనవారందఱూ ఉండగా మనం చేస్తున్నట్టే.

రావణుడూ తన వారిని వెంట తెచ్చుకున్నాడు. అంగవైకల్యమనేది పురాకృత పాపానికి సాక్ష్యం కాబట్టి, అంగవికలురాండ్రు మఱింతగా అమ్మవారిని సేవించి తరించాలని ఆమె చుట్టూ ఉంచాడు. 'స్వధర్మ నిధనం శ్రేయః' అని గీత. తమతమ ఉద్యోగ ధర్మం ప్రకారం ఉండాలని భావించిన రాక్షసస్త్రీలు ఆయుధదారులై ఆమెని హింసిస్తూ బెదిరించసాగారు. సీతా విశేషం తెలుస్తున్న కొద్దీ, వారిలో మార్పు రాసాగింది) ఏ ఒక్కరికీ ఎప్పటికీ అనుమానం రాకుండా ఉండేందుకై స్త్రీలనే ఆమెకు కాపుగా ఉంచిన పూజరి రావణుడు.

ఓ! స్త్రీ! ఉత్తమ స్త్రీలు - అనిపించిన ఎందఱనో, ఇక్కడ - అక్కడ అనే భేదం లేక ఎల్లకాలమూ తెచ్చాను. వారందఱకూ నీవు పట్టుపహిషివి కమ్ము! నీ రూపంలాటి మరో రూపాన్ని బ్రహ్మ చేయలేక పోయాడు. నిన్ను చూస్తే, ఎవరికీ మోహించాలనే బుద్ధి కలుగదు? (ఈ దేవత - ఆ దేవత అని చెప్పగా, అందఱు దేవతలనీ సేవించాను. నాకు మోక్షమిచ్చేది నీవు - అని తెలిపోయింది. ఇప్పుడా?! అనరణ్యుని కాలం నుండి ఎదురు చూస్తూంటే, నేటికీ నిన్నూ - నీ భర్తనీ తెలిసికోగలిగాను. నా దేవాలయంలో నీకే అగ్రస్థాన మిస్తాను. అశేష జన మోహినివి నీవు). (ఇది లలితా త్రిశతి మొదటి శ్లోకంలోని అమ్మవారి నామం).

ఓ! సీతా! అనేక లోకాల నుండి బలాత్కారంగా రత్నాలని తెచ్చాను. నా రాజ్యం, ఈ సంపదా నీదే. నా వాణ్ణిగా నన్ను అనుగ్రహించు. (దొంగతనం చేయడమే ఒక హిసమైనపని. దాన్ని కూడా, ఒక 'రాజు', పైగా లంకాధినేత - అంతటివాడు చేయడం ఇంకా క్షుద్రం. ఆ విషయాన్ని అందఱిలో చెప్పడం - అందునా తన దాసదాసీజనం, వెనుక ఉండగా చెప్పడం రావణుడు చేస్తున్నాడు. ఔచిత్యం తెలియక కాదు. దేవుని ముందు - (అపరాధ సహస్రాణి క్రియంతే అపార్విశమ్మయా - దాసోఽయ మితి మామ్మత్వాక్ష మస్య పరమేశ్వర) - అంటాం. "అనేక దోషాలు ప్రతిదినమూ చేస్తున్న నన్ను, దాసుడనే అను గ్రహ భావంతో క్షమించు" అని భావం).

సమస్తావయవాల్లోనూ దోషంలేని ఓ సీతా! అనేక ఆభరణాలతో అలంకరించుకొన్న నిన్ను, చూడాలని ఉంది. నీ కోసం ఈ పృథివిని జయించి నీ తండ్రి జనకునికి ఇస్తాను. నన్ను ఎదిరించినవాడు - ఎదురింపగల వాడు - జగత్తులో లేరు. సురాసురులు చాల మార్లు యుద్ధంలో ఓడారు. నా ద్వారా అన్నీ ఆజ్ఞాపించి చేయించుకో! (సర్వారుణానవద్యాంగీ - సర్వాభరణభూషితా అనే లలితానామాల అర్థంవైది. పృథివిని జయించి జనకున కీయడం విచిత్రమైన మాట.

మిథిలాయాం దహ్యమానాయాం నమే దాహోఽస్తి కర్షణ - (తన మిథిలనగరం తగులబడుతోందంటే కూడా, నాకేమీ అగ్ని కన్నడడం లేదు) అనేంతటి వైరాగ్య భావం ఉన్నవాడూ, సీతమ్మ తండ్రి, జనకుడు. పట్టాభిషేకం జరుగబోతోందన్నా, భంగమైంది అన్నా, అరణ్యాలకి పోతున్నారన్నా ఒక్కమాట ఆయన వచ్చిన దాఖలా లేదు. అలాంటి వానికి భూమిని జయించి ఇస్తానని రావణుడు డంటున్నాడు. జనకుడెలాటివాడో తెలియకనా? శివ ధనుస్సు గుఱించి దేశదేశాల ప్రచారం సాగినప్పుడు జనకుని గూర్చి రావణునకు తెలియదా? తానే వెళ్లి శివధనుస్సు విఱచి ఉంటే, సీతమ్మ పెళ్లి రామునిలో కాక, తనకి మోక్షమిచ్చేవాడు లేకపోయేవాడు. అదీ కాక దేవతలు, రావణుని శివ భక్తిని గమనించి ఇతడు రాకండా ఉండడానికై వైష్ణవధనువు కాక, శివ ధనుస్సుని ఉంచారు. పెళ్లికి పరీక్షగా వైష్ణవ ధనువున్నట్టైతే అంతపనీ చేసేవాడే, శివధనుస్సు విఱగాక, వైష్ణవధనువుని తెచ్చాడు పరశురాముడు.

శివధనుస్సుని ఎక్కువెట్టు! - అంటే, రాముడు విఱుగగొట్టాడు. కూడ. ఇక మళ్ళీ, ఆ సభలోనే పారహితున రావణుడుండి - నేనూ ఆ పని చేయగలను అనకుండా ఉండేందుకై. ఇలాటివి దేవరహస్యాలు. అందుకని జనకుని శివభక్తి, యజ్ఞయాగాది విధానం తెలిసిన రావణుడు ఆయనకు భూమి నిస్తానన్నాడంటే 'ఒట్టిది' అని అర్థం. ఇక తన ఆహంకారానికి తగిన పల్కాలు పల్కాడు. కారణం, భగవంతుడు తమోగుణం నిండినవాణ్ణి తప్ప సంహరించలేడు గనుక !)

ఓ సీతా! నారబట్టలు కట్టే రాము డెక్కడ? పట్టువస్త్రాలని ధరించే నేనెక్కడ! సంపద లేనివాడు అతడు. విశ్వరూపంతుణ్ణి నేను. అరణ్యాలలో తిరుగుతూ, వాన ప్రస్థుడై అతడు ఉన్నాడు. వేను బంగారు లంకలో ఆపందంతో ఉన్నాను. రాముడు బ్రతికి ఉన్నాడో లేదో! (నిశ్చంగత్యే నిష్పంగత్యమ్ - నిష్పంగత్యే నిర్వోహత్యమ్ - నిర్వోహత్యే నిష్కలత్యమ్ - నిష్కలత్యే జీవమ్ముక్తి - అని అది శంకరుల సూక్తి. సత్పురుషం సాంగత్యం వలన, విషయానికి దూరంగా ఉండే స్థితి - దానివలన 'ఇది కావాలి - అదే కావాలి' వంటి మోహభావం లేకపోవడం - దానివలన నిశ్కలత - దాని వలన జీవించి ఉండగానే మోక్షం లభిస్తుందని భావం. రాజ్యాన్ని విడవడమే కాక - అరణ్యజీవనమే కాక - నార బట్టలని ధరించడం, నిష్పంగతకు కారణం. నేను (రావణుడను) అలాటి స్థితికి ఎదగలేక ఇంకా మోహాభ్రాంతిలోనే ఉన్నాను అని భావం.)

ఓ ప్రే! నీ వేట్రాలూ, నీ నవ్వు, నీ పలువరుసా, నీ సర్వాంగ సౌందర్యమూ గురుడుడు స్వాలని హరించినట్టు నన్ను హరిస్తున్నాయి. లక్ష్మీదేవికి ఉత్తమ అప్పురః

కాంతలవలె నా భార్యలు నీకు సేవ చేస్తారు. (గరుడుడు పాముని పట్టుకున్నట్లు నీ సౌందర్యం నా మనస్సుని హరిస్తోంది - అనే రావణ వాక్యం ఆలోచించదగినది. సీత గరుడుడితోనూ, రావణుడు పాముతోనూ పోల్చబడ్డారు. ఇది కవి కెప్పిన వాక్యంకాదు. రావణుడు స్వయంగా పల్కినది.

గరుడునికి పాములకి విరోధం ఉన్నట్లు, దేవతా ప్రీతి నీకూ, రాక్షసునికి నాకూ, విరోధం ఉంది. ఈ విరోధం, మన మధ్య ఇప్పుడు ప్రారంభమైంది కాదు. ఒకప్పుడు కలిసి ఉన్న, పాముల తల్లి అయిన కద్రువకి, గరుడుని తల్లి చన వినతకి విరోధం వస్తే, గరుడుడు, తనకి పాములే ఆహారం కావాలని అన్నాడు. దేవతల తల్లి అదితి. రాక్షసమాత దితి. వీరిరువురూ కలిసి ఉన్నా సంతానం కల్గక వేరయ్యారు. అలాగే, నీకూ నాకూ వైరం, అంత ప్రాచీనమైనది. అందుకే జన్మ ఏమ్మట జన్మని నేను ఎత్తుతూ ఉండడం ప్రతి జన్మలోనూ నిన్నా శ్రయించిన దేవుడైన విష్ణువు, నన్ను వరించడమూ సాగుతోంది. వైరం సహజమనీ, కృత్రిమమనీ రెండు తీరులు. ఏదో ఒక కారణంవల్ల కల్గినది కృత్రిమవైరం. పుట్టుకతోనే ఎలుక - పిల్లి; పామూ - ముంగిసా; లా ఉన్నవైరం, సహజవైరం లేదా జన్మ వైరం. అలాంటి సహజవైరమే గరుడునికి స్వార్థక మధ్య ఉండాలని, కృత్రిమ వైరం రాగా, యాచించాడు గరుడుడు. కాబట్టి ఓసీ! సహజవైరం 'మరణాంతాని వైరాణి' అన్నట్లు చావులో తప్ప ఎలా అంతం కావో, అలాగే పామైన నన్ను చంపి, గరుడుడైన నీవు శ్రీమహా విష్ణువునకు ప్రతిపాత్రురాలివి కమ్ము! ఈ గరుడుడు ఈ పాముని చంపినా, గరుడ - స్వార్థం వైరం శశ్వత కాలం ఉండేది కాబట్టి, ఎప్పుడూ రాక్షసులు, పతివ్రతలకు విరోధులే. 'అందుకని నన్ను చంపు' అని రావణుని ప్రార్థన అతి స్పష్టంగా, మోక్ష కామంలో ఈ ఉపమలో కన్పిస్తుంది.

సీతమ్మ విషయంలో రావణునకు 'తల్లి' భావమే ఉందనడానికి, ఆరణ్యకాండలో సీతాపహరణం జరిగేప్పుడు వాల్మీకి బ్రాహ్మణ రావణస్వీతాం బుధః శే రోహిణిమివ (ఆరణ్య 50/17) - ఋదుడు తన తల్లి అయిన రోహిణిని తెచ్చినట్లు సీతని గ్రహించాడు - అనడమే సాక్ష్యం. సీతని తెచ్చేప్పుడు కూడ - మూర్తజేమ కరణచ - జాట్టు ఎడమచేత్ పట్టి, కుడిచేత్ మోకాళ్ల క్రింద చేయివేసి, రోగిప్పియైన తల్లినిలా ఎత్తికొని రథంలోకి వేరవేసాడు. జాట్టుమీద చేయి వేయడం అవమానించాలని కాదు. అలనాటి వేదవధిగా ఉన్న ఆమెని, జాట్టు, పట్టుకొంటేనే శపమిచ్చింది. ఆ శపమిచ్చిన ఆమె, ఈమే ఒకరా? కారా? అని తేల్చుకోడం కోసం ఈ విధానం. ఇలా అనేక ఉదాహరణలు మోక్షార్థియై రావణుడు ప్రవర్తించాడని నిరూపించేందుకు కన్పిస్తాయి - (నా ఆరణ్యకాండ వ్యాఖ్యలో వివరింపబడ్డాయి.)

ఇది నా అభిప్రాయం కానేకాదు. మహేశ్వర తీర్థుడు మొదలైన వాళ్ళాతలు అంగీకరించినదే. అసలు - రాముడే విష్ణువు - రాముడు కానేకాదు. సీతే లక్ష్మీ - సీత కానే కాదు. వానరులే దేవతలు - వానరాలు కానేకాదు. శ్రీమద్రామాయణమే బ్రహ్మవిద్య - రామకథ కానేకాదు. ఇన్ని అగులువి, వేటొకటి కాగా - ఒక్క రావణుడు. వేటొకడు ఎందుక్కాడు? రావణుడు జయుడనే ద్వారపాలకుడు. అందుచేత శ్రీమద్రామాయణాన్ని రామకథగా - బ్రహ్మ విద్యగానూ, సీతాకథగా - పరమేశ్వరీతత్వం గానూ, రావణవధలా - తమోనాశకం గానూ, అన్వయించుకోవాలని గదా పెద్దల మాట).

“పబ విహర రమస్య భుంక్ష్వ భోగాన్ - ధననివయం ప్రదిశామి మేదిసీం చి - మయి లల లలనే యథాసుఖం త్వం - త్వయి చ సమేత్య లంఠు బాంధవాస్తే (35) ఓ లలనా! పానీయాలు త్రాగు. విహరించు. ఆనందించు, నైవేద్యాన్ని స్వీకరించు. మా ధన ద్రవ్యాలని ఇస్తాను - భూమితో కూడా - గ్రహించు. నీకు ఏ అడ్డూ లేదు. (ఇటీ పూజలోని భాగమే. “అమ్మవారికి, పానీయం సమర్పయామి - మహా నివేదనం కరిష్యే - ఆశ్వానారోహయామి - డోలామారోహయామి - వామరైర్విజయామి - పానీయమిస్తున్నాను - నైవేద్యం పెడుతున్నాను. గజాలని - అశ్వాని ఎక్కించుతున్నాను. చామరలతో వీస్తున్నాను” వంటివి అమ్మవారితో పల్లెనే గదా ! కాబట్టి రావణుడు. నిశ్చయంగా అమ్మవారికి సేవని, భంగ్యంతరంగా చేస్తున్నాడని భావించాలి. ఇది నిజం కాకపోతే (1) మనకి పారాయణ ఫలితమూ రాకపోవాలి, (2) అమ్మవారికి ఇప్పటి ఈ మాటలతోనే పూజ చేస్తూన్నప్పుడూ, ఈ విధంగా అంటున్నప్పుడూ, మన భావం పవిత్రమూ కాకపోవాలి కదా!).

విశేషాంశలు

(1) సు+అధర్మ రక్షసాంబీరు - అని విభాగం. ఇతర స్త్రీలని తేవడం రాక్షస విధానం ప్రకారం, దర్శమే అయినా, పెద్ద 'అధర్మం' అని తెలుసుననే సదవిభాగం వచ్చేలా, శ్లోకరచన ఉండడం గమనించాలి.

(2) “కిం కరిష్యసి రామేణ - సుభగే చీరవాససా - నిక్షిప్త విజయోరామో గతశ్రీ, ర్వనగోచరా - వ్రతీ స్థణ్డీంశాయీ చ శంకే జీవతి వా? న వా? న హి నైదేహి రామస్త్వాం ద్రమ్భం వాప్యసంవ్యతే” (26 | 27) అనేవి మూలశ్లోకాలు. రెండర్థాలని ఇచ్చేవి.

21వ సర్గము

రావణా! మృత్యువుని కొని తెచ్చుకోకు!!

తృణమంతరతా కృత్వా ప్రత్యువాచ పుసిస్మితా
నిపర్తయ మనో మత్తా స్వజనే క్రియతామ్మనః॥ (1)

రావణ వాక్యాలని విని వణకుతూ, చూచే వారికి జాలి గొల్పుతూ, దీన స్వరంతో మాటలాడడం చేసిన సీత, పర పురుషునితో, అందునా సభ్యతమీటి మాట్లాడే వానితో మాట్లాడడం తగదని భావించి, గడ్డిపోచని (1) తమ ఇద్దరికీ మధ్యా ఉంచి అగ్ని హోత్రంలా పవిత్రమై - వానిని దహించివేయగల - నవ్వుతో (2) మాట్లాడ ప్రారంభించింది.

“రావణా ! నా నుండి మనస్సు మళ్లించుకోని, నీ వాళ్లని ఆదరించు. పవిత్ర వంశంలో పుట్టి, పూజ్యమైన వంశానికి కోడలిగా వెళ్లను. పాపిష్టివానికి మోక్షం లేనట్లు, నీకు నన్ను కోరి ప్రయోజనం లేదు. నాకు రాముడే భర్త. ఇతర భార్యలని నువ్వాశించడమంటే, నీ భార్యలని యితరులు ఆశిస్తే “అంగీకరిస్తావని” భావమౌతోంది. తన భార్యని కాదని ఇతర స్త్రీలని ఆలోచించేవాడు, పరాభవింపబడతాడు సుమా ! ‘యథా తవ తథానేషాం దాగా ర క్ష్యా ఏశాచర- ఆత్మాన మువమాం కృత్వా స్వేషు దారేషు రమ్యతామ్ (7). నువ్వు నీ భార్యలనితా, ఇతరులుకూడా తమ భార్యలని రక్షించు కోవాలని భావింపరా? ఇంతకూ, మీ పట్టణంలో మంచి చెప్పేవారు ఉండరా ? ఉన్నా నువ్వు వారి నాశ్రయింపవా? ఆశ్రయించినా వాళ్లు చెప్పేది వినవా ? ఆశ్రయించి విసి ఉండలేదని, నీ బుద్ధి చెప్తోంది. ఇది వంశనాశనకరం. కాని, నీ రాష్ట్రంకోసం, రాక్షస జనంకోసం విను. లేదా నీ తప్పుకీ, లంక అంతా నాశనమౌతుంది. అద్భుష్టంకొద్దీ దుర్మార్గుడు నశించాడని, నిన్ను గూర్చి భావిస్తారు.

“శక్యా లోభయితుం నాహ మైశ్వర్యేణ ధనేన వా - అన్యాయా రాఘవేణాహం బాస్కరేణ ప్రభా యథా” (15) అధికారం కాని, సంపద కాని నన్ను లొంగదీయలేవు. సూర్యుడూ, కాంతి ఏలా కలిసి మాత్రమే ఉంటాయో, అలా నేనూ, నా భర్తా ఉంటాం శాశ్వతంగా (3). బుద్ధి మంతుడూ, విదితాత్ముడూ అయిన బ్రాహ్మణుణ్ణి ఆశ్రయించుకోనే వేదవిద్యలా, నేను ఆ రాముని భుజాన్నే ఉపధానంగా (తలదిండు - తలగడ) చేసికొని ఉంటాను. “మిత్ర మౌపయికం కర్తుం రామః స్థానం పరీప్సలా - వధం చానిచ్ఛలా హైరం త్వయాఽసౌ పురుషర్షభః - విదిత స్సు హి ధర్మజ్ఞః శ్చరణాగత వత్సలాః - తేన “మైత్రీ” భవతు తే “యది జీవీతు” మిచ్ఛసః (19 & 20). “ఎంతో ఆశపడి కష్టంగా

తెచ్చానుగదా! ఇప్పుడు ఏం చేయాలి?" అని భావిస్తున్నావా? ఆదవిలో ఒంటరిగా ఉండి, దిక్కుతోచక ఏడుస్తూన్న ఆదవినుగు వద్దకి, దాని మగధనుగుని తెచ్చి దుఞాం పోగొట్టినట్లు, నా భర్తను తే. నీవు సుఖంగా ఉండాలని భావిస్తే, లంకావధ జరుగ రాదని తలచిస్తే, ఇహ - పరి లోకాలు రెండూ కావాలని అనుకుంటే, ఈ పని తెయ్యి. చంపడానికి సరిపోయేంతటి పాపం నువ్వు చేసినా, నీ చేతిలో ఆయుధం లేకపోతే ఏడిచి వేస్తాడు రాముడు. నీకు విలువైన నగలు ఆభరణాలయితే, ధర్మమే ఆతనికి ఆభరణం. తన విషయంలో చేసిన అపరాధం కంటే, తనని ఆశ్రయించిన వారి విషయంలో చేసిన అపరాధాలని ఎక్కువగా భావిస్తాడు రాముడు. నీవు బ్రతుకధరిస్తే, వానితో మైత్రీ చేసుకో. (4) రామలక్ష్మణ బాణాలు, మీద పడకుండా, వారి వింటి నారిశబ్దాలని వివకుండా, నన్నిచ్చి, వావునుండి తప్పుకో. మూడడుగులతో త్రివిక్రముడు లక్ష్మిని తీసికొని పోయినట్లు, నా భర్త కొంతకాలంలో, నన్ను తీసికొని పోతాడు. రాముని యుద్ధం, నీకు తెలియదు. జనస్థానంలోని రాక్షసులని వధించడం, విన్నావేగాని చూడలేదు. వివికూడా, అసమర్థునిగా ఉండిపోయి, నన్ను దొంగతనంగా తెచ్చావుగాని, శౌరుషంలో ఎదురుబడి యుద్ధంచేపే మాత్రం తేలేదు గదా! పెద్దపులుల వాసన తగిలిన కుక్క, జీవించాలనే భయంతో పాటిపోయేటట్లు, వారి వాసన తగిలితే ఎప్పుడో బాగుపడేవాడివి. ఇంతకాలమూ, ఎదురుపడకుండా జాగ్రత్త పోస్తున్నావు. యుద్ధమే జరిగితే నాతో మాట్లాడడాని క్కూడా నేడు ఉండే వాడివి కావు. సూర్యుడు, తన కిరణాలతో నీటిని పీల్చినట్లు, నీ ప్రాణాలని రామలక్ష్మణులు హరించడం విశ్చయిం. ఉర్వ్వలోకమైన కైలాసానికి పోయినా, అదో లోకమైన సన్ముద్రం లోపలి వరుణ వభాభవనంలో ఉన్నా (5) నువ్వు జీవించి ఉంటే. రామబాణం వధించక మానదు. మీదుగువద్ద వృక్షంలా, సమూహంగా నాశనమౌతావు. కాబట్టి మృత్యువుని కొవి తెచ్చుకోకు" అంది సీత

విశేషాంశలు

ఈ గడ్డిపోచ శ్లోకానికి 16 అర్థాలు

(1) గడ్డిపోచ వేయడంలో అనేకార్థాలున్నాయి. (i) దుర్మార్గుడైనా, తన వద్దకు వస్తే గౌరవించాలి. (అపసం చాన్ప ముదకం దేయమ్) అపసము, అన్నము, నీరు - వీటినియ్యాలి. చివరి రెండూ లేని పక్షంలో అసన్నాన్నైనా ఇచ్చి కూచో బెట్టాలి. అందుకు తృణం (గడ్డిపోచ), (ii) మూర్ఛడివీ, పరస్పర అపహర్షవీ అయిన నీకు అపసం - అన్నం - నీరూ అన్ని ఇదే-అనికూడా తృణం. (iii) (స్తంభేన సలిలేన వా పంక్తిభేదః) దుర్మార్గులతో కలిపి భోజనం చేయరాదు. మనం కూర్చున్న పిమ్మట వాడు వస్తే, వానికి మనకూ మధ్యగా, తృణం గాని, ఒక గీతలా నేలమీద నీటిని వేసినా, ఆతని పంక్తిలో కూచున్నట్టు, సహపంక్తిలో భోజనం ఆరగించినట్టు కాదు. అలాగే, అత్యవసరంగా

ఎక్కడికైనా వెళ్లవలసి వస్తేకూడా, తోటవారి భోజనం ముగిసేవఱకూ లేవరాదు. అలాటప్పుడు పంక్తి భేదాన్ని నీటిలో, లేదా, దర్పణలో చేయడం సంప్రదాయంగా వస్తోంది. ఈ దుర్మార్గునిలో, తాను (సీత) చేరి ఉండలేదని చెప్పడానికి ఈ తృణం. (iv) (స్వయం నేక్షిత పురుషాన్) తాను తనకుగా పర పురుషులలో మాట్లాడరాదు. వాడు వచ్చి పలుకరిస్తున్నాడనీ, అది తన కిష్టముగానిదనీ, మర్యాదకోసం సమాధానాలు చెప్పన్నాననీ ఇతరులకి సూచించడానికి ఈ తృణం. (v) జ్ఞానేన హీను పశుభిస్తుమానః- జ్ఞానం లేని నీవు పశువులో సమానం. ఇదిగో నీకు ఆహారం - అని ఈ తృణం. (vi) తృణమివ లఘుమేనే - గడ్డిపరక ఎంత అల్పమో - పుట్టుక నుండి మరణం వఱకూ - అంత తేలిక వాడనని చెప్పడానికి ఈ తృణం. (vii) నీ లంకారాజ్యం, ఐశ్వర్యం అన్నీ దీనిలో సమానమని ఈ తృణం. (viii) బ్రదుకదలిస్తే ఈ గడ్డిపోచ నోటకరిస్తే, జీవించ ఆట ఉన్నవాడనని రాముడు చంపడు. చంపనీయను కూడ. అందుకే ఈ తృణం. (ix) అవతారమూర్తయైన నా ప్రభువు ఎక్కడినుండైనా రాగలడు. ఆహంకరించావా? దీనిలో నుండి వచ్చివదిస్తాడు. జాగ్రహపడు! అని ఈ తృణం. (x) నీకూ-నాకూ మధ్య ఈ వచ్యగడ్డి వేస్తే, ధగ్గుమనేంత విరోధముందని గమనించు. (xi) ఒకప్పుడు నా ప్రభువు, వాసుదావతారంలో ఇదే గడ్డిలో మీ రాక్షస గురువుని శుక్రాచార్యుణ్ణి కన్నులేనివాణ్ణి చేపాడు. మీ గురువుకే దిక్కులేక పోతే నీ వొక లెక్కా? అని ఈ తృణం. (xii) దర్ప మంఠించి విడిస్తే ఇంద్రునివద్దకు వెళ్లినా, కాకాసురునికి దిక్కు లేకపోయింది ఒకప్పుడు - మంఠించక ముందు జాగ్రత్తపడు ! అని యీ తృణం. (xiii) ఆయన క్కాడు. వాతైనా మచ్చు దీనిలో సమానం. నేను కోపిస్తేనా - అని యీ తృణం. (xiv) పంటపొలంలో కన్నడే యీ గడ్డిని, ఎంతటి అల్పమైనా, పంటకి అడ్డు - అని పికివేస్తాడు. రాముడంతటి వాడు ఉండనిస్తాడా? అని యీ తృణం. (xv) ఇదీ ఒక ఆకే. బ్రతికి ఉంటే, దీనివైనా తిని జీవించవచ్చు. బ్రదికే విధమాలోచించుకో అని ఈ తృణం. ఈ అన్ని భావాలలోనూ తల్లికి, తన పుత్రుడు వెడిపోతూంటే రక్షించాలనే సహజ తనవ గోచరిస్తుంది.

(2) అగ్ని హోత్రంలో సమానమైన నవ్వు నవ్వింది. (i) నీవు నాశన మౌతావని సూచించడానికి, (ii) ప్రలయకాలంలో నా నవ్వుని తెలిసికొంటావని చెప్పడానికి, (iii) నా గుఱించి తెలియక, నన్ను బెదిరిస్తున్నావా? అని భావిస్తూనూ, (iv) రామలక్ష్మణుణ్ణిప్పుడు దొంగతనంగా తెచ్చి, నా ముందు ప్రగల్భాలు పలుకుతావేమి? - అని తనలో తాను నవ్వుతూనూ, (v) చీమని కప్ప మ్రింగబోతూ, గొప్పరాన్ని - అనుకోవోడే కాని, తన వెనక పాము ఉందని తెలియడం లేదని అలోచిస్తూ (చీమ-సీత, కప్ప-రావణుడు, పాము- రాముడు) (vi) తల్లిముందు పిల్లవాడు కట్టడి

చేస్తూ పల్కే పల్కాలని వింటూ ఆనందిస్తూ, శ్రుతిమించిన కారణంగా వీడికి ఈ జన్మకి కాలం మూడిందని ఊహిస్తూ" నవ్వింది.

(3) "సూర్యుడు - రాముడు. ప్రకాశం - సీత" అని సీత చెప్పింది. ప్రకాశం సూర్యునిదే అయినా, ప్రకాశం వలననే సూర్యుడు ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది. అలాగే, సీత రామునిదే అయినా, సీతవలననే రాముని గొప్పదనం బయటపడుతుంది. ప్రకాశంలేని సూర్యునివలన ప్రయోజనం ఏ మాత్రమూ లేదు. ప్రకాశమూ, సూర్యుడూ అనే ఈ యిద్దరూ లేకపోతే కలిగేది చీకటి. (రాత్రి ఫలితం నిద్రమత్తు. గాఢమై న తమోగుణం).

(4) చెట్టుని నలుక దలచినవాడు, చెట్టుకొమ్మతో చేయబడిన కణ్ణు కలిగొడ్డలి తేవాలి. భగవంతుడికి ద్రోహం తలపెట్టినా, వాణ్ణి ఆశ్రయించక తప్పదు. అహంకారవైస సువ్వు, శరణు కోరమని అంటే, అంగీకరించవు కాబట్టి, అతనితో 'మైత్రి' చెయ్యి. సుగ్రీవుడు ఒకప్పుడు రామునికి శరణు ఇచ్చానని ప్రగల్భం పలికి, మిత్రుడనే స్థితికి జాలి. ఈనాడు రామునికి దాసుడుగా ఉన్నాడు. సువ్వుకూడా మైత్రి చెయ్యి. సుఖంగా ఉండడానికి వాని అనుగ్రహం కావాలి నట్లు, సుఖమరణానికి వానితో విరోధం ఉండరాదు.

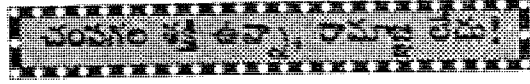
దోషం ఉన్న వాడే, శరణంటూ వస్తాడు. దోషాన్ని అదోషంగా గ్రహించడమే వాత్సల్యమంటే. కొద్దిగా నలిగిన గడ్డిని మూచూడని ఆవు, తాను ఈనిన దూడ ఒంటిని ఇష్టంగా నాకుతుందిగదా! సీత చెప్తోంది - ఆడు ఏనుగైన తన వద్దకు, మగ ఏనుగువంటి రాముని తెమ్మని. అతనివద్దకు తనని తీసికొని పొమ్మనడం లేదు. సీతవద్దకు రాముణ్ణి తోస్తే, లంకా రాక్షసులంతా గ్రహిస్తారు - "రావణుడు ముందు తప్పుచేసాడనీ - తరువాత దిద్దుకున్నాడనీను".

(5) కైలాసానికి పోయి, ఎత్తలక పరాభవింపబడి, రావాలి (అజపులు) చేసి రావణుడివయ్యావు. వెళ్లినా ఆదరణ ఉండదు. పైగా ఆ కైలాసంలోని శంకరుడే, ఆరణ్యకాండ ప్రారంభం నుండి ఈ విల్లుపట్టిన రాముడు. అథోలోకానికి వెడతానంటావా? మామయైన మయునితోనే నీకు విరోధం ఉందిగదా! ఎవరాదరిస్తారు? పాతాల కన్యలని తెచ్చావు. పట్టి బందిస్తారు. లేదా ఆశ్రయమియ్యరు.

కాబట్టి - నన్నతత్యసకారాణం శతమపి - అన్నట్లు నూలు తప్పులు చేసినా లక్ష్యపెట్టనివాడూ, ఒక్క సహాయం చేసినా గుర్తుంచుకొనేవాడూ అయిన రాముణ్ణి ఆశ్రయించు.

22వ స్కంధము

“యథా యథా సాంత్యయితా, వశ్య స్త్రీణాం తథా తథా ।
యథాయథా ప్రీయం వక్తా పరిభూత వ్రథా తథా ॥ (2)

రావణుడు, సీతావాక్యాలని విని “ఓ సీతా ! స్త్రీని పురుషుడు ఎంతెంత బ్రతిమలాడుతాడో, అంతంత రోకువ అవుతాడు. ఆమెకు ప్రీయమైన మాటల్ని ఎన్నెన్ని, చెప్తే, అంతంతగా తర్వాతకాలంలో అవమాన పడతాడు.

ఇంతకీ, నా కోరికే కారణం. గుఱ్ఱాని సారథిలా, నా కోపాన్ని మన్నుతున్నాడు అవుతున్నాడు. మాయా సంన్యాసిని ! నేను నీకు సంవత్సరకాలం గడుపు పెడితే, ఇంక రెండు నెలలే మిగిలి ఉంది. గడుపు పూర్తికాగానే నా శయ్యనధిష్ఠించక పోతే, నా వంటవాళ్లు ప్రాతకాల భోజనం నిమిత్తం, నిన్ను ముక్కలు ముక్కలు చేస్తారు” అన్నాడు. (1)

ఇలా రావణుడు బెదిరించగానే, దేవగందర్వ కన్యలు భయపడ్డారు.

తక్కినవారు ముఖావయవాలతో (కన్ను - పెదవి) భయపడ వద్దని సీతని ఓదార్చారు. వానికి దేహబలముంటే, నాకు పాతి వ్రత్య బలం ఉందనే ధైర్యంతో సీత ఇలా అంది.

“నివారయత యో న త్వాం కర్మణోఽస్మాద్వి గర్హితాత్”-

తప్పు చేసావు నువ్వు. అయినా నీది తప్పని నీకు చెప్పి, నీ మేలుకోరి బ్రదికించ దలచినవాడు, లంకలో ఒక్కడు కూడా లేడు.

ఇంద్రుణ్ణి శనివంటి నన్ను నీవు కామించడం, రాముని శిక్ష పొందడానికే. మదపుటేనుగుతో కుందేలు పోరాడడం ధైర్యమనిపించుకోదు. ఏటికీ పందవై నన్ను దొంగతనంగా తెచ్చిన నీ నాలుక, చీలికలు కావాలి. నీ తేవె శంకు కమ్మలు, నేల రాలాలి.

‘అసందేశాత్తు రామన్య తపస్శాసు హల నాత్’ -

న త్యా కుర్మి దశ గ్రీవ ! భస్మ భస్మార్థ తేజసా (20).

నా రాముడు ఆజ్ఞ ఈయలేదని ఆగాను కాని, లేదా నా సాతి ప్రత్య ధర్మం వలన వినాడో శపించి ఉండేదాన్ని (2).

విధి స్తవ వధార్యాయ విహితో నాత్ర సంశయః (21/2). నీ వాపు నిన్ను ఈ పని చేయించింది." అంటూ రావణుణ్ణి చూచింది.

రావణుని నడకకి తగిన విధంగా, కిరీటం కదుల్తోంది.

జ్యోతుల్లా కళ్లున్నాయి.

లేత ఎఱుపురంగు కుండలాలని చెవులకు ధరించాడు. నీల మేఘపురంగులో ఉంది ముఖం.

అటచే గిరిగుహలా ఉంది నోరు.

విశాల భుజాలవాడు. బలిష్ఠమైన మెడకి, విలువైన హారాలు వ్రేలాడుతున్నాయి.

కన్నులు చెదిరే ఎఱ్ఱని పూలదండలని, ఆ హారాలమీద వేపి కొన్నాడు.

భుజాల చివర బంగారు టాహుపురులు వ్రేలాడుతున్నాయి. నల్లని 'వాసుకీ' అనే పాములా ఒడ్డాణం నడుముకి ధరించాడు.

ఒళ్లంతా ఎఱ్ఱచందనం నిండగా, ఎఱ్ఱని ఉత్తరీయాన్ని హారం క్రిందుగా కప్పుకొన్నాడు.

కల్పవృక్షంలానూ, మూర్తీ భవించిన వసంతుడిలానూ, అలంకరించుకొన్నప్పటికీ శ్మశాన మండపంలా భయంకరంగా కన్పిస్తూ (3), "ఓ పీతా ! సాయంకాలపు సంధ్యని సూర్యునిలా, నా కాంతితో నాశనం చేస్తాను నిన్ను" అని అటవాడు.

ఏదో ఒక అంగవైకల్యం ఉన్న అక్కడి కావలా స్త్రీలలో "ప్రతికూలంగా గాని, అనుకూలంగాగానీ సామ దాన భేద దండోపాయాల చేతగాని ఈమెను నా వశం చేయండి". అన్నాడు రావణుడు (5).

ఇంతలో రావణుని కనివ్వు భార్య దాన్యమాలిని, అతణ్ణి కౌగిలించుకొని "స్వామీ! నీ భోగభాగ్యాలని అనుభవించే భాగ్యం, ఈ మనుష్య స్త్రీకే లేదు. ఒళ్లనిదాన్ని కాపించడం దేహపరిలాపానికి కారణం (6). నాతో ఆనందించు. ముమ్మూర్తులా నిన్ను కోరుతున్నాను" అనగానే, "ప్రహసన్నేషు సంకాశో రాక్షస స్వస్యవర్తత" (44/1) దాని కౌగిలి వీడి నవ్వుతూ (7) అక్కడి మండి వెళ్లిపోగా, అందఱూ అతనివెంట వెళ్లిపోయారు. తన భవనం ప్రవేశించినా, పీత మీద మోహం మఱపుకీ రావడం లేదు.

నిశ్చయములు

(1) 14 సంవత్సరాల గడువు కైకమ్మ పెడితే, గడువులో ఆ చివరి సంవత్సరంలో సీతారాములుంటే, అదే గడువుని రావణుడు కూడా ఎందుకు పాటించాలి? గడువులోపల ఆమె అంగీకరించకపోతే చేసేదేమిటి? ఆమెను చంపేస్తానన్నాడు. ఆ పనిని, ఎలాగూ చేయలేడు. సీతని తేవడం వలననే, మృత్యువు తనకి సిద్ధమై ఉంది. ఆమెను చంపితే, తనకి శిక్ష ఇంకా పెరుగుతుంది. అదీకాక ఆమె తనకు దక్కదు. గడువు అనేది పెట్టడం సహజంగా రెండు నిమిత్తాలకోసం. (1) తనంతలామగా లొంగిపోతుండేమో మాడదానికి (2) లేదా లొంగేలా చేసి ఒప్పించడానికిను. ఈ రెండూ సాగని దానికి గడువెందుకు? పైగా, ఆమె కూడా 'గడువేమిటి?' అని నిగ్గదీసి అడుగడేమి? గడువయ్యాక 'అంగీకరిస్తుందా?' - లేదే! కాబట్టి ఆ గడువు- రావణ మృత్యువుకీ, సీతకు రామునితో నమాగమానికి, దైవకార్యసిద్ధికీ, ఋషుల ఆనందానికీను.

(2) రాముడు-సీత, ఇద్దరూలో గొప్ప ఎవరంటే, సీతయే. రాముడు తన బాణాలతో రావణుని వధించాలి. అయినా, అలాంటి రావణుని వధించగలనా? అనికొద్దిగా అదైర్యం ఒకప్పుడు రామునికి కల్గింది. కాని, రామబాణం కంటే గొప్పది సీత. ఒక్కమాట, శాసంగాచేసి, చంపేస్తానని రావణునితో అంది.

తన వారైన వానర గణంలో ఉండి, అదైర్య పడ్డాడు రాముడు. తనని బెదిరించే రాక్షస స్త్రీలమధ్య ఉండి, నిర్భయంగా శుంచి మరీ చంపుతానన్నది సీత. కాబట్టి రామబాణం కంటే సీతావాక్కు గొప్పది. అందుకే- "ననూ బ్రాహ్మణి చెప్పే సీతమ్మ తల్లి" అని, ఈ ఆంతర్యం తెలిసిన రామదాసు, మోషించాడు.

(3) శరీరానికి ఎంత అలంకారం చేసినా, గుణం సరైనది కాకపోతే ఎలా ఉంటుందో తెలిపాడు మహర్షి. అంత అలంకారం చేసికొన్నా, రావణుడు శ్మశాన మండపంలా ఉన్నాడట.

ముక్కు చెవులు తెగ కోయించుకున్న - విరోధినియైన- ఊర్వణాఖి కూడా ఏ అలంకారాలు లేక రాముడు, రూపసంపన్నుడిలా కన్పించాడు. అనేకాలంకారాలు చేసికొన్న మంతర కూడా 'మాత్ర బద్ధేవ వానరీ' తాడుకట్టిన కోతిలా ఉందని వాల్మీకి అంటాడు.

ఎంతో ఖర్చుచేసి అలంకారాలు చేయించుకున్నా, గంట గంటకీ మార్పు కన్పించదా? మారేరూపాన్ని, మార్పురాలేదని నిరూపించ ప్రయత్నించే అలంకారం. కాదు కావల్సినది - మార్పురాని సద్గుణం కావాలి.

(4) 'సంద్య' అనేది అమ్మవారి పేరు. (సంద్యా విద్యే సరస్వతి!) సంద్యని, సూర్యునిలా నాశనం చేస్తానని రావణుని మాట. సూర్యుడు ఉదయించేముందూ, అస్తమించాకా రెండుమార్లు సంద్య ఉంటుంది. అంటే రావణుని పుట్టుకారావణ నాశనం అనే ఈ రెండూ, సీతకు తెలుసని రావణుని అభిప్రాయం. రావణుడు, సర్వశాస్త్ర పండితుడనేది మఱచి పోరాడు. ఆరణ్యకాండంలో కూడా (రహితం చంద్ర మూల్యాభ్యాం సంద్యామివ మహత్రమః) సీతమ్మని సంద్యలో పోల్చి చెప్పాడు వాల్మీకి.

(5) ఆమెను ప్రతికూలంగా అంటే క్షుద్రమంత్రాంతో, అనుకూలంగా అంటే నిత్య సాత్వి కార్చనలతో- అని అర్థం. ప్రతికూలంగా వశం చేసికోవడం దుస్సాధ్యం. వ్యతిరేక ఫలాన్ని కోరి తెచ్చుకోవడం.

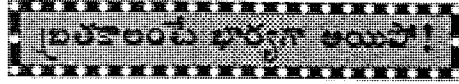
(6) కలియుగ లక్షణాల్లో ఒకటి, 'భార్య భర్తరి బద్ధవైర హృదయా' అనేది. అనేక స్త్రీలకి, తమ భర్తలమీదే శత్రుత్వం ఉండడం, కలియుగ లక్షణం. అట్టిదానిలో కామించడం, నిత్యశ్రద్ధమే - మనోవ్యధకి హేతువూను. కలిగే సంతానానికి మనోవ్యధే కల్గుతుంది.

అందుకని, భర్త- అంటే ఇష్టం కలిగే ఇతివృత్తాలనీ, పురాణాలనీ చదవడం- చదివించడం, సంసారాలు నిలబడేందుకు అవసరం. ఎంతమాట- భర్త లేదా భార్య అంటే అంతమాటా- భార్య లేదా భర్త, మఱో కొత్త పదజాలంతో అనడం, చక్కగా ఉండచ్చేమోకాని, సంసారాన్ని చిన్నదన్నం చేస్తుందని ఆలోచించక తప్పదు. 'మాస్మ ప్రతీపం గమః - కోపం వచ్చి నోరు రగులుతున్నప్పుడు, ఆ ప్రదేశాన్ని విడిచి వెళ్లాలని చెప్పారు గాని, అక్కడే నిలబడి, అంతకంటే చక్కని పదజాలంతో సమాధానాన్ని చెప్పమని, ప్రాచీనులు చెప్పారు. పిచ్చిపుస్తకాలు మాత్రం, అలా నోరు పారేసుకోవడం, 'అభిమానానికి' నిదర్శనమని ప్రశంసిస్తాయి. ఫలితం భార్యకు తెలియదుగాని, ఆ భార్య తండ్రికి (ఒకప్పటి కన్యాదాత) తెలుస్తోంది.

(7) దాన్యమాలిని కౌగిలించుకుని, తన ఆనందాన్ని కోరమంటే రావణుడు నవ్వడం- నిజంగా తన అభిప్రాయం (మోక్షం) దీనికి తెలియదేమా? అని. (ఇంద్రస్తు ప్రహసన్) బాలకాండలో కూడ అపాల్యని, లోకమంతా భావించినట్లు సంగమించని ఇంద్రుడు కూడా ఇలాగే నవ్వాడు. ఆ నవ్వు నర్మగర్భమై నది. ఆ నవ్వులోని అర్థం, నవ్వునవారికే తెలిసేది.

23వ సర్గము

రావణాజ్ఞ ప్రకారం ఒక్కొక్క రాక్షస స్త్రీ ఒక్కోవిధంగా చెప్పసాగారు. “సీతా! పాంస్త్య సంకంవాడూ - పరాక్రమవంతుడూను. అతడికి భార్యకావడం నీ అదృష్టం”. - “ఓ సర్వాంగ సుందరీ! బ్రహ్మ మానసపుత్రుడు విశ్రవసుడు, ప్రజాపతి అయిన బ్రహ్మతో సమానుడాయన. ఆయన పుత్రుడు ఈ వైశ్రవసుడు (రావణుడు). రాక్షస ప్రభువు గమనించు”.

“35 కోట్ల దేవతలూ, దేవతల అధ్యక్షుడైన ఇంద్రుడూ ఈ రావణుని చేతిలో ఓడారు. మఱచిపోకు”. - “యుద్ధాలలో వెనుకంజలేనివానికి భార్యగా ఎందుకుండువంటున్నావో చెప్పు?” - “ఇష్ట భార్య మండోదరిని విడిచి, అంతఃపురాన్ని కాదని, నిన్ను రాణిగా చేయదలిస్తే అదృష్టాన్ని కాల దమ్ములావా?” - “గంధర్వ, నాగ, దైత్య దేవదులని అనేక పర్యాయాలు జయించాడని ఎన్నిమాటులు చెప్పాలి”. - “సంచభూతాలైన నేల- నీరు- తేజస్సు- వాయు- ఆకాశుల అతడి భయంవల్ల కదలక- వేగంగా ప్రసహించక- ఎక్కువగా ఎండకాయక- గట్టిగా వీచక - భయంకరంగా గర్జించక ఉంటే, నీకెంత ధైర్యం? బ్రదుకదలిస్తే భార్యవైపో!” అని ఈ తీరుగా ఏకజట, హరిజట, ప్రసున, వికట, దుర్ముఖి అనే రాక్షస స్త్రీలు, పిల్లి కళ్లు త్రిప్పుతూ, గ్రుడ్లు విలకరిస్తూ, క్రోధంతో ఊగిపోతూ చెప్పారు.

(ఇష్టంలేని వివాహానికి, కన్యని ఒప్పిస్తూ మాట్లాడే వారంతా, ఈ జాతివారే. ఒకరు-వానికులం, మఱొకరు బలం, ఇంకొకరు సంపద, ఆ యింకొకరు వాని అహంకారం వర్ణిస్తూ, గొప్ప సంబంధమని చెప్పారు. ఇంతకీ సద్గుణం ప్రదానం. ఇష్టభార్య మండోదరిని విడిచి, సీతని రాణిగా చేస్తాడని చెప్పినమాట మకుటాయమానం.

ఒకతెను కాదని, వేఱొకతెను కట్టుకొనే స్థితికి మగవాడు వస్తే (మగవాడు ‘ఒకట’ - అనే అంకె దాటాడు. దాటితే) ఆమెతోనే అగడు. మండోదరిని కాదని, ‘సీతమ్మ’ - అనేవాడు , కొంతకాలం ఏమ్మట మఱొక ‘కాకమ్మ’ అనకమానడని భావం.

భారతీయ ధర్మం, భర్తకి ఏకపత్నీ వ్రతమూ, భార్యకి పాతివ్రత్యమూను. ఈ లక్షణాలున్న జంట, సీతారాముల జంట.

అయితే, భార్యధర్మమైన పాతివ్రత్యం మండోదరిలో ఉండి, ఏకపత్నీ వ్రతత్యం రావణునిలో లేనిది, రావణ మండోదరుల జంట. అందుకే ఈ జంట ఆదర్శ ప్రాయం కాలేకపోయింది).

24వ సర్గము

సీత విషయంలో భేద-దండోపాయ ప్రయోగం

రాక్షస స్త్రీలు మళ్లీ సీత చుట్టూ చేరారు. “పిచ్చిదానా! మానవ స్త్రీవి, మానవునికే భార్యకావాలనుకోకు. రాజ్యంలేని రామునివల్ల ప్రయోజనం లేదు.

ఎవతె అయినా బిశ్వరథవంతుడైన భర్త కావాలని, కోరుకుంటుంది. పో! రావణునికి భార్యవి కా!” అని రామరావణులలో ఉన్న సంపదలోని భేదాన్ని చెప్పి, మనసు మళ్లీంప ప్రయత్నించసాగారు.

“దీనో వా రాజ్యహీనో వా యోమే భర్తా నమేగతి: ||

తం నిత్య మనురక్తాఽస్మి యథా సూర్యం సువర్చలా (9)”.

“రాక్షస స్త్రీలారా! మీరు పాపపు మాటలు చెప్తున్నారు. నవోయంలేక దీనుడైనా, రాజ్యం లేక సంపదచేత హీనుడైనా, నా భర్తయే నాకు దిక్కు. (1) మూర్ఖుణ్ణి సువర్చలం (అధిక తేజస్సు) ఎలా అనుసరించి ఉంటుందో, అలా నేనూ, నా భర్తలో కలిసే ఉంటాను.

శనీ దేవేంద్రులు, ఆరుంధతీ వసిష్ఠులు,
 రోహణీ చంద్రులు, లోహముద్రాగుప్తులు,
 సుకన్యా చ్యవనులు, సావిత్రీ నత్యవంతులు,
 కపిల శ్రీమతులు, సాదాస మదయంతులు,
 సగర కేశీనులు, నల దమయంతులాలా,

భర్త కష్టాలలో ఉన్నప్పుడు వెంట ఉండి, విధివశాత్తూ దూరమైనప్పుడు అతనినే స్మరిస్తూ వారంతా ఉన్నట్లుగా నేనూ జీవిస్తాను” అని సీత దుఃఖిస్తూ చెప్పింది.

ఈ మాటలు వింటూనే, ఎఱ్ఱని కళ్లతోనూ, పెద్ద నాలుకలతో మూతుల ప్రకృభాగాలని తుడుచుకుంటునూ ఆయుధాలని ధరించిన రాక్షస స్త్రీలు ఒకరిపిమ్మట ఒకరు “చీ! ఇది రావణునికి భార్యగా ఉండతగనిది” - అంటూ “నీ భర్త మీద చూపిన ప్రేమ చాలు. మించితే కష్టం వస్తుంది” “నముద్రం దాటి, ఇవతలకు వచ్చి, నిన్నెవడు రక్షిస్తాడు? చక్కగా అలంకరించుకోని, ఇతణ్ణి భర్తగా ఒప్పుకో!”, అని ఆమెలో అనసాగారు.

మఱోకొంత మంది ఇదే విషయాన్ని వేఱ్యేటు వాక్యాలలో చెప్తూ “సీత గుండెని, ప్లీహాన్నీ, ఆంఠాలనీ, తలభాగాన్నీ, మాయపు ముక్కిలుగా చేసి తిని, మన రాక్షస

దేవత 'వికుంభిం' ముందు నృత్యాన్ని చేయాలి" అంటూ బెదిరిస్తూంటే, సీతమ్మ దుఃఖిస్తూ ఉండడాన్ని, హనుమ గమనిస్తూ ఉండిపోయాడు. (3)

విశేషాలు

(1) సంపదా, అధికారమూ, ఆరోగ్యమూ, రూపమూ ఉంటే, ఎవతే భర్తని ఆదరించడు? ఇవి ఏమీ లేనప్పుడు ఆదరించడం గొప్ప. 'భార్యాం - భాగ్యపరిక్షయే' - భర్త సంపాదన తగ్గి, ఆస్తి లేక ఉన్నవాడు ఆదరిస్తేనే, ఆమె నిజమైన భార్య.

ఒక ఆస్రాచ్య వనిత (అంగ్లేయ స్త్రీ) 'జేన్ స్పీజ్' ఇలా వ్రాసింది. "రావణుడు తన కళ్లవద్దపడి వ్రాదేయవడుతున్నా వర్తని, సీత అనడంలో ఔచిత్యం నాకేం దోధవడలేదు" అని. పాపం భారతీయ ధర్మం దానికేం తెలుస్తుంది?

కట్టుకున్నవాడు ఇలాంటి స్థితిలో ఉన్నప్పుడు, తనని బ్రతిమలాడేవాళ్ల స్వీకరించడం అనురాగానికి మారుపేరనీ, అది తప్పుకాదనీ సమర్థించే అద్దెపుస్తకాలు విశ్వంఖరింగా రబిస్తున్నాయి కలియుగం కాబట్టి. అవి వెలువడడం తప్పు కాదు. అయితే, ఇలాంటి ఇతివృత్తాలని చదివి, మా ఆకాపావదాన్ని నేర్చుకోవాలి.

(2) వివాహారంభంలో దంపతులకి నమస్కారాలు పల్కిస్తారు. అలా మేం క్షేమంగా, ఒకరికొకరంగా, ఉండాలని భావం. అలాగే వివాహాంతంలోనూను.

(1) ఇంద్రుడు, తన ఉద్యోగధర్మం ప్రకారం, ఎందఱినో పరీక్షిస్తున్నా, ఆర్థం చేసికోగలది శచీదేవి.

(2) విశ్వామిత్రుడిచ్చిన శపకారణంగా వసిష్ఠపుత్రులు యాచకులైపోబోగా, ఆత్మహత్యకు పాల్పడబోయిన వసిష్ఠుని నివారించిన ఇల్లాలు అరుంధతి.

(3) భార్య 'రోహిణి' మహాక్రూరంగా చండప్రచండంగా ఉన్నా, చల్లగా ఉండే లక్షణమున్న వాడు చంద్రుడు.

(4) కాశీ విడిచి వెళ్లిపోవాల్సినప్పుడు అగస్త్యుడు దుఃఖిస్తూంటే, ఓదార్చిన ఇల్లాలు లోపాముద్ర. మహర్షి అయిన అగస్త్యుణ్ణి రాజపుత్రిక అయిన తాను, ఆదరిస్తూనే ఉంది.

(5) తండ్రి వివాహం చేసాడనే కారణంగా భర్త-చ్యవనుడు, అంధుడైనా, కురూపి ఐనా, అలాగే భార్యగా జీవించి, చివరికి సురూపవంతునిగా చేసికొన్న ధన్యురాలు సుకన్య.

- (6) భర్త సత్యవంతుడు. సంవత్సరకాలంలో మరణిస్తాడని తెలిసికూడా, వివాహం చేసికొని, వరము కలిసుడైన యముణ్ణి కూడ ప్రసన్నం చేసికొని, పుట్టంటినీ-మెట్టంటినీ కూడ ధన్యపఱచిన ఇల్లాలు సావిత్రి.
- (7) విత్యం యోగద్యాసంలోనే ఉండే కపిలుని విడువక సేవించినది సావిత్రి.
- (8) వశిష్టకోపంచే రాక్షసుడుగా అయినా, ఆ సాదాసుని (కల్మాషపాదుని) సేవిస్తూనే ఉన్న ఇల్లాలు మదయంతి.
- (9) తన సంతానం 60వేల మంది కపిల మహర్షిచే బూడిద అనా, భర్త-సగరుణ్ణి విడువని ధన్యురాలు కేశిని. ఆ సగరులు త్రవ్వినదే నేటి సాగరం.
- (10) విధివశాత్తూ భర్త నలుడు, ద్యూతంలో ఓడి, ఎక్కడికి పోయాడో చెప్పక విడిచిపోయినా, ఆతనికై పరితపించి, చివరకు వానిని చేరిన ధన్యురాలు దమయంతి.

శ్రీదేవిలో ప్రారంభించి, జంబలని చెప్పి చెప్పి, దమయంతిలో ముగించింది సీత.

తనై కోరివచ్చిన దేవేంద్రుణ్ణి కూడ నిరాకరించి, మానవుడైన నలుణ్ణి స్వీకరించినది దమయంతి కదా!

అలాగే కోరివచ్చిన రావణుణ్ణి కాదని, మానవునే అంగీకరిస్తానని చెప్పడం దీని లోభానం.

మామన ప్రీతి జాతి ఔన్నత్య మెలాంటదని చాలడం, సీత లక్ష్యం.

సీతాదేవి మాటమాత్రంగా చెప్పిన ఈ జంబల కథలే, పెంచి వ్రాయబడి, భారతభాగవతాలుగా, తరువాతి కాలంలో రూపొందాయి. భారత భాగవతాల్లోని దాదాపు 120 ఉపాఖ్యానాలు, రామాయణంలో సూచించబడినవే.

(3) '... సమయగ్రహీ రాజ్ఞాం దూత స్వ ఇవ్యతే' అని నీతి శాస్త్రం. దూతకి అందాల్సిన లక్షణాల్లో, సమయ-అసమయాని గ్రహించడం కూడ ఒకటి. ఇంతకీ ఈ సమయం, రాక్షస ప్రీతిపై దూకడానికి సరికాదని, హనుమ అగిపోయాడు.

25వ సర్గము

అయ్యో! నా చావు కూడా నాచేతలో లేదా?

“ఓ రాక్షస స్త్రీలారా! నన్ను కొట్టినా, చంపినా కూడ మీ మాట వినను. ఓ! రామా! లక్ష్మణా! సుమిత్రా! కౌసల్యా! ఏమి యీ దుఃఖం, నాకు సంప్రాప్తించింది?.

“అకాలే దుర్లభో మృత్యు స్త్రీయావా పురుషస్యవా (12)”

కాలం రానిదే, పురుషులు గాని, స్త్రీలు కాని మరణించరని పెద్దలు అనే మాట యధార్థం. ఆ కాలం నాకింకా రాలేదు.

భయంకరమైన విషాన్ని స్వీకరించిన వారు జీవించనట్లు, నా భర్త లేక నేను జీవింపలేను.

పూర్వజన్మలో అల్పపుణ్యాన్నీ, మహాపాపాన్నీ చేసి ఉంటాను. ఈ దుఃఖంతో జీవించడం కంటే మరణమే మేలనిపిస్తోంది” - అని సీతమ్మ విలపిస్తూ, త్రాచువంటి జడ వ్రేలాడుతూంటే, అశోక వృక్షపు శాఖని పట్టుకొని విలపిస్తూ

“ధిగస్తు ఖలు మానుష్యం, ధిగస్తు పరవశ్యతామ్ |

నశక్యం యత్పరిత్యక్తు మాత్యచ్ఛందేన జీవితమ్ || (20)”

జన్మ అనేదే పరాధీనం. అందునా మనుష్య జన్మ-దానిలో, భర్త ఆధీనంలో ఉండే భార్యజన్మ-నా ప్రాణాలని నేను తీసికొనే వీలు కూడ లేని పరాధీనతయా?” అని దుఃఖించింది.

(విష్ణువు భార్యగా ఉండడం స్వతంత్రతకీ చిహ్నం. జన్మ ఎత్తడం అంటే, బ్రహ్మాజ్ఞకు లోబడిగదా!

సీతా రూపం ఎత్తడం విష్ణువు ఆజ్ఞకులోబడి. భార్యరూపం పాండవం, తండ్రి జనకునికీ, భర్త రామునికీ, లోబడి.

ప్రాణాలని ధరించి ఉండడం, అత్యమాత్యకు పాల్యాడిందని, నలుగురూ అనుకొనే అపనింద రాకుండా ఉండడానికీ లోబడి).

26వ సర్గము

ఏమైనా వరే ప్రాణాలు విడుస్తాను!

“నా గుండె చాల కఠినం ఆయ్యంటుంది. రాక్షసు స్త్రీల బెదిరింపులకు గాని, రాముడు లేని దీవత్వానికి గాని, తట్టుకొని నిలిచే ఉంది కదా!

“చరణేనాప సవ్యేన న స్పృశేయం నిశచరం-

రావణం పునరహం కామయేయం విగర్హితమ్ (10)” -

రాక్షసాంగసలారా! నన్ను మీ యిష్టం వచ్చినట్లు చేసేకోండి. నా ఎడమకాలిలోనైనా రావణుణ్ణి స్పృశించను. ఇంక వాణ్ణి కామించడం కూడానా?

జనస్థానంలోని 14వేల రాక్షసులని ఒక్కడే సంహరించిన వాడూ, ధర్మసలాయణుడూ నా భర్త. అతడు లేని సమయంచూచి, దొంగతనంగా నన్ను తెచ్చినవాడు రావణుడు. విరాధుడంతటి వాణ్ణి సంహరించిన రామునికి, సముద్రపు నదుమనున్న లంక ఒక లెక్కా? లక్ష్మణునికి, రామునికి నా జాడ తెలియని కారణంగా, మీరింకా బ్రతికి ఉన్నారు.

లంకలో అశుభ సూచనలు కన్పిస్తున్నాయి. కాబట్టి, లంక రూపు మాసిపోతుంది. భర్తపోయిన స్త్రీలా, లంకలంతా, గోలుగోలున, లొందరలోనే విడుస్తుంది.

“సమయోయస్సు విర్దిష్టై వైసన్యాలోఽయ మాగతా (34) రావణుని గడుపు కావస్తోంది. కాగానే నన్ను వాడు ప్రాణకాల భోజనానికి చంపేస్తాడు. అయ్యో! విషం ఇచ్చేవారుంటే త్రాగి పోదును గదా! రామలక్ష్మణులకి నా జాడ తెలియదు. వెప్పేవారు లేరు. రాముడు, నా జాడ తెలియక దేవలోకంపోయి ఉంటాడు.

దృశ్యమానే భవేత్ప్రీతిః సాహృదం నాస్త్యపశ్యతః |

నాశ యన్తి కృతఘ్నాస్తు న రామో నాశ యివ్యతి (43)” -

ఎదురుగా ఉంటే ఉండే ప్రేమ, కుప్పించక పోతుంటే ఉండదు. అయినా, రాముడు కృతఘ్నుడు (చేసిన మేలు మఱచేవాడు) కాదు. దేవలోకం వెళ్లిన రాముని చూచే మహర్షులూ, ఇతరులూ ధమ్యులు. రామలక్ష్మణులు కంద మూలాల తింటూ, ఆస్త్రసంన్యాసం చేసారా? లేక, చంపవతో రావణునిచే చంపబడ్డారా? ఏమీ తెలియకుండా ఉండేమి? నాకు నావురావడం లేదు. ఏమైనావరే! ప్రాణాలు విడుస్తాను” అని సీతమ్మ దుఃఖించసాగింది.

(ఇక్కడ సీత పల్కినమాటలు, అన్నీ, పైకి దుఃఖంలో అన్న మాటలుగా కన్పిస్తాయి. కాని, సీతమ్మ ధైర్యంలో పల్కిన పల్కులు. ('దేవరహస్యం' రావణవధ. అది బయటపడరాదని గదా, ఈ జగన్నాటకం).

1. రాముడు దేవలోకానికి వెళ్లి ఉంటాడు- "రావణ వధ ఆయ్యాకే వెళతాడని ఆమెకీ తెలుసు. ఒకవేళ భార్యావియోగాన్ని భరించలేక వెళ్లాడా? - అనుకుందామంటే, భార్యయైన తాను లంకలో ఉండిగదా! అందుకని రాక్షసస్త్రీలు అందరూ, దుఃఖిస్తూన్న తనని చూచి 'దుఃఖిస్తోంది సీత' అనుకునేందుకూ- అలాగే, అంజనేయునకు తాను సీతయే అని, లక్ష్మణం కుదిరేందుకూ- అలాగే, రాముడు దేవలోకం నుండి వచ్చినవాడని తెలియజేసేందుకూ అన్న మాటలు.

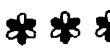
2. రాముడు అస్త్రసంన్యాసం చేసుకుంటాడు- 'అరణ్యకాండ' లో సీతయే స్వయంగా - ధనుర్పాణాని విడువమని రాముణ్ణి కోరింది. విడిచేస్తానని రాముడని ఉంటే, లంకలో ఉండబోయేతనని, పట్టించుకోడని గ్రహించుదామని కాని ఆయన విడువనన్నాడు- రావణవధ వలకూ, ఈ ఆయుధాలు ఉండతీరాని, సీతకి అర్థమయ్యేందుకు. అలాటి రాముడు-రెండు మాటలు మాట్లాడని రాముడు-ఆయుధాని విడుస్తాడా? విడువడని తెలుసు.

3. వంచనలో రామలక్ష్మణులు చంపింపబడ్డారా? - రావణ వర్తకై, తనశక్తిని మూర్ఖులనుండి ప్రాగు చేసికొన్న రామలక్ష్మణులిద్దరూ మరణించడం అసత్యం కదా!.

4. చస్తాను బలవంతంగా- 'అతిమానాదతి క్రోధాత్ స్పేహోర్వా యది వా భయాత్ -

ఉద్బద్ధీయాత్ప్రీ పుమాన్ వా గతిరేషా విధీయతే-
 పూయశోణిత సంపూర్ణే త్వందే తమపి మజ్జతి-
 వష్టిర్వర్ష సహస్రాణి నరకం ప్రతిపద్యతే-
 ఆశోచం నోదకం నాగ్నిం నాశ్రుపాతం చ కారయేత్ -

బలవన్మరణం(ఆత్మమాత్య) చేసిన వారికై 'మైలు'(అశోచం)పట్టరాదు. అగ్ని సంస్కారం చేయరాదు. వీళ్లు విడువరాదు- అని ఉండగా అలాటి వాళ్లు చస్తానని సీత అంటుందా? అయినా పల్కిడానిక్కారణాలు వైన (1లో) చెప్పినవే.

27వ సర్గము

‘త్రిజట’ అనే రాక్షసికి వచ్చిన నృస్సం-సక్తి సూచించిన చుట్టం

“ఇత్యుక్తా స్వీతయా మోరా రాక్షస్యః క్రోధమూర్ఖితా కాశ్చిజ్జగ్ము ప్రదాభ్యాతుం రావణవ్య తరస్వసా | (1)” నేను మరణిస్తానని సీత పల్కగానే, ఆ వార్తని రావణునికి తెల్పడానికి కొందఱు రాక్షసస్త్రీలు వెంటనే వెళ్లిపోయారు (1). రాక్షసస్త్రీలు బెదిరిస్తూంటే, వృద్ధరాక్షసి అయిన ‘త్రిజట’ నిద్ర నుండి మేల్కొని ‘ఒపే! సీతని కాదు. నన్ను తినండి. నాకు భయంకరమైన కల వచ్చింది’ అని చెప్పి, వారంతా చెప్పమని అడిగితే (2) ఇలా చెప్పసాగింది.

“శుక్లమాల్యాంబరధరో లక్ష్మణేషు సచోగతః |
 నృస్సే వాద్య మయా దృష్టా సీతా శుక్లాంబరావృతా | (20-21)”

ఏనుగు దంతపు పల్లకిని, వేయి హంసలు తెస్తూంటే, పూమాలిచా -వస్త్రాలూ దరించి, రామలక్ష్మణులు డాంట్లో లంకకి వచ్చారు. సీత, తెల్లని బట్టలని దరించి, శ్వేతపర్వతం మీదనుండి దిగుతూంటే, లంకనుండి రామలక్ష్మణులు, 4 దంతాల ఏనుగెక్కి, ఆమెను చేరారు. సీతకూడా ఆ ఏనుగు నెక్కి, రాముని తొడపై కూర్చుని, పైకి లేచి మార్య చంద్రుల్ని పట్టుకుంది. మళ్ళీవారంతా 8 ఎద్దులు కట్టిన రథంమీద ఇక్కడకొచ్చి, పుష్పకవిమానం ఎక్కి, ఉత్తరంగా వెళ్లిపోయారు.

రావణుడు ఎఱ్ఱగన్నెరు పూలదండ వేసికొని, ఎఱ్ఱ బట్టలతో, ఎఱ్ఱ చందనం ఒంటికి పూసికొని, నూనెతాగుతూ, గాడిదల రథంమీద దక్షిణానికి వెడుతూ, మధ్యలో తలక్రిందై, నేలనుపడి, మధ్యం మత్తుతో, మలవంకంలో పడ్డాడు. కుంభకర్ణుడు కూడ, ఇలాగే ఉండగా, నల్లని బట్టలు కట్టిన స్త్రీ, రావణుని మెడకి తాడు కట్టి దక్షిణానికి ఈడ్చుకుపోతోంది. రావణ పుత్రులంతా నూనె రాసుకొని ఉంటే, పైకి లేచిన రావణుడు చంద్రుని, ఇంద్రజిత్తు మొనరిస్తే, కుంభకర్ణుడు ఒంటెని ఎక్కి ఆ దక్షిణానికే వెళ్లారు.

వీరిషణుడు తెల్లని పూలూ - బట్టలూ - గండం - శంఖ దుండుబి వాద్యాలతో, దివ్యగజం ఎక్కి, ఎఱ్ఱని బట్టలున్న రాక్షస వాయిద్యాల మధ్య, ప్రకాశిస్తూ కవింపాడు. గోపురాలూ-ద్వారాలూ, పేనంతోలంక నముద్రంలతోకి జారిపోయింది. వానరు దొకడు అట్టవోనంగా లంకని తగులబెట్టాడు.

రాక్షసాంగనలారా! ఇప్పటివఱకూ హింసించినా, నమస్కరిస్తే ప్రసన్నురాలయ్యే ఈమెను ప్రార్థిద్దాం. మనకీ భయం, మనందఱకీ నాశనం-రాముని విజయం, విజయనదానికి వృష్టంగా చూడండి - ఈమె ఎడమ కన్ను - భుజం - తొడ అదరుతున్నది. అంతేకాదు, ఆ చెట్టు పై పింగల పక్షి, కొమ్మలలో దాగి, దుఃఖానికి సమయం కాదని, సీతని ఓదారుస్తూ, నంబోషంబో కూస్తోంది. అని చెప్పింది. (4)

విశేషాలు

(1) బెదిరించమన్నాడు గాని, రావణుడు సీతని చంపమనలేదు. ఒకవేళ ఆమెకు ఆమె మరణించదలచుకొన్నా ఆ విషయాన్ని చెప్పమన్నాడు. అందుకే భయంతో, రావణునికి చెప్పడానికి పరిగెత్తారు. ఇక, లోభావం మఱాకటి. లంకలో ఉన్న రాక్షసులకి, కొందఱకీ ఆశోక వన ధ్వంసంలో, కొందఱకీ లంకాదహనంలో, విధి చావు లిఖించాడు. కొద్దిసేపట్లో ఆశోకవనభంగం కాబోతోంది. ఆ ఘట్టంలో చావలసిన వారంతా, మద్య మాంస వినోదంలో ఉన్నారు. రావణుని కబురుద్వారా వారిని యుద్ధానికి సిద్ధంచేసి, రాబోయే కాలంలో పోదగిన వారిని, పైకి పంపడానికి, ఈ రాక్షస స్త్రీలు రావణుని దగ్గరకు వెళ్లారు.

(2) సీతని రక్షిస్తూ ఉండమని కావలాపెడితే, వృద్ధ రాక్షసి కలి గాంచడ మేమిటి? ఉద్యోగి నిద్రించవచ్చా? పోనీ అది వృద్ధురాలని అనుకొన్నా. ఈ స్త్రీలంతా, కలిగుటించి చెప్పమని అడిగారేమి? - నిశాచరీ లక్షణం ప్రకారం, మేల్కొని రక్షించే బాధ్యత త్రిజబుదే. అయినా వృద్ధాప్యంవల్ల 'స్వప్నం' వచ్చింది. తన కంటిముందు పుట్టిన పిల్లలంతా, తనముందే మరణింపబోతున్నారని తెలిసి- వద్దని వారించింది. వారంతా చెప్పమని అడగడం, వారిలో నిశ్చయంగా ఆధర్మం చేస్తున్నామనే నమ్మకానికి, 'తప్పక చస్తాము' అనే భయానికి, నిదర్శనం.

కలలు నిలా ఉంటాయి? విన్ని విధాలు? నమ్మకవచ్చా?

(3) శ్రీ మద్రామాయణంలో కలలు 3.

మొదటిది తాను మరణించబోతున్నాననే కలి, దశరథునికి రాగా, రాముణ్ణి యువరాజు చేయాలని భావించాడు. తాననుకున్న యువరాజుగా రాముడు కాలేడుగాని, వచ్చిన కలి ప్రకారం మరణం నిశ్చయమైంది.

రెండవది తన తండ్రి మరణించినట్లు భరతునికి వచ్చిన కల: పోనీ! రామునికి రాజ్యం వస్తుందని భావించి, దూతలు రాగానే అయోధ్యకి వెడితే తాననుకున్న రామరాజ్యం లేదుగాని, కల ప్రకారం తండ్రి మరణం నిశ్చయమైంది.

మూడవది త్రిజట కల. పై నుండి 'హనుమ' వింటున్నాడు. లక్ష్మణునిద్వారా ఆంజనేయుడు, రామకథని మొత్తం విన్నాడు కాబట్టి, ఆ రెండుకలలూ ఎలా నిజమయ్యాయో, అలాగే, ఈ కల కూడా నిజమౌతుందని గ్రహించి, కల ప్రకారమే చేయదలిచాడు. అలా చేయించడానికే భగవదాలోచనం 'త్రిజట'కి కల కల్పించింది. 'రక్షించేవాడు రాలేదు. శిక్షించేవారు ఉన్నారు'- ఇదీ, సీత స్థితి. శిక్షించే రాక్షస ప్రేరిక భయాన్ని, హనుమకి కార్యాలోచన విధానాన్ని కల్పించింది ఈ కల. కలలో కష్టం సీతకి తీరినట్లే. భగవంతుడు ఏదో ఒక రూపంలో సాక్షాత్కరిస్తాడంటారు.

ఇక్కడ స్వప్నమే భగవంతుడు:

కలలు నిజమౌతాయా? కలలు 3 తీరులు. చింతితాలూ, వ్యాధి జాలూ, యాద్యుచ్చికాలూ అని. రోజు రోజంతా, వేటిని గూర్చి ఆలోచిస్తామో, లేదా వేటి ప్రభావం మనమీద ఉన్నదో, నిద్రించబోయే ముందు, దేన్నిగూర్చి ఆలోచించామో, అదే కలగా వస్తే అది చింతితం. ఇది ఫలించదు. అందుకే, రాత్రిపుట వాములూ, దొంగలూ గూర్చి మాటాడుకోరాదని పెద్దలు మందలిస్తారు. ఉబుసుపోకకి కూడా, ఆ మాటని ఎత్తనీయరు. ఒకరెత్తితే, ఆ రాత్రంతా ఆవే మాటలు వస్తాయనీ- అవే కలలుగా వస్తాయనీను.

ఇక, శరీరంలో ప్రవేశించిన వ్యాధి వలన (పిత్తదోషం) కలలు వస్తాయి. రోజూ కల చెప్పే అలవాటున్న వారుంటారు. అవీ, వ్యాధిజాలు-అంటే. ఇవీ ఫలించవు.

ఇకదేన్ని గూర్చి ధ్యానించలేదో దాన్నిగూర్చి కల రావాలి. మఱుద్దామన్నా మఱిచి పోలేనంతగా ఉండాలి కల. బృహదారణ్యకోపనిషత్తు (4-3-9) 'తస్య వా ఏతస్య పురుషస్య ద్వే ఏవ స్థానే భవతః- ఇదం చ పరలోక స్థానం చ సంధ్యం తృతీయం స్వప్నస్థానమ్' అని అంటుంది.

ఇహలోకం పరలోకం, అనే రెండే, జీవాత్మకి స్థానాలైతే, రెండు గడులమధ్య నిలిచిన వానికి రెండు గడులూ కన్నడినట్లు. ఈ ఇహ-పర లోకాల సందిలో స్వప్న స్థానంలో నిలిచి, ఈలోకపు విషయాలనీ, జరుగబోయే వాటినీ, కల వచ్చినవాడు గ్రహించ గలుగుతున్నాడు - అని దీని భావం. వ్యక్తిలోని స్వయంజ్యోతి రెండు లోకాల

నడుమ నిల్చి కళ్లకు కన్పింపజేస్తుంది. కాబట్టి, మనం ఆలోచిస్తూన్నదీ, ఎన్నడూ ఆలోచింపనిదీ, కలిసి వచ్చే కల నిజమైన కల. దాన్ని 'యాద్యచ్చిక్రం' అంటారు.

'స్వప్నస్తు ప్రథమే యామే సంవత్సర విహాకనః - ద్వితీయే చాష్టభి ర్మాసైః త్రితి ర్మాసైః స్త్రియామికే . . . , . . . , . అరుణోదయ వేళాయాం సద్య ఏవ ఫలం లభేత్' అని స్వప్న శాస్త్రం చెప్పింది. రాత్రి ప్రతి 3 గంటలనీ, జాము అంటారు. 6-9, 9-12, 12-3, 3-6 ఇవి 4 జాములు. మొదటి జాము కల సంవత్సరంలో, రెండవది 8 నెలల్లో మూడవది 3 నెలల్లో, 4వ జాము కల నెలలో, తెలవారుజాము కల అదే రోజునే ఫలితాన్నిస్తుంది. అయితే ఆ కల, పైన చెప్పినట్టు యాద్యచ్చిక్రమే కావాలి. కల వచ్చినంత మాత్రాన చాలదు. దానికే సంబంధించిన చిహ్నాలు కన్పిస్తున్నాయా? అని చూచి, ఫలాన్ని నిర్ణయించాలి.

వెంటనే 'త్రిజట' సీతని చూచి, చూపించింది రాక్షస స్త్రీలకే. ముందుగా, కన్ను-ఆ మీదలు, భుజం-ఆ ఏమ్మట ఎడమ తొడ, అదరడం స్పష్టంగా చూచారు. త్రిజటలో పాలు అందటికే నమ్మకం కుదిరింది.

'అదరడం' అంటే 'రోజు రోజంతా వణకడం, అని అర్థం కాదు. 'పొద్దుట్టించి కన్ను అదురుతోంది' అంటారు. అది వైదుర్ణ్యే చూడల్సిన వ్యాధి తప్ప ఫలితాన్నిచ్చే సూచనకాదు. "మీనాహతం పర్మమివాదితామ్రమ్ (29-2)" నీళ్లలో ప్రయాణించే చేప, నీళ్ల అడుగున ఉన్న పద్మపు తూటి మొదలుని తాకితే, ఎలా ఒకసారి 'తక్'మని పర్మం కదుల్తుందో, అలా ఒక్కసారి, తనకే తెలియకుండా కదిలితే అది 'అదరడం'.

ఈ కల ఫలిస్తుందని, సీత శరీర భాగాల అదరడం ద్వారా ఋజువైతే, వెట్టుమీది పింగల పక్షి కూడా, దాన్ని ద్రువీకరించింది. కలని నిజమని నిరూపించిన సీత, మహావిష్ణువు భార్య. పక్షి, మహావిష్ణువు వాహనమైన గరుడుని సంతానం. ఈ కలని వింటున్న వాడు రామదూత.

(4) పక్షి గుబురులో ఉండి కూయడం, అంటే దాని స్వగృహంలో ఉండి మాట్లాడుతూన్నట్టన్నమాట. పైగా, ఆ పక్షి, సీతని ఓదారుస్తూ అరుస్తోంది. భర్త వస్తూంటే 'అలంకరించుకో' అన్నట్లు, ఓసారి ఇటు తిరిగి, 'చెప్పాను సీతకే' అన్నట్లు ఓసారి అటు తిరిగి, రా! రా! అని ఆంజనేయుని చూస్తూ ఓ సారీ ఆరించింది.

స్వార్థబుద్ధి లేనిది పక్షి. ఏ రోజూ తిండిపెట్టినా, ఒకరోజు మానితే నిందించదు. ఈ యింట, ఆహారదానం చేసే దాత ఉన్నాడని తోటి పది పక్షులకే చెప్పింది పక్షి. వర్షం

వచ్చే సూచన తెలుపగల నెమిలీ, ఎండ రాక చెప్పే కృష్ణకోకిలా, పక్షులే. శ్రీ మద్రామామాయణకథ పుట్టింది, ఆడు క్రాంచుష్టి శోకం వలననే కదా!

శకున శాస్త్రమని ఉంది. శకునం అంటే పక్షి. పక్షి గమనాన్ని, అటపురిని బట్టి చెప్పే శుభాశుభాలు అని అర్థం. ఆకాశంలో పక్షులు అటుస్తూ అప్రదక్షిణంగా తిరిగితే అశుభం, అలాగే గ్రహాదేగా ఇంటిమీద వాలినా కూడా. అటువంటి సందర్భాలలో భగవద్దర్శనం చేయాలి. "అశుభ సూచన కల్గుతోంది- వార్తని తట్టుకోగల మనశ్శాంతి వీయమని ప్రార్థిస్తూ". లేదా, శుభ సూచన కల్గుతోంది. నా మీద నీ అనుగ్రహాన్ని ఇలాగే ఉంచమని మ్రొక్కుతూ.

ఇలా కల రాగానే, త్రిజల-ఇతర స్త్రీలూ అమ్మవారిని చూచారు. భగవతీ దర్శనమైంది వారికి. (అంగవైకల్యం ఉన్న వారికి) సీతమ్మ 'పక్షి'ని చూచింది. గరుడుని సంతానాన్ని. ఒకే కల రాక్షస స్త్రీలకి అశుభాన్ని, సీతకి శుభాన్ని కల్పించింది. 'పక్షి' చ శానియం; ప్రహృష్ట-పునః పునశ్చోత్తమ సాంత్యవాదీ సుస్వాగతం వాచ ముదీర యాను- పునఃపునశ్చోదయతీవ హృష్టా' (52) అనేది శ్లోకం.

ఇంతకీ, 'త్రిజల' పూర్వం ఆలోచించిన విషయమేగా, కలగా వచ్చింది. చింతిత కల కదా! ఫలితం ఎలా ఇస్తుంది? - అంటే, తామాహించిన రావణ నాశనం వలకూ చింతితమై నా, ఎన్నడూ చూడని ఉటాంపని, వానరుడొస్తాడనీ, లంకని తగులబెడతాడనీ, గోపురాలు కూరిగొడతాడనీ చెప్పడంవల్ల యాదృచ్ఛికం.

లంకని ఒక వానరుడు తగులబెడతాడని త్రిజల చెప్పిన కల ద్వారా చిన్న ఆంజనేయునికి, 'లంకా దహనం చేస్తే బాగుంటుంది' అనే ఆలోచన ఇప్పుడే తట్టింది. ఒక్కొక్కసారి కల కర్తవ్యాన్ని కూడా ఉపదేశిస్తుంది అనడానికి ఇదే సాక్ష్యం. అయితే ఇలా ఉపదేశమువేది కల ద్వారా లభించడమనేది 'యాదృచ్ఛికం' అనే కల ద్వారానే సాధ్యం కారణం యాదృచ్ఛికం జాతికి చెందిన కల భగవదనుగ్రహం ఉన్నప్పుడే వస్తుంది కనుక.

కోతి, కొమ్మలని విలుగ గొడుతుంది గాని తగులబెట్టడం, కూర్చడం విన్నామా? చూచామా? - అందుకని కల ఫలించి తీరుతుంది.

వేదంలోని భాగాలన్నింటినీ తన వశం చేసికొన్న గురువు, పరమాత్మ స్వరూపాన్ని సరిగా మననం చేయని శిష్యుడికి, పదేపదే చెప్పూ, జ్ఞానకర్మ మార్గాలద్వారా పరమాత్మ దర్శనం కల్గుతుందని దైర్యం చెప్పడం ఈ శ్లోకంలోని మఱ్ఱ అంతర్థం. ఇంకా చెప్పేముంది. అస్స.

28వ సర్గము

మఱికొన్ని శుభ మాటలు

'త్రిజట' కల కేవలం రాక్షస స్త్రీలే వినగా, అప్పటివఱకూ తనని బెదిరిస్తూన్న వారి మాటలని తలచుకొని సీత, ఒంటరిగా విడిచిపెట్టబడిన బాలికలా విలపించసాగింది. ఓ రామలక్ష్మణులారా! "రావణుడు ఏ ప్రయత్నం చేసినా, నా హృదయం మాటడు. ఇంక 2 మాసాలే గడువు. సముద్రంలో మునుగబోతూన్న ఓడలా ఉన్న నన్ను రక్షింపరా! మృత్యువే, అనాడు నన్ను మృగరూపంలో వచ్చి మోహపెట్టి ఉంటుంది. రాముణ్ణి, ఆ మీదట లక్ష్మణుణ్ణి పంపించేసాను. నేను ఎలా ఉన్నానో, ఏమని విలపిస్తున్నానో నీకు తెలియదు కదా రామచంద్రా!

ఈ స్థితిలో ఇలా ఏడవడం వలన, నా పాతివ్రత్యం అంతా కృతఘ్నునికి చేసిన ఉపకారంలా నిద్రప్రయోజనమేనా? 2 నెలలే గడువైన వనవాసాన్ని ముగించి, మీ అన్నదమ్ములిద్దరూ ఆయోధ్యకు వెళ్లి ఆనందంగా స్త్రీలలో ఉంటారు. (1) మీమీద అనురాగం నా నాశనానికి కారణమైంది. విషంగానీ, ఆయుధంగానీ నా ప్రాణాన్ని తీసికోవడానికి కావాలి. దాత ఎవరూ ఇక్కడ లేరే! అని పరమదీనంగా దుఃఖిస్తూ, నోరు ఎండిపోగా, శరీరం పణకుతూండగా పూలు పూచిన ఇరుగుడు చెట్టు దగ్గరకు పోయింది. శోకంతో తపించిపోతూ, చెట్టు మొదట్లో నిలబడి, రాముణ్ణి ఇక చూడలేననే భయంలో, నిరాశలో, తన జడని ఆ చెట్టుకొమ్మకి వేసికొని, ఉరిపోసికోవాలని కొమ్మ వట్టుకొంది.

"తస్యాస్తు రామం ప్రవిచితయంత్యా- రామానుజం వ్యం చ కురం శుభాంగాఢా (19)". ఒక్కమాటు రాముణ్ణి, లక్ష్మణుణ్ణి, తన వంశాన్ని, పూర్వపు గొప్పదనాన్ని ఆలోచించసాగింది. అంతలో అనేక శుభ శకునాలలో ఆమెకు చెప్పలేని దైర్యం కలిగింది.

విశేషాంశలు

(1) హస్తాశ్రయ భవిష్యంతి రామస్య పరమా "స్త్రీయః"- "స్త్రీ" శృమవ్యే- భుజైః పరమ "నారీణామ్"- అనే చోటుల్లో ఉన్న 'స్త్రీ' అనే పదం వలన రామునికి అనేక భార్యలున్నట్లు, రాముడంటే గిట్టనివారు చెప్తారు. 'యజ్ఞేయజ్ఞేచ పత్య్వర్ణం కాంచనీ జానకీ'- ప్రతి యజ్ఞమూ, ఐంగారు సీతా ప్రతిమని ఉంచి, రాముడు నిర్వర్తించాడు. కారణం ఏకవర్ణి ప్రతుడు కాబట్టి. రాజులకి-పరిచారికలు- అనే దాసి జనం ఉంటారు. వాళ్లని 'స్త్రీలు' అనే మాటచేత గ్రహించాలి.

29వ సర్గము

కర్ణానికి విత్తనం మొలకెత్తింది

సంపద కలిగినవాణ్ణి, సేవకులు-మేమంటే మేమని ఎలా చుట్టుముడతాలో, అలా సీతమ్మని శుభశకునాలన్నీ చుట్టుముట్టాయి. ఎట్టిని కనుకొలకులూ, చక్కని వంపు కనుటోప్పలూ, తెల్లని కనుగ్రుడ్లూ, నల్లటి కనుపాపలూ కల ఆమె కళ్లలో, ఎడమ కన్ను, చేప దెబ్బతిన్న తామరపువ్వులా, అలా ఒక్కమాటు అప్రయత్నంగా అదిరింది. రాముని చేతి స్పర్శ ముఖం ఎఱిగిన ఆమె ఎడమభుజమూ, అలాగే ఆమె ఎడమ తొడ అదిరాయి. ఆమె కట్టిన ఐంగారు రంగుచీర, పన్నగా జాఱింది కూడ.

ఎండకీ, గాలికీ పూర్తిగా ఎండిపోయిన విత్తనం, వర్షపు చినుకులకీ తిరిగి మొలకెత్తినట్లు. ఈ శుభనూచనలు, ఆమెకు దైర్యాన్ని కల్గించాయి. ఆపుడామె ముఖం, రాహువు ముఖం నుండి ఇవతలకు వచ్చిన చంద్రబింబంలా ప్రకాశించింది. ఎట్టినైన దొండపండువంటి పెదవీ, చక్కగా కప్పించే పలువరుసా, ప్రసన్నత నిచ్చే కళ్ళూ కలిగి, ఆమె ముఖం, శుక్ల పక్ష చంద్రునిలా కన్పించింది.

విశేషంకాదు

అమ్మవారి శరీర అవయవాలని ఎందుకీలా వర్ణించాలి? అనిస్తుంది. అంగవైకల్య మనేది, పూర్వజన్మలో తెలియకచేసిన హాహానికీ, ఈజన్మలో దుఃఖానికీ కారణం. అయితే దుఃఖపడుతూన్న సీతమ్మకి ఏ అంగవైకల్యమూ లేదని చెప్పడం కోసం ఈ వర్ణనం.

మాతిలో వడ్డ పూతుని రక్షించడానికీ, తల్లి కూడా దూకేసట్లు, రావణుని చెఱలో ఎండలున్నారో, వారివందఱివీ రక్షించడానికీ, తానే లంకకీ వెళ్లి రక్షిస్తోంది. వారికోసం దుఃఖిస్తోందిగాని, ఆమె దుఃఖానికీ మఱివీ కారణం లేదని వర్ణనవలస తెలియాలి. పైగా సీతమ్మ, హనుమకు ఎలా కన్పించిందంటే, ఈ విధంగానని, హనుమ దృష్టిలో సీతని చూపించేందుకూ, ఈ వర్ణన.

2. రాత్రికీ పతి చంద్రుడు. రాత్రి, చంద్రునిలో ప్రకాశించినట్లు సీతమ్మ ఉంది. అంటే, సీతకూడా పతిలో కలియబోతోందని సూచన.

30వ వర్గము

నిలా వల్కరించాలి?... రామకథ ఉందిగా!

చెట్టు క్రింద, ప్రాణాలు వీడడానికి సిద్ధంగా ఉన్న సీతమ్మని చూచి హనుమ, ఇలా ఆలోచించసాగాడు (1)

“అసంఖ్యాకంగా వానరులు వెళ్లి, వెదుకడంచిన సీతమ్మ కన్పించింది. ఎత్తుకువచ్చిన రావణుని గొప్పదనాన్ని చూచాను. సీతకీ, రామునిపల్ల ఉన్న అనురాగాన్ని మఱిత సృష్టంగా చూచాను. ఇలాటి ఈమెను ఓదార్చి తీరాలి. లేకపోతే తనని ఓదార్చే వారెవరూ లేరని, ప్రాణత్యాగం చేయవచ్చు. అప్పుడు ఈ మొత్తం, వ్యర్థమౌతుంది. ఓదార్చకుండా, వెంటనే వెళ్లిపోతే, సీతమ్మ ఏం నాతో చెప్పమంది?” అని రాముడడిగితే - “ఏమీ మాట్లాడిరాలేదు” అననా? అప్పుడు రాముడు నన్ను దహింపడా? -

“యదీ వాచం ప్రదాస్యామి ద్విజాతి రిప సంస్కృతామ్-
రావణమ్మన్యమావా మాం సీతా బీతా భవిష్యతి | (18).

అవశ్యమేవ వక్తవ్యం మానుషం కార్యమర్థవత్ | (19/2)
ఏషదోషో మహాన్ హి స్యాస్మయ సీతాది భాషణే

ప్రాణ త్యాగశ్చ వైదేహ్య భవేదనది భాషణే (36)” -

పెద్ద శరీరం కలవాణ్ణి. వానరుణ్ణి. మనుష్యుడు మాట్లాడేటట్లు (ఇతర జీవులు లాకాక) మాట్లాడలేనే, ఆమె భయపడదు. బ్రాహ్మణునిలా సంస్కృతంలో వల్కరిస్తే నిశ్చయంగా ‘రావణుడే’ అని సంశయిస్తుంది. ఆ సంశయంతో అరిస్తే, రాక్షసులంతా చుట్టుముట్టి, నన్ను గమనించి పట్టుకోని బంధిస్తే, రామకార్యం చెడుతుంది.

అసలు మాట్లాడకుండా పోతే సీతమ్మ ప్రాణాలు విడుస్తుంది.

సీతకోపం వచ్చిన ఈ ప్రయాణమూ, వెదకిన ఈ రాశ్రీ, వ్యర్థం కాకుండా, నేను మాట్లాడి వెడతాను. నా వలన కానిదే, మఱియొకరు, ఇంతగా రాలేరు. ఒకవేళ ఏళ్లలో యుద్ధం జరిగితే, నేను గెలుస్తాను కాని, అవతలి ఒడ్డుకి వెంటనే పోలేను. గెలుస్తామో? లేమో? అనే విధంగానే యుద్ధం గుఱించి, పెద్దలు ఆలోచించమన్నారు. సరైన అవగాహనలేని దూత కేతిలో, పని ఏదైనా పొడైపోతుంది. ఏం మాట్లాడితే ఆమె వింటుంది? అని ఆలోచించి ‘సీతా మనస్సు ఎప్పుడూ రామమయం కాబట్టి’ నన్ను

సమ్మించుకోవడానికి, నామాలలు ఆమె వినడానికి, రామునికి తిరిగి జరిగింది చెప్పడానికి, నేను నమ్మిన రామకథని, నమ్మేటట్టుగా ఆమెకు చెప్పి, నమ్మిస్తాను" అని ఆలోచించి- చెట్టుకొమ్మ మధ్యకి వచ్చి - సీత వంక చూస్తూ, ప్రారంభించాడు రామకథని (2). అది కూడా సీతకే తెలిసే భావలో (3).

విశేషాలు

(1) సీత ఉరివేసికోదలంచి ఉందని తెలిసి, అంజనేయుడలోచించుసాగాడట. ఎవరైనా ఉరి వేసి కోదరిస్తే, ఆ స్రయత్నాన్ని ఆసాల్సిన తాను, ఆలోచించటమేమిటి? అనిస్తుంది. దీనికి రెండు కారణాలు.

(i) తదాగతాం తాం వ్యథితా మనిందితాం- వ్యపేతహర్షాం పరిదీనమానసాం- కుభాం నిమిత్తాని కుభాని దేజిరే- నరం శ్రియా జన్మమి హాస జీవిషు (29/1) అనే క్రిందటి సర్గ శ్లోకం ప్రమాణం. ఆమె 'తదాగత' అంటే ఎలా ఉండాలి (నాలకంలో) ఉండాలి, అలా ఉన్నది. పైగా వాల్మీకి హృదయంలోనూ ఎలా ఉండాలి అలాగే ఉంది. హనుమ కూడా ఆమెను ఏ స్థితిలో చూడాలని, కైకుంఠంలో నిర్ణయించబడిందో, అలా ఉంది. అంటే నాలకం సవ్యంగా జరుగుతోందని భావం. అలాంటి ఆమెకు, కుభసూచనలు కన్పించసాగాయి. దుష్కారితల స్థితిలో, అనవాయ పరిస్థితిలో మరణాలోచన కల్గవచ్చు. అంతలో రక్షించబడే సూచన కల్గితే, ఆ ఆలోచన రాదు. సీతమ్మకూడ అంతే. కుభసూచనలు కలిగితే, ఆత్మహత్య వేచోవాలనే ఆలోచనపై పట్టురంకంటే, కుభమిత్తానికి పరిమెలా కన్పిస్తుంది? అనే ఆలోచనలో పడింది. ఆ విషయం ఆమె ముఖంలో గోచరించబట్టే, హనుమ-సీతమ్మకి ప్రాణత్యాగపు ఆలోచన లేదని గమనించి, ఆలోచించ సాగాడు. లేకుంటే, తప్పులప్పు అనేవాడే.

(ii) అదీకాక, రాముడు, ఈమెవి అరణ్యంకి రావద్దన్నప్పుడు సీత పల్కుతూ "అహంవిష్యామి.... అవి ప్రారంభించి-తదా నియుక్తం మరణాయ విశ్రితామ్ - నయన్య మాం సాధు కురుష్య యాచూమ్" అన్నది. 'నేను మూలకి వెడతాను. మృగాలలో (మారీచుడు), వానరుం (అంగదాడులు) లోటి నిండి యున్న నవం (అశోకం)లో, మా నాన్న యింట్లో ఉన్నంత దైర్యంగా, ఉంటాను. విప్పేర్యావిస్తూ, ర్యావిస్తూ, మరణించడో యేంపటి కష్టాన్ని ఎదుర్కొన్న రేక, వాళ్ళై పాల్పడుతూన్నప్పుడు నన్ను తీపితెట్టే" అంది. సీతమ్మ, మరణానికి పాల్పడటో తూండగా, హనుమ రావడంలో ఔచిత్యమిది. హనుమ రాకకూ, సీత ఆహ్వానానికి సందానకర్త 'ఉరి'. ఆమె ఉరివేసి

కొనదని జగన్నాటకం ప్రకారం స్పష్టంగా తెలిసిన కారణం వలననే హనుమ రక్షించ దానికై కనీసం తొందరకూడ పడలేదు. దేవయాని నూతిలో ఉన్నప్పుడు, యయాతి వెంటనే రక్షింపక తెలుగు భారతంలో ఆమెని ప్రశ్నలు వేయడం ఉంది. నన్నయ మహాకవి దీన్ని గమనించే వ్రాసి ఉంటాడు.

2. సీత, 'ఉరి' వేసికొనేంత కష్టంలో ఉంది. ఆ కష్టానికి ఔషధం రామకథ. ఎంతోకాలంగా వెదికినా, కన్నడని ఆమె కన్పించినా, ఎలా మాట్లాడాలో తెలియని దశ హనుమది. దానికి ఔషధం రామకథ. రామ భక్తుడు హనుమ, శ్రీరామ తల్త్యాన్ని ముమ్మూర్తులా ఎఱుగున్న సీతమ్మకీ, 'రామకథ'ని వినించడం అతని అదృష్టానికే అదృష్టం. రాముణ్ణి స్మరించి దూరంగా ఉండే రామభార్యకీ, దగ్గఱ కాగలిగాడు హనుమ. రాముణ్ణి అనుమానించి (మారీచుడు రాముని కంఠద్వనితో అటచినప్పుడు రాముడు మరణించి ఉంటాడేమోనని - తనని లక్ష్యణుడు పరిణయమాడాలని భవిస్తున్నాడేమోనని అనుమానించి - ఈ రెండూ విజానికి విజం కావు. నా ఆరణ్యకాండ వ్యాఖ్యాలో వివరించాను.) దగ్గఱగా ఉండే లక్ష్యణస్వామికి, దూరం కాగల్గింది సీత. ఇద్దఱిని కలిపేది రామకథ. ఇద్దఱిని విడదీసేది రామనింద. మరణించ బోయే సీతా దేహానికి ప్రాణం పోసినది రామకథ.

జటాయువు కూడా రామ రామ అంటూన్నంతసేపూ ప్రాణాలని ధరించే ఉన్నాడు. రాముడు వచ్చాక ఆయనతో విషయాన్ని వివరించాక ఇక రామ రామా అని అనవలసిన అవసరం అతడికి లేకపోయింది. కాబట్టి రామనామం రామ సమాగమాన్నీ, రామనామాన్ని పలుకక పోవడం ప్రాణత్యాగాన్నీ కల్పించింది. భగవంతుని కంటే భగవన్నామం గొప్పది.

3. సంస్కృతంలో మాట్లాడితే. రావణుడే వచ్చి ఉంటాడని ఆమె పల్కరించడు. నమ్మదు. ప్రాకృతంలో మాట్లాడితే కోతికి ఈ భాష ఎలా వచ్చు ననుకుంటుంది ? లంకా భాషలో మాట్లాడితే, రాక్షస స్త్రీలకి అర్థమౌతుంది-సీతకి తెలియనూ తెలియదు. కాబట్టి సీత పుట్టింటి దైన కోసల భాషలో మాట్లాడాలని భావించాడు. అది సీతమ్మకే తెలుసు. మిగిలిన ఎవరికీ తెలీదు. కోతి కిక్కిచలాడుతున్నట్లు రాక్షసులకి అన్పిస్తుంది. పట్టించుకోరు. అనుమానం వస్తే, అడిగితే, అంతకు మించిన అదృష్టంలేదు. అందుకేగా ఈ ప్రయత్నమంతా!

31వ సర్గము

రామకథను విన్పించి, కన్పించిన హనుమ.

“రాజా దశరథ” నామ రథకుంజరవాజిమాన్ - పుణ్యశీలో మహాకీర్తి రృజు రాసి
 న్మహోయశాః (1) ..... ఆ శ్రావం రామవన్యాహం సేయ మాసాదితా మయా (161)

చతురంగ బలాలు కలవాడూ, పుణ్యశీలుడూ, గుణశ్రేష్ఠుడూ, కీర్తి మంతుడూ
 దశరథుడనే రాజు ఉన్నాడు. అతని జ్యేష్ఠ పుత్రుడు రాముడు. చంద్రముఖుడూ, మంచి
 విలుకాడూ, తండ్రికి ప్రీతి పాత్రుడూ, తన క్షత్రియ ధర్మంతో అందఱినీ కాపాడి,
 శత్రువులని భయపెట్టేవాడూను. తండ్రి మాటని గిరహించుచి భార్య సోదరులతో
 వనవాసానికి వెళ్లాడు (1). అనేక రాక్షసులని సంహరించాడు. ఖరదూషణులనే వాళ్లు
 జనస్థానం (రాక్షసులకు రాజధాని వంటిది - అంతటి ప్రధాన స్థలం)లో ఉంటే, అక్కడే
 వాళ్లని రాముడు చంపగా, మాయా మృగ రూపంతో రావణుడు మోసపుచ్చి, సీతని
 అపహరించుకొనిపోయాడు. రాముడు సీతని వెదుకుతూ, సుగ్రీవుడనే వానరునితో
 స్నేహం చేసి, వారిని చంపి, సుగ్రీవుణ్ణి రాజు చేసాడు. ఆయన ఆజ్ఞపై, వేలకువెలు
 వానరులు అన్ని దిక్కులూ సీతని వెదకడానికి వెడితే, సంపాతి అనే పక్షిచెప్పగా నేను 100
 యోజనాల సముద్రం దాటి వచ్చాను. ఎలాటి దేహచ్ఛాయలో, సీత ఎలా ఉంటుందని
 రాముడన్నాడో, అమెనే ఇక్కడ చూస్తున్నాను” అని విరహించాడు. (2)

విశ్వాసం కలిగేలా - జరిగిన, జరుగబోయే - కథని చెప్పిన హనుమ కంఠధ్వని
 వచ్చే దిక్కుకై తలయెత్తి, భయంతో వక్షస్సు కొమ్మలన్నీ చూచింది. ప్రక్కకి, క్రిందికి,
 వెకి అలా చూస్తుంటే, (3) సుగ్రీవ మంత్రి, ఉదయ సూర్యునిలా ఉన్నవాడూ,
 వాయుపుత్రుడూ, ఇంత వలకూ రామకథని విన్పించినవాడూ, ఆయన హనుమ
 కన్పించాడు.

విశేషాంశాలు

(1) రామకథని, రాముడూ, లక్ష్మణుడూ, సీత, ఆంజనేయుడూ - ఇలా
 అందఱూ - విరాధుడూ, అగస్త్యుడూ, అననూయా, సుగ్రీవుడూ, సీతమ్మల వద్ద
 చెప్పారు. కైకా వరాని విషయం వంటి పుట్టాలలో నింద, లోపల ధ్వనించేలా.

సీతారక్తుణులు చెప్పే, హనుమ, కైక మాటనే విడిచి తండ్రి ఆజ్ఞపై వచ్చాడు రాముడని అంటాడు.

(2) ఎదుటివారిని మాట్లాడించడానికి, వారిని మనవైపు త్రిప్పుకోడానికి, ఇంతకు మించిన ఉపాయం లేదు. ప్రత్యక్షంగా సీతలో మాట్లాడకపోయినా, మాట్లాడినంత పలితం సాధించిన హనుమ 'బుద్ధి'మంతుడు. 'మృత సంజీవనం రామచరితమ్' అంటారు. చనిపోయేవారిని బ్రతికించేది రామమంత్రమట. ఆ విషయం సీతమ్మ మీదనే నిరూపణకాగా, వేటే పరీక్షించాలా ?

“రక్షితా స్వస్యధర్మస్య-స్వజనస్య చ రక్షితా రక్షితా జీవలోక్సు ధర్మస్య చ చరంతః(7)” - ‘ధర్మోరక్షతి రక్షితో’ అని ఆరోక్ష్యే. తాను ధర్మాన్ని రక్షిస్తే, ధర్మం తనని రక్షిస్తుంది. రాముడు, ముందు తన ధర్మాన్ని తాను రక్షించుకొంటాడు. దానిలో అతని స్వజనాన్ని ఆకర్షించుకోగలడు. రక్షించుకోగలడు. ఇలా తానూ, స్వజనమూ రక్షింపబడతే, లోక ప్రజలని రక్షించడం ఏ విధంగానూ కష్టంకాదు గదా ! ఆ విధంగా సర్వ విధాలుగా ధర్మాన్ని రక్షిస్తాడు రాముడు. అందుకే, ఆయన రూపంకట్టిన ధర్మం, ధర్మ-మూర్తి అంటే యిదే.

(2) సా తిర్య గూర్వం చ తథావ్యథస్తా నిర్విక్షమాణా తమచింత్యబుద్ధిం - దదర్శ పింగాధిపతే రమాత్యం - వాలాత్మజం సూర్య మివో దయన్తమ్(19). పైనుండి ధ్వని వినబడుతూంటే క్రిందకి, ప్రక్కలకి సీత ఎందుకు చూడాలి ?

(1) పైకి చూచి, ఆనందంలో లొందరకలదై చూపు త్రిప్పి, క్రిందికి చూచి - ఇంకా ఆనందంలో అలా చూపు త్రిప్పేస్తోంది తప్ప, చూడలేకపోయింది.

(2) రామునిచేత పంపబడే వ్యక్తి ఎక్కడినుండైనా రాగల శక్తికల వాడౌతాడు. అందుకని అన్ని దిక్కుల పరిశీలనా చేస్తోంది. ఇక లంకలోకి రావడం, లోబలో ప్రవేశించడం వలన ఉపించే వీలులేని తెలివికలవాడు హనుమ (అచింత్యబుద్ధిమ్) కంఠస్వరంలోని మార్పువలన వానరుడనీ, రాజు, తానుగా దూత కృత్యానికిరాడు కాబట్టి, వానర మంత్రి (పింగాధిపతే రమాత్యమ్) అనీ - రామునికి, అతని ద్వారా తనకూ ప్రాణాన్ని ధరింపచేస్తున్నాడు కాబట్టి సర్వ జీవులకూ ప్రాణం నిలిపే వాయు పుత్రుడనీ (వాలాత్మజమ్) - ఉదయ సూర్యుని ముందు అనూరు నిలా, రాముడు రాబోతున్నాడని చెప్పేవాడనీ, గ్రహించింది ఆమె.

32వ సర్గము

దేవతలారా ! వత్సానత్యాలు చెప్పండి!!

‘అహోబీమ మిదం రూపం వానరస్య దురాసదమ్ |
దుర్నిరీక్ష్యమితి జ్ఞాత్వా పునరేవ ముమోహ సా (3-4)’

కొమ్మల మద్యన దాగిన మారుతిని సీత చూచింది.

తెల్లని వస్త్రం కట్టాడు.

బంగారపు కన్నులలో క్రిందికి చూస్తున్నాడు.

ప్రియాన్ని పట్టుకుంటున్నాడు.

చూడ్డానికి వీలులేని తేజస్సుతో, వానరానికి ఉండని రూపంతో కన్పిస్తున్నాడు.

సీత బహువిధాలుగా తన వారిని పేరుపేరున తలచి రోదించింది. మళ్ళీ ఒకమాటలు దైర్యం తెచ్చుకోవాలని చూచి, మూర్ఛపోయింది.

కొంత సేపటికి తేరుకొని “కలలో కోతికన్పించడం దోషం.

అయ్యో! ఏ దోషం రాజోలోందో? ససాదరుడు రాముడూ, మా తండ్రి క్షేమంగా ఉండురు గాక! అయినా - నిద్రపోని నాకు కలరావడ మేమిటి?

రామధ్యానాన్నే నిరంతరం చేస్తూ, ఆ ఆలోచనలోనే ఉండడం వలన ఈ రామకథా, ఈ రూపమూ కన్పించి ఉంటుంది - అయినా, మనసులో ఆలోచిస్తే, భావన ఉండాలి గాని, రూపం కన్పిస్తుందా?

పైన రూపం కన్పిస్తోందిగా! చెప్పేది నిజమైన కథే కదా!” అని ఇలా పరిపరి విధాలుగా ఆలోచించి

“ఓ! ఇంద్ర - బ్రహ్మ - అగ్ని దేవతలారా! నమస్కారములు.

ఈ వానరుడు ఏమేం చెప్పున్నాడో అదంతా సత్యమగుగాక!” అని దుఃఖిస్తూ ప్రార్థించింది.

33వ సర్గము

అమ్మా! నీ కథ చెప్పవూ ? - నా కథయిది...

హనుమ చెట్టుదిగి, సీతమ్మకు శిరసా నమస్కరించాడు. “ఓ దోషం లేనిదానా! దేవ, రాక్షస, నాగ, గంధర్వ, యక్ష కీన్నరులలో ఏ జాతి దానివి? తామర పూరేకుల నుండి నీళ్లు వడేటట్లు కన్నీరు ఎందుకొస్తోంది? చంద్రుని విడిచిన రోహిణివా? వశిష్ఠునికి కోపం తెప్పించి, ఈ లోకానికి వచ్చిన అరుంధతివా? నీ భర్త-పుత్రుడు-తండ్రి-సహోదరులు ఎవరు? ఎవరైనా పరలోకానికి పోతే దుఃఖిస్తున్నావా? శోకమూ - నిట్టూర్పులూ విడవడమూ- నేలని ఆని నిలవడమూ- రాజ రక్షణాలండడమూ వలన దేవతా స్త్రీవి కావులా ఉంది. కాని శరీరావయవాల సాముద్రిక శాస్త్రం బట్టి, రాజక్యవే. జనస్థానం నుండి రావణుడు బంపంతుంగా ఎత్తుకొని వచ్చిన సీతవేమో? ఆసుకుంటున్నాను. నీ దీనత్వం - రూపం - తపనూ అన్నీ చూస్తే రామపత్ని వనిపిస్తోంది.” అన్నాడు.

రామ ప్రసంగంతో సంతోషపడ్డ ఆమె వెంటనే “రాజశ్రేష్ఠుడూ, శత్రుతాపనుడూ ఆయిన దశరథుని కోడలిని. (1) జనక పుత్రిని. మహా బుద్ధిమంతుడైన రామపత్నిని. మామగారింబ 12 ఏండ్లు మానవ సుఖాలని అనుభవించాను (2).

13వ ఏట రామపట్టాభిషేకం చేయదలచగా, మా పిన్నత కైకమ్మ “రామునికి పట్టాభిషేకం జరిగితే, తినను - త్రాగను - మరణిస్తాను - నాకు ఒకప్పుడు వాగ్దానమిచ్చిన వరం ప్రకారం రాముణ్ణి ఆరణ్యానికి పంపించు” అనగా, మాల తప్పలేని మా మామగారు చేసేదిలేక, మూర్ఛపడ్డాడు. తేరుకొని, భరతునికి రాజ్యాన్ని ఈయమని రాముని ప్రార్థించాడు. “ఏది అడిగినా లేదనని నా భర్త - వ్యర్థపరాక్రముడు కాక సత్యపరాక్రముడు (2) నా భర్త - తన ప్రాణరక్షణ కోసం కూడా ఇతరులకి ఆప్రియం చేయని నా భర్త - మనసుతో ముందుగానే నిశ్చయం చేసికొని, మాలతో సరేనని అడవులకి వచ్చాడు.

నేను ఆయనకంటే ముందుగా వనాలకి రాగా, మా యిద్దరికంటే ముందు సామిత్రి నారబట్టలని ధరించి, బయల్దేరాడు (3).

అలాటి, మేం దండకారణ్యంలో ఉండగా రావణుడు ‘అపహరించి’, ఇప్పట్నించి రెండు నెలలు మాత్రం బ్రతికే అవకాశం ఇచ్చాడు. ఆ మీదట నేనిక ఉండను” అని సీత

(1) స్త్రీ, ముందుగా తన మామగారి పేరు చెప్పి, అలాటి వారి కోడలిని, అని చెప్పాలి. తర్వాత తండ్రి-మీదట, తన పేరు, ఆ తర్వాత భర్త పేరూ చెప్పాలి.

మా మామగారు జీవించిలేని కారణంగా, ఇలా ఉన్నాననే అభిప్రాయం కూడ ఈ మాటల్లో ఉంది.

మా తండ్రికి, ఆయన దేహంపైనే మమకారం లేనంతటి, వైరాగ్యం. ఆయనను అని ప్రయోజనం లేదు.

ఇక రాముడున్నాడే - ఆయన 'ధీమాన్' - ఆలోచించి చేసేవాడు. నా దురదృష్టవశాత్తూ, ఆ 'బుద్ధి' నా విషయంలో ఇంకా పని చేయడంలేదు" అని భావం.

(2) సత్యమే పరాక్రమంగా కలవాడు - సత్యమైన పరాక్రమం కలవాడు - సత్యముచేత (పరా+ఆక్రమః) పరలోకాన్ని కూడా జయించ గలవాడు రాముడట. అదీ 'సత్యపరాక్రమః' అంటే.

(3) నిజంగా రాముని పిమ్మట లక్ష్మణుడు నారదబ్రహ్మణిని కట్టాడు.

సీతకి-లక్ష్మణునిమీద ఉన్న సదభిప్రాయం, తమకంటే ముందుగా నారదబ్రహ్మణిని లక్ష్మణుడు ధరించాడని చెప్పడంలో కనిపిస్తుంది. మారీచ వధ కాలంలో, లక్ష్మణుణ్ణి నిందించిన నింద అంతా, తనని అపహరింప చేసేకొని, రావణ వధ చేయించాలనే ఆలోచనతో చేసినదే సుమా! అని ఇక్కడ తెలుస్తుంది.

లక్ష్మణుణ్ణి, వాని అమ్మకొడుకుగా, (సామిత్రి-సుమిత్ర పుత్రుడు) చెప్పడం వలన, సవతి కొడుకుతో తన కొడుకుని ఆరణ్యానికి పంపే ఔదార్యం ఏ తల్లికి ఉందో, ఆ తల్లి కొడుకు, అనే అర్థం వస్తుంది. ఆమె వాక్కుతో 'వెళ్లు' అంటే, ఇతడు సామిత్రి కాబట్టి 'క్రియ'తో నారదబ్రహ్మణి (ధరించనవసరంలేని) కూడ, ధరించాడని చెప్పింది. సీత, తాను 12 ఏండ్లపాటు మానవసుఖాలని అనుభవించానని చెప్పడం వలన, తాను మానవ స్త్రీకాదని గ్రహించాలి. మానవులు మానవ సుఖాలు కాక ఏ సుఖాలు అనుభవిస్తారు? తాను దేవత కాబట్టి ఈ సుఖాలని 'మానవసుఖాలు' అని అనగల్గింది.

34వ సర్గము

నువ్వు సీతవే! - కాబట్టి నన్ను వమ్ము!!

హనుమ అమెను ఓదారుస్తూ "శర్లీ ! రామాజ్ఞలో వచ్చాను. ఆయన క్షేమమే. బ్రహ్మాస్రావ్తీ, వేద విద్యనీ ఎఱిగిన రాముడు నీ క్షేమాన్ని అడిగాడు (1). లక్ష్మణుడు నీకు శిరసా నమస్కరించాడు" అన్నాడు.

రామలక్ష్మణ క్షేమం చెప్పి తన క్షేమాన్ని అడగడం విన్న ఆమె, పరవశించి పోయింది.

'కల్యాణీ ఐత గాథేయం లౌకికీ ప్రతిభాతి మే |
వీతి జీవంత మానందో నరం వర్షతాదపి | (6)

మారుతీ ! 'జీవించి ఉంటే మాజీనైనా, ఆనందం వరుణ్ణి పొందుతుంది' అనే నానుడి నాకు నిజమనిపిస్తోంది. ఎంత శుభప్రదమైన సామెత. (2) 'అవి హనుమతో అంది.

అంతే ఆమె తనని వమ్మించింది, హనుమ దగ్గరకు వచ్చాంటే.- అతడు రావణుడే- అని భయం కల్గి 'అయ్యో' ఎంతపచ్చివని వేసాను ! ఆలోచించకుండా అంతా చెప్పేసాను (3).

ఏ రూపమైనా వేసికొని రాగం వచ్చే రావణుడే, ఈ రూపంలో ఇప్పుడు వచ్చుంటాడు' అని భావించి ఆ తెల్పు కొమ్ము విడిచి నేలపై కూలిపోయింది సీత

భయంతో, మూర్ఛపడిన సీతనిచూచి వమస్కరించాడు హనుమ. తేరు కున్నా. సీత తనని చూడడానికి భయపడుతూన్నట్లు గ్రహించాడు.

నమస్కారం చేస్తూనే నిల్చున్నాడు. ఆమె భయ విశాలలో హనుమని చూస్తూ 'మాయావి యై న రావణుడవే నువ్వైతే, ఒకసారి నన్ను వంచించావు గదా ఇమ్మానెంకో. మల్లీ వంచించడం న్యాయం కాదు ! ఉపవాసాలలో కృశించిన నన్ను తేలించేయవద్దు (4)'.
(4)'

వానరుడా ! కోఠిని చూస్తే శుభం కలుగరాదు, కావీ విమ్ము చూస్తాంటే ఆపండిం కల్గితోంది. నేను నమ్మాలంటే నా రాముని గుణగణాలు చెప్పు" అని పలికింది (5)

ఇలా అడిగినా సీత మళ్ళీ ఆలోచించింది.

“నన్ను రావణుడు తెచ్చి చాంకారం అయింది. వానరుడు కంఠో ఇప్పుడు కనిస్తున్నాడు. కంఠో కూడా రామలక్ష్మణులు కనిపించడంలేదు. కంకి కూడా నామీద వగయే.

వానరుడు స్పష్టంగా కనిపిస్తూండడం బట్టి, ఇది నిజం కాని, కలకాదు. ఇలా కన్నడదానికి ఉపవాసాలూ, మోహం, ఉమ్మారం ఇవీ కారణాలు. కానీ, అవి కాదు.” అని ఆలోచిస్తూన్న సీతలో, హనుమ నమ్మబలుకుతూ ఇలా అన్నాడు.

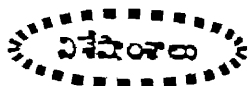
“అమ్మా! సూర్యునివంటి తేజస్సు, చంద్రునివలె లోకాస్థాదకత్వం, కుబేరునిలా ఆదిపతిత్వం, విష్ణువులా విక్రమ సంపన్నతా, బృహస్పతిలా సత్యశీలతా, కలిగి, ఎవరిపై ఎప్పుడు కోపం తెచ్చుకోవాలో తెలిసినవాడు రాముడు.

అతణ్ణి ఆశ్రయించి మనం క్షేమంగా ఉన్నాం.

అలాటి వాణ్ణి మోసగించిన పలం రావణుడు పాండకమానడు. రాముడూ, లక్ష్మణుడూ, సుగ్రీవుడూ వారివారికి తగినట్లు కుశలమడిగారు. కొద్ది రోజుల్లో రామలక్ష్మణులు, సుగ్రీవునితో, వానర సమూహ సహాయంతో రావడం చూస్తావు.

నేను సుగ్రీవ మంత్రిని హనుమంతుణ్ణి. రావణుని తలపై నా పాదాన్ని, (లంకా నగరంలో ఎడమకాలిని) వాణ్ణి ర్వంసం చేయాలని పెట్టాను. మాయావిని కాను, వానరుణ్ణి.

సందేహింపక నమ్ము.

(1) అస్త్రాంబుజానికి ఉత్తమం బ్రహ్మ స్త్రం. కానీ దాన్ని ప్రయోగించడానికి దర్శాదర్శాలూ, సమయ-అసమయాలూ, సందర్భ అసందర్భాలూ తెలియాలి. అవి తెలియాలంటే వేదాని ఎఱుగుండాలి. అలాటివాడు రాముడు కాబట్టి, వ్యర్థంగా ప్రయోగించడవి భవం.

(2) కష్టాలు సహజమనీ, అశో జీవింపి ఉండాలనీ ఉపదేశించడం భారతీయ దర్శనం. 'మంగలాదీ' మంగలం మర్యాని, మంగలాంతానిక.... ప్రతికావ్యం ప్రారంభంలో శుభం, మర్యాలో శుభం, చివరలోనూ శుభం కలిగి ఉండాలనేది మన సంప్రదాయం.

'Tragedy' అనే పేరిట, చావుతో ఆంతం చేసే సిద్ధాంతం అప్రాచ్యులది. ఇక 'చావు సంఘటన'తో పుస్తకాన్ని ప్రారంభించి, పరిశోధన మొదలైనవి చేయడం భారతీయ విధానం కానేకాదు.

'ఓం శాంతిశాంతిశాంతి' అనేది మన సూత్రం. అందుకని సీత అంబోంది 'ఆనందం నరుణ్ణి పొందుతుంది' అని.

నరుడు, ఆనందాన్ని పొందుతాడు అనక, పై విధంగా అనడంలో విశేషం ఉంది.

ఆనందం కానిది దుఃఖం. ఆనందం లేనివాడే, జన్మ ఎత్తుతాడు. 'బహునాం జన్మనామంతే' ..... అనేక జన్మలయ్యాక నరుడు పరమాత్మాను గ్రహంతో ఆయనను చేరుతాడు.

పరమాత్మ - ఆనంద స్వరూపం. అక్కడితో జీవన వలయం పూర్తి అవుతుంది. అందుచేత జీవితం ఆనందంతో ముగుస్తుంది. ఆనందమయ్యుడైన భగవంతుడు, నరుణ్ణి తనలోకి పొందింప చేసుకుంటాడని భావం.

అలాగే భగవంతుడైన రాముడు తనని (సీతను) తెచ్చుకుంటాడని అర్థం.

(3) 'సుందరకాండ', అని పేరు పెట్టడంలో ఔచిత్యం ఇది కూడా - జరిగిన మొత్తం కథ ఆంజనేయుడు చెప్తాడు. జరుగబోయేది త్రిజబ చెప్పింది. జరుగుతున్నదీ, జరిగినదీ, సీతమ్మ చెప్పింది.

బాల కాండ కథ నుండి యుద్ధ కాండ వరకు మొత్తం కథని అంటే మొత్తం రామాయణాన్ని ఆతడు వినడం, ఎంతటి అర్హుడం ! ఆ అర్హుడైతే హనుమ. భగవంతుడే, భగవంతుని గూర్చి, - గానం చేయడంవల్ల కదా, భగవత్-గీత అయింది ! అలాంటిదే ఇక్కడ సీత చెప్పడం కూడ.

(4) తపశ్శక్తి పెంచుకోవాలని ఉపవసించి జపించి శారీరకంగా చిక్కిపోయాను. ఆ అధిక తపశ్శక్తితో శపిస్తే హతుడై పోగలవు - అని హెచ్చరిస్తూన్నట్లుగా పైకి చెప్తా.

'నేనేం భయపడడం లేదు - రావణుణ్ణి భయపెట్టేంత తపశ్శక్తి ఉన్నది సుమా!'

అని సూచించడం సీత భావం.

35వ సర్గము

రాముని రూపంతో పాటునా న్యరూపం కూడా విను!

'కీదృశం తస్య సంస్థానం రూపం రామస్య కీదృశమ్ ? - కథ మూరూకథం బాహూ లక్ష్మణస్య చ. శంస మే (4)'. సీతమ్మ రామ కథని విని హనుమతో 'వశిష్ట విశ్వామిత్ర శిష్యులూ, నరులూ అయిన రామలక్ష్మణులకీ - విద్యాబుద్ధులు రెండూలేని వానరాళకీ, సమాగమం ఎలా కల్గింది ? నేను నమ్మాంటే రామలక్ష్మణుల ఆకార స్వరూపం చెప్పు - రామలక్ష్మణుల చేతులూ, తొడలూ ఎలా ఉంటాయో చెప్పు' అంది.

(1) 'జానంతీ బత దిష్ట్యా మాం వైదేహీ పరిప్పచ్చసీ (6) 'అమ్మా ! నువ్వు నన్ను తెలిసి ఆడుగుతున్నావు (2). చెప్తా విను, అవి, ఇద్దరూ లక్షణాలనీ చెప్ప ప్రారంభించాడు హనుమ.

రామ! కమల వత్రాక్ష! సర్వసత్య మనోహర!|
రూపదాక్షిణ్య సంపన్న! ప్రసూతో జనకాత్మజే! (8)

చూచే వారి చూపులద్వారా మనస్సుని ఆకర్షించి, మన్నకుడి మనస్సునికూడ మఠించి వేయగలవాడూ, ఆనందాన్నిచ్చేవాడూ, తాను చూడనివాణ్ణి, తనని చూడని వాణ్ణి దిగులుపెరిచే వాడూ రాముడు. ప్రవాహాన్ని చూస్తూ వెళ్లిపోయే చూపులు పద్మం కన్నడగానే ఎలా ఆగిపోయి పరిశీలిస్తాయో, అలాటి కన్నులు రామునివి. చంద్రునికి ప్రతి 15 రోజులకీ హెచ్చుతగ్గులుంటాయి. కమలం సూర్యుణ్ణి బట్టి నిశ్చలంగా ఉంటుంది. అందుకని, రాముడు కమలాక్షుడు కాని చంద్రాక్షుడు కాడు.

ఎంతటి వస్తువు విలువనైనా కూడా గ్రహించలేని జాతి, మా వానరజాతి. రూపం, ఔచిత్యం ఎఱుగనివాళ్లం. అయినా, మా మనస్సుతో పాటు ఇతర జాంబవంతుడు మొదలైన ఎలుగుబంటుల, సంపాతి మొదలైన పక్షుల, గుహుడు మొదలైన నిషాదుల, మనస్సుని కూడా హరించేవాడు రాముడు.

శరీరాని కుండే రూపం, ఆత్మకీ ఉండే దాక్షిణ్యం - ఈ రెండూ కలవాడు. ఈ గుణాలన్నీ, పుట్టుక తెచ్చుకొన్నవి కాదు. పుట్టుకలోనే కలిగి పుట్టాడు కాబట్టి, పరిస్థితుల ప్రభావం వలన నశించేవి కావు. ఇటువంటి లక్షణాలున్న మఱియెవరైనా ఉన్నారా ? అంటే 'తుల్యశీలవయోచ్చ్రామ్....' సరిగా నువ్వు తప్ప వేరెవరూ లేరు. పురుషులలో అతడు, స్త్రీలలో నీవు. (వియోగం కల్గక పురుషుడై దైర్యం వీడి దుఃఖిస్తూ స్త్రీలా అతడుంటే, రావణ వనంలో ఉండి, స్త్రీయైనా పురుషునిలా భయంలేక నువ్వున్నావు.

దీనిక్కారణం, ఆయన 'సమాత'. జన్మలేకుండా ఉండేవాడు, తల్లి గర్భం నుండి పుట్టాడు కాబట్టి. నీవు ఆయోనిజవి కదా!) ఉపకారీ, యజుర్వేద శాఖాధ్యాయుడు. సమాత సంపన్నుడూ రాముడు. సామాన్య విద్య (General Education) అయిన వేదాలలోని వృత్తివిద్య (Professional Education) అయిన ధనుర్విద్యలోనూ, మనోవేద విద్య వేడల్పై ఆకర్షణీయమైన తలా. మూడు రేఖలు కల శంఖాకారపు మెడ. వేదాలలోని భుజాలూ, బారెనచేతులూ, నీల మేఘపు రంగూ కలవాడాయన. వక్షస్థలం బుర్రుపై పిడికిలీ దృఢంగా ఉన్నవాడూ, కనుబొమలూ, బాహువులూ, వృషణాలూ స్పష్టంగా ఉన్నవాడూ - మోకాళ్ళూ, తల వెండ్రుక కొనలూ, వృషణాలూ సమచిహ్నంగా ఉన్నవాడూ - పాట్లు, బొడ్డు చుట్టు భాగమూ, హృదయమూ ఎత్తుగా కలవాడూ - కల చివరలూ, గోళ్ళూ, అటచేతులూ ఎత్టగా ఉన్నవాడూ - పాదరేఖలూ, తల వెండ్రుకలూ లింగమణి నునుపుదనం కలవాడూ - కంఠస్వరమూ, నడకా, బొడ్డులలో కంఠస్వరం కలవాడూ - పాల్పై 3 ముడుతలున్నవాడూ - వైనములూ, నాటి ముక్కలూ పాదరేఖలూ లోతుగా ఉన్నవాడూ - నరాలు కన్పించని పాదాలూ, ప్రతిబింబ కూసంలోనూ వెండ్రుక కలవాడూ, దీర్ఘము కాని లింగము కలవాడూ - తొట్టు అధికముగా లేని పాత్రికడుపు వాడూ - 3 ముడులున్న శిరసువాడూ - చేతిబొటన ప్రతి మొదట 4 రేఖలున్న వాడూ - నుదుటిలో, పాదమునందూ 4 చొప్పున కేసులు కలవాడూ, 4 మూరల పాడుగువాడూ - సింహ - శార్ఙ్గ - గజ - వృషభముల నడకలవలె నడక కలవాడూ (బాణయుద్ధం - వాగ్యుద్ధం - అనుగ్రహం - శ్రమకీ ఓర్పడం వంటివి కాలాల్లో 4 నడకలు), దర్బార్ల కామాలని త్రికాలాల్లోనూ ఆచరించేవాడూ రాముడు. సౌందర్యంలో, గుణగణాల్లోనూ, లక్ష్మణుడు రామునిలా ఉన్నా, శరీరచ్ఛాయలో పాల్పాల ఈయన బంగారపు వన్నెవాడు. నీ కోసం భూమి అంతా గాలిస్తూ, తిరుగుతూంటే, భయపడ్డ సుగ్రీవుడు నన్ను చారునిగా పంపాడు. నేను వారిని ఒప్పించి, వీలమీద ఎక్కించుకొని (3) సుగ్రీవుని వద్దకు తెచ్చాను.

నిన్ను రావణుడూ - సుగ్రీవ భార్యను 'వాలి' అనే అతని అన్నా - ఎత్తుకుపోయిన కారణంగా, ఇద్దరి దుఖమూ సమానమని ఒకరికొకరు విని ఓదార్చుకున్నారు. నీవు పాటవైచిన ఆభరణాలని, వానర శ్రేష్టులు చూసగానే, రాముడు మూర్ఛ పోయాడు. సీతమ్మని, రావణుడే ఎత్తుకుపోయాడని రామునికి అర్థమైంది. పరభార్యని అపహరించిన 'వాలి'ని చంపాక, రాముడు సుగ్రీవుణ్ణి రాజుచేసి, వాలి పుత్రుణ్ణి అంగదుణ్ణి యువరాజు చేసాడు. నిన్ను వెదికించడానికి అన్ని దిక్కులకీ వానరాలని, నెలలోగా వెదకిరావాలని, సుగ్రీవుడు. పంపాడు దక్షిణ దిక్కు సేనా నాయకుడైన అంగదుని వెంటనే వచ్చాను. మేం త్రోవ తెలియక చిక్కునొద్దాక, సమయం గడిచిపోయాక, మా వానరాల్లో

భేదాభిప్రాయం వచ్చింది. సుగ్రీవుడు, కాలనియమం దాటిన కారణంగా వధిస్తాడని, మేం ప్రాయోపవేశం చేసి నేలమీద పరుండి (4) చర్చిస్తుండగా, జలాయు సోదరుడు 'సంపాతి'విని నీ వారని చెప్పాడు. జరిగిన కథ అంగదుడు చెప్పగా, తన తమ్ముడైన జలాయువును రావణుడు చంపినందుకు చాల దుఃఖించిన సంపాతి, నీ జాడ చెప్పగా ఇక్కడికి వచ్చి నిన్ను చూడగలిగాను. సముద్రాన్ని దాటడం, అనే ఈ మహాకార్యం నీవు కన్పించినందువల్ల సఫలమైంది. నిన్ను చూచిన కీర్తి నాకు దక్కింది.

ఇక నా కథ. 'కేసరి' అనే వానరుడు, ప్రసిద్ధమైన మూల్యవంశ పర్వతంలో నివసిస్తూ, ఆ ప్రదేశం వదలి గోకర్ణానికి పోయి, దేవర్షుల ఆజ్ఞపై శంఖసాదనుడనే రాక్షసుణ్ణి చంపాడు. ఆ కేసరి భార్య అంజునికి, వాయు దేవుని అనుగ్రహం వల్ల నేను జన్మించాను. హనుమానితి విఖ్యాతః లోకే స్వేనైవ కర్మణా (82) - నేను చేసిన బాల్యచేష్ట వలన నాకు హనుమంతుడని పేరు (5). ప్రభావంలో వాయువుతో సమానుణ్ణి." అని రామకథనీ, తన జన్మవృత్తాంతాన్నీ చెప్పి ముగింపాడు మారుతి.

రామలక్ష్మణుల తొడలపి గూర్చి చెప్పమని సీత అడగడం ఆనాచిత్యమా?

1 & 2) క్రొత్తగా కనిపించిన పురుషుడు హనుమ. అతనితో సీత మాట్లాడడమే తప్పుగా భావించే కాలం, అది. మాట్లాడినా ఔచిత్యవంతంగా ఉండాలి! నా రాముని తొడలెలా ఉంటాయని అడగడమే ఒక తప్పు. సైగా, లక్ష్మణస్వామి తొడలు ఎలా ఉంటాయి? అని అడగడం ఇంకా దోషం. ఇదంతా ఒక నూతన పురుషునితో సంభాషణ.

పోనీ సీతమ్మ అడిగినా, హనుమ 'తప్పు' అనాలిగదా! అలా అనకుండా చెప్తానని పల్కి చెప్పబోయి, 'తెలిసి అడుగుతావే?' అన్నాడు. ఇదో గట్టిమాట. ఆమెకు రామలక్ష్మణ స్వరూపం తెలుసు, కాబట్టే అడిగింది. హనుమ చెప్పేదానితో, ఆ స్వరూపం సరిపోతే, హనుమ చెప్పింది నిజమని భావించేందుకే, అడిగింది. 'తెలిసి అడుగుతున్నావేమి?' అని హనుమ అనడంలో, ఆమెకు తెలియకపోతే, తాను రామ స్వరూపాన్ని చెప్పాలని భావనయా? సీతకి ఎలా తెలిసి ఉండదని, హనుమ అనుకున్నాడు? అందుకని, దీని అసలు అర్థం, వేఱుగా ఉందని తోస్తుంది.

హనుమ రామలక్ష్మణుల ముఖాన్నీ, వక్షస్థలాన్నీ బాహువులనీ, పాదాలనీ చూచి ఉంటే, చూచి ఉండ వీలుంది కాని, తొడలూ, ఇంకా మర్యాదయవాలూ తెలిసే అవకాశం

లేదు. చూడడం ఎంత అనౌచిత్యమో, స్త్రీ ముందు చెప్పడం ఇంకెంతటి అనౌచిత్యమో, తెలియని బుద్ధిహీనుడు కాదు మారుతి. సాముద్రిక శాస్త్రం వ్యక్తుల లక్షణాలని చెప్పింది. ఏయే జాతివారు ఎలాఎలా ఉంటారో ఆ విశేషాన్నింటిని, (రామలక్ష్మణుల ముఖాలనీ, బాహువులనీ, వక్షస్థలాలనీ గమనించి, సాముద్రిక శాస్త్రం ప్రకారం, వారు ఏ జాతికి చెందినవారో) గమనించిన మారుతి, మిగిలిన లక్షణాలని శాస్త్రం తెలిసినవాడు కాబట్టి చెప్పాడు. ఆమెకూడా ఇందుకే అడిగింది. 'ఈ రూత చూచినదే చెప్పగలదా ? లేక ఇంగితం కలవాడై, తగినంత ఆలోచన చేయగలదా ? లేదా ?' అని గ్రహించడానికే.

సాముద్రిక శాస్త్రం, జ్యోతిషమనే రెండూ, పక్షికి రెండు ఊక్కులవంటివి. సహజంగా ఒకటి వచ్చిన వారికి, రెండవది తెలియక మానదు, చదవకపోయినా, జాతకాన్ని బట్టి వ్యక్తి ఆకారం, తీరుతెన్నులూ గమనించి, దాని ద్వారా సాముద్రిక విశేషాలని తెలుసుకోవచ్చు. అలాగే వ్యక్తి ఆకారమూ, తీరుతెన్నులని బట్టి జాతక విశేషాలనీ గమనించవచ్చు. రాముని సాముద్రిక విశేషాలని, చూడనివాటిని కూడ చెప్పగలిగిన ఇతడు, జరిగిన విశేషాలనికాక, జరుగబోయే విశేషాలనికూడ ఎఱుగగలడు కదా !" అని తన మనస్సును దృఢపఱచు కొనేందుకే సీతమ్మ యీ ప్రశ్న వేసింది.

'వెలయించునగోచరార్థ విజ్ఞానము - లోకుంకు అక్షి శాస్త్రము' అని నూక్తి. శాస్త్రం-తెలియనిదీ, కనిపించనిదీ అయిన దాన్ని కూడ చెప్పగలడు. కన్ను వంటిది శాస్త్రమని దీని భావం. కన్ను తెరిస్తే ప్రత్యక్ష రూపదర్శనం, కన్నుమూసి ఆలోచిస్తే మనస్సు చెప్పే రహస్యం, తెలుస్తుంది. అందుకని, "సీతా యథార్థ స్వరూపమేమిటో, రాముని నిజరూపమేమిటో, లంకకి రావడంలోని రహస్యం ఏమిటో, అన్నిటినీ తెలిసినవాడవే నీవు," అని, నాకు తెలియాలి సుమా! అని సీత, హనుమకు చెప్పడంలోని రహస్యమే ఈ అడగడం.

తన గొప్పదనం గుర్తుండని శంపం మారుతికి ఉంది. ఆ కారణంగా, ఆతని యథార్థ స్థితిని అతనికి గుర్తుచేయాలి కదా! ఆ గుర్తుచేయడం నర్మగర్భంగా ఉండాలని భావించిన సీత, ఇలా ప్రశ్నింపగానే, హనుమకి యథార్థం గోచరించింది. కాబట్టి "జానంతీ దిల దిష్ట్యా మాం చైదేహి పరివృచసీ" - తెలిసి అడుగుతున్నావా? అని పలికి, సీత విషయం సీతకి తెలుసునని తనకి తెలుసనీ, తన విషయం సీత గ్రహించినట్లు తాను గ్రహించాననీ పలికి, అనుమాన నివృత్తికై తన జన్మవృత్తాంతం కూడ చెప్పి, వా విశేషం మరిచిపోలేదు సుమా! అని, తన మఱపును మఱచానని, స్పష్టంగా సీతకు తెలియచెప్పా, అందఱికి లోతుకు వెళ్లి ఆలోచిస్తేనే తెలిసీతా చెప్పాడు. కాబట్టి, రావణ వధ జరుగుతుందని, సీత భయపడడం వట్టి నటన అని, ఉభయులకీ తెలిసినట్లు, ఉభయులూ గుర్తించారు.

అందుచే, ఈ విషయం మనసులో ముందుగానే తెలిసినవాడు హనుమ కాబట్టే, అది ప్రాణాభ్యాసం చేయదలచి ఉన్నా భయపడక చెబ్బుపె నుండి చూస్తూనే ఉన్నాడు. అయితే శౌకిక విషయంగా, తాను భయాన్ని నటించక పాతే దేవరహస్యం నిర్మలయశోతుంది. లోకంలో, నిజంగా ఇలాటి కష్టంలో ఉన్నవారి విషయంలో దూరంగా వచ్చిన ప్రతివ్యక్తి, ఎలా ప్రవర్తించాలో, అలాటి వారికి, తన ప్రవర్తన మార్గదర్శకం కావాలి గదా! అందుకై, అతి జాగ్రత్తలో ప్రవర్తిస్తాడు మారుతి.

ఇరుగటోయే విషయం తెలిసి, తెలియనివానిలా నటిస్తూ, మనకి ప్రవర్తన ఎలా ఉండాలి? చెప్పే వారు వాళ్లు. రాబోయేది తెలియక, తోచినట్లు చేస్తూండేవాళ్లం మనం. అందుకే వారు సరమా-ఆత్మలు. మనం జీవా-ఆత్మరూపులం. జీవాత్మరూపులంకీ, సరమాత్మ (ఈ లోకం)లో ఉండే రహస్యాల వజ్రకే తెలుస్తాయి. సరమాత్మ రూపులంకీ, ఈ జీవాత్మ, ఇక్కడికి ఎందుకు వచ్చి, ఎందుకీలా నటిస్తోంది? దాని అవసరమేమిటి? అనే విషయం కూడ తెలుస్తుంది.

పరమాత్మని కూడ, జీవాత్మగా గమనించి త్రాళ్లతో కట్టెయ దలిచిన వాడు- దర్శ్యదస్తుడైతే, జీవాత్మగా కన్పిస్తున్న పరమాత్మని, పరమాత్మగానే భావించి దమ్మలైనవారు చాతంతో దీష్టాదులు - శ్రీమద్రామాయణంలో గుహని దగ్గఱ నుండి విలీషణుని పీటకూ అందఱూ. రాముణ్ణి, ముందు జీవాత్మరూపునిగా త్రిజట భావించి, పరమాత్మరూపునిగా తర్వాత తెలిసి కొన్నది. ఇంతకీ సీతా హనుమల సంభాషణ విశాసం, ఆ యిరువురూ ఒకరికొకరు, పరమాత్మ కర్తవ్యాన్ని చేయడానికి వచ్చినవాళ్లమని తెలిసి కొవడమే.

ఇక లోడలనిగూర్చి సీతమ్మ ప్రశ్నించడంలో శౌకిక సమాధానం - 'సరిగా బ్రహ్మచర్యం చేతుండా పడిఉన్న లంకాస్త్రీలని చూచికూడా, మనో వికారాన్ని పొందని మనసెలాస్థాదైన మారుతిని, రామలక్ష్మణులని గూర్చి ఇలా ప్రశ్నిస్తే, తన విషయంలో తప్పుపడితాడా?' అనేది.

ఒకే విష్ణువు 4 గురిగా జన్మించాడనే రహస్యం హనుమకి తెలిసి ఉన్నట్టైతేనే ఇద్దరినీ పీటునేటుగా వర్ణించడు అని భావించి సీత ప్రశ్న అడిగితే ఇద్దరినీ కలిపే వర్ణించి, సీతను నచ్చిన సమాధానం అందించి రామలక్ష్మణులిద్దఱూ ఒకే అవతారమూర్తులని పీటునేటునువని నిరూపించాడు హనుమ. అంతేకాదు అలా అమ్మవారు అడగడం తప్పుకానేకాదని లోకానికి చాలాడు కూడ.

(2) యుద్ధంలో పడిపోయిన లక్ష్మణుణ్ణి ఎత్తలేక పోయాడు రావణుడు. హనుమ రామ లక్ష్మణులని ఇద్దరినీ వీపుమీద ఎక్కించుకొన్నాడంటే 'భక్త' దానిక్కారణం. పెద్ద

త్రాళ్లతో బంధించ నీలులేకుండా విశ్వరూపం చూపి లొంగని శ్రీకృష్ణుడు, యశోదమ్మకి మూరెడు త్రాటితో లొంగిపోయి బంధించబడ్డాడు. అది తాడు కాదు. భక్తి సూత్రం. ఇక్కడా అంతే కారణం. ఈ విషయం సీతమ్మ గ్రహించడానికే, ఇలా చెప్పడం.

(3) వానరులంతా ప్రాయోపవేశం చేసారని మాత్రమే చెప్పాడు కాని, ఆ సమయంలో వాళ్లని ఒక ప్రోవకి తెచ్చి, అందరినీ సీతాన్వేషణానికి వచ్చేలా చేసినది తాను. ఆ విషయం చెప్పితే, ఎక్కడ, తనని తాను పొగడుకొన్నట్లు బయటదోనని, కావాలని చెప్పకండా దాటవేసినంతటి ఉదాత్తుడు హనుమ.

(4) తన హనుమ (దౌడ) విఱుగడానిక్కారణం ఇంద్రుని వజ్రాయుధం. అది తనమీద ప్రయోగించబడడానిక్కారణం సూర్యుణ్ణి మ్రింగబోవడం అంతటి మహాకార్యం చేసిన తాను, ఆ వనిచి చెప్పుకోవక పోవడం, అత్య ప్రశంస బయందేమోననే ధయంతో తనని తాను పొగడుకోనివాడూ, తన గొప్పదనాన్ని ఎవరైనా చెప్పితే తప్ప గుర్తురానివాడూ, ఎంతో మహాకార్యం చేసినకూడా 'అది రాముని చంప' అని పలికేవాడూ అయిన హనుమ, ఈ లోకంలో అందరికీ, ఆదర్శ ప్రాయుడు.

అయ్యవారి పరీక్ష-అమ్మవారి పరీక్ష : మొదటగా అయ్యవారిని మారుతి, బిక్షుకరూపంలో దర్శించి, రూపంచూర్చి, వీవు నెక్కొంచుకుని మగ్గీవుని వద్దకు తెచ్చాడు.

మొదటగా అమ్మవారిని మారుతి, మాటురూపంలో కాక, నిజరూపంలోనే దర్శించాడు. తరువాత రూపం మార్చి వనం ధ్వంసం చేసి, వీవు నెక్కొ రమ్మని అమ్మవారిని ప్రార్థించి, రానంటే, వార్త సుగ్రీవుని వద్దకు తెచ్చాడు.

మారుతిని, సర్వవేద పండితునిగా మొదటి మాటల్లోనే గుర్తించి, 'బుద్ధి' అనే విషయంలో (Subject) నూటికి నూలు అంకాలని (Marks) వేళాడు రాముడంతటి పరీక్షాధికారి. అమ్మవారు 'రామసాందర్యం' అనే విషయంలో పరీక్షపెట్టి, తానూ నూటికి నూలు వేసింది. ఇద్దరికీ పరీక్షలోనూ నెగ్గినవాడు హనుమ. బుద్ధి పరీక్షవలన, ఎదుటి రావణుని బుద్ధి తెలిపి ప్రవర్తించి, దుర్మార్గునిగా వానిని లెక్కగట్టి, మనకు కార్యసాధకుడే బయటాడని రామభావన. సాందర్య పరీక్షవలన, రామ సాముద్రిక విశేషాలు తెలిసినట్లే, రావణ సాముద్రిక విశేషాలూ తెలిసి, ఎవరు రాజా కాగలరో, ఎవరికి వాణనం ఉందో గ్రహించి రైర్యంగా పొరాడగలడనీ, లంకలోని సాందర్యం-సీతా రామ సాందర్యం ముందు దిగదుడువని హనుమ గ్రహిస్తాడనీ సీతా భావన. అంతే అయింది చివరికి.

సీతా సాందర్యపరీక్ష పెట్టడానిక్కారణం రావణుడు 'మందరుడు' కాబట్టి. హనుమ సమాధానం చెప్పుతూ సరిగ్గి సీతా అభిప్రాయాన్నే సర్వసత్య మనోహరుడు, రూపదక్షిణ్య సంపన్నుడు రాముడే, అని పలికి, రావణుడు కాడని, తేల్చి చెప్పాడు. అందుకే "సాకారో"

నిస్సృహా వాగ్మీనానా శస్త్ర విచక్షణః - పరచిత్తావగంతా చ రాజ్ఞాం దూతస్స ఇవ్యతే" అంది పంచతంత్ర గ్రంథం. రూపసీ, దేనియందూ 'కావాలనే' బుద్ధిలేనివాడూ, వాక్యతురుడూ, శస్త్ర విచక్షణ శీలీ, మాత్రమే దూత కార్యానికి అర్హుడని దీనిభావం.

రాముని కథలో హనుమ తన కథని ఎందుకు చెప్పుకోవాలి?

రాముని రూపాన్ని సీతమ్మ అడిగితే, దానితోపాటు తన జన్మకథని కూడా అంజనేయుడు ఇక్కడ చెప్పాడు. ఎవరు అడిగారట? - ఇలాచెప్పడానికి కారణం (1) రాముని రూపాన్ని చెప్పేతాను సామాన్యుణ్ణికాదనీ, నమ్మదగినవాణ్ణిననీ సీతమ్మని నమ్మింప చేయడానికి - (2) తనని కష్టం నుండి ఇతడు దాటించగలడనే దైత్యాన్ని ఆమెకు కలుగజేయడానికీను. ఈరెండూకాక, ముందు మఱో కారణం చూడబోతున్నాం. అందుకనీను.

పైగా ఈ సర్గలో 3 విశేషాలున్నాయి.

- (1) రామునికథ అంజనేయుని కథ ఒకే చోట ఒకేసర్గలో ఒకదానిపిమ్మట మఱోకటి ఉండడం.
- (2) రామునికి పరమభాగవతుడైన అంజనేయుడే తన స్వామికథనిచెప్పి, తనజన్మవృత్తాంతాన్ని కూడ తానే చెప్పడం.
- (3) తాను ఆరాధించే రాముని రూపాన్ని, భక్తుడైనతాను, రాముణ్ణే సదా ఆరాధించే అమ్మవారికి చెప్పడం.

భగవంతుడైన కృష్ణుడు, భగవంతుని విశేషాని గూర్చి, భగవద్భక్తుడైన (భాగవతుడైన) అర్జునునికి చెప్పిన 'భగవద్గీత' ఎలాంటిదో దానికి పూర్వకాంఠోనే పుట్టిన ఈ అంజనేయకథకూడ అలాంటిదే. హరియొక్కరూపాన్ని హరిదాసుడైన అంజనేయుడు మొదలగా ఇక్కడే వివరించి చెప్పాడు.

భారతంలో జూదంజరిగిన సందర్భంలో దుర్యోధనుణ్ణి, దుశ్శనుణ్ణి యుద్ధంలో చంపుతానని దీముడు ప్రతిజ్ఞ చేయడంవలననే భారతం కురుక్షేత్రయుద్ధం వలకూ జరిగింది. అలా భారత కథకి ఆదారభూతుడు ఆ వాయుపుత్రుడు దీముడు.

ఐలవంశానా ఎత్తుకుపోయిన సీతమ్మకు దైత్యాన్ని చెప్పి యుద్ధాన్ని రామునిచే వేయించి రామాయణకథకి ఆదారభూతుడైనవాడు ఈ వాయుపుత్రుడు హనుమంతుడు.

ఇలా ఇతిహాసాని నడిపించిన ఇద్దరూ వాయుపుత్రులే. అయితే ఇద్దరిలో ఎవరు ఎక్కువ? అంటే హనుమయే ఎక్కువ. భారతంలో దీముడు పాగండికపుష్పాన్ని తేవడానికి వెదుతూంటే త్రోవలో మునికోత రూపంలో తోకని అడ్డుగావేసి పరున్నాడు

“అమ్మా! నుగ్రీవుని వద్ద, నా కంటె బలిష్ఠులూ, నాలో సమానులూ ఉన్నారు గాని, నా కంటె తక్కువ వారు లేనేలేరు. అయినా, అందరిలోకి తక్కువవాణ్ణి ఇలాటి పనులకి పంపిస్తారు గాని, పెద్దవారిని పంపించరు గదా! (4). అందుకని, బాధపడకు.

రోహిణి చంద్రునిలో కూడనట్లు, నువ్వు రామునిలో చేరగలవు. నా వీవువై రామలక్ష్మణులు వచ్చి, లంకని ద్వంసం చేసి, రావణుణ్ణి చంపి, నిన్ను తీసుకొని పోతారు.

తల్లీ! రామునికంటె గొప్పవాడూ, లక్ష్మణునిలో సమానవైనవాడూ లేనేలేరని గ్రహించు.

వాసరాని, భల్లూకాని తక్కువగా భావించకు. వారు చేయలేనిది లేదునుమా!

రామలక్ష్మణులు సూర్యచంద్రులు. అగ్ని వాయువుల వంటివారు (5).

ఎంతోకాలం నీ విక్కడ ఉండనూ ఉండవు - ఉండవలసిన కొద్దికాలమూ ఓర్పుకోకనూ - తప్పదు” అని ప్రార్థిస్తూ పలికాడు.

విశేషాలు

(1) సముద్రం దాటుతూన్నప్పుడు, విశ్రాంతి తీసుకోమంటే తీసుకోని హనుమ, ఆగమంటే ఒక రోజు ఆగుతాడా? కార్యం యొక్క తొందరని గమనించి ఆగనంటాడా? లేదా? అనే పరిశీలనకి, ఈ ప్రార్థన.

అగితే, రాక్షసులు హనుమ మీదికి దూకుతారు కాబట్టి, ఎదుర్కొనే దైర్యం ఉందా? లేదా గమనించడానికీను ఈ ప్రార్థన. ఎదుర్కొంటే, రాక్షసుల బలవిశేషం కూడా, రామునికి చెప్పవీలొతుంది అని కూడా ఈ ప్రార్థన.

అరణ్యానికి వెడుతూన్న రాముణ్ణి దళరతుడు కూడా ఒక రోజు అగి వెళ్లనున్నాడు. రాముడు ఆగలేడు. రామ భావభావన ఉన్న హనుమకూడా ఆగడు. ఆగలేడు.

(2) సహాయాలు చేయటంలో, వాక్కుద్వారా చేయడమూ పుణ్యప్రదమే. సంపాతి చెప్పిన మాట ప్రకారమే కదా, సీత లంకలో ఉన్నదని హనుమ నిశ్చయించాడు.

బల-దైర్య-వరాక్రమ-ధనాలు లేవప్పుడు వాక్యసాయమైనా చేయాలి. అది ఉపకారమే.

(3) తాను విడిపింపబడాలనే ఆలోచన, సీతమ్మకి లేనేలేదు. ఇక, ఇలా రావణుడు ప్రవర్తించకుండా, అతని ప్రవర్తనకు రాక్షసులు సహాయపడకుండా, లంకా నాశనమే కోరుతోంది ఆమె.

ప్రతివ్యక్తికి నాభినుండి బయలుదేరిన వాయువు పై పైకి ప్రయాణించి స్పృహయాస్నీ కంఠాస్నీ కంఠం లోని శ్వాసతంత్రులనీ, వాదతంత్రులనీ స్పృశించి బయటికి వస్తుంది. ఏ ఏ తీగని స్పృశిస్తే వీణ ఏ ఏయే ధ్వని విస్తుందో అలాగే ఈ వాయువు కూడా ఏ ఏయే స్థానాన్ని స్పృశిస్తే ఆయాధ్వని కంఠం నుండి వెలువడే వాయువు ద్వారా బయటికి వస్తుంది.

అ,క,ఖ,గ,ఘ,ఙ,చ - అనే అక్షరాలు కంఠం నుండి, (కంఠ్యాలు)

ఇ,చ,ఛ,జ,ఝ,ఞ,య,శ - అనే అక్షరాలు తాలువుల నుండి (దౌడల క్రింద ఉండే బాస్సిల్స్ తాంబ్యాలు)

ఋ,ౠ,ల,ఱ,ద,డ,ణ,ర,వ - అనే అక్షరాలు మూర్ధం నుండి (నోటి లోపల కొండలా ఎత్తైన భాగానికి ఈ వాలుకొన తగులగా వలుకబడేవి)

శ,ష,ఠ,ఢ,ధ,న,ల,వ - అనే అక్షరాలు దంతాల నుండి (ముందువల్ల వెనుక ఉండే ఎత్తుకి వాలుకొన తగులగా వలుకబడేవి)

ఉ,వ,స,బ,భ,మ - అనే అక్షరాలు ఓస్థాల నుండి (రెండు పెదవులూ దగ్గర కాగా లేదా కలిస్తే వలుకబడేవి - ఓస్థ్యాలు)

'వ' అనే అక్షరం పెదంతాలు క్రింది పెదవిని తాకగానూ - పుడతాయి. ఎవరికి వారు నోటిలో వాలుక ఎక్కువ తగులుతుంటే ఏ అక్షరాలు పుడతాయో పరిశీలించుకోవచ్చు. కారణం భగవంతుడు అందరికీ ఒకే విధమైన విర్పాలు ఉన్న నోటిని ఇచ్చి ఉన్నాడు గనుక.

మఱి అందరికీ ఇలాటి నోరూ, దౌడలూ, దంతాలూ ఉన్నా, కొందఱు మాట్లాడంలో యాస, ఆదో విధమైన తేడా కన్పిస్తుంది. కొందఱు అతిస్పష్టంగా, మృదు మధురంగా మాట్లాడతారు. ఇలా మాట్లాడటానికి కారణం మాటకి ఉపకరించే నోటిలోని అవయవాల సరిగా ఉండటమే కాదు. వ్యక్తికి భాషమీద ఉన్న ఆధికారం కూడా కారణం.

రాముని ఎదుట మొదటగా హనుమ మాట్లాడినప్పుడు లక్ష్మణునిలో రాముడు హనుమని గూర్చి చక్కని ప్రశంస చేసాడు. 'బహువ్యాహరణానేన న కించి దవభాషితమ్ - కన్య వారధ్యతే చిత్త ముద్యతాపే రరే రు' - 'ఎంతసేపు మాట్లాడినా ఏ లోపముూ దోషముూ లేకుండా మాట్లాడిన ఈ తీరు, కత్తి ఎత్తినవాణ్ణి కూడా ఆరాధించేవానిగా చేస్తుంది' అన్నాడు రాముడు.

ఈ మాట్లాడే శక్తిని ఎవరిచ్చారు? అంటే ఆలంకార ప్రశస్తమైన హనువులూ (దౌడలు, మొటిమలు ఏ అక్షరానికి ఎంత వాయువుని వాడాలో అంతే వాడగల శక్తి ఉన్న కంఠమునూ

వాదిలో పుట్టిన వాయువు (వాయువుత్రుడు) నేరుగా కంఠంనుండి పై పైకిపోయి శరీరానికి సూర్యమండలమై వ అంగుడును తాకుతుంది. అంజనేయుడు పుట్టినవెంటనే సూర్యునివద్దకు పోయాడంటే ఇదే. వోటిలోని ఎత్తైన కొండలాంటి భాగమే 'అంజన' అంటే. ఈవాయువు ఆ 'అంజన' భాగాన్ని తగిలితే పుట్టిన ద్వనియే 'అంజనేయుడు' అంటే. కాబట్టి అంజనేయుడంటే 'ప్రశస్తమై నవాక్కు' అని అర్థం.

ఇలాంటి ప్రశస్తమై న వాక్కు, ప్రశస్తమై న దౌడలు ఉంటేనే సాధ్యం కాబట్టి హనుమాన్ లేదా హనుమాన్ అంటే ఎదుటివారిని ఆకర్షించే విధంగా స్పష్టమైన కంఠస్వరంతో ఉదాత్త-అనుదాత్త-స్వరిత భేదాలతో వేదాన్ని పల్కివట్టుగా పలుకగలిగే విధానంకల దౌడలున్న వాడనిభావం.

కేవల దూతలని చూస్తాం - కేవలం దాన్యమే వృత్తిగా గల దానులని చూస్తాం - కేవలం దేవతలని చూస్తాంగాని - దూతగా+దామనిగా+భగవంతునిగా, అంటే కెగుణాలు ఒకనిలో కలవానిని చూడం. అతడే 'హనుమ'.

సుగ్రీవునిలా రాజరికాన్ని చేయగలడు. రామలక్ష్మణుల్లా యుద్ధాన్ని చేయగలడు. గరుత్మంతునిలా ఎంతోవేగంగానూ, అతనికంటే ఎక్కువగానూ ఎగురగలడు. లక్ష్మణుడు చేయలేని దూతకృత్యాన్నిచేయగలడు. ఇత శక్తి ఉన్నా సామాన్యపుకోటివలె అహంకారం ఏ మూత్రము లెకుండా ఉండగలడు. ఎవరిలోనూ లేని ఇన్ని లక్షణాలు కలిగిన ఒకే ఒక వ్యక్తి హనుమ.

బ్రహ్మాకు వాహనం హంస. శరీరంలో పంచరించే ఉచ్చాసనిశ్వాసాలని 'హంస' అంటారు. అంటే వాయువనే అర్థం.

విష్ణువు వాహనం గరుడుడు. ఇతడు హనుమంతునితో అనేక వర్షాయాలు పోల్చబడతాడు. వాయువులో పంచరించే లక్షణమున్నవాడు.

'గరుత్మానితి విఖ్యాతః ఉత్రమ వృర్వనక్షిణామ్ -
పక్షయో ర్యధృం తస్య తావ ద్దుజజలం తవ'

(జాంబవంతుడు హనుమతో పైమాటలని పలికాడు) గరుత్మంతునితో సమానబలం కలవాడని దీనిభావం. కాబట్టే విష్ణు ఆలయాలలో ధ్వజస్తంభంక్రింద 'హనుమ' విగ్రహాన్ని ప్రతిష్ఠిస్తారు. విష్ణువుకి ధ్వజం అంటే వాహనం గరుడుడుగదా! ఆ గరుడుడూ ఈ 'మారుతీ' ఒకడని చెప్పేందుకే ఇలాంటి ప్రతిష్ఠ చేస్తారు.

ఇక శంకరుని వాహనం వృషభం. వృషభం అంటే ఎడ్డు. శివాలయాలలో ఉండే ధ్వజస్తంభం క్రింద కూడా అంజనేయప్రతిష్ఠ సాగుతుంది. అంటే శివవాహనంలో సమానుడని దీనిభావం.

'చల్వారి శృంగా త్రయో అన్య పాదా
 ద్వే శీర్షే నస్త హస్తాసో అన్య
 త్రిథా బద్ధో వృషభో రోరవీరి
 మహాదేవో మర్త్యాగ్ం ఆవివేళి' అనే వేద వాక్యం శివహాసనమై న ఎద్దుని శబ్దంతో
 పోల్చి చెప్పింది.

ఈ ఎద్దుకి కొమ్ములు నాలుగట. (1) యోగులకి మాత్రమే విన్పించే శబ్దం వేరు
 'సర'. (2) మహర్షులకి కూడ అర్థమయ్యే శబ్దం 'పశ్యంతి'. (3) ఎవ్వరిమటుకు వారు
 తమ హృదయంతో మాట్లాడుకొనే శబ్దం 'మధ్యమ'. (4) మనం పరస్పరం మాట్లాడుకొనే
 శబ్దం 'వైఖరి'

ఈ ఎద్దుకి కాళ్లు మూడట. భూత - భవిష్యత్ - వర్తమాన అనే కాలాలు
 మూడున్నూ.

ఈ ఎద్దుకి తలలు రెండట. నిత్యం - అనిత్యం అనేవి.

ఈ ఎద్దుకి ఏడు చేతులట. ఏడు విభక్తులూ ఏడు చేతులు.

ఈ ఎద్దుకి కట్టు తాళ్లు మూడట. నాభి - హృదయం - కంఠం లేదా హృదయం
 - కంఠం లేదా శిరస్సు అనేవి. అలాటి ఎద్దు వేసే ఆంకె 'శబ్దం' అనేది. దీనిని బట్టి ఈ
 ఎద్దు కూడ శబ్దమే అయింది.

ఇలా త్రిమూర్తుల వాహనమైనవాడు హనుమ. శివ - విష్ణువుల ఇద్దరికీ దృష్టి
 ఎదురుగా ఉండే రృజస్తంభం క్రింద ఉన్న హనుమమీద పడుతూ ఉంటుంది. అంటే ఆ
 ఇద్దరికీ దృష్టిశక్తిని భరించగల ఆద్యితీయ దేవత 'హనుమ' అన్నమాట.

వివాహానికి సంబంధించిన నమావేశం జరుగుతూంటే ప్రవేశించి రాముణ్ణి తనలో
 తీసుకొని పోయి ఆతనికి వివాహాన్ని చేపేతవటకూ ఉండి సీతమ్మలో రాముణ్ణి
 కలిపినవాడు విశ్వామిత్రుడు.

రావణుడు ఎత్తుకుపోయిన సీతమ్మజాడని రామునికి తెలిపి తాత్కాలికంగా
 విడిపోయిన వారిరువురినీ శాశ్వతంగా కలిపినవాడు హనుమ.

లోకకీర్త్యా తనని భర్తవిడిచాడనే అపఖ్యాతికి గురి అయినా (వైకుంఠానికి
 సీతమ్మని పంపించడం రాముడు సీతమ్మని ముందుగా ప్రయాణం చేయిస్తే అనిజాన్ని
 గ్రహించినవాడు వాల్మీకి) ఆ సీతమ్మని ఆదరించి సీతారాముల పరిత్రవి రామాయణం
 ద్వారా లోకానికి ప్రచారమొనరించాడు వాల్మీకి మహర్షి.

రామాయణానికి ఈ ముగ్గురూ మూడుకళ్లు.

36వ సర్గము

తల్లీ ! ఇదిగో ! ఉంగరం తీసుకో !!

“వానరోఽహమ్మహాభాగో దూతో రామస్య ధీ మతః! రామనామాంకితం చేదం పశ్య దేవ్యంగులీయకమ్! ప్రత్యయార్థం తవానీతం తేన దత్తం మహాత్మనా! (2-3). గృహీ త్యా ప్రేక్షమాణా సా భర్తుః కరవిభూషణమ్. భర్తారమివ సంప్రాప్తా జానకీ ముదితా భవత్ (4)”. హనుమ ఇలా అన్నాడు.” ధీమంతుడైన రాముడు, వానరుడైన నన్ను దూతగా పంపుతూ, నమ్మ వీలయ్యేందుకు నీ కిమ్మని, ఈ ‘రామ’ అనే అక్షరాలన్న ఈ ఉంగరాన్ని ఇచ్చాడు. (1) నీ దుఃఖాలు తొలగుతాయి. ఉరట పొందు” అని వల్కుతూ అటచేతిలో ఉంచుకొని, “ఉంగరాన్ని చూడు” అన్నాడు.

ఆ ఉంగరాన్ని తాను తీసికొని, (2) పరిశీలనగా చూస్తూ, తన భర్తను పొందినంత ఆనందం పొందింది. సిగ్గులో, సంతోషంలో, ఆమె దేహం పులకరించి హనుమను మెచ్చుకొంటూ ‘నాయనా వావల ! 100-యోజనాల సముద్రాన్ని దాటిన నీతో, రాముడు పంపిన నీతో మాట్లాడుతున్నాను మనసువిప్పి. భయం - సంభ్రమంవద్దు. నా భాగ్యంవల్ల వారిద్దఱూ కుశలమని తెలిపి సంతోషం. ఈ భూమిని దహించగల సమర్థుడెందుకు ఇంతకాలం ఊరుకున్నాడు? ఆయనకు మిత్రులూ - సహాయసరులూ లేరా? దైవమీద భారం వేయక తనవంతు పురుష ప్రయత్నం కూడా చేస్తున్నాడా? (3) మా అత్తల - మఱుదుల క్షేమసమాచారాలు తెలుస్తున్నాయా? భర్తలుడు నా రక్షణకోసం మంత్రి రక్షణలో అక్షోహిణి(4) సైన్యాన్ని పంపిస్తాడా? సుగ్రీవుడు సైన్యాన్ని ఇస్తే, రాముడు యుద్ధయాత్రకి వస్తాడా? మహారణ్యానికి వచ్చినా, రాజ్యం విడిచినా, దుఃఖభయాలు ఆతనికి లేవు. (5) అలాటి మనోధైర్యంతోనే ఉన్నాడుగదా ! తల్లి-తండ్రి ఇంకెవరిమీదా, నాలో సమానమైన స్నేహం ఆతనికిలేదు. (6) నాకూ అలాటి స్నేహమే ఉంది. ఆయన సంగతి తెలిపేవఱకే జీవించాలని ఆకాంక్ష అని రాముని మాలలను వినడానికై విరమించింది.

హనుమ చేతులుజోడించి, తలవంచి, ‘అమ్మా ! సువ్విక్కడ ఉన్నట్టు ఆయనకు తెలియదు. ఒకప్పుడు దేవేంద్రుడు తన భార్య జాడ తెలియక, ఎలా వెంటవే తీసికొనిపోలేదో, ఇదీ అలాటి కథ. నేను వెళ్లి చెప్పగానే అశేష సైన్యంతో వచ్చి, ఎవరు అడ్డొచ్చినా అగక, యుద్ధంలో లంకని నిర్మూలం చేస్తాడు. ఐరావతం మీద ఇంద్రునిలా, ప్రానవణ పర్యతంపై రాముణ్ణి తొందరలో చూస్తావు. నీ వియోగంలో తిండి-నిద్ర-కర్తవ్యాలు విడిచాడు. నిత్యశోక పరాయణునిలా ఉంటాడు. నీ పేరే జపిస్తూ ఉంటాడు-నిన్ను పొందాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు” అని యథార్థాన్ని చెప్పాడు.

(1) ఈ ఉంగరంలో 3 మణులు బిగింపబడి ఉన్నాయి. పై పరుసలో ఒకేమణి, క్రింది పరుసలో ఒకటి ప్రక్క మరోటిగా రెండు మణులున్నాయి. కుశద్భృజాడనే పేరుగల వేదవతి (సీతా పూర్వరూపం) తండ్రి తపస్సు వేదవతి తపస్సు, 2 మణులలో నిక్షిప్తం చేయబడి, జనకునికి సీతలో నాగటి చాలులో కన్పించాయి. ఈ రెంటితో, సీతమ్మ పెళ్లిలో ఒక మణిని కలిపి అంగుళీయకం చేయించాడు జనకుడు. ఈ మణిలో, రాజైన వ్యక్తికి, వంశవరంపరాసుగతంగా వచ్చే, సూర్యవంశపు శక్తి, ఆవహించేస్తారు. అలాటి 3 మణులతో ఉన్నది అంగుళీయకం.

రామునికి యౌవ రాజ్య పట్టాభిషేకం కోసం ఏర్పాటు కాగానే, వశిష్ఠుడు ఆ సూర్యవంశ శక్తిని మణిలో నిక్షిప్తంచేసాడు. కాని భంగమైన కారణంగా రాముడు పాదుకలపై నిలబడి, తన ద్వారా, ఆశక్తిని పాదుకలలోకి వంపించివేసాడు. ఆ సూర్యవంశ శక్తి, పాదుకలలో ఉన్న కారణంగానే, రావణుడు గాని, ఇతర దేశాధీశులు గాని, రాజాలేని అయోధ్యపై, దండెత్తలేకపోయారు. ఇలాటి అంగుళీయకం, తాను రాజైతే, రాజ్యాధికార ముద్ర బొతుంది. 14 సంవత్సరాల పిమ్మటనే, దీనికి ఈ అధికారం వస్తుందని భావించరాదు. భరతుడూ, రాముడూ చిత్రకూటంలో కలిసి వచ్చుడు, ఒక అంకితరానికి వచ్చారు. 'త్వం రాజా భరత! భవ స్వయం నరాణాం-మన్యానా మహామహి రాజరాణ్యగాణామ్ - గవ్య త్వం పురవర మద్య సం వ్రహ్మణ్ణు - సంహ్మణ్ణు స్వహమపి దండకాన్ ప్రవేక్ష్యే'. అని 'ఓ భరతా ! నువ్వు మానవులకి రాజావి కా! నేను రాజరాజాని (చక్రవర్తిని) బొతాను. ఎలుగుబంట్లకి రాజా జాంబవంతుడైతే, నేను ఆ రాజాకి రాజాని. కోతులకు రాజా సుగ్రీవుడైతే, నేను ఆ రాజాకి రాజాని. ఆలాగే పక్షిరాజాలు జటాయు సంపాతులకి రాజాని. ఇలా రాజైన నీ కంటే పెద్ద - రాజరాజా - ని. మానవులు కూడ ఒక జాతియే కాబట్టి మానవరాజైన నీకూ రాజానే - అన్నాడు రాముడు. అలాటి రాముని రాజ్యాధికార ముద్ర ఈ అంగుళీయకం.

అది సువర్ణ (చక్కని 'శ్రీ, రామ' అనే అక్షర రూపంలో మణులున్న) - సువర్ణ (మంచి వన్నెగల) సువర్ణ (బంగారపు) అంగుళీయకం. దీన్ని సీతమ్మకు రాముడు పంపాడు. 'అనమేయం హి తత్రేజ్' యన్య సా జనకాత్మజా' - రాముని శక్తి మొత్తం సీతమ్మది. అందుకే సీత వెళ్లిపోగా, తేజస్సు క్షీణించిన రాముడు, లక్ష్మణుని చెంత బావురుమన్నాడు నిత్యమూ. నహజ తేజస్సున్న సీత మాత్రం, వీడుస్తున్నట్లు నటించి, దేవరహస్యం బయలు వేయకుండా, రావణుణ్ణి జేస్తావని బెదిరించి, తాను బెదరకుండా

ఉంది. అలాటి సీత వద్దకు, ఆమె తనశ్శక్తి దాగి ఉన్న ఉంగరాన్ని, రాముడు పెంపాడు. ఏ తనశ్శక్తి దాగి ఉన్న ఉంగరాన్ని, రాముడు, పెంపాడు, ఏ తనశ్శక్తితో ఇంతదూరమూ కథనడపాడో, ఆ క్షేత్ర సీత వద్దకు వంపుతున్నాడు. అరణ్యంలోని మహర్షులంతా, 13 ఏండ్ల కాలంలో ఇచ్చిన తనశ్శక్తి, రావణ వదకు చాలును. పైగా రాజముద్రిక అయిన, ఈ ఉంగరం ఆమెకిచ్చాడు, అంగుళీయక మిచ్చివేయడమంటే, రాజ్యాన్ని విడవడమని అర్థం. అందుకని, రాజ్యం కూడ, సీత ముందు తృణప్రాయమవే భావనతో పెంపించాడు. ఈ భావన ఆమెకుండడం బట్టి ఆమెకు, పెళ్లివాటి ఆనందం కంటే, అంగుళీయకం పొందిననాటి ఆనందం వేయిరెట్లని తర్వాతివారు వ్రాసారు.

(2) ఆ ఉంగరాన్ని ఆంజనేయుడామెకు ఈయలేదు. తన అలవేతిలో పెట్టుకొని పశ్య చూడు అన్నాడు. ఆమె 'గృహీత్యా' తీసికొంది. హనుమ రామునికీ చూడమణిని మీద కాలంలో ఇస్తాడు. రాముని చేయి క్రిందుగా, హనుమ చేయి పైనా ఉంటుంది. కాని అమ్మవారి చేయివచ్చుడూ క్రిందుగా ఉండదు. అంగుళీయకం ఆంజనేయుడిస్తే, ఆమె తీసికొంటే, సీతమ్మ చేయి, క్రింద ఉండాలి. అందుకే ఆమె, తానే తీసికొంది గాని క్రింద చేయి ఉంచి గ్రహించలేదు. తన తనస్సూ, తన తండ్రి తనస్సూ నిక్షిప్తమైన ఉంగరం కాబట్టి, అధికారు తనదని అనుమానం లేక తీసికొంది. ఇక ఆ ఉంగరం, ప్రణయకాప సందర్భాలలో పందెంగా పెట్టుకొన్నది. ఇన్నీ కూడ ఆమెకు గుర్తువచ్చాయి. స్వామి రావోయేముందు ఆయన లాంచూలా వచ్చినట్లు, రామాగమనానికి ముందు అంగుళీయకం వచ్చిందని, ఆమెకు ఆనందం కల్గింది.

(3) పూర్వపు గ్రంథాలేపి 'గాలిలో దీపం పెట్టి దేవుడా!' అనమనవు. పురుష ప్రయత్నం చేసి, దైవసహాయం కోరమన్నాయి.

(4) 21870 రథాలూ, 21870 ఏళ్లూ, 85610 గుట్టాలూ, 1,09,350 కాలాలమూ కలిపి 2,18,700 మొత్తం పేన అక్షాహణి.

(5) పూర్వం వారికి, ప్రీతి విషయంలో గౌరవం ఉండేది కాదని, తెలియనివారు- సావం! వాపోతూ ఉంటారు. 'న చాన్య చూతా న పితౌచ వాన్య స్నేహో ద్విశిష్టోఽక్ష మయా సమో వా'-తల్లి తండ్రి కంటెకూడా నా యందున్న స్నేహం గొప్పదని సీత రాముణ్ణిగూర్చి అంది.

సీతని రాముడు, ఒక భార్యని గౌరవించవలసిన తీరులో పరిగా చూడలేదని నేటి వారు ఎందఱో అంటుంటే, సీత, ఆ మాట అనకపోవడం గమనించాలి. అయినా సీతకు తెలియని రాముని హృదయం, వీరికి తెలిపిందంటే పరమాత్మ ఆకృర్య వదాల్సిందే!!.

37వ సర్గము

నిన్ను విక్రమి రాము - రాముడే రావణి!

“హనుమా ! రాముడు నన్నే తలచుకొంటున్నాడన్న మాటలు అమృతంలా, శోకిస్తున్నాడన్న మాటలు విషంలా ఉన్నాయి.

వ్యక్తకీ ఐశ్వర్యం కల్గినా, ఆవద వచ్చినా, అది తన ప్రతాపం అనుకోరాదు. దైవం, నాణ్ణి త్రాడులో కట్టి తన ఇష్టానికి అనుగుణంగా ఈడ్చుకుపోతాడు.

రావణుడు పెట్టిన సంవత్సరం గడువుకి 2 వెంలే మిగిలి ఉంది.

సోదరుడైన విభీషణుడు చెప్పినా, నన్ను రామునికి అప్పగించడానికి ఇష్టపడని రావణుడు మృత్యువుని పొందడానికే ఇష్టపడుతున్నాడు. విభీషణ సుత్రాతి అనలా, భార్య సరమా చెప్పినా వినలేదు రావణుడు.

నన్ను నా రాముడు పొందుతాడనడానికి నా అంతరాత్మ పరిశుద్ధిగా ఉండడమే కారణం.

ఏ సహాయమూ లేక 14 వేలమందిని జనస్థానంలో చంపిన రామునికి రావణుడు ఒక లెక్కా?” అంటూ కన్నీరు కార్చింది (1).

మారుతి విని, ‘తల్లీ ! నీ వార్తవిని రాముడొస్తాడు. కాని ఇప్పుడే నాకో ఉపాయం వచ్చింది. మెత్తని రోమం కల నా వీపు ఎక్కువ వోమ ద్రవ్యంలా అతి పవిత్రంగా నిన్ను తీపికొని రాముని వద్దనే ఆగుతాను.

రావణునితో సహా లంకవి ఎత్తుకుపోగల బలం నాకుంది.

‘యశైవాహ మిహప్రాప్త వైశైవాహ మనంశయా’

ఎలా వేనోచ్చాసో అలా తీపికొని వెడతాను. రా తల్లీ !’ అన్నాడు. ఆ మాటలు సీతమ్మ విని ‘నీ కు బుద్ధి ఇప్పుడు తెలిపింది నాకు. అలృతరంకం వీవు, నన్నెలా తీపికొని పోగలవు ?’ అంది. ఆ మాటలు మారుతికి కొత్త అవమానంలా అనిపించాయి. (నవం పరిభవం కృతమ్).

ఈమెకు సన్నుకం కల్గడానికి, తన రూపం చూపాలని భావించి తెట్టు దిగి, తన ఎట్టని ముఖం, వజ్రవణాలూ, దంష్ట్రలూ చూపుతూ, పర్వతంలా పెద్ద శరీరం చేసాడు.

ఆ రూపం చూచి 'హనుమా ! నీవాయు నమాన గమనం, అగ్నివంటి తేజస్సు, నముద్రం దాటి వచ్చే శక్తి ఎటుగుదును. కాని, నీ మీద వేగంతో వస్తాంటే, నేను నముద్రం చూచి భయపడవచ్చు. (2)

నన్నెత్తుకొని పోతున్నావని, రాక్షసులు వెంటాడి యుద్ధం చేస్తాంటే నాకు భయం కలుగుచ్చు. లేదా క్రిందవద్ద నన్ను రాక్షసులు తీసికొని పోవచ్చు. చంపివేయవచ్చు లేదా అనలు కనుపడకుండా దాచివేయవచ్చు. మళ్ళీ కథ మొదలౌతుంది. నీ ప్రయత్నం వ్యర్థమౌతుంది.

సీతో నేను రావడంకంటే, రామునితో వీవు రావడం మంచిది. నాకేమైనా ఆయితే వాసరులతో సహా ప్రాణాలు విడుస్తారు రామరాక్షసులు. అదీ కాక, పవిత్రమైన నేను, రాముని తప్ప ఇతర పురుషుని (3) స్పృశించను. ఆ నాడు నేను నా స్వాధీనంలో లేక రావణునిచే స్పృశించబడ్డాను. రావణుణ్ణి బంధుమిత్ర, సవరివారంగా వధిస్తే అది రామునకు (4) తగినది కాని ఇలాతీసుకు పోవడం కాదు. రామరాక్షసులని తోడు తీసుకురా !. నన్ను సంతోష పెట్టు!" అని దీనురాలై పల్కింది సీత.

విశేషాలు

(1) కందమూలాలు తినే రాముడు మాంసాన్నే తినే 14 వేల మంది రాక్షసుల్ని చంపాడు. మాంసంతినే రావణుడు ఒక్క గ్రద్ద (జలాయు)ని చంపలేక పోయాడు.

ఎదురుగా, మాటువేషం లేక, ధైర్యంగా రాముడు రాక్షసులని చంపితే, చాటుగా, సంన్యాసిరూపంతో, భయంతో రావణుడు స్త్రీని ఎత్తుకొచ్చాడు.

శత్రువులకి కూడా ఆభయం రాముడిస్తాంటే, దేవతలని లెక్కచేయనని పలికే రావణుడు వరాలపేరిట వారినే యాచించుతాడు. దీన్ని బట్టి రామ రావణ బలదైర్యాల సీతకి స్పష్టంగా తెలుసు.

(2) 14 వేల రాక్షసులని నడికీతే చూచిన సీత, గాయాలతో, పూచిన మోడుగ వృక్షంలా ఉన్న రాముణ్ణి చూచిన సీత, రావణ యుద్ధాన్ని జలాయువుతో చూచిన సీత, యుద్ధం అంటే భయపడుతుందా ?

లంకకి ఇష్టంలేకండా పోతున్నప్పుడే పడిపోని సీత, కావాలని బయలు దేరి రాముని వద్దకు వెళ్లేప్పుడు పడిపోతుందా ? తాను వచ్చాక రావణునితో ఇక యుద్ధం ఎందుకని రాముడనుకోడని తనకు తెలియదా ? (రాముడు 2 మూలలు మాట్లాడడు

గదా) రాక్షసులూ-వాళ్ల బాధలూ-రావణుని మాలలూ కంటే భయం కరమూ సముద్రం? ఇలా చెప్పడం కేవలం రాముడే వచ్చి రావణవధ సాగించాలని చెప్పడానికే.

విధివణుడు రావణునకు చెప్పిన హితవాక్యం, రావణుడు వినని వాక్యం ఒక్కటే. "రావణా! పెద్ద వర్తితో ఉన్నదీపం తొందరగా ఆరిపోయేటట్లు, నీ తపఃశలం, ఈ అధర్మంవలన తొందరగా నశించి, నీకు చావుని తెస్తుంది. కుండలోనుండి మణు కుండలోనికి నూనెని పోస్తే, నూనె పరిమాణం తగ్గినట్లు, సీతావహరణాన్ని సమర్థించే ఎండలతో చర్చిస్తే, అంత తపశ్శక్తి తగ్గుతుంటుంది. ధర్మాన్ని, రక్షిస్తే రక్షిస్తుంది గాని అధర్మ చర్య-ధర్మరక్షని చేయదు" అనేది.

(3) "నవిన వాసుదేవోఽయం సాక్షాత్పురుష ఉచ్యతే - వాసుదేవు డొక్కడే పురుషుడు నా దృష్టిలో - కాని లోకదృష్టిలో నీవూ - రావణుడూ కూడ పురుషులే. నా వశం తప్పిన స్థితిలో రావణుడు స్పృశించాడు నన్ను. అది నా తప్పుకాదు. తెలిసి నీ భుజం ఎక్కి ఎలారాను?" అని సీత ప్రశ్న.

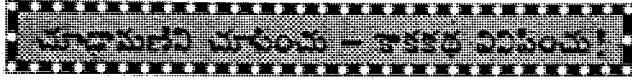
I.P.C. Section 24 కూడా ఇలా చెప్పుంది. "Nothing is an offence which is done by a person, who is compelled to do it, by threat" అని.

(4) రాముడే రమ్మనమనడానికి కారణాలు :-

- (1) సీతమ్మకు ఏ మాత్రమూ లంక-రావణుడు అంటే భయం లేకపోవడం - చాలా మంది అనుకొనేటట్లు ఆమె దీనంగా నిడుస్తూ ఉండకపోవడం (యథా పితృర్షు హే - మా నాన్న యింట్లో ఉన్నంత దైర్యంగా లంకలోనూ ఉంటానని అయోధ్యలోనే రామునితో అంది సీత)
- (2) సీతని హనుమ తీసికొని వెళ్లి ఉంటే హనుమ లేకపోతే రామునికి సీత అభిని ఉండేది కాదని అంతా అంటారు.
- (3) రావణుడు పరస్మిలని అపహరించినందున శిక్ష ఉండదు.
- (4) సీత తన ప్రాణాలని తాను రక్షించుకొని పోయింది గాని, మా ఉసుపట్టించుకోలేదని, ఎత్తుకు రాబడిన స్త్రీలు దుఃఖిస్తారు,
- (5) రావణుని చంపుతానని ప్రతిజ్ఞ చేసిన రాముని మాల అబద్ధమౌతుంది." అనేది.

38వ సర్గము

హనుమ ఇలా అన్నాడు. "ఓ తల్లీ! ప్రీతి తగినట్లు, పవిత్రతా దర్మానికి అనుగుణంగానూ భయాన్నీ, వినయాన్నీ చూపావు.

లోకంలో ఏ ఆడుదీ ఇలా చెప్పదు. రావణుడు నీతో సంభాషించిన తీరూ, ఉరికై నీ ప్రయత్నం, రామునికి చెప్తాను. వెంటనే తీసికొని పోయి సంతోషపడవాలనీ, నా సామర్థ్యం 'ఇంత' అని చెప్పాలనీ, వీవు నెక్కి రమ్మన్నాను. రానంటున్న నువ్వు ఏదైనా ఆయన నమ్మకంకోసం గుర్తుగా ఇవ్వు - అని ప్రార్థించాడు మారుతి.

వెంటనే సీతకన్నీరు కారుస్తూ "హనుమా! ఒకప్పుడు చిత్రకూటానికి ఈశాన్యంలో, మందాకినీ తీరంలో, సిద్ధా శ్రమమనే ప్రదేశంలో ఋష్యా శ్రమాలలో ఉన్నాం.

ఇం క్రీడల ఏమ్మట, ఆయన నాలొడ్డపై తలపెట్టి నిద్రిస్తే, ఒక కాకి నా చుట్టూ తిరుగుతూ నన్ను ముక్కుతో గీరింది. మట్టిగడ్డతో కొట్టినా అలాగే నన్ను గీరుతుంటే, వడ్డాణం తీయ బోయాను కొట్టడానికి.

కాకిని కొట్టడానికి ఒడ్డాణం తీస్తున్నానని నా భర్తనన్ను వేళాకోళం చేసాడు.

కాసేపు వేను - ఆ తర్వాత ఆయన, ఇలా నిద్రపోయాం.

కాకి వచ్చి నా ప్రనంమీది బొడిపె పై గీరితే, రక్తం రామునిమీద పడింది. అంతే! తాచులా మసలుకోడుతూ, దేవేంద్ర పుత్రుడైన కాకిని చూచి, కూచున్న దర్పాసనం నుండి దర్ప తీసిమంత్రించి బ్రహ్మస్త్రం చేసి వేసాడు (1).

ముల్లోకాలూ, చివరికి తండ్రి అయిన ఇంద్రునీ శరణువేడితే, రాముని శరణువేడమనగా, చివరికి నా భర్తవద్దకే వచ్చింది.

దానికోరిక మేరకు, దాని కుడికంటిని బ్రహ్మస్త్రం దహించింది. ప్రాణాలు నిల్చిన కారణంగా, దశరథ దాశరథులకు (రామునికి) నమస్కారాలు చెప్పిపోయింది కాకి.

ఒక కాకిపై బ్రహ్మస్త్రం వేసిన రాముడు, ఎందుకు ఉప్పేక్షిస్తున్నాడు? నేనేదో పాపం చేసి ఉంటాను (2)" అని మళ్లీ కన్నీరు కార్చి ఇలా చెప్పసాగింది.

“హనుమా! కౌసల్యానంద వర్తమనికి నా సాష్టాంగ ప్రణామాలు. దుర్లభమైన ఐశ్వర్యం విడిచి, అరణ్యానికి వచ్చిన లక్ష్మణునికి నా క్షేమ వార్త చెప్పు. లక్ష్మణుణ్ణి చూస్తూ, రాముడు తండ్రి బాధని మఱచి పోతున్నాడు. కార్యకర్తనీ, రామదుఃఖాపహర్తనీ నీవు. ఒక నెల రాలాక నన్నిక రావణుడు బ్రదుకవీయడు, ఇది తీసికొని రామునికియ్యు” (3) అని దీవ్యసుందరమైన (కొప్పులో పెట్టుకో వీలైన) మాడమణిని (3) హనుమకీస్తే, వ్రేలికి తొడుగుకున్నాడు.

ఆమెకీ ప్రదక్షిణ నమస్కారాలు చేసాడు.

దేహం-సీత పక్కన ఉన్నా, హనుమ మనస్సు-రాముని వద్దకు పోయింది.

తిరుగు ప్రయాణమై నాడు.

విశేషాంశలు

(1) మంత్రించి వేసే ఆయుధం ఆస్త్రం. చంపడానికి, వైద్యంచేసి రక్షించడానికి, ఉపయోగించే ఆయుధం శస్త్రం. శస్త్ర చికిత్స అంటే ఇదే. మంత్రం పనిచేయాలంటే నియమ నిష్ఠలుండాలి.

సీతా దుఃఖంలో పడ్డ రాముడు, రావణ వధని మరచాడా? ఆనే అనుమానమున్న దేవతలు, దేవార్థక్షుడైన ఇంద్రపుత్రుణ్ణి కాకిగాచేసి, సీతమ్మపైకి పంపారు. స్వస్థతలో ఉన్నప్పుడు, మంత్రం పఠించి విడిస్తే పలిస్తుంది.

కాని, రాక్షసులు నిశాచరులు. రాత్రిభాగంలో వధించే లక్షణం వారిది. అలాంటి వారిని చంపాలంటే రాత్రి - పగలు భేదంలేక, శస్త్రాలకంటే ఆస్త్రవర్షాన్ని కురిపించాలి. దేవతలు రామునికి ఆస్త్రవిద్య, నిద్రాకాలంలో కూడా పనిచేస్తాందా? అని పరీక్షించడానికి, దేవేంద్ర పుత్రుణ్ణి ఆస్త్రం విడిచేంత కోపం తెప్పించే సీతాబాధని చేయమని పంపారు. పలితం ద్వారా దేవతలకి దైర్యం కలిగింది.

అల్ప ప్రాణి అయిన కాకిమీద, బ్రహ్మాస్త్రం ‘నా కోసం’ వేసాడనే ఆనందం అమ్మవారిది. అందుకే తనకంటేటి గౌరవమిచ్చిన ఈ కథని, హనుమతో చెప్పి, చెప్పమంది.

(2) సీతమ్మ అయినా, మానవ సహవాసం కల్గేసరికి తప్పులు చేయక మానలేదు.

(1) అయోధ్యని వీడేటప్పుడు, తనని తీసికొని పోనన్న రామునిలో ‘నీవు ప్రేమి’ అంది.

(స్త్రీయం పురుష విగ్రహమ్) (2) విష్కారణంగా, మారీచవధ కాలంలో లక్ష్మణుణ్ణి అనరాని మాటలు అంది. దేవరహస్యం ప్రకారం ఇవి నిందలు కావు

'భోగే భవానీ, పురుషేమ విష్ణుః, క్రోధే చకాలీ, సమరే చ దుర్గా'

ఒకే స్త్రీ శక్తి, భోగాలని అనుభవిస్తూ భవానిగా, పురుషరూపాన్ని దరించి విష్ణువుగా, క్రోధం కల్గినప్పుడు 'కాలిక'గా, యుద్ధంలో దుర్గా రూపంలో ఉంటుంది.

కాని లౌకికంగా అతల్లి స్త్రీ అనడం పాపమే కదా!

అలాగే లక్ష్మణుడు పర్ణశాలనుండి వెళ్లకపోతే రావణుడు తమి అపహరించడు. రావణావధ కుదురుదుకదా! కాని పైకి అవి (లౌకికదృష్టిలో చూస్తే) పాపాలే. అందుకే ఆమెకు శిక్ష 'అశోక వననానం'. (కారాగారంలో వమాచం).

భగవంతుడైనా దోషం చేస్తే శిక్ష నుండి తప్పించుకొనలేడు - అనడానికి పై దోషాలు చేసిన సీతమ్మ సాక్ష్యం.

(3)స్త్రీలు మామూలుగా కొప్పు పెట్టి, పూలు దరించడం వంశప్రదాయం. ఆ రోజుల్లో జడ వేసికొనడం, దుఃఖంతో ఉన్నానని తెల్పడానికి సంకేతం ఆ సీత. జడను దరించి, అందునా (ఏకవేణి ధరా లేదా ఏక జలాధరీ) జడవి ఒక్కటిగా వేసికొని, తన దుఃఖాన్ని సూచిస్తోంది.

కొప్పుకి పైన పెట్టెడి (నాగరం - కొప్పుబిళ్ల) చూడమణి. దీనికి ఉంగరంలావే ఫాలి వోటుంది. దాంట్లో తలజాబ్బు దూర్చి అలంకరిస్తారు.

ఆ చూడ మణివే ఈయదానిక్కారణం, రాముడు రావివి , వెంటనే సీతరువి గుర్తింపగలడు కాబట్టి. ఎప్పుడూ పాదాభినందనం చేసే ఆమెపైకి లేచేప్పుడు, రామునకు ముందుగా కన్పించేది, ఈ చూడమణియే.

ఇప్పుడూ సీతా దర్శనానికి ముందు, రామునికి చూడమణి దర్శనమే

కాబట్టి 'సీత రాదోయ్'

దర్శనం కావడమే - అని గ్రహించు.

39వ సర్గము

అమ్మా! రావణ వధ తప్పదు!

'మణిం తు దృష్ట్వా రామో వై త్రయాణాం సంస్కరిష్యతి |
వీరో జనన్యా మమ రాజ్ఞో దశరథస్య చ | (2)'

'హనుమా ! ఈ చూడమణి-మా తల్లినీ, నన్నూ, దశరథుణ్ణి - రామునికి గుర్తుచేస్తుంది. దశరథ సమక్షంలో మా అమ్మ, వివాహకాలంలో రాముడు చూస్తాండగా, నాకు అంకరించింది (1). ఇక నీవే, నా దుఃఖం తీరేలా సందేశం చెప్పి, రాముణ్ణి రప్పించాలి', అని సీత అంది.

వానరులు శీఘ్రంగా వస్తారనీ, ఎవ్వరూ రామబాణాలకు ఎదురు నిలబడలేదనీ చెప్పి, దయలుదేర దోతుంటే హనుమని అపే, జానకీ ఇలా అంది.

"మారుతీ ! మటుగున్నచోట ఒకరోజు విశ్రమించి వెళ్లు. (1) నువ్వుంటే నా దుఃఖం కొంత ఉపశమిస్తుంది. తిరిగి వచ్చేవరకూ నా ప్రాణాలు నిలుస్తాయో ? లేదో? అయినా ఒక అనుమానం.

సముద్రాన్ని, గరుత్మంతుడూ, వాయుదేవుడూ, నువ్వు మాత్రమే దాలగలరు గదా! ఎలా వానరులందరూ రాగలరు! పైగా నువ్వు అందటికంటే బలవంతుడివి. ఆ అల్పబలం కల వానరులు, ఎలా రావణవధకీ సహాయం ఔతారు?

రావణుణ్ణి చంపి, రాముడు నన్ను తీసికొని పోతేనే, నాకు అది కీర్తికరంగా అవిస్తుంది. కాబట్టి (వానా దర్మ మనావుహా) (2) రాముడిక్కడికి వచ్చేలా, మూల సహాయం చేసి పుణ్యం కట్టుకో. బలానికి, వానరులని తోడు చేసి కర్మిని పొందు.

అంకవి ద్యంపం చేసి, రావణ సంహారం జరిగితేనే, (3) రాముని కౌర్యదైత్యాలు లోకానికి తెలుస్తాయి" అని సీతమ్మ పలికింది.

స్పష్టంగానూ, అర్థవంతంగానూ సీతమ్మ పలికిన పలుకులు విని హనుమ

'మర్దిశిష్టాశ్చ తుల్యాశ్చ సంతి తత్ర మౌకుః |

మత్త ప్రత్యవరు క్షిప్నాస్త మగ్రీవ వన్నిదౌ | (38)

మా ప్రకృష్టా ప్రేష్యంతే ప్రేష్యంతే హి హరి జనా | (39)

"అమ్మా! సుగ్రీవుని వద్ద, నా కంటె దలిమ్మలూ, నాలో సమానులూ ఉన్నారు గాని, నా కంటె తక్కువ వారు లేనేలేరు. అయినా, అందరిలోకి తక్కువవాణ్ణి ఇలాటి పనులకి పంపిస్తారు గాని, పెద్దవారిని పంపించరు గదా! (4). అందుకని, బాధపడకు.

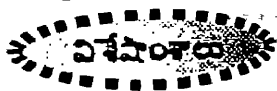
రోహిణి చంద్రునితో కూడినట్లు, నువ్వు రామునితో చేరగలవు. నా వీవుపై రామలక్ష్మణులు వచ్చి, లంకని ద్వంసం చేసి, రావణుణ్ణి చంపి, నిన్ను తీసుకొని పోతారు.

తల్లీ! రామునికంటె గొప్పవాడూ, లక్ష్మణునితో సమానవైనవాడూ లేనేలేదని గ్రహించు.

వాసరాంసి, భల్లూకాంసి తక్కువగా భావించకు. వారు కేయలేనిది లేదునుమా!

రామలక్ష్మణులు సూర్యచంద్రులు. అగ్ని వాయువుల వంటివారు (5).

ఎంతోకాలం నీ విక్కడ ఉండేమా ఉండవు - ఉండవలసిన కొద్దికాలమా ఓర్పుకోకనూ - తప్పదు" అని ప్రార్థిస్తూ పరిశాడు.

(1) సముద్రం తాటుతూన్నప్పుడు, విశ్రాంతి తీసుకోమంటే తీసుకోని హనుమ, ఆగమంటే ఒక రోజు ఆగతాడా? కార్యం యొక్క తొందరని గమనించి ఆగనంటాడా? లేదా? అనే పరిశీలనకి, ఈ ప్రార్థన.

అగితే, రక్షామలు హనుమ మీదికి దూకుతారు కాబట్టి, ఎదుర్కొనే రైర్యం ఉందా? లేదా గమనించడానికిను ఈ ప్రార్థన. ఎదుర్కొంటే, రక్షామలం దింపివేయమంటూ, రామునికి చెప్పవలెతుంది అని కూడా ఈ ప్రార్థన.

అరణ్యానికి వెదుతూన్న రాముణ్ణి దశరథుడు కూడా ఒక రోజు అగి వెళ్లమన్నాడు. రాముడు ఆగలేదు. రామ భావభావన ఉన్న హనుమకూడా ఆగడు. ఆగలేదు.

(2) సహాయాలు కేయలంలో, వాక్కుద్యోరా కేయడమూ పుణ్యప్రదమే. పంపాతి కెప్పిన మాట ప్రకారమే ఈ పీఠ లంకలో ఉన్నదని హనుమ విశ్వయించాడు.

లంక-రైర్య-పరాక్రమ-ధనాలు లెవ్వ ఉవకారమే.

(3) రామ విడిపింపడాంనే ఆలోచన, పీఠమ్మకి లేనేలేదు. ప్రవర్తించకుండా, ఆలోచన ప్రవర్తనకు రక్షామలు సహాయపడకుండా, కోరుతోంది ఆమె.

అది జరిగేవఱకూ, తాను చిత్రహింసల ప్పాలైనా బొతానన్నది తప్ప, అవకాశం దొరికిందని భర్తను చేరతాననలేదు.

ంకలో బందీలైనలోట ప్రాంత విముక్తి కల్గించి పాలువడిన సీతమ్మ, లోకంలోని ప్రాంతానికి ఆదర్శ ప్రాయురాలు.

(4) సర్వాధిక బలిష్ఠుడు తానే. కాని ఇలా చెప్పుకోవడం ఎంత గొప్పదనమో ఆలోచించాలి.

నిజంగా 'గొప్ప' కానివాడు డంబాలు పలుకుతూంటే, 'గొప్ప' అయినవాడు 'కాదవి' చెప్పడం, ఎంత గొప్పదనం!

అమ్మవారికి దైర్యం కోసమే, ఇలా చూట్లాడడం - కాబట్టి అసత్యం కాదు.

(5) సూర్యుడు - రాముడు, చంద్రుడు లక్ష్మణుడు.

సూర్యుడున్నంతసేపూ చంద్రునికి ప్రకాశం లేనట్లు, రాముడున్నంతసేపూ లక్ష్మణుని నోట మాట సరిగా రాదు. సీత సంధ్యాకాలం వంటిది. అంటే ఇద్దరినీ చేతనూ రక్షింపబడేది.

సూర్యప్రకాశం ఎప్పుడూ తగ్గనిది. చంద్ర ప్రకాశం తగ్గుతూ పెరుగుతూ పోయేది.

క్రోధానికి వశుడయ్యే లక్ష్మణుడిలాటివాడు. సూర్య చంద్రు లిద్దరినీ రాహుకేతువులు గ్రహించేటట్లు, విరాధ-రావణులు వీరిని పట్టారు. రాహు కేతువులు నశించినట్లు, విరాధ రావణాదులు నశించారు.

కథ మిగిలింది లోకంలో.

అగ్ని వాయువులు వీరిద్దరూ. అగ్ని లక్ష్మణుడు. వాయువు రాముడు.

అగ్నిని మండింపచేయాలన్నా-మండే అగ్నిని ఆర్పాలన్నా వాయువే అవసరం.

శత్రువుని భవ్మం చేసేవాడు అగ్ని. ఆ భస్మాన్ని ఎగురగొట్టేవాడు వాయువు.

40వ సర్గము

“మఱిక గుర్తు చెప్తాను - జాగ్రత్తగా వెళ్లిరా!”

మారుతీ ! సగం ఎండిపోయిన పైరు, వాన జల్లకే తేరుకున్నట్లు, నా పని సగం అయినట్లుగా తోస్తోంది. అందుకని, మఱిక గుర్తుచెప్తాను విను. ఒకనాడు చెమటకు నా నుదుటిబొట్టు జారిపోగా, ‘మణిశిల’ని అరగదీసినా చెక్కిలిమీద బొట్టుగా వినోదంకోసం నా రాముడు పెట్టాడు. ఈవిషయం కూడా చెప్పు.

ఇంత కష్టంలో ఉన్నా, ఈ చూడామణిని చూస్తూ (పాదాభివందనం చేసిన ప్రతిపర్యాయమూ ఆ రాముని చూపులు దీనిపై పడతాయి కాబట్టి) ఆయనను చూస్తూన్న ఆనందం పొందుతూ ఉండి, ఈనాడు నీ చేతికిస్తున్నాను. ఇక ఈ జీవితాన్ని తట్టుకోలేను. ఒకే మాసం ఉంటాను. తర్వాత జీవించడం అనిశ్చయం. ఇదివరకటిలా నా విషయంలో ఉపేక్షించడం తగదు.” అని చెప్పమని పల్కింది సీత. ఆమెకు ధైర్యం కలిగే మాబల నెన్నింటినో చెప్పి “అమ్మా! ఇంకా ఏదైనా గుర్తు ఒకటి ఇవ్వు” అన్నాడు.

‘చూడామణిని చూచినిన్ను నమ్ముతాడు. అది దివ్యాభరణం’ అని సీత పల్కగానే, హనుమ ఎగిరేందుకు వీలుగా దేహాన్ని పెంచసాగాడు. అప్పుడా తల్లి హనుమని సాదరంగా చూస్తూ ‘నాయనా ! ‘శివశ్చ తేఽధ్వా చ హరిప్రసీర!’ (24) హనుమా! నా క్షేమాన్ని సుగ్రీవునికీ, అమాత్యులకూ తక్కిన వారికీ చెప్పు. నా దుఃఖాన్నీ, రాక్షసుల బెదిరింపులనీ రామునికి చెప్పు. దారిలో ఏ అడ్డంకే లేక, సుఖంగా వెళ్లు’ అని పల్కింది.

‘అల్పావశేషం ప్రసమీక్ష్య కార్యం
దిశం హ్యాదీచీం మనసా జగామ’ (25).

ఆ మాబలు విని “మఱికొద్ది పని మిగిలినది భావించి, ఉత్తర దిక్కుకు పోవాలనీ, మనసులో ఆలోచించాడు మారుతీ. (మారుతీ కనుక్కోవాల్సిన అంశాలు రెండు. సీత జీవించి ఉందా? లేదా? - రావణుని నివాసస్థానం - అనేవి. సీత - ఆమెయొక్క పద్దతీ మొదలైన అన్నింటినీ తెలిసికో గలిగాడు. రావణుని నివాసస్థానం ‘లంక’ అనేది తెలిసింది. ఊరికే రావణుని నివాసం తెలిసికొంటే యేం లాభం? వాని బలం - మదం - సైన్య ప్రతాపం - ఘోరాడే తీరు మొదలైనవి రామునకు చెప్పాలిగా ! అందుకని ఇంకొద్ది పని మిగిలినది అనుకున్నాడు ఆంజనేయుడు.

41వ సర్గము

అశోక వన ధ్వంసం

‘న సామ రక్షస్సు గుణాయ కల్పతే న దాన మర్హోపచితేషు యుజ్యతే |

న భేద సాధ్యా బలదర్పితా జనా పరాక్రమస్త్యేన మమేహ రోచతే | (3)

అంజనేయుడిలా భావించసాగాడు. ‘తమోగుణం నిండిన రాక్షసులతో మెత్తదనం (సామ గుణం) ఎందుకూ పనిచేయదు. మహా - ఐశ్వర్య సంపన్నులైన వీరికి ఏమీ దానం ఇయ్యగలం ? అయోధ్యా రాజ్యాన్ని విడిచిన రాముడు, ఏమీ ఎవరినుండి స్వీకరింపడు కాబట్టి ఏమీయ్యగలడు? మదంతో ఐకమత్యంతో ఉన్న వీరిలో భేదం కల్పించడం సాధ్యంకాని పని. ఇక దండోపాయం (చంపడం) ఒకటే శరణ్యం. కొందరిని చంపితే, మిగిలిన వారికి అదైర్యం వస్తుంది. ముఖ్యమైనవని చెడకుండా, దానికి అనుకూలంగా ఎన్ని ప్రైవేటులు చేసినా, అది సరైనదే-అని పెద్దలమాట. పని చిన్నదే అయినా, అనేక విధాల ప్రయత్నం చేయాలి. శత్రుబలాన్ని క్షింభంలో చెప్పగలిగితేనే, నా రాకకి ప్రయోజనం.

పైగా, రావణుణ్ణికామ పయశుణ్ణిగా చూచాను. అతణ్ణికోసంతో ఉగిరిపోతున్నప్పుడూ, మంత్రులతో-సైన్యంతో ఉన్నప్పుడూ చూడాలి. రావణుణ్ణి అలా చూడాలంటే వానికి ఇష్టమైన ఈ అశోకవనాన్ని పాడుచేయాలి. దాంతో తన సైన్యాన్ని పంపుతాడు. వారి ఆయుధాలనీ, ప్రతాపాన్నీ, యుద్ధపద్ధతినీ, తెలిసకొని రామునికి చెప్ప వీలవుతుందని ఆలోచించి, అకాశంలోకి ఎగిరి తిరుగుతూ, ఆ గాలికి చెట్లని ఉపసాగాడు. వృక్షాలని విరిచేసాడు. వాటిని ఆదారం చేసకొన్న పెద్దపెద్ద లతలన్నీ మట్టికరవాయి. పక్షులు ఎగిరిపోసాగాయి. చెట్లని విసరడంతో జలాశయానికి అందంగా కట్టబడిన మెట్లు విరిగిపోయాయి. చక్కని సన్నగా పాతే సెలయేళ్ల మధ్య, విటిగిన చెట్లుపడి అందం పోయి ఆ ప్రాంతం రొచ్చురొచ్చు అయిపోయింది. లతాగృహాలూ, చిన్నచిన్న క్రీడా పర్వతాలూ నుగ్గునుగ్గు కాసాగాయి, ఎక్కడెక్కడ లోకాలనుండో తెచ్చి, అపురూపంగా వేసికొన్న చెట్లన్నీ చిన్నబిన్నం కావడమే కాక, కొన్ని నడిమికి విటిగి, కొన్ని మొదలంట నాశనమయి, మిటికొన్ని తలలు విటిగి, మొత్తానికి, ఏ చెట్టు ఎక్కడ విటిగితే మిటి జీవించదో, అలా చేయబడ్డాయి.

అయినా హనుమకీ దుఃఖంగానే ఉంది. కారణం- ‘ఒక్క రాక్షసుడూ పోరాటానికి రాకపోవడమే! ‘సా విహ్వలః శోక వన ప్రతానా - వనస్థలి శోక లతా ప్రతానా - జాలా దశస్య ప్రమదా వనవ్య-కపేర్పలాద్ధి ప్రమదావనస్య (20)’ చూస్తేనే ఆనందం కల్గించే లతలు కల పన ప్రదేశం, శోకంతో నిండిన పుష్పాలు కదిగి అయ్యింది. రావణుని ప్రమదా (స్థిరయొక్క) వనం, (విహారానికై ఉన్న ఉద్యాన వనం), ప్రమదా (సీతయొక్క) అవనుడు (రక్షణకై వచ్చిన వాడు) అయిన హనుమ దాటికి రూపు చెడింది.

42వ సర్గము

అశోకవనంలో వృక్షాలు పెద్ద చప్పుళ్లతో విరిగడమూ, పక్షి మృగ సమూహాలు చెల్లెచెదరై పోవటమూలో పాటు, రాక్షస నాశనానికి వీలైన అశుభ శకునాలు కన్పించాయి. కాసలా ఉన్న రాక్షస స్త్రీలు లేచారు. విశాల శరీరం కల హనుమని చూచారు. భయం పుట్టించేందుకై మారుతి తన రూపాన్ని మఱితో చేశాడు. భయపడిన రాక్షసస్త్రీలు, వెంటనే సీత వద్దకి వచ్చి 'పిడెవడు ? ఎవనివాడు ? ఎందుకు - ఎక్కడనుండి - ఎవరి కొఱకు వచ్చాడు ? సీతో మాట లేమిటి ? భయపడక చెప్పు' అనగానే తొట్రుపాటు లేని, పతివ్రత సీత "అహిరేవ వ్యాహిః పాదాన్విజానాతి న సంశయః (9). 'ఓ! రాక్షసీమణులారా! కామరూపంతో వచ్చిన వీణ్ణి రాక్షసుడే అనుకున్నాను. హము, ఎక్కడ ఉండేదీ, ఉండగలిగేదీ, ఉంటున్నదీ, లేనిదీ, హముకే తెలుస్తుంది. కామరూపంతో వచ్చిన రాక్షసుడేమో అనిపిస్తోంది. ఇతణ్ణి నేను ఎఱుగను" అంది. (1)

ఈ మాటలు వింటూనే రాక్షసస్త్రీలు కొందఱు పరుగెత్తారు. అక్కడే నిలబడిపోయారు కొందఱు. రావణునికి చెప్పాలని మఱి కొందఱూ పోయి "ఓ రాజా! మహావరాక్రమ వంతుడూ, సర్వ భయంకరుడూ అయిన ఒక వానరుడు, సీతతో మాట్లాడి, అశోకవనంలో ఉన్నాడు. ఆమె నడిగాం. ఏమీ చెప్పడంలేదు. ఇంద్ర - కుబేరులే వంపించారో లేదా రాముడే వంపాడోగాని నీకీవ్వమైన ప్రమదావనాన్ని నాశనం చేయడమే కాక, అతి రమణీయ ప్రదేశాన్నింటినీ పాడుచేశాడు. కాని, సీతమ్మి ఉన్న శింశుపావృక్షం గాని, ఆ చోటుని గాని ఏమాత్రమూ తాకలేదు. నీకీవ్వమైన వనాన్నిపాడు చేసినందుకూ, నీవు మనసు ఉంచిన సీతతో మాట్లాడినందుకూ వాణ్ణి రెండు విధాలుగా దండంచాలి" అని అన్నారు.

అప్పుడే నేయి వేసిన అగ్నిహోత్రంలా మండిపడుతూ కోపంతో రావణుడు కను గ్రుడ్లు త్రిప్పాడు. మండుతూ ఉండే వత్తి నుండి మంటలో నూనె బిందువులు నేల పడ్డట్టు, వేడి కన్నీటి బిందువులు కళ్ల నుండి రాలిపడ్డాయి. (దీప్తాభ్యా మివ దీపాభ్యాం సార్చిషస్సేహ బిందవః - 23). వెంటనే, తనతో సమానులైన వారిని పిలిచి, హనుమని పట్టి తెమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు.

మారణాయుధాలు చేత ధరించి, క్షణాలలో వికారరూపులైన రాక్షసులు గుంపులు గుంపులుగా బయలుదేరారు. ఆశోక వనద్వారం వద్దనే యుద్ధానికై ఎదురుచూస్తూన్నట్లు నిలబడ్డ హనుమంతుని వద్దకు, మిడుతలు అగ్నిమీదికి పోయినట్లు, వెళ్లారు. (అగ్నిలో మిడుతలు భస్మమౌతాయి గాని, అగ్నిని మిడుతలు ఏమీ చేయలేవు).

అంజనేయుణ్ణి, ఆయుధాలు కలవారంతా చుట్టుముట్టారు. కొందఱు ఎదురుగా నిలబడ్డారు. అనేకాయుధాలని విసరడం ప్రారంభించారు. ఏదీ అతణ్ణి ఏమీ చేయలేకపోతోంది. పోరు విజృంభిస్తూన్న రాక్షసులని చూచి, ఉత్సాహంకల అంజనేయుడు, వారి యుద్ధపద్ధతిని తెలిసినవాడై, తోకని నేలపై కొట్టి, నోరంతా తెరిచి పెద్ద కేక పెట్టాడు (2).

ఆతని భుజాల వజ్రపు లంక అంతా మార్మోగింది. ఆ మ్రోతకి ఆకాశంలో ఎగిరేపక్షులు నేలపడ్డాయి. అప్పుడు పెద్దగొంతుతో ఎక్కడెక్కడికీ వినిపించే ద్వనితో

“జయత్యతిబలో రామో లక్ష్మణశ్చ మహాబలః ।

రాజా జయతి సుగ్రీవో రాఘవేణాబివాలితః ।

రాసోఽహం కోసలేంద్రస్య రామస్వాక్షిప్త కర్మణః ।

హనుమాన్ శత్రుసైన్యానాం నిహంతా మారుతాత్మజః ॥ (3)

న రావణ సహస్రమ్నే యుద్ధే వ్రతిబలం భవేత్ (33-35)”

ఓ రాక్షస జనులారా! అతిబలుడైన రామునికీ, మహాబలుడైన లక్ష్మణునికీ జయము. రామునిచే రక్షింపబడే సుగ్రీవునకునూ జయము. నేను కోసల దేశాధీశుడైన రాముని దాసుణ్ణి. వాయుపుత్రుణ్ణి. ఎలాంటి శత్రువులనైనా సంహరించగలను.

రాళ్లూ, చెట్లూ ఇతరాయుధాలతో పోరాటానికి నేను దిగడం అంటూ వస్తే, వేయిమంది రావణులు కూడా నా ముందు చాలరు. మీ రంతా చూస్తూండగానే లంకా నాశనం చేసి, సీతమ్మకీ నమస్కారం చేసి, ఇప్పటికీ పని పూర్తి చేసేకాని పోతాను’ అని అన్నాడు. భయపడిపోయిన రాక్షసులు, రాజాజ్ఞ ఉందని భయపడి, యుద్ధంచేయడం మొదలెట్టారు. తన చుట్టూ మూగిన రాక్షసులంతా తనపైకి వస్తూంటే, ఆశోక వనద్వారానికి ఉన్న పెద్ద ఇనుపగుడియ ఊడబీకీ, రాక్షసుల మీదపడి, చాలమందిని బీభత్సంగా చంపి, గరుడుడు సర్పాన్ని పట్టుకొన్నట్టు, ఆ గుడియలో ఆకాశానికి ఎగిరి, మళ్లీ పూర్వంలాగానే, ఆ ద్వారంవద్ద నిలబడ్డాడు.

రాక్షసులు కొందఱు, గుంపుగా మళ్ళీ వెనక్కి కదిలి, జరిగినవిషయం రావణునకు చెప్పారు. కనుఱొప్పలని పూర్తిగా తెఱచి, గ్రుడ్లని కదప కండా తీక్షణంగా చూస్తూ, అనేక యుద్ధాలలో జయం తెచ్చిపట్టిన ప్రహస్తుని పుత్రుడు 'జంబుమాలి' అనే రాక్షసుణ్ణి యుద్ధానికి పామ్మని రావణుడు ఆజ్ఞాపించాడు.

విశేషాంశలు

(1) సీతమ్మకి తెలిసి కూడా, హనుమగూర్చి తెలియదనడం 'అసత్యం' కదా! అని శంక. సత్యం చెప్పడమనేది ధర్మం. తాను సత్యం పల్కినందువల్ల, వేఱొకరికి (ఉపకారికి) అపాయం కలిగేటప్పుడు తెలియదని, ఈ విధంగా పరికడం అసత్యం కాదనేది ధర్మసూక్ష్మం. గోవుని చంప పరిగెత్తే వెట్టివాళ్లు, మహర్షిని అడిగారు "గోవు ఎఱు పారిపోయింది?" అని. "చూచిన కళ్లు చెప్పలేవు. చెప్పేనోరు చూడలేదు" అన్నాడాయన. ఈ వేదాంతితో మనకేమిటని వారు వెళ్లిపోయారట. ఏ కోణంలోనైనా ఇదీ పాపమే అయితే, అనుభవింప సిద్ధమై సీతమ్మ ఇలా పల్కింది.

మఱో అర్థంకూడ ఉంది. హనుమ ఇలాటి వాడనీ, ఇక్కడుంటాడనీ ఒకవేళ ఆమె చెపితే, సమయానికి తగినట్టు వ్యవహరించే బుద్ధిమంతుడైన అతడు, సీత చెప్పినట్టు అక్కడ లేకపోయినా, పరిస్థితిని బట్టి సీతమ్మ చెప్పినట్టు వ్యవహరించకపోయినా, అప్పుడైనా సీతమ్మ 'అబద్ధం' అడినట్లు (రాక్షసుల దృష్టిలో) అవుతుంది. నిజం చెప్పమని మఱింత హింసిస్తారు. సమాధానం చెప్పగల హనుమని హింసిస్తే, రాక్షస బలమూ హనుమకి తెలుస్తుంది. తనకి హింస తప్పుతుంది, అని కూడ సీత భావన. ఇది అమ్మవారు చూపిన ధర్మసూక్ష్మం.

అలాగే మఱొకటి. దశరథుడు రథాన్ని ఆవమంటూటే, రథం తోలమని (అరణ్యానికి బయలుదేరుతూ) రాముడాజ్ఞాపించాడు. సుమంతుడైన తాను, రాజాజ్ఞని పాటించాలి. ఏం చేయమంటావని రాముణ్ణి అడిగాడు.

రథం చప్పుడులో వినబడలేదని చెప్పమని రాముడన్నాడు. (నాశ్రావమ్) విన్పించిందని చెప్పి వెను త్రిప్పితే తండ్రి దశరథుడు అధర్మపరుడై, చూట తప్పిన వాడౌతాడు. ధర్మాన్ని తప్పబోయే తండ్రిని, ధర్మం తప్పనీయకుండా వేసేందుకై అసత్యమాడవచ్చనీ, అలా ధర్మం గతి తప్పేప్పుడు అసత్యం ఆడడం అధర్మం కాదనీ, ఈ ధర్మసూక్ష్మం, 'అయ్యవారు' చూపినది.

(2) యుద్ధానికి రాక్షసులంతా వచ్చాక, సీతని రాక్షసులు అడిగిన ప్రశ్నకి, తాను సమాధానం చెప్పాడు, యుద్ధం చేయకుండా ఆగినది-అందఱూ రావడానికే. మీద

విసరుతూన్నా మౌనంగా ఉన్నది - వారి యుద్ధ పద్ధతీ, బలమూ గ్రహించడానికే. రామ భావభావన ఉన్న హనుమ, రామునిలాగే ఇక్కడ ముందుగా వారినే ప్రారంభించనిచ్చాడు. (తాటక - విరాధ - ఖర దూషణాది వధలో ముందు వారే యుద్ధం ప్రారంభిస్తారు). వారి బలం గ్రహించాక, వారికంటే పెద్దగా అటపు, వారికంటే వేగంగా ఆకాశంలో తిరగడం, వారు చేయలేని ఇనుప గుడియని లాగివారిని చంపడం, వారు ఎన్నడూ చేయలేని, లోక గిరిగిరా తిప్పి నేల బాదడం, వంటి కృత్యాలు చేయడం, చేసాడు. దీనిలో భయపడ్డారు రాక్షసులు. ఆదే, హనుమ కోరుకున్నది కూడ. ఇనుప గుడియని లాగడం - ఇలా అన్ని ప్రధాన ద్వారాలనీ నాశనం చేసి, మా వానర సైన్యాన్ని లంకలోకి తేగలనని సూచించడానికీ - ఎక్కడో యుద్ధం చేస్తూన్నా, సీతమ్మ, స్పష్టంగా దూరం నుండైనా తనకి కన్పించడానికీ - ఇలాంటివి పీకే యుద్ధం చేయడమనేది ఎఱుగని రాక్షసులకి, ఇంకా ఇలాటి చిత్రాలు ఎన్నో చేయగల ఈ కోతిలో, యుద్ధం చేయలేమనే భయం కల్గించడానికీ - వచ్చినవాడు వానరుడు మాత్రం కాడని గ్రహింప జేయడానికీను.

(3) జయత్యతిలలో రామో .... మారుతాత్మజః పటకూ ఉన్న భాగాన్ని పదుకునేలప్పుడు చదుపుకుంటే, చెద్దకలలు రావనేది అనుభవంలో ఉన్న విషయం. అలాగే నిత్యం మననం చేసే వారిపై, క్షుద్రశక్తులు పవిత్రేయనే చేయవు. తనకు రాసు తన గుఱివి చెప్పుకున్న మూలుకదా అవి! రాముని వద్దనుండి వచ్చేటప్పుడూ, వచ్చాకా, కూడ (దూలో ౭ హం గమిష్యే) నేను 'రామదూత'ని అన్న ఆంజనేయుడు, అమ్మ వారిని చూచాక, పల్కరించాక, 'సుఖంగా వెళ్లిరా, విఘ్నం లేకుండుగాక' (శివశ్రుతే ౨ ద్వా చ) అని ఆశీర్వచనం పొందాక - 'దాసో ౭ హమ్' - నేను రామదాసుణ్ణి అన్నాడు.

యజమాని చెప్పిన పనికి వెళ్ళకుండా నిరాశగా పల్కేవాడూ లేక శాశ్వతంగా పని కాని తీరుగా చేసేవాడూ అథమ దాసుడు. చెప్పిన దానిని మాత్రం చేసేవాడు మధ్యమ దాసుడు. చెప్పిన పనిని సానుకూల పటచేందుకై ఇంకా ఏమేమిచేయాలో ఆలోచించుకొని మఱి చేసేకొని వచ్చేవాడు ఉత్తమ దాసుడు. ఇలాటి ఉత్తముడు ఆంజనేయుడు.

కాబట్టి ఆంజనేయుడు రామదూత కాదు. రామదాసుడు లేదా రామబంబు. ఇక సీతా విషయమైన అపహరణాన్ని చెప్పి, సీత కోసం ప్రాణాన్ని, రాముని ఒడిలో విడిచి, రామునిచే అగ్నిసంస్కారం పొందిన జటాయువు రామబంధువు. (తర్వాతి కాలంలో దురదృష్టవశాత్తు (రాంబంధు-రాబంధు' అయింది. చరిత్ర సోకండా ఉండాలంటే 'రామబంధు' అనడం ఉచితం).

43వ సర్గము

'ఆ స్త్రవిజ్ఞయతాం రామో లక్ష్మణశ్చ మహాబలః
రాజా జయతి సుగ్రీవో రాఘవేణాదిపాలితః (8)

హనుమ కింకరులనందటిసీ చంపి, పాడుబద్దవనాన్ని కూడ చూచి, మేరువర్యత శిఖరంలా ఎత్తుగా, అందంగా ఉన్న చైత్య ప్రాసాదాన్ని పరిశీలించి, దీన్ని పగులగొట్టి నా శక్తి చూపాలి' అని భావించాడు. (వనాన్ని పాడుచేయడం - చెట్లతో యుద్ధాన్ని చేయగలను - అని చెప్పడంకోసం. ప్రాసాదాన్ని విఱుగకొట్టాలనుకోవడం, లంకలో ఉన్న ఇన్ని ఎత్తైన మేడల్లో ఎక్కడో ఓచోట దాగి బ్రతుకుదాం-అనే ఆశ, రాక్షసులకే లేకండా చేయడంకోసం-ఇలా తోచినట్టు యుద్ధం చేయడం, చేసేవాడు 'కపి', కాబట్టి అతని ధర్మయుద్ధ మిదేమో అని భావించేందుకు. అలాగ, తోచినట్టుగా ఇష్టంవచ్చినట్లు చేసే యుద్ధం, రాక్షసులకి రానేరాదని 'నిరాశ' పటచేందుకూ, ఒక ప్రక్క సీతమ్మకీ సంపూర్ణదైర్యం కల్గించేందుకూను.

చైత్య ప్రాసాదం, సీతమ్మకీ రావణ భవనానికీ నడుమ అడ్డుగా ఉంటుంది. దీన్ని తీసేస్తే, తానేం చేసేదీ సీతమ్మకీ తెలిపి దైర్యంగా ఉంటుందని మారుతి భావన. తన రూపాన్ని పెద్దది చేసి చూపడం, పెద్దశరీరం చేసి చూపే అలవాటున్న రాక్షసులు, ఎన్నడూ హనుమంతుడంతటి రూపాన్ని ధరించలేమని భావించేందుకు). అంతలోనే ఆ భవనం మీదికి దూకాడు. జబ్బి చటచాడు. సింహనాదం చేసాడు. యుద్ధానికి పిలిచాడు. గంగానదిలో సుడిగుండంలా ఎండటిని తనలో కలిపి తిప్పుతున్నాడో తెలియదు. ఆ గృహానికి, శిల్పవిన్యాస మెంతో ఉన్న బంగారు స్తంభం ఉంది. దాన్ని పెకలించి మిక్కిలి వేగంగా తిప్పాడు. ఆ వేగానికి నిప్పుజనించింది. (ఆకాశాద్యాయుగ వాయోరగ్నిః - వేగంగా తిప్పబడిన వాయువు నుండి 'Current' or 'Power' పుట్టింది.) భవనం చూస్తుంటే తగులబడసాగింది. స్తంభాన్ని అడ్డంగా తిప్పి మారుగురు రాక్షసులనీ ఒకే మోదుతో పైకి పంపించి, తాను ఎగిరాడు.

ఆకాశంలో నిలిచాడు. పక్షులు నేలరాల్లేంతటి ఆటపుతో "సీతాన్వేషణానికి వానరరాజు సుగ్రీవుడు, వేలకువేల మందిని పంపాడు. నూఱు, వేయి, పదివేల ఏన్నర బలం వారున్నారు వారిలో వాయుదేవుని బలం ఉన్నవారున్నారు. అస్ట్రాలన్నీ తెలిసిన

రామునికి (1) మహాబలుడైన లక్ష్మణునకూ జయము. రామరక్షణలో ఉన్న సుగ్రీవునకు శుభము కల్లుగాక! వానరు లందఱికి కోరలూ, గోళ్ల ఆయుధాలు. (2) అవి విఠిగినా, విఠిచేసినా, ఇలా ఇనుప గుడియలతో - ఏది కన్పిస్తే దానితో చంపుతాం. ఆయుధాలంటూ మాకు అక్కరలేదు. మీ రావణుడు, రామునితో వైరం కావాలని పెంచుకున్నాడు. వాడూ బ్రదుకడు. లంకా ఉండదు, అని చాటింపు వేస్తూ తిరుగుతున్నాడు ఆకాశంలో

విశేషాంశలు

(1) మంత్రపూర్వకంగా పనిచేసే మారణాయుధం అస్త్రం. 'మాకు అనేక-అస్త్రాలున్నాయి. రాముడేం చేయగలడనుకోవద్దు.

రాముడు అస్త్ర వేత్త. పైగా 'జయత్యతి బలోరామ' - తాను వేసిన బాణాలు బాదిస్తాయిగాని, ఎదుటివాని బాణాలు వ్యర్థమౌతాయి. ఇలాటిది 'అతి బల' విద్య. విశ్వామిత్రుడుపడేశించాడు రామునికి. కాబట్టి 'అతిబల విద్య' కలవాడూ, మీకున్న అస్త్రవిద్యే తనకి ఉన్నా, దర్మంతో నిత్యమూ జీవించేవాడూ, అయిన రామునికి పలికినట్లు, ఇది నీకు పనిచేయదని సారాంశం.

ప్రతిపర్యాయమూ 'సుగ్రీవునికి జయం' అనడానిక్కారణం - ఈ సుగ్రీవుని భార్యని 'వాలి' ఎత్తుకుపోతే, వాణ్ణి చంపి, భార్యని సుగ్రీవున కిప్పించాడు.

ఇప్పుడూ అదే కథ. రావణుడు, రామ భార్యని ఎత్తుకువచ్చాడు 'వాలి'లా.

కాబట్టి న్యాయాధికారి, ఒకే నేరానికి, వ్యక్తిని బట్టి శిక్షని మార్చనట్లు, ఓ రావణా! నీకూ అదే శిక్ష విధించక తప్పదు. ఆ శిక్ష, నా మీద పడదని ఆలోచించకు. అస్త్రానిని ఎఱుగున్నవాడు రాముడు! అని రావణునకు హనుమ హెచ్చరిక.

ఈ విషయం అందఱికి ఒకేసారి చెప్పేందుకూ, అందఱూ కలిసి ఆలోచించుకొని తమ భయాన్ని రావణునికి చెప్పేందుకూ, ఆకాశంలో ఎగరడం.

(2) మాకు సహజమైన ఆయుధాలు గోళ్లు, కోరలూ, వాటికి, రామకోవడం, పదునుపెట్టుకోవడం వంటి బాధలులేవు.

కత్తి లేదా ఇతర మారణాయుధాల గాయాల బాధ తగ్గుతుందేమో గాని, మా గోళ్ల, కోరల గాయాల బాధ మరణాంతం వావుతో సమానమే. గమనించదని హెచ్చరిక.

44వ సర్గము

మఱికోతమంది మంత్రి పుత్రులూ! పాండి!!

రావణుని ఆజ్ఞకు కట్టుబడి, సహస్రుని పుత్రుడు జంబుమాలి యుద్ధానికి వచ్చాడు. ఎఱ్ఱటి పూదండలు మెడలో న్రేలాడుతున్నాయి. ఎఱ్ఱటి వస్త్రాలు కట్టాడు. ఇంద్రధనుస్సు వంటి వింటినుండి, పిడుగుచప్పుళ్లలా వింటి నారి ధ్వనుల్ని దిక్కుల్లో నింపుతూ, కంచర గాడిదల రథం మీద రాసాగాడు. హనుమ, పూర్వం కూచున్నట్టే ద్వారపు దూలం మీద కూర్చున్నాడు. చూస్తుండగానే వింటినుండి అర్థ చంద్రాకార బాణం హనుమంతుని ముఖానికి తగిలి, రక్తాన్ని చిమ్మించి, ఉదయసూర్యునిలా నుదుటిపై కన్పించింది. మఱుక్షణంలో, ముద్దమొన ఉన్న పదిబాణాలు వేగంగా శరీరానికి గుచ్చుకున్నాయి. ఒళ్లు తెలియని కోపం హనుమకి వచ్చింది. ఇటు అటు చూచాడు. పెద్ద బండరాయి కన్పించింది. పెళ్లగించి జంబుమాలి మీదికి విసిరాడు. మళ్లీ విడిచిన పదిబాణాలూ ఆ రాతిని, ముక్కలు ముక్కలు చేసాయి. అవమానంగా భావించిన మారుతి, పెద్ద మద్దిచెట్టుని విసిరాడు. మళ్లీ పూర్వంలానే వర్ణమై పోయింది. ఇక లాభంలేదని, మళ్లీ ఇనుపగుడియని తీసి జంబుమాలి వక్షస్థలం మీదకొట్టి, నేలమీద పడేసి, తలా, చేతులూ, మోకాళ్లనూ దానితో బాది, గుఱ్ఱాలనీ, రథాన్నీ నాశనం చేసాడు. ఆభరణాలు కూడా చెదరకుండా శ్వాసవిడిచాడు, జంబుమాలి.

'కింకరులు' అనే భయంకరమైన రాక్షసులు పోయారు. 'జంబుమాలి పోయాడు' అని విన్న రావణుడు, ఎఱ్ఱటి కన్నుల్ని త్రిపుతూ, పిడుగురు మంత్రి పుత్రులనూ పిలిచి, 'మీరు హనుమమీదికి పాండి' అని ఆజ్ఞాపించాడు. (తస్యై చైవ శిరోనాస్తి న బాహూ నచ జానునీ న దనుర్న రథో నాఽశ్వాః తత్రార్చశ్శస్త్ర నేషవః (17) - జంబుమాలి శరీరం ఎలా ఏ అవయవానికి ఆ అవయవం, వేటువేటుగా పడి ఉందో, అలాగే ఈ శ్లోకంలో పదాలు కూడా, ముక్కముక్కలుగా ఉండడం వాల్మీకి రచనలో విశేషం.

ఒక్కడు - అందునా వానరుడు - అందునా ప్రత్యర్థి రాముని నుండి వచ్చినవాడు - ఇంతమందిని నిస్సహాయుడై చంపుతున్నాడనగానే, ఎంతటి తెలివితేలివాడు కూడా, ఉన్న సైన్యాన్ని అంతనీ, ఒక్కమాటు పంపిస్తాడు గాని, ఒకరిపిమ్మట ఒకరిని యుద్ధానికి పంపిస్తాడా? ఓడిపోతూ కూడా? అందఱినీ ఒక్కమాటు పంపడం, పరుపుతక్కువ అని ఆలోచిస్తాడా? యుద్ధకాండలో కూడా, అందఱినీ ఒక్కమాటు పంపడం జరుగలేదు - కాబట్టి ఈ రాక్షసు లందఱినీకూడా రామదాసుని చేతిలో మరణించే చేయాలనీ, తాను రాముని చేతిలో మోక్షాన్ని పొందాలనీ, రావణాభిప్రాయంగా తోస్తుంది).

45వ సర్గము

ఇంకా ఎవరోస్తారో! రండి!!

రావణాజ్ఞపై ఏడుగురు మంత్రీపుత్రులూ, ఒకేమాటు రథాలమీద బయలుదేరారు. బంగారపు జెండాకట్టలు, బిరుదు జెండాలు, ఉన్నత వంశీయ అశ్వాలూ, కలిగిన రథాలు బయలుదేరాయి. చక్కని చెక్కడం పని కల పళ్లతో, మెఱుపులుకల మేఘాల్లా బయల్దేరి 'నేను ముందు అంటే నేను ముందు' అని హనుమ మీదికి దూకారు.

(ఎవరు, ఏయే పుట్టంలో, హనుమచేత చావలసినవస్తే, రావణుడు వారికి వారికి, వారై పంపుతున్నాడు. 'విమిత్రమాత్రం భవ సవ్యసాచిన్' అంటే యిదే !

చావలసిన యోగం వీళ్లకే ఉన్నా, అంజనేయుడు చంపాడని అనుకోవడానికే ఈ ప్రయత్నం.

'అడవి రక్షణలేని యబలుండు వర్తిల్లు - రక్షతుండు మందిరమున చచ్చు' (పోతన 7/41) - ఏ రక్షణలేని నిస్సహాయుడు జీవిస్తాడు. అన్ని రక్షణలూ ఉన్నవాడు, తన యింట్లోనే పావచ్చు' అని.

గృహ-వివాహ-సంతాన యోగాలెలాగో, అలాగే మృత్యువనేదీ ఒక యోగమే. ఆరిద్దిస్వలాభో యోగః-నిన్నటి వజ్రకూ లేనిది - నేడు రావడం యోగం. ఇప్పటి వజ్రకూ లేని రావణబుద్ధి, ఈ రోజు వీరిని ఎందుకు పంపమంది? వీరికి వావుంది కాబట్టి ఆ ఏడుగురూ, ఒకేసారి బాణవర్షం ప్రారంభించారు.

చేసేది లేక, కొందరిని గ్రుద్ది, మఱికొందరిని క్రుమ్మి, ఇలాగే గీరి, అక్కీ, కొరికి, వారందరినీ చంపేసాడు.

దీనిని గమనించి, రాక్షస సైన్యమంతా పారిపోతుంటే, చూచి, మఱికొందరిని కూడ చంపాలనే ఉత్సాహమున్న వాడై, అందఱూ కన్పించడానికి వీలుగా, అందరికీ కన్పించేందుకుగా, మళ్లీ తోరణద్వారమే ఎక్కికూచున్నాడు.

(ఆ ద్వారమూ, ద్వారం మీద హనుమ - ఈ రెంటినీ చూస్తున్న రాక్షసులందరికీ పై ప్రాణాలూ - పైనే హాయాయి).

46వ సర్వము

మల్లి తోరణద్రావణము విక్సన హనుమ

అమాత్య పుత్రులు కూడ హనుమ చేతిలో చనిపోయారని విని రావణుడు క్రుంగిపోయి, విరూపాక్ష - యూపాక్ష - దుర్జన - ప్రమస - భాసకర్ణులని పిలిచి “ఓ! నేనానాయకులారా ! మీ అందరినీ వెంట పెట్టుకుని నాగ - యక్ష - ఆసుర - మహర్షులని ఎందఱనో జయించాను. విశేషించి దేవేంద్రుణ్ణి ముప్పుతిప్పలు పెట్టాను. వారంతా కలసి చేసే పనియిది - అని భావిస్తున్నాను.

ఇతడు చూపే పరాక్రమం బట్టి, వానరుడు కాడవి ఎప్పుడో తేలిపోయింది. కోతిజాతికి చెందిన వారి - సుగ్రీవ - వీల - ద్వివిదులనీ - భల్లూక జాతికి చెందిన జాంబవంతుణ్ణి చూచాను గాని, వారెవరికీ ఈ తేజస్సూ, బలం, ఇష్టం వచ్చినట్లు పోరాడే శక్తి అంసల లేని తనమూలేవు. ఏదో మహాభూతం ఇలా వచ్చి ఉంటుంది. భయపడక, ఆత్మరక్షణం చేసికొంటూ, వాణ్ణి పట్టెండి” అన్నాడు.

5 రథాలూ, ఒకేసారి విడిచిన బాణాల్లా కదిలాయి. హనుమచుట్టూ మోహించాయి. దుర్జనుని వింటినారి దృశించింది. హనుమ శిరసుకి బదు బాణాలు తగిలాయి. ఆకాశంలోకి ఎగిరిన అతనిపై నూల్లకోరిది బాణాలని భుజానికి గ్లాని లేకుండా విడుస్తూనే ఉన్నాడు దుర్జనుడు.

చూచిచూచి, ఏ ఆయుధమూ దోరుకని హనుమ, తనంతతానే, కొండపై పడుగులా, దుర్జనుని రథంపై పడ్డాడు. దుర్జనునికీ, గాలి పీల్చవలసిన అవసరం ఇక లేకపోయింది.

విషయం అర్థమైన విరూపాక్ష యూపాక్షులకు, ఇది కోపకారణం అయింది. వాళ్ళిద్దఱూ మీదికి దూకుతూండగానే, నేలమీది చెద్ద ప్రానున్న మర్దిపక్షాన్ని వాళ్ళమీదికి వేసాడు. ఈ యుద్ధవిదానం తెలియని కారణంగా, వాళ్ళిద్దఱూ మట్టికరివారు.

ముగ్గురు చనిపోవడం చిత్రంగా తోచిన ప్రముసుడూ, భాసకర్ణుడూ చెరి ఒక్కొక్కరినూ చూచారు పట్టుకొని, కత్తులతోనూ చిత్ర విచిత్రంగా గాయపరుస్తూ హనుమని రక్షణ ముద్ద వేయసాగారు. దుర్మార్గులకి వెంటనే సమాధానం చెప్పాలని, మృగ-సర్ప సంకులమైన సర్వతాన్ని హనుమ వారిమీద విసరి చంపాడు.

సహజమైన కోతి చేష్టలతో ఒకవిధమైన అలజడ, కంగారుపుట్టింది. గుట్టలు గుట్టలలోనూ, ఏనుగులు ఏనుగులలోనూ, రథికులు రథికులలోనూ పోరాడేలా చేసాడు (1). ప్రాణబీతితో పరిగెత్తే మృగాలు ఒకటికొకటి తగిలి రెండూ చావడం అనేక సందర్భాల్లో జరిగింది.

'దారి' అనేది తెలియకండా విరిగిన రథాల ముక్కలూ - రాక్షస శరీరాలూ - అపయాలూ - గడ్డగట్టిన నెత్తురు బరదా - అసహ్య వాసనాతో ఆ ప్రదేశమంతా సిండిపోయింది. ప్రలయకాలంలో ప్రజాక్షయం చేస్తూన్న కొద్దీ, ఉత్సాహం పెరిగే యమునిలా, మళ్లీ తోరణద్వారం మీద కూర్చుని 'ఎవరోస్తారా?' అని ఎదురు చూడ సాగాడు హనుమ.

విశేషాలు

(1) హనుమ లంకకి ఎగిరే ముందునుండి, రామ భావభావన కల వాడేనని అనేకా దారాల ద్వారా నిరూపింపబడుతోంది.

అందుకే, సీత బ్రతికున్న విషయమూ, రావణ నివాసస్థానమూ మాత్రమే, కనుక్కోవలసినవాడే అయినా, రాముని యుద్ధానికి ఎదురయ్యే అన్ని ప్రశ్నలనీ, ఆయన మనసులో తానే వేసికొని, సమాధానాలని సిద్ధం చేసి కొంటున్నాడు.

రావణ సైన్యం, యుద్ధ పద్ధతి, ఆయుధాలు - రహస్యాలు వంటివి అన్నీ ప్రశ్నలే కదా ! ఇలాంటి హనుమ యుద్ధంలో కూడా రామ పద్ధతినే అవలంబించాడు.

నిస్పృహ్యుడై 14 వేల మందిని రాముడు చంపినట్లు తానూ జంబుమాలినీ - ఏడుగురు అమాత్య పుత్రులనీ - ఈ ఐదుగురు సేనానాయకులనీ పాట్లబెట్టుకున్నాడు.

రాముడు వారిలో వారికి యుద్ధాన్ని కల్పించినట్లు, తానూ, ఇక్కడ రథిక - అశ్వ - గజాల మధ్య యుద్ధం ఏర్పాటు చేసి వధింపచేసాడు.

రామదూత అంటే సందేశహారో దూత' అన్నట్లు, వట్టి సందేశాన్ని మాత్రం చెప్పివచ్చేవాడు ఔతాడు. కాని రామ భావభావన ఉండి, సర్వాత్మనా రామ విజయాన్ని కాంక్షిస్తున్నవాడు కాబట్టి ఈయన 'రామదాసుడు' ఔతాడు.

47వ సర్గము

రావణ వంశనాశన ప్రారంభం

కోపం, దుఃఖంతో, నిండిన తండ్రియైన రావణుని చూపు 'అక్షకుమారుడి' వై వడింది. అంతలోనే ద్వారంవద్దకు వచ్చిన బంగారు రథం ఎక్కాడు. రత్నాలూ - మణులూ పొదిగిన టెక్కెం దానిది. ఏ అడ్డు లేకుండా పరిగెత్తే గుఱ్ఱాలున్న ఈ రథానికి దేవతలు ఎప్పుడూ భయపడేవారు.

రథంలోని ఇటు గోడలకు అమ్మరి పాదులూ, ప్రక్కగా విళ్ళూ, ఆ క్రింది వరుసలో తోమరాలూ, శక్తి ఆయుధాలూ ఉంటే, అటుప్రక్క గోడలకు, అతడు యుద్ధాల్లో జయించినప్పుడు - అప్పుడప్పుడు వేయబడిన వెండి-బంగారు పూంధండలు ఎన్నో అమర్చబడి ఉన్నాయి.

తోరణ ద్వారం వద్ద హనుమని తన తేనెరంగు కమ్మలతో చూస్తూనే అమిత పరాక్రమవంతుడని, మెచ్చుకోలతో చూచి లోపం ఎంతగానో ప్రశంసించాడు.

ఎలా యుద్ధం చేయాలో ఆలోచించుకుంటూండగానే, అక్షుడు హనుమంతునికి చేరువ అయ్యాడు. ఎప్పుడు గురిచూచాడో, ఎప్పుడు బాణాన్ని ఎక్కువెడుతున్నాడో, తెలియదుగాని, వింటినారి వంగి, మామూలు స్థితికి వచ్చి, ర్వసిస్తూ ఉండడాన్ని బట్టి, ఎదురుగా ఉన్న ఆంజనేయుని నుదుటి రక్తధారలు అతని కళ్ళని ఎఱ్ఱగా కేయడం బట్టి, బాణాలు విడువబడ్డాయని అర్థమౌతోంది.

విషంలో సమానమైన మూడుబాణాలు, తన రక్తానికి కారణమని గమనించి మారుతి, సంతోషించాడు. అక్షుని యుద్ధాన్ని మనసా ప్రశంసించాడు. చంటితే, వీణ్ణి చంపాలని భావించాడు.

ఈ పోరాటం (రావణ పుత్రునితో యుద్ధం కదా!) విలువైనదని భావించి, ఆకాశంలో నిలబడి ఎండలో మాడసాగారు.

దుమ్ము రేగింది. సముద్రం అలలు పెంచింది.

సూర్యుడు చల్లబడ్డాడు. గాలి ఆగింది.

ఆకాశం రంగు మాటింది. కొండలు కదలడాయి.

అక్షుడిక్కుడా హనుమ సరాక్రమం నచ్చింది. బాణాలని వద్దంగా కురిపిస్తూన్నా, గాయమై రక్తం సెలయేటులా ప్రవహిస్తూన్నా, చలించని అతణ్ణి ప్రశంసించాడు. ఎన్ని బాణాలు విడిచినా బాణబాణానికి నడుమ సందులో నుండి వేగంగా నిరాయుధుడై తప్పించుకొనే అతని బుద్ధి చాతుర్యానికి సంభ్రమపడ్డాడు అక్షుడు. రెండే రెండు బాణాలతో హనుమని చంపదలచి ఎదుటోమ్మువై కొట్టాడు.

అంతే! యుద్ధంలో ఇంతసేపూ వినోదించాను. విజృంభించే వీణ్ణి గడితేర్చక పోవడం సరికాదు. యుద్ధతంత్రం తెలిసినవాడు కాబట్టి, చంపాలి (రామ జయంకోసం), కపాయమేమిటి? అని ఆలోచించి వీనిని ప్రాణాలతో విడిచి, వానరసేన చాలవటకు వీడితో పోరులో నిమగ్నమౌతుంది.

అంటుకున్న నిప్పుని అర్చకపోవడం బుద్ధిహీనుల లక్షణం అనుకుని, ఒక్కమాటు ఆకాశానికి ఎగిరి, గుడ్డాల మీదికి దూకి అటచేతులతో కీటకాలని చంపినట్లు చంపి, ఇరుసుని విటుగదన్నాడు.

ఆ సమయానికి ఆకాశంలో ఎగిరే ఆ రథం నేలబడింది. దేహాన్ని విడిచి స్వర్గానికి పోయి మహర్షిలా రథాన్ని విడిచి, అక్షుడు దనుస్సు ఇద్దంతో యుద్ధానికి తలపడ్డాడు ఆకాశంలోనే.

పైపైకి ఎగిరివస్తూన్న అక్షుణ్ణి చూచి ఒక్కమారుగా క్రిందికి దిగి, కాళ్లు రెండూ పట్టి, గరుడుడు సర్పాన్ని లాగా, వేలమార్లు గిరగిరా త్రిప్పి నేలమీద విసిరాడు.

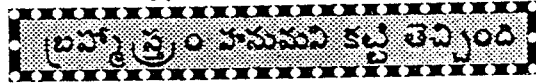
నేలమీద నెత్తురూ, మాంసపు ముద్దలూ, విఱిగిన అవయవాలూ మాత్రం కన్పించాయి. యుద్ధం చూచిన వారికి తెలిసింది - అవి అక్షకుమారుని వని.

ఎట్టుని కోపంతో వెలిగే కన్నులున్న హనుమని భయభయంగా చూస్తూ యక్ష-వాగ-దేవతలు ఆశ్చర్యపడుతుంటే, తన స్థానం ఇదే అన్నట్లుగా మళ్ళీ 'తోరణ ద్వారం' ఎక్కి కూచున్నాడు హనుమ.

(దుమ్ము రేగడం- సముద్రం అలల్పి పెంచడం - సూర్యుడు చల్లబడటం - గాలి ఆగిపోవడం - ఆకాశం రంగు మాటడం అనేవి క్రమంగా పంచభూతాలలోని మార్పుల్ని సూచిస్తాయి. వాటి సహజ లక్షణాలని పంచభూతాలు కోల్పోవడం రావణుని ఆశుభాన్ని సూచిస్తున్నాయి. పంచభూతాలనీ విరోధించకుండా ఏవనైనా చేయాలి. ఏతేహమవిరోధేన.....అని కదా సంకల్పం చెప్తాంది).

48వ సరము

పుత్రుడు పోయిన దిగులులో కొంతసేపటికి తేరుకున్న రావణుడు, పుత్రుడైన మేఘనాథుణ్ణి చూచి (ఇంద్రుణ్ణి జయించడంచేత 'ఇంద్రజిత్' అనేది బిరుదు పేరు) "నాయనా! అస్త్రాలనీ, శస్త్రాలనీ ఎఱిగి, సురలకీ, రాక్షసులకీ మన ధర్మ ప్రకారం బారలని కల్గించిన వీరుడివి. బ్రహ్మాని ఆరాధించి బ్రహ్మస్త్రాన్ని పొందినవాడివి. దేశకాల విధానం తెలిసిన మతిమంతుడివి. ఈ తపోబలం, పరాక్రమం మనకీ విజయాన్ని తెస్తుంది. చూచావుగా! మనవారంతా ఒకరివెంట ఒకరు యమపురికి వెళ్లారు. మన అక్షుడుకూడ వెళ్లాడు. నీయంత సమర్థత లేకపోవడం కారణం.

మన సైన్యం నశించకుండా, ఎదుటివాని బలం తెలిసికొని పో ! వాడివేగం వాయువుకీ, తేజస్సు అగ్నికీ, లేవనిపిస్తోంది. వజ్రాయుధానిక్కూడా లొంగని పరాక్రమశీలిగా అగుపిస్తున్నాడు. నాకు నిన్ను పంపడం ఇష్టంలేకున్నా, దివ్యమైన నీ అస్త్ర బలాన్ని స్మరిస్తూ, రాజక్షత్ర ధర్మాన్ని బట్టి పంపుతున్నాను! జాగ్రత్తో విజయం సాధించు" అన్నాడు. తన చుట్టున్న వారంతా జయ జయధ్యానాలు చేస్తుంటే, తండ్రికి ప్రదక్షిణం చేసి, నమస్కరించి యుద్ధానికి వెళ్లాడు ఇంద్రజి. (ఇంద్రజిత్తు).

నాలుగు పెద్దపులులున్న రథం మీద, వింటినారిని మ్రోగిస్తూ, పస్తూనే క్రూరనారాచాల్ని విడిచిన ఇంద్రజిత్తుని మారుతి చూచాడు. క్రూరముగల ఆటపులూ, పక్షులు గుంపులు గుంపులుగా తిరుగుతూ చేసిన ధ్వనీ, రాక్షస వీరుల కోలాహలంతో దిక్కులన్నీ ధ్వనిమయమైతే, దూళితో కళ్లు కన్పించనంతగా అయింది.

ముందుగా ఎదుటి వారి బలాన్ని పరిశీలించే స్వభావమున్న హనుమ, ఆత్మరక్షణ చేసికో ప్రారంభించాడు. దాన్ని భయంగా భావించిన ఇంద్రజిత్తు, బంగారపు ములుకులుండే తోక్కులు కట్టిన, పాడుగాటి బాణాని వజ్రాయుధంతోనమాన వేగంతో విడిచాడు. ఇంద్రజి బాణాలు విడిచిన ప్రతిసమయంలోనూ భేరిలూ-కాచాళులూ తప్పెట్లా వింటినారి ధ్వనులూ మిన్నుముట్టు తున్నాయి. బాణం విడిచే సమయానికి ఎదురుగా ఉండి, బాణం తగిలే కాలానికి ఒక్కక్షణం ముందే, పైకి ఎగురుతున్నాడు పావని.

ఇద్దఱూ అమిత వేగమున్నవాళ్లే. యుద్ధ విఠారదులే. ఒకరి కొకరు తగ్గక పోరాడుతున్నారు. ఇంద్రజిత్తు బాణం వేయడంలో ఎంత గట్టివాడో, తప్పించుకోవడంలో మారుతి అంత గట్టివాడు. ఇలా ఎంత సేపైనా ఈ యుద్ధాన్ని, ఎఱుతేరికుండా

చేయడం ప్రయోజనకరం కాదనీ, హనుమని జయించడం సాధ్యం కాదనీ, తలచి బ్రహ్మస్రాన్ని ప్రయోగించాడు ఇంద్రుణ్ణి. (1) ఏ ఆస్రానికి వశంకాకుండా ఉండే వరం బ్రహ్మ ఇచ్చినా, బహ్మస్రానికి కట్టుబడక తప్పదని హనుమకి తెలుసు. (2)

“గ్రహణే వాపి రక్షాభి ర్మహాన్యే గుణదర్శనః |
 రాక్షసేంద్రేణ సంవాదః తస్మా ద్స్థుష్టాస్తు మాం వరః | (45)

అందుకని భావించాడు మనసులో 'నన్ను రాక్షసులిలా కట్టేసినా, అదీ నా మఠచికే సుమా! (భగవంతుడేం చేసినా అది మన మంచికే చేస్తాడు. కష్టమని మనకే అన్పించినా, అదీ ఒక సుఖమేనేమో అని భావించగలగాలి. రావణుణ్ణి రాత్రి చూచాను. పగలు చూడలేదు. అతనితో మాట్లాడలేదు. నా ప్రతాపాన్ని చూపించాక అతని అభిప్రాయ మేమిటో తెలియాల్సి కూడా ఉంది. పైగా నేనుగా అతనికి చెప్పాల్సినది కూడా ఉందనిపిస్తోంది. అతనితో మాట్లాడితే, అతని మంత్రుల, సేనాపతుల అభిప్రాయమూ బయటపడి, వారి ఆలోచన బయటకు వస్తుంది. అందుకని బంధన మంచిదే. పెద్దల శాసం, శాసం ఎన్నడూ కాదు. వరమే.) రావణునితో మాట్లాడవచ్చుగా అని భావించి, కదలకండా ఉండిపోయాడు.

చేష్టలుడిగి కూచున్నా, గర్జనమాత్రం విడువని హనుమ, తనవే మైనా చేస్తాడేమోనని భయపడి, రాక్షసులు హనుమని జనువనారలో, వెల్లు పట్టలలో గట్టిగా కట్టారు. తనని కడుతూ ఉన్నాసంతోషిస్తూనే ఉన్నాడు హనుమ. (రావణుణ్ణి మామూలుగా చూడాలంటే ముందుగా అనుమతి కావాలి. అనుమతించినా, ఎక్కువ మాట్లాడే అవకాశ ముండదు. మాట్లాడే అవకాశం లభించినా, మంత్రులు ఏదో సమాధానం చెప్పి పంపేస్తారు. కాబట్టి 'తాను' అనే ఒక వ్యక్తిగా పోయి, తననే రావణుడు చూస్తూ, తనతోనే మాట్లాడేలా చేయించుకోవాలనీ, లేదా రావణుణ్ణి రప్పించేలా చేయాలనీ భావించిన మారుతి. రావణుని కిష్టమైన వనం దర్శనం చేయ ప్రారంభించి, ఇప్పటికే ఇంత చేసాడు.

విజయగర్వంతో హనుమంతుణ్ణి దూరం నుండి చూసాడు ఇంద్రుణ్ణి. అప్పటికే రాక్షసులునారలో, వెల్లు పట్టలలో మారుతిని కదలకుండా కట్టేయడం అయిపోయింది. హలాపై, 'అయ్యో వేసినదంతా దండుగ అయిపోయింది(3) బుద్ధిహీనులైన రాక్షసులకి ఈ రహస్యం తెలియదు. బ్రహ్మోత్త్రంతో ఒకణ్ణి కట్టేస్తే, మళ్లీ దేనిలోనైనా ఆ వ్యక్తిని తిరిగి కడతే, బ్రహ్మోత్త్రం పనిచేయదు. పానీ మర్లీ బ్రహ్మోత్త్రం వేర్తామా ? అంటే రెండవ మాట అదే వ్యక్తిపై పనిచేయదు. ఎంతో కష్టపడి హనుమని బంధించినా ప్రయోజనం లేకపోయింది' అని దుఃఖపడ్డాడు.

ఇంకా త్రాళ్లలో బిగించి కట్టి లాగుతూన్న రాక్షసులని ఇంద్రజి వారించలేదు. కట్టెలలో, పిడికీళ్లలో పాడుస్తున్నారని పావనిని. కట్టెబడిన మారుతి ఉన్న రథం, ఈ రాక్షస జనకోలాహలాల మధ్య, ఇంద్రజిత్తు ప్రశంస మోషలమధ్య, రావణ సభాభవనానికి చేరింది. మదపుటేనుగుని కట్టి తెచ్చినట్లుంది ఆ తీరు.

సభలోని రాక్షస వ్రముఖులు “ఇతడెవడు? ఎవరివాడు? ఇక్కడినుండి ఏమి పనిపై వచ్చాడు?” అని అనుకుంటూంటే, అదే హనుమని చూచి వానిచే దెబ్బలుతీని బ్రతికున్న వారంతా “చంపండి - భక్తీచంపండి” అని అరుస్తూంటే (4) హనుమ, మాత్రం రావణుణ్ణి చూడాలని భావించిన కారణంగా, రావణ దర్శన మౌతుందనే ఆనందం చెక్కుచెరగక ఉన్నాడు. రావణునికి మరీ దగ్గరగా తీసికొని పోగా, హనుమ ఆతని పాద సమీపంలో ఉన్న వృద్ధమంతుల్నీ, ఇతర ముఖ్యుల్నీ చూచాడు.

రావణుడు పావనినీ, మారుతి దళకంఠుణ్ణి, పరస్పరం చూచుకున్నారు. ఒకరికొకరు ఆశ్చర్యపడుతూంటే, అక్కడి వృద్ధమంతులడిగిన ప్రశ్నకి సమాధానంగా ‘నేను వాసర రాజైన నుగ్రీవుడు పంపితే దూతగా వచ్చినవాణ్ణి’ అని అంతమాత్రమే మారుతి చెప్పాడు (5).

విశేషాంశలు

(1a) రావణుడు బ్రాహ్మణుడా ? క్షత్రియుడా ? అనేది, ఓ పెద్ద అనుమానం లోకంలో క్షత్రియ ధర్మాన్నిబట్టిపో, అని ఇంద్రజిత్తుని ఆజ్ఞాపించడం బట్టి క్షత్రియుడే అని తెలుస్తుంది. రావణుని తండ్రి విశ్రవసుడు - బ్రాహ్మణుడు. తల్లి కైకసి - రాక్షసి. ఏ కులంవారికీ, అదే కులపు స్త్రీలో వివాహమైతే, పుట్టినవారని ‘సజాతీయులు’ అంటారు. వివాహం లేకపోతే, బ్రాహ్మణ స్త్రీకే పుట్టినా బ్రాహ్మణుడు కాదు.

మను ధర్మశాస్త్రం ఆధారంగా బ్రాహ్మణక్షత్రియులకు, క్షత్రియ వైశ్యులకు, వైశ్య శూద్రులకు పుట్టిన పిల్లలు మూర్ఖాబిషిక్త - మాహిష్య - కరణులు అని పిలువబడతారు. దశరథునికి శవపిచ్చింది ఈ ‘కరణ’ జాతివాడే.

బ్రాహ్మణునకు క్షత్రియ వైశ్య శూద్ర స్త్రీలలో పుట్టినవారూ, క్షత్రియునకు వైశ్య శూద్ర స్త్రీలలో, అలాగే వైశ్యునకు శూద్రస్త్రీలో జన్మించిన వారూ ‘అవశదులు’ అంటారు.

బ్రాహ్మణునికి వివాహిత క్షత్రియ స్త్రీ యందు జన్మిస్తే క్షత్రియుడే. అలాగే క్షత్రియునికి వివాహిత వైశ్యస్త్రీయందు, అదేవిధంగా వైశ్యునకు శూద్ర స్త్రీయందు పుట్టే

పురుషజాతి వాడే బెతాడని శంఖు మహర్షి. కాబట్టి బ్రాహ్మణుడే అయిన విశ్రమసునికి, వివాహం కాని క్షత్రియ రాక్షసస్త్రీకైకసికీ పుట్టిన రావణుడు బ్రాహ్మణ జాతివాడు కాదు.

బ్రాహ్మణ జాతివాడే అయినా బ్రాహ్మణ ధర్మంలో లేకపోతే బ్రాహ్మణుడు కాదు (గొడ్డలి పట్టిన పరశురాముడు). వ్యాసునికి శూద్ర స్త్రీయందు పుట్టిన విదురుడు శూద్రుడే అయ్యాడు.

కుల వ్యవస్థ శ్రీమద్రామాయణ కాలం నాటికే ఉంది కాబట్టి, ఆ వివరాలు తెలిసికోకపోతే కొన్ని చోట్ల కథకీ అడ్డతగులుతుంది. అందుకై వ్రాయబడింది.

కులవ్యవస్థ, ఈనాడు లేదని అందఱూ 'చెప్పునే' ఉన్నారు కాబట్టి, 'క్షేత్రబీజ ప్రాధాన్య చర్య' అక్కడలేదు.

ఇలాంటి జాతి సంకరాలూ, వివాహిత స్త్రీలు ఇతర పురుషులనుండి పిల్లలని పొందడాలూ ఎంతో దోషంగా అన్నిస్తాయి నేడు. పిల్లలులేక, వంశం నిర్వంశమై పోయే కాలం అది. తపస్సు చేసే సంతానం కోరుకునే రోజులు అవి. అధికసంతానం (3 దాటి) వద్దు మొట్టో! అనే, ఈ కాలపు మనం, వాళ్ల బాధని అర్థంచేసికోలేం. ఒకప్పుడు సరే భర్తపోతే, వేఱు పెళ్లిలేదు. చిన్న వయసులో నైనా దురదృష్టవశాత్తూ, అలాంటి స్థితి కలిగినప్పుడు, ఒకప్పుడు-తప్పు-అన్న వారే కూతురి పరిస్థితిని బట్టి అంగీకరిస్తున్నారు గదా! ఆ 'బాధ' ఆ కష్టం ఉన్నవారికీ తెలుస్తుంది. తొందరపడి నిందించకూడదు.

పిల్లలు లేకపోవడంలోని 'బాధ' పిల్లలు కన్నవారికీ, కంటామేమో అని భయపడే వారికే తెలియదు. 'ధర్మం' అనేది యుగానికి ఒక్కోవిధంగా ఉంటుంది. యుగం మాటినా, మఱో యుగధర్మం ఆచరించడం 'అధర్మం'.

(1) ఆస్త్రానిన్నింటికీ తలమానికం వంటిది బ్రహ్మోస్త్రం. అతి ముఖ్యమైన సందర్భాలలో వాడబడేది. సీత కావాలన్న లేదే మారీచుణ్ణి, కాకీరూపంలో వచ్చి సీతని బాధపెట్టిన ఇంద్రపుత్రుణ్ణి, బ్రహ్మోస్త్రంతో కొట్టాడు. మొత్తానికి, సీత సంతోషం కోసమే బ్రహ్మోస్త్రం వేసాడు. ఇంద్రజికి ఇష్టమైనది రానువద. కాబట్టి రామునిపైన వేయాలి. కాని హనుమ మీద ప్రయోగించేసాడు.

ఇంద్రజిత్తు వద్ద ఉన్న అతి శక్తిమంతమైన ఆయుధాన్ని ప్రయోగించేంత చీకాకు చేస్తే - ప్రయోగిస్తాడా? లేక సంయమనంతో ఉంటాడా? - అని పరీక్షించాలని హనుమ ఆలోచన. ఈ బ్రహ్మోస్త్ర ప్రయోగం బట్టి ఇంద్రజిత్తు, యుద్ధానికి భయపడ్డాడనీ, యుద్ధంలో ఓర్పులేని వాడనీ హనుమకీ అర్థమైంది.

(2) పరమాత్మ యిచ్చిన వరం, ఏ అస్ట్రాలకీ కట్టుబడడు హనుమ అనేది. అలాగే, క్షణకాలం బ్రహ్మస్త్ర బాధ-పాండాలనే శాపాన్ని కూడ వరంతో సమానంగా భావించేవాడే హనుమ కాబట్టి, బ్రహ్మస్త్ర బాధకీ సిద్ధపడే ఉన్నాడు. ఇంద్రజిత్తు వలన బంధింపబడలేదనీ, దైవశాపం కారణంగా బంధింపబడ్డాననీ హనుమ భావిస్తూంటే, తన ప్రతాప పలితమే అని ఇంద్రజిత్తు భావించాడు. లేని శక్తి, ఉందని భావించే లక్షణం, ప్రతి వక్షానికి ఉండడం, మంచిదేనని హనుమ భావించాడు.

(3) మనం చేసే ఆలోచనకీ, దేవుని అనుకూలత కూడ ఉంటే ఏ కార్యమైనా పలిస్తుంది. ఇంద్రజిత్తు బ్రహ్మస్త్రాన్ని వేసినా, బుద్ధి హీనులైన రాక్షసులు నారలో కట్టి ఇంతటి అస్ట్రాన్నీ వర్ణపాటచారు. (బుద్ధింతు సారథిం విద్ధి - బుద్ధి అనేది ఈ శరీర రథానికి సారథి. అందుకే భగవంతుడైన శ్రీకృష్ణుడు శరీరమనే రథాన్ని తోలుతూ ఉంటే, భగవంతునిచే రక్షింపబడే మానవులకు ప్రతినిధియైన ఆర్జునుడు రథంలో కూచుని ఉంటాడు. మనని నడిపించేది 'బుద్ధి'. ఆ బుద్ధి భగవంతుడు. అలాటి బుద్ధి-హీనులు అంటే దైవ - అనుకూల్యం లేనివారు)

రాముని బ్రహ్మస్త్రం కాక మీద పరించడాన్ని లక్ష్యణుని ద్వారా, సీతా సందేశం ద్వారా విని హనుమ అనందించాడు. ప్రత్యక్షంగా ఇంద్రజిత్తు బ్రహ్మస్త్రాన్ని చూచి, రాముని ముందు ఇంద్రజిత్తు పనికి రాడని సంతోషించాడు.

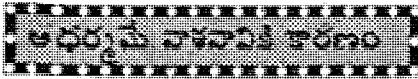
(4) అతి ముఖ్యమైన బ్రహ్మస్త్రం వర్ణమైందనే బాధ రాక్షసులలో ఎవరికీ లేదు. హనుమని 'చంపండి-తినండి' అనే సహజ దోరణి తప్ప. తమకీ గాయాలుచేసి భయపెట్టిన వాణ్ణి వదించడమే వారికిష్టం తప్ప - కట్టడం తప్పు - అనే ఆలోచన, వారికీ లేనే లేదు. అలాటి రాక్షసులని వదించడం తేలికే - అని హనుమ భావన.

(5) 'నిన్ను భయపెట్టిన వారిని-రామసహాయంతో చంపిన సుగ్రీవుని దూతవి' అనే ఆర్థం రావణునికి కలిగి, -యుద్ధంలో ఓడుతాం - అనే అభిప్రాయం కలగాలని, ఒకే వాక్యంలో ఆర్థం అయ్యేలా హనుమ చెప్పాడు. రాజు, నేరుగా దూతతో, అందునా 'కు' వంటి నీచ ప్రాణితో మాట్లాడరాదు - కాబట్టి, మంత్రులద్వారా అడిగింపాడు రావణుడు. రాముడు కూడా మొదటగా ఆంజనేయుణ్ణి చూచినప్పుడు, లక్ష్యణుని ద్వారా పాపనితో మాట్లాడాడు. నేరుగా తామ మాట్లాడలేదు. కాబట్టి రావణునకు రాజధర్మం తెలుసని హనుమ గ్రహించాడు.

49వ సర్గము

‘ఆహోరూప మహాదైర్య మహాసత్త్వ మహోద్యుతిః|

అహో రాక్షస రాజస్య సర్వ లక్షణ యుక్తతా|

యద్యధోన్మీ న బలవాన్ స్యాదయం రాక్షసేశ్వరః|

స్యాదయం సురలోకస్య నశక్రస్యాపి లక్షితా || (17 { 18).

తాను చేసిన పనికి రావణుడే వస్తాడేమోనని భావిస్తే, తననే వాని వద్దకి పోసికొనిపోయినందుకు ఆశ్చర్యపడ్డ హనుమ, రావణుణ్ణి, అతనిచుట్టూ, ఓ సారి చూచాడు. హనుమ, మంత్రుల వెనుకగా నభలోనికి తీసుకురా బడ్డాడు. దుర్లరుడూ, ప్రహస్తుడూ, హమోపార్శ్వుడూ, నికుంభుడూ అనే రాక్షసులు, రావణునికి ఎదురుగా అర్ధచంద్రాకారంగా కూర్చుని ఉన్నారు. వారి వెనుక అదే ఆకారంగా అనేక రాక్షసమంత్రులు, అనేక విధమైన ఆలోచనలని ఈయగలవాళ్లు, కూచుని ఉన్నారు. వారందరికీ అభిముఖంగా - మేరుపర్వతంలాగానూ, ఆకర్షణీయంగానూ ఉన్న రావణుడు హనుమకి ఎదురుగా కనిపిస్తున్నాడు.

శ్రేష్ఠమైన బంగారంతో చేయబడి, నిండుగా ముత్యాలు పొదిగిన కిరీటం, నుదుటి నుండి గడ్డంవరకు ఉన్న ముఖ భాగపు కొలతకీ సరిపోయేలా ఉంది. కనులు తిప్పిపోవుడూ, చూట్లాడుతున్నప్పుడూ రావణుడు త్రిప్పిన తలకీ అనుగుణంగా, మెల్లగా కదులుతూ ఒక వింత ఆకర్షణ నిస్తోంది కిరీటం.

తలకు సరిపడ కంఠం, బలిష్ఠంగా ఉంది. వజ్రాలూ, విలువ కట్టలేని మణులూ ఉన్న హోరాలని కలిగి ఉంది కంఠం.

కస్తూరి వంటి సుగంధ ద్రవ్యాలతోనూ, రక్తచందనపు మైపూతతోనూ వక్షస్థలం పరిమళ భరితంగా ఉంది. అన్నీ, ఎప్పుడూ చూడని ఆభరణాలే. చూచినవే అయితే, క్రొత్త వనితనం కల్గినవి.

ఒక్కొక్క హోరం, ఒక్కొక్క కాంతిని వెదజల్లుతూఉన్నా, అన్ని రంగులూ ఒకరానికొకటి, పానగేవే తప్ప సరిపడనివి కావు. ఈ హోరాలూ, మైపూతలూ అన్నింటికంటే మించి ప్రకాశిస్తున్నవి ఆ ఎఱ్ఱటి కళ్లు.

పడగవిప్పిన పదితలల సాములా పది తలలూ మెఱుస్తూ ఉన్నాయి. పలువరుసకీ అలూ ఇలూ ఉన్న రెండు కోరలూ ధగధగ ప్రకాశిస్తుంటే, వాటికీ సరిపడ్డ పెదవులు

కోపంతో చలిస్తూ ఉన్నాయి. కాటుకలా నల్లగా ఉన్న రావణునితో, మెడలో తెల్లగా ఉన్న హారాన్ని మాత్రం చూస్తే, కొంగ విహరిస్తున్న ఆకాశం కన్పిస్తోంది.

భుజాలకి భుజకీర్తులూ, మోచేతులకు పైన దండ కడియాలూ, మణికట్టులకి మణిబంధాలూ, వాటికి వ్రేలాడే ఆవరంజి నన్నని కుచ్చులూ, కుచ్చులలో చిన్ని గంటలూ, కదిలినప్పుడు చేసే చిటుసవ్వడి, మనసుని కదిల్చి వేస్తోంది.

చక్కగా సింగారించుకొన్న రావణుడు, నవరత్న స్పటిక సింహాసనంలో కూర్చుని ఉంటే, సమీపంలో నిలబడ్డ సుందరాంగనలు, పిల్లగాలికంటే మెల్లని వేగంతో, హృదయ సుఖావహమైన వింజామరలు వీస్తున్నారు.

హనుమ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఓహో! రావణుని రూపం ఎంత గొప్పది? (రాముడు సరితూగడు).

నిత్యం ముల్లోకాలనీ జయించడానికి పోతుండే ఈతని దైర్య మెంతది? (దీనిలోనూ రాముడు తూగడు.)

కైలాసాన్ని శంకరుడితోనే ఎత్తగల వీని బలమెంతగొప్పది? (దీనికి రాముడు సాటిరాడు).

ప్రతిపక్షం వాడైన నన్నుకూడా ఆకర్షించేంత అద్భుతమైన ఈతని లేజన్ను ఎంత గొప్పది? (రాముణ్ణి చూచిన నేను ఇతణ్ణి ప్రశంసిస్తున్నా వంటే దీనిలోనూ రాముడు వెనుకబడ్డట్టే)

కాని ధర్మ విషయంలో రాముని కాలి గోటికి పోలడు. (ఇదే రాముని జయ రహస్యం. రావణ వధ వెనుక దాగిన సత్యం). ఈ ధర్మమే లేకుంటే దేవేంద్రుడితో సమానంగా దేవరాజ్యాన్ని ఏల గలిగేవాడే. వీడి అధర్మమే వీనికి వలసపేతువు. వీడికున్న శక్తి అంతులేనిది అని మనసులో భావించాడు.

(అంజనేయుడు రాముని రూపాన్నీ, రావణ రూపాన్నీ రెంటినీ చూచాడు. 'రామ! కమలవ్రాక్షు సర్వసత్య మహోహరు! అన్నాడు నీతతో. ఇలాటి అందం - ఆకర్షణ ఇద్దరిలోనూ ఉన్నాయి. కాని, 'రూపదాక్షిణ్య సంపన్న' ఇతరులయెడ కరుణ - రక్షించాలనే బుద్ధి ఆయనకే ఉన్నాయి కాని వీనికి లేవు. కాబట్టి - రావణుని కంటే రాముడే గొప్ప - అని నిశ్చయించాడు. రాముని దాసుడే అయినా రావణుణ్ణి గూర్చి ప్రశంసిస్తూ భావించడం, హనుమ నిష్క్రూపాత ఠోరణికి నిదర్శనం.

50వ సర్గము

నీకు మంచిని చెప్పేవారు లేరు! నే చెప్పుతా విను!!

కమేష భగవాన్నందీ భవేత్వాక్షాదిహాగతః

యేష శస్త్రైఃపి కైలాసే మయా సంవాలితే పురా (3)

గోరోచనపు రంగు కళ్లలో ఉన్న పావనిని చూచి, రావణుడు ఇలా భావించాడు. 'ఒకప్పుడు కైలాసం ఎత్తబోయినప్పుడునాకు శాపం ఇచ్చిన నందీశ్వరుడే వానర రూపంలో వచ్చాడా? (1) లేక బాణాసురుడే ఈ రూపంలో వచ్చాడా? అనుకొని ప్రహస్తునిలో ఇలా అన్నాడు. 'ఓయీ! ఎక్కణ్ణి వచ్చాడు వీడు? కారణం ఏమిటి? ఆశోక మాన్ని ఎందుకు పాడుచేసాడు? ఎందుకు యుద్ధం చేసాడు? కనుక్కొండి - అని. ప్రహస్తుడు హనుమని అడుగుతూ 'ఓరీ! వాసరా! నీకు క్షేమాన్ని నేను కల్పిస్తాను. ఇంతకీ సుప్రకృతేర-యమ-వరుణులలో ఎవడి గూఢచారివి? (2) విష్ణువు గాని వంపాడా? భయపడక జరిగింది జరిగినట్టు చెప్పి విడిపించుకుపో!' అన్నాడు.

హనుమ రావణుణ్ణి చూస్తూ 'నేను దేవేంద్ర-యమ-వరుణ-కుబేర దూతను గాను. విష్ణువు వంపమాలేడు. వానరుణ్ణి. రాక్షస రాజైన నిన్ను చూడాలనుకొన్నాను. మామూలుగా అయితే దర్శనం లభించదు. ఇలా అయితే తప్పక లభిస్తుందని వనాన్ని పాడుచేసాను. (3) ఇంతలో బలవంతులైన రాక్షసులు వచ్చారు. ఆత్మరక్షణార్థం నేను సోరాడితే వాళ్లు చనిపోయారు. దేవాసురులు ఎవరూ నన్ను ఏ ఆస్త్రం-పాశంలోనూ బంధించలేరని బ్రహ్మచరం ఉంది. నిన్ను చూడ వీలౌతుంది గదా అని బ్రహ్మోస్త్రానికి లొంగిపోయాను. (4) బ్రహ్మోస్త్రం విడిపోయింది. అయినా నీలో చెప్పాల్సిన మాటలు కొన్ని ఉండే రాక్షసులు బందిస్తే వచ్చాను. నన్ను, అమిత తేజోబలాలున్న రామప్రభువు దూతగా పంపాడు. స్వామీ! నీకు హితవు చెప్పాలని ఉంది. విను' అన్నాడు.

(1) కుబేరుని పుష్పక విమానాన్ని తెస్తూంటే, శివపార్వతులు విహగిస్తున్న కారణంగా ఇలా సోరాడిన నందీశ్వరుడు రావణుణ్ణి అడ్డగించాడు. కోపించిన రావణుడు నందిని 'కౌతిముఖం వాడివని' అపహాస్యం చేసాడు. అలా అపహాసించినందువలన, ఆ కౌతులనలవే నీకు వాపు మూడు గాక! అని భుంచాడు నందీశ్వరుడు.

ఈ కథ ఉత్తర కాండలో ఉంది. ఉత్తరకాండని వాల్మీకి వ్రాయకపోతే, ఈ కథకి సంబంధించిన ఆలోచనని రావణుడు ఎలా చేయగలడు? చేసిన అపరాధం కష్టకాలంలోనే గుర్తుకు వస్తుంది. కష్టకాలంలోనే తన పుత్రుడు ఆక్షుడు, హనుమతేతిలో పోయాక, ఈ చంపినవాడు, అలానాడు నన్ను శపించినవాడా? అని భావించాడు రావణుడు.

కాబట్టి నిష్కారణంగా ఎవరినీ అపహాస్యం చేయరాదు. శాపం విజమోతాండవే భయం రావణునిలో ఉంది - అంటే శాపం ప్రకారం తన చావు తప్పదని రావణుచకు తెలుసన్నమాట. అందుకే రాముని చేతిలో మోక్షం పొందాలని, ఎవరు ఏం చెప్పినా సీతని విడువలేదు. ఈ మాటలు ఎవరితోనో అన్నవి కాక, తన మనసులో భావించుకొన్నవి - కాబట్టి మఱితగా నమ్మవలసినవి.

(2) రావణునిలో పాలు, రాక్షసులకీ భయం ఉంది - ఇంద్ర - యమ - వరుణ - కుబేర- విష్ణువుల విషయంలో. కారణం-వాళ్లందరికీ అపకారం రావణుడు చేసాడు గనుక. యుద్ధం చేసి ఎవరెవరిని గెలిచాడో, వారు వారందరికీ గురించి భయపడుతూ ఉన్నారు రాక్షసులు. కాబట్టే - వైరం తగదని పెద్దలమాట. పదిమందిని చంపినవాళ్లె చూచి 'చాల దైర్యస్థుడు' అని, కొందఱు అల్పబుద్ధులు లోకంలో అనుకుంటారు. కాని, తనచే చంపబడిన వారి బంధుమిత్రులు ఎవరు, తనని చంపుతారోనని చాల పిరికితనంతో ఉండేది, వాడేనని, గమనించాలి. రావణునికే కాదు. వాని వెంట ఉండే మంత్రులక్కూడా ఇంద్ర-వరుణ-యమ-కుబేర-విష్ణువుల విషయంలో భయానిక్కారణం అదే. దుర్మాథుని వెంట ఉంటే-ఆ భయంలో పాలు, మనకీ కల్గుతుంది.

(3) తాను వేరుగా మాటాడరాదని రావణుడు ప్రహస్తుని ద్వారా అడిగిస్తే, ప్రహస్తుడికి చెప్పాల్సినవాడు తాను కాదనీ, రామరామడు కాబట్టి రావణునిలో మూర్ఖుడే అర్హత కలవాడననీ భావించి హనుమ, అలాగే మూర్ఖుడాడు. 'రావణా! నిన్ను రప్పించుకోవని నీతి చెప్పుదామనుకొంటే, తప్పు నీలో ఉండి కూడా ఎందటినో మంపాపు. అత్యర్హణార్థం దాడిచేస్తే వాళ్లు పోయారు. మచ్చ ముందే వచ్చి ఉంటే, ఇందఱూ బ్రతికుంటే వారు అయినా, ఒక్కడికీ పరిపాని ఇందఱుండే ప్రయోజనం లేదు. అవి మృతం దీని సారాంశం.

(4) బ్రహ్మచరం గొప్పదే ఎతే నీకున్నట్లుగా వాకూ వరాలున్నాయని వెళ్ళడం, నీ గొప్పదనం ఏమీలేదని చెప్పడం దీని భావం. బ్రహ్మోత్త్ర ప్రయోగం నీ పుత్రునికే తెలియదు. ప్రయోగించాక ఎలా రక్షించుకోవాలో నీ మైవ్యానికే తెలియదు. మీరు యద్ధానికీ పనికిరారని భావం. బుద్ధిమంతులూ - అమభుజ్జాలూ ఒక కార్యం తం పెట్టి కొంత చేయగానే, నీవులూ, అహంకారులూ మేం చేస్తామని వస్తే, బుద్ధిమంతులు వెంటనే పనిని విడిచి వెళ్లిపోతారు. అదే - బ్రహ్మోత్త్రం మీద. మామూలు కిల్లు కడతే నిష్ప్రయోజన పడడమంటే.

51వ సర్గము

ఈ కాండంలోనే అతి ప్రధానమైన హనుమంతుని సందేశం

రావణా ! నీకు సోదరుని వంటివాడూ, నాకు రాజూ, మహాత్ముడూ, రామాను గ్రహ పాత్రుడూ అయిన సుగ్రీవుని సందేశాన్ని విను. చతురంగ బలాలు కలవాడూ, ప్రజారంజకుడూ ఐన దశరథుని పుత్రుడు రాముడు, తండ్రి ఆజ్ఞపై దండకారణ్యానికి భార్య సీతలో, తమ్ముడు లక్ష్మణునితో కలిసి వెళ్ళాడు. పతివ్రతయైన సీత, అరణ్యంలో కన్నడకుండాపోతే, రాముడమెను వెదుక్కుంటూ ఋష్యమూకంలో ఉన్న సుగ్రీవుణ్ణి కలిసాడు. సీతనిప్పిస్తానని సుగ్రీవుడూ, వానర రాజ్య మిప్పిస్తానని రాముడూ, పరస్పరం ప్రతిజ్ఞలు చేసికొన్నారు.

వారిని చంపి, వానరరాజ్యం సుగ్రీవుని కిప్పించాడు రాముడు. వారిని నీవు ఇంతకు ముందెఱుగుదువుగా! వాణ్ణి ఒక్కబాణంలో చంపేసాడు. తాను అన్నమాట ప్రకారం, సీతని వెదకడానికై సుగ్రీవుడు అనేక వేలకొట్ల వానరాని, గరుత్మంతుడూ వాయువుతో సమానవేగం గల వారిని, అన్ని దిక్కులకీ పంపితే, హనుమంతుడనే పేరున్న వాయుపుత్రుణ్ణి నేనిలా వచ్చి సీతమ్మని చూచాను.

పరదారా నృహాస్రాజ్ఞ నోపరోద్ధుం త్వ మర్హస
న హి ధర్మవిరుద్ధేషు బహ్వాహాయేషు కర్మసు |
మూంఘాతిషు నజ్ఞంతే బుద్ధిమంతో భవద్విధాః | (18)

సర్వకాస్త్రాలూ చదివి, ధర్మస్వరూపం తెలిసినవాడివి నీవు. ఇతరుల భార్యలను చేపట్టడం ఏ మాత్రమూ నీకు తగినది కాదు. ధర్మ విరుద్ధమైన ఇలాటి పనులవల్ల ఎన్నో కష్టాలు సంభవిస్తాయి.

రాజా ! రామునికి అవకారం చేసి క్షేమంగా ఉండేవాడు లేడు. రామునికి కోపం వచ్చిందంటే అది లక్ష్మణునిక్కూడాను. అంటే ఇద్దరికీ కోపం వచ్చినట్లు. పరదారా పచారణమనే అధర్మం పోవాలంటే రామునికి సీత నిచ్చి వెయ్యాలి.

నేను సీతని తేలేదని అంటావేమో? నీచ జనుల్లా అబద్ధం ఆడకు. మవ్వే తెచ్చావని దుఃఖిస్తూ ఉన్న ఆమెని, నీ లంకలోనే స్పష్టంగా ఇప్పుడే చూచి వస్తున్నాను.

ఆమె దుఃఖంలో కచ్చిస్తోందిగా అనుకుంటావేమో! లోలోపల మథనపడుతూ, నీ ప్రాణాలు తీయడానికిపద్ధంగా తెచ్చుకున్న 5 తలల మహానర్పమని గమనించు. ఎంత అరిగించుకోగల శక్తి ఉన్న వాడైనా, మహావిషాన్ని మ్రింగడం మంచిది కాదు.

తనమ్మువల్ల చావులేని వరం వచ్చిందనుకోకు. దేవాసురుల వల్ల మరణం లేదుగాని, పశుపక్ష్యాదులూ, మానవుల వలనా మరణం లేదనేది, వరంలో లేదు. రాముడు మానవుడు. మేం తిర్యక్ జాతివాళ్లం (1).

నా ధర్మం నన్ను రక్షించదా ? అని భావిస్తావా? అదీ సరికాదు.

పుణ్యులవల్ల రాజ్యం లభించినా, పాపం వల్ల రోగం కల్గితే రెండూ కలిసి అనుభవించి తీరాలి.

పోనీ! అలాగే పుణ్యపాపాల సలితాన్ని ఒకే కాలంలో అనుభవిస్తానంటావా? అది నీ విషయంలో కుదరదు.

సుప్యచేసిన ధర్మానికే ఫలం, చావులేక పోవడం. అధర్మానికే ఫలం చావు. ఇవి రెండూ ఒక కాలంలో అనుభవించే వీలులేదు.

ధర్మ-అధర్మాలలో ధర్మం గొప్పదని ఎవరికైనా తెలుసు గదా ! ధర్మం తనదైన ధర్మఫలాన్ని ఇచ్చినంతకాలం, అధర్మం తన ఫలాన్ని (చెడువి) ఇయ్యదు. ధర్మం అనుభవించే కాలంలోనే, అధర్మఫలం అనుభవించకూడదని వ్యక్తం భావిస్తే, అధర్మఫలం రాకుండా, ధర్మాన్ని మఱింతగా ఆచరించాలి.

ఇది నీకే నమన్వయించి చూచుకో ఇతరుల భార్యని తేవడం అధర్మం. తనమ్ము చేసి పుణ్యాన్ని సాదించడం ధర్మం. ఆ తనశ్శక్తి ఫలంగా రాజ్యాన్ని అనుభవిస్తున్నావు. అధర్మమైన సీతని తేవడానికి సంబంధించిన 'కీడు', ఆమెని రాముని కప్పగిస్తే, రాకుండా పోతుంది.

పోనీ ధర్మాధర్మాలు మారాక్షస జాతికి లేవంటావా ? లౌకికంగా ఆలోచించినా, ఒకవిభార్యని ఒకరు అపహరించడం నరైనదంటావా? అదే నీ విషయంలో జరిగితే నహించగలవా? ఇక బలాబలాలు విషయమే రాక్షసులకి ప్రధానమంటావా ? ఒంటరిగా 14 వేల మంది రాక్షసులని జనస్థానంలో చంపాడు రాముడు. విన్నే నాలుగు సముద్రాలు తిప్పిన వాలిని, ఒక్కబాణంతో సంహరించాడు రాముడు.

కోతులకి అధిపతి సుగ్రీవుడు. అతనితో మైత్రీ రామునిది. సైన్యానికే ఆహారపదార్థాలు కావాలిగా! అంటావా ? కోతులకి లంకానగరం చెట్లువాయి. ఫలాటా పుష్పాలూ లేని పక్షంలో ఆకులే వాలు.

ఉండేచోటు కావాలంటావా ? ఎక్కడైనా అభిమానం లేనివి కాబట్టి, పరుంటాయి. దుస్తులంటావా ? ఆ బాధ వాటికి లేదు.

వడివి అలసపోతాయంటావా? ఆ దుఃఖం అవి ఎరుగవు. ఎగిరే లక్షణం కలవి కాబట్టి యుద్ధం వాటికే తెలుసంటావా? అవి ఏచ్చి యుద్ధం ప్రారంభిస్తే, ఎలా యుద్ధం చేయాలో? మీకే తెలియదు. మిమ్మల్ని. ఒక వద్దతీ, వ్యవహారమూ లేక చీకాకు పరుస్తాయి.

మేం చంపేస్తామంటావా? ఆ వనే నువ్వు చేయగల్గిన వాడివైతే, నా చేతిలో ఇందలు వావరుగదా? నిన్ను మాత్రం విడిచిపెడతామా? అంటావా? రామ దాసుణ్ణి నన్ను నువ్వు ఏమీ చేయలేవు. నువ్వు, నన్ను ఏమైనా చేయగలవనే భయం ఉంటే, ప్రాదేయపడతాను గాని, ఇలా నీకు ఉపదేశం చేస్తానా?

సాత్వికుడైన రామునికి నీ మీద ద్వేషం ఉండదనుకుంటున్నావా? వానర సమూహం ముందు రావణుణ్ణి, లంకతోసహా నిర్మూలం చేస్తానని నీ పేరు చెప్పి మరీ ప్రతిజ్ఞ చేసాడు. అవకారం చేస్తే ఇంద్రుడైనా, రాముని బారి నుండి తప్పించుకోలేడు.

దొంగసాత్తు, ఇంట ఉంటే చాలు శిక్షకి అర్హుడు. ఇక దొంగతనం చేసి, దొంగ సాత్తుని ఇంట ఉంచి, ఇమ్మని చెప్పినా ఇవ్వని వానికి శిక్ష అత్యధికం. ఆ శిక్ష వధయేతప్ప వేటూ కాదు.

సీతా తేజస్సువేత నీ లంక మొత్తం తగులబడుతూన్నదని గమనించు. నువ్వు చేసిన తప్పుకీ, నీ జ్ఞాతి - మిత్ర - సోదర - ఆపులందఱూ భార్యపుత్రులతో, నాశనమై పోతున్నారు. నీ కారణంగా రాక్షసవంశం ముందునాటికీ ఉండదు.

నేను 'కోతి'ని కాబట్టి వా మాట నమ్ము. (రాముడు మానవుడు. నీవు రాక్షసుడివి. నేను, మావన రాక్షసులలో ఎవరినీ కాదు. జాతి పక్షపాతంలేదు. అతడు పురంలో ఉండేవాడు. నువ్వు నగరంలోని వాడివి. ఇక నేను, పుర నగరాలు రెంటిలోనూ ఉండేవాణ్ణికాదు. చెల్లనె నివసించే జాతికి చెందివాణ్ణి. ఈ పక్షపాతమూ లేదు.

అతడికి ఒకప్పుడు ఐశ్వర్యం ఉండి, ఇప్పుడు లేదు. నీకు ఇప్పుడు ఉండి, పోదోతోంది. నాకు ఒకప్పుడు ఉన్నదీలేదు - ఇప్పుడు రాదోయేదీ లేదు. అందుకని మధ్యస్థుణ్ణి. నమ్మదగినవాణ్ణి). రామదాసుడిని అయి, అతని శక్తిని ప్రత్యక్షంగా చూచినవాణ్ణి. నీ శక్తిని ఇంతకుముందే పరిశీలించినవాణ్ణి.

పంచభూతాలనీ, లోకాలనీ ఒకమాటు సంచరించి, స్పష్టించగల శక్తి రామునికూంది. పంచభూతాలని మాత్రం తాత్కాలికంగా అడుపుచేయ గల శక్తి నీకుంది.

బ్రహ్మో స్వయంభూశ్చతురావన్ వా-రుద్రస్త్రిణేత్ర స్త్రిపురాంతకో-వా-ఇంద్రో మహేంద్ర మృరనాయకో వా - త్రాతం వ క్షా యుధి రామవద్యమ్ (45) చెప్పలేని ఐశ్వర్యం కలవాడు ఇంద్రుడు. వృత్రుడనే పేరుగల రాక్షసుణ్ణి చంపాక మహేంద్రుడయ్యాడు. మీదట ఆయన దేవతలకు అధ్యక్షుడయ్యాడు. అలాటి ఇంద్రుడు-మహేంద్రుడై - దేవేంద్రుడై కూడా రాముణ్ణి ఏమీ చేయలేడు. ఇక, వ్రలయకాలంలో జనుల్ని సంహరించి ఏడ్చించేవాడూ, బ్రహ్మకే సృష్టాడికాలంలో వేదాలని చెప్పేవాడూ, అయిన రుద్రుడు గాని - ఆయనే వ్రలయకాలంలోనే కాక, ఇతర కాలంలోనూ మన్నకుణ్ణి నుదుటి కన్నుతో సంహరించి, త్రిణేత్రుడైనప్పుడు గాని, ఒక్కణ్ణే కాక త్రిపురామని చంపి త్రిపురాంతకుడై యుండి, ఏమీ చేయలేడు. రుద్రుణ్ణి కూడ సృష్టిచేసిన బ్రహ్మగాని - పుట్టుకయేలేక స్వయంభువుడని పేరొందికూడా - వాళ్లు వేదాలని ఉచ్చరించి చతురాననుడై యుండి కూడా, ఈయన రాముణ్ణి ఏమీ చేయలేడు. వేఱువేఱుగా కాదు. ఒక్కొక్కరూ మూడు రూపాలతో ఉండి, ముగ్గురూ కలిపవచ్చినా, ఏమీ చేయలేరని గమనించు.

(బ్రహ్మ, దేవతలని సృష్టించి, నీకు వరాలిచ్చాడనుకోకు. రామునికీ ఎదురుతిరిగితే, ఆయన నిన్ను రక్షించడం మాట అటుంచి, తనని లానే రక్షించుకోలేడు. నీకు శిరస్సులని అనుగ్రహించినవాడూ, ఆరాధ్యదైవమూ అయిన రుద్రుణ్ణి వమ్ముకోకు. రామునితో నిరోధం కదా నీది. తన పుత్రుణ్ణి (జయంతుడు కాకగా మాటితే, బ్రహ్మ స్త్రం రాముడు వేసాడుగా) రక్షించుకోలేని ఇంద్రుడు, రామనిరోధిని నిన్ను ఎలా రక్షిస్తాడు ?

ఇలా భయంలేక చెప్పిన హనుమని, 'చంపండి' అని క్రోధంతో అజ్ఞాపించాడు రావణుడు.

(1) తిర్యక్ అంటే పశువక్షి క్రిమిజాతులని భావం. ఆక్కలుంటే వక్షిజాతి, లేకపోతే పశుజాతి. వానరజాతికి ఆక్కలులేవు గాని వక్షిలా ఎగురుతుంది. బరువు మోయడం, బుద్ధిలేకపోవడం పశులక్షణం. వానర జాతి బరువు మోయగల్గితోంది. బుద్ధిలేనిది కాదు. తిర్యక్ అంటే 'అడ్డముగా' అని అర్థం. వెన్నెముక భూమికి (లంబంగా) నిలువుగా ఉంటే (కాళ్ల నుండి తలవైపుకి) అది బుద్ధికల జాతి! భూమికి వమాంతరంగా, అంటే, అడ్డంగా వెన్నెముక ఉంటే తిర్యక్ జాతివాళ్లు. నిలారు వెన్నెముక ఉండేవారికి

జ్ఞానం, ఆలా లేకపోతే అజ్ఞానమని లక్షణం. జాతీ, బుద్ధీ, సరిలేని నాకే అదర్మమని లోస్తే, నీకు ఎందుకు లోచలేదు ? నా కంటే బుద్ధిహీనుడివా ? అని ప్రశ్న. ఇతర ముఖ్య విశేషాలు !

ఈసర్గ ముఖ్యమైనదని పెద్దలు చెప్తారు - ఎందుకో చూడండి!

'స్వాత్పందేశ హరోదూతః'. సందేశాన్ని పట్టికెళ్లి చెప్పేవాడు దూత. ఆ వనిని ఈ సర్గలో చేసాడు హనుమ. శ్రీ మన్మహాభారతంలో కృష్ణపరమాత్మ స్వయంగా ఈ దూతకృత్యాన్ని చేసాడు. భారత రామాయణాలకు చాలాచాల పోలికలున్నాయి.

ఈ సందర్భానికి సంబంధించినంత వఱకూ స్వల్పంగా చూస్తే - అక్కడ భగవంతుడు (కృష్ణుడు) రాయబారి-ఇక్కడ భగవద్భక్తుడు (హనుమ) రాయబారి.

అక్కడ కనకం (రాజ్యాన్ని) గుఱించి-ఇక్కడ కాంత (ప్రీ) గుఱించి కలహం.

అక్కడ అన్నదమ్ముల మధ్యా ఇక్కడ నరరాక్షసుల మధ్యవైరం.

అక్కడ దూత భూతలంలో-ఇక్కడ దూత ఆకాశమార్గంలో వెళ్తాడు.

అక్కడ ద్రౌపది ప్రోత్సాహం - ఇక్కడ రాముని ప్రోత్సాహం.

అక్కడ ఉపించి ధర్మరాజుదూలు చెప్పిన మాటలని చెప్పడం-ఇక్కడ ఎవరూ చెప్పని మాటలను ఉపించి చెప్పడం.

అక్కడ చిన్నరూపాన్ని పెద్దది చేసి భయపెట్టడం (విశ్వరూపం) - ఇక్కడ పెద్దరూపాన్ని చిన్నదిచేసి భయంలేకండా చేయడం.

అక్కడ కౌరవులే త్రాళ్లలో కట్టి దౌర్జన్యానికి నాంది పల్కడం-ఇక్కడ తానే వనాన్ని ధ్వంసంచేసి నాంది పల్కడం.

అక్కడా-ఇక్కడా దూతలు నిర్భయంగా పల్కడం; అక్కడా దూతని ఏమీ చేయలేకపోవడం - ఇక్కడా అంతే కావడం.

అక్కడ వాయుపుత్రుడైన బీముడు ప్రతిజ్ఞలు చేస్తూ ప్రకటించినట్లు కురుక్షేత్రం రావడం - ఇక్కడ వాయుపుత్రుడైన హనుమ ప్రకటించినట్లు యుద్ధం రావడం.

ధర్మా ధర్మాల్లో ధర్మం గెలవడం - ఇలా రెండు ఇతిహాసాలలోనూ అద్భుత సామ్యం కనిపిస్తుంది.

అలాంటి హనుమకు అర్థమైనదీ, రావణునకు చెప్పినదీ, అయిన ఈ సందేశంలో రావణుని గూర్చి, హనుమ బావన ఇలా ఉంది.

- (1) రావణా! దొంగతనంగా సీతని తేవడంవల్ల, రామలక్ష్మణుల కంటే తక్కువ వాడివి.
- (2) సీతనిపట్టమహిషిని చేస్తానన్నావు. పట్టమహిషిత్వం మాజేదికాదని తెలియనంతట రాజువి నువ్వు.
- (3) ఇతరులు స్పృశించిన దాన్ని చూడరానివాడుగా, రాజాండాల్ని వస్తే, అన్యభార్యని తెచ్చావు. రాజగౌరవం తెలియదు.
- (4) వారిని గూర్చి తపస్సు చేసి, వారినే పాట ద్రోలావంటే, కృతముద్దవే.
- (5) అవస్సు వారి నారాధిస్తూచేసావు కాబట్టి, వారికంటే తక్కువవాడివి.
- (6) సీత సామాన్యురాలే అని నీ కనిపిస్తే, సంవత్సరం గడువెందుకు ?
- (7) సీతయందలి సంకల్పంతో స్వభార్యలలో కామం నశించిందన్నావు. సంకల్పానకే అంత ఫలం (బలం) వస్తే, బలవంతం చేస్తే, నీ గతి ఏమౌతుంది?
- (8) మీ అన్నయైన కుబేరునితో విరోధం నీకున్న కారణంగానూ, నీ తండ్రితో ద్వేషం ఉన్న కారణంగానూ, అందఱి కీకూడా తండ్రి సోదరులతో విరోధం ఉంటుందనుకోవడం సరికాదు.
- (9) సీత విషయంలో కామం ఉండి, భార్యలంటే గిట్టడం లేదని వల్కావు. సీతా విషయంలో కామం ఉన్నంతకాలం, ఆమెను నాశనం చేయలేవు. కామమూ నశింపదు. రాముణ్ణి శరణువేడితే, కామమూ నశిస్తుంది. శ్రేయస్సు కల్గుతుంది. లేదా, లంకా నాశనం తడ్యం.
- (10) యోగ్యుడైన ఏ పురుషుడైనా తన కామాన్ని తన భార్యకు తప్ప, ఇతరులవద్ద చెప్పడు. దీన్ని ఆతిక్రమించి వల్కడం సీలోని మహాదోషం.
- (11) పుట్టుకవేతనే, స్త్రీ వరాధీమరాలు. వివాహత అయితే భర్త - తండ్రి, ఇద్దఱు ఆమెకు రక్షకులు. అంటే నీకు శత్రువులు. కాబట్టి నీకు శత్రువులు ఇప్పుడు ఇద్దఱయ్యారు.
- (12) రాముని వాక్కు నాకు విలువైనది. సీతయొక్క రూపం నీకు విలువైనది.

- (13) వాక్కుద్వారా (మంత్రాన్ని మననం చేసుకుంటే) భగవంతుడు రక్షిస్తాడనేది వేద ప్రతిపాదితమైన విషయం. దేవుడే దిగివచ్చి, రూపంతో రక్షించాలనేది రాక్షస ప్రతిపాదితమైన అంశం.
- (14) దేహంలో ఉన్న కాలూ-వేయూ మొదలైన ఇంద్రియాలు, దౌంగతనమూ మొదలైన నేరాలని చేస్తే, రాజుకి తెలుస్తుంది. శిక్షించే అధికారం రాజుకి ఉంటుంది.
- అదే నేరం, బుద్ధితో చేస్తే, అది రాజుకి తెలియదు గాని లోనున్న పరమాత్ముకు తెలుస్తుంది. పరమాత్ము శిక్షించక మానడు. రాజునైన వాకు శిక్షించే రాజు లేడంటావా? నీకు పూర్వ చరిత్రజ్ఞానం లేదన్న మాటే.
- (15) బుద్ధితో చేసిన దోషానికి విలుగుడు, హ్యాప్-తాపం. నీ బుద్ధి చేసిన నేరం, పీతని తేవడం. 'తప్పు' - అని, రామునికిచ్చి వేయడం విలుగుడు.
- (16) 16 గురు ఋత్విక్కులూ, యజమానీ, పత్నీ మొత్తం 18 మంది యజ్ఞశాలంలో, యజ్ఞం సమాప్తమయ్యేంత వరకూ ఒకటిగా భావించి, ఆచరించే యజ్ఞం 'తానూసప్తం' అనేది. వానరులందరికీతా సుగ్రీవుడు, దీన్ని చేయించాడు. అందుచేత, బుద్ధిచేత చంచల్లైన వానరులంతా, ఒకటిగా మెలగుతారు గాని, ఎవరికి తోచినవిధంగా వారుండరు.
- (17) వెల్లెలైన కూర్మణభర్తని చంపినంత దుర్మార్గుడివి ముప్పు. మాటు తల్లికొడుకుకి, తన ప్రాణం అడ్డుగా వేసి ఉండేవాడు అతడు.
- (18) ఎన్నో వంటెనలూ, జలాశయాలు, అగడ్తలూ, మేడలూ ఉన్నాయి - ఇవన్నీ దాటిరావడం రామునికి సాధ్యమా? అనుకోకు. ఎగిరే లక్షణ మున్న వానరాల్మీద వాళ్లు రాగంరు. 'భక్తి' అనేది చెప్పలేని శక్తి విస్తుంది వ్యక్తికి. విరోధం అనేదికూడా, చెప్పలేని శక్తివిస్తుంది వ్యక్తికి. అయితే, మొదటిది సత్యలితాన్నీ, రెండవది దుష్పలితాన్నీ ఇస్తుంది.
- (19) బొట్టు దరించడమనేది పతివ్రతా లక్షణాల్లో ఒకటి. చెమటపట్టి కొద్దిగా అక్కడున్న బొట్టు జారిపోతే కూడా సహించక, మణిశిలని అరుగ దీసి, పీతకి బొట్టునుంచాడు రాముడు. కష్టంలో కూడ ఎన్నోదంకోసం చెక్కిరి పై ఉంచాడు. క్షణకాలంకూడ 'తిలకధారణం' లేకుండా ఉండడాన్ని సహించదాయన. ఇంతకాలం ఎలా సహించాడంటావా? పీత ఉన్న చోటు తెలియక. తెలిసినాక ఉరుకోవే ప్రసక్తిలేదు.

(20) నీ విజయ స్తంభాలన్నింటినీ ఏకీకృతం వాళ్ల మీదికి విపరీతం, స్తంభాలని విలుగ గొట్టాను. సైన్యాన్ని చంపాను. అంటే, నీకు విజయం రావేరదు. పరాజయంలోకూడా సైన్యాన్ని మిగల్చినవి గమనించు.

(21) వందీశ్యరుడూ మొదలైన వాళ్లొచ్చిన శాపాలు నీకున్నాయి - వట్టి పరాళేకాడు. అహంకారితో పరాలు మాత్రమే గమనిస్తూ ఉన్నావు. నీవు చేసిన తప్పుకి, నీవు ఏ శిక్ష అనుభవించాలో అదే 'శాపం' అంటే. తప్పించుకోవడమే 'శాపమోక్షం' అంటే. అసలు నీమీద శాపమే పనిచేయడనే భ్రాంతితో ఉన్నప్పుడు, మచ్చు ప్రాదేయపడవుగదా!

మచ్చు శాపమోక్షాన్ని గూర్చి ప్రాదేయపడితే, రామునికి నిన్ను వదించడం చాలావారి కష్టం. అదేగే బుద్ధి నీకు కలుగకపోవడం, ఆయనకు విరోధివై ఆయన పనిని తేలిక చేయడమే. అయితే మీ యిద్దరీ మధ్య లంకాశననాశం తప్పనిసరి ఔతుంది. గమనించు.

(22) నన్ను అనేక విధాల చంపాలని, ముందు - వెనుక భాగాలలో, ఆకాశంలోనూ అనేక విధాలుగా యుద్ధం చేయగల నిపుణులని చంపావు. నీటి ప్రతాపం పల్లంవైచే. అగ్ని ప్రతాపం పై భాగంవైచే. పృథ్వీ ప్రతాపం తన గర్భంలోవే. కాని వాయు ప్రతాపం అన్ని దిక్కులలోనూ ఉంటుందని గుర్తించు. (విజ్ఞానశాస్త్రం ఇదే చూపాలని Air exerts pressure in every direction అంటుంది.) అందుచేత నీ వాళ్లు నన్నేమీ చేయలేదు.

(23) పై చెప్పిన వీరూ-నిపుణులూ అన్నీ వాయువు లేనిదే ఎంతమాత్రమూ ప్రయోజనపడలేవు. నీకు ప్రవహించాలన్నా-నిపుణులందరినీ నేం కదలాలన్నా వాయువుండాలి. ఆ వాయువుత్రుణ్ణి నేను.

(24) బ్రహ్మచేత్రని వెళ్లి వానిగా సామాన్యజనం చూచినట్లు, మచ్చుకూడా బ్రహ్మచేత్ర అయిన రాముణ్ణి వెళ్లివానిగా చూస్తే, నీకు వేదవిద్య - ప్రతిదినమూ ఒంటబట్టినట్లు లెక్క వేదంలో ప్రామాణ్యబుద్ధి లేనివాడు నీవంటి వాడు, వైదికమైన యాగాలని లంకలో చేయించడం, తెల్లవారు జామున విప్పించడం వంటి పన్నీ దండుగే.

(25) బ్రహ్మచేత్రని అనమర్షునిగా లెక్క కడితే, నీ తండ్రే మొదటి అనమర్షుడౌతాడు.

- (26) బ్రహ్మవేత్త రాముణ్ణి మోసగించి, మువ్వు కుశలంగా ఉండవనేది నిశ్చయం. మువ్వు రాముణ్ణి మోసగించినా, ఆయనకు ఏలోటూ రాదు కాని, నీకు వంశనాశనం ఫలితం.
- (27) వారి బ్రతికున్నప్పుడు, భార్య, పుత్రులు, పుత్రం, రాజ్యం భోగాలూ ఇలా అన్నీ మీ యిద్దరికీ సమానమని అంగీకరించి 1 నెల పాటు కిష్కింధలో గడిపావు. వారి సోయాక, సుగ్రీవుడు రాజయ్యాడు. వారి, కిష్కింధా రాజుగా నీలో ఆ అంగీకారాన్ని చేపికొన్నాడు కాబట్టి, నేటిరాజు సుగ్రీవునికీ ఉన్న ఆ అధికారం, రామునివరమైంది.
- మృగాన్ని ఎవరుకొడితే, ఆ మృగం వారిది. అలాగే రాజైన వారిని కొట్టిన బాణం రామునిది. కాబట్టి రాజ్యం- అధికారం-రామునిది. వారితో సోదర స్నేహం చేసావు కాబట్టి, సుగ్రీవుడు వంపించగా వచ్చిన నేను, నిన్ను సుగ్రీవుని సోదరునిగా సంబోధించాను.
- (28) నీ పుత్రుడైన ఇంద్రజిత్తుకి వైదికయాగ-క్షుద్రతాంత్రిక విశేషాలు రెండూ తెలుసు. వైదికయాగాలు రామునికే పలిస్తాయి, నీలో అదర్శం ఉన్నందువలన. ఆ క్షుద్ర శక్తులు నాముందు నిలువవు. నేను భూతజేతాల నాశనాన్ని చేయగలను కాబట్టి.
- (29) అస్త్రాలలో పెద్దదైన బ్రహ్మాస్త్రం వన్నెమీ చేయలేకపోయింది. అంతకుమించిన అస్త్రం మీవద్దలేదు. ఈ అస్త్రం మఱోసారి ప్రయోగించే నీలు ఇంద్రజిత్తుకి లేదు.
- (30) నేను కట్టుబడి నీ సభాభవనానికి వచ్చిన కారణం, నీ గుఱించి మంత్రులెమంటారో విందామని, నీ దుష్టప్రవర్తనకి మవ్వే కారణమా? వారి ప్రోత్సాహం కారణమా? తెలిసికొందామనీను. లంకణి దగ్గరనుండి చాలమంది రాక్షసులు సీతని తేవడం తప్పు-అని నాలోనే అన్నారు. ఆ ఆలోచనని సభలో ఎవరైనా సమర్థిస్తున్నారో? -విందామనీను.
- (31) నిర్ణయాన్ని చేసే అధికారిక ప్రజావతులు 9 మందిలో నీ తండ్రి పులస్త్యుడు కూడా ఒకడైతే, అలాటి దర్మాధికారి పుత్రుడివి మువ్వు. సీతని దొంగిలించి వంశపు వరువునీ, తండ్రి గౌరవాన్నీ మంటకలిపావు.
- (32) భగవంతునితో మైత్రిచేసి రామానుగ్రహం వల్ల రాజ్యాన్ని పొందినవాడు సుగ్రీవుడు. భగవంతునికీ కావని చేసి, రామద్వేషంతో, నీలోపాలు లంకనీ, రాజ్యాన్నీ, సోగొట్టుకొనే వాడివి మువ్వు.

- (33) నీ నాశనానికి సీతయెడ రాగం, రామునియెడ ద్వేషం కారణం.
- (34) వారి ఉన్నంతకాలం నీకు ధర్మం చెప్పాల్సిన అవసరం సుగ్రీవునికి లేక పోయింది. ఇప్పుడు అధికారికంగా చెప్పాల్సిన అవసరం ఏర్పడింది. దానికి నిమిత్తంగా నేనొచ్చాను.
- (35) ఎంత తపస్సు చేస్తే అంతకు సరివడ మూల్యాన్ని ఇయ్యడమే 'వరం' అంటే. దాన్ని తప్పు పనులకు వినియోగించిన కొద్దీ ఆ సొమ్ము 'జరిమానా' రూపంలో వ్యయమై పోయి, అర్థకంగా దరిద్రుడై పోయినా, - నేరం చేసినవాడు - అనే పేరు మిగిలి పోతుంది. వరాల ఫలం అనుభవించకపోగా, ఈ చెడ్డపేరు అదనంగా వస్తుంది.
- (36) ఇంద్రుణ్ణి జయించడానికి తపశ్శక్తి లేక, తపస్సు చేసి శక్తి వంపాదించి, ఆ మీదట జయించావు. కాబట్టి ఇంద్రుణ్ణి జయించింది నీ తపశ్శక్తి గాని నువ్వుకాదు. ఆ శక్తి ఇంద్రజయానికి వ్యయమై పోయింది. ఇప్పుడు నీకు తపశ్శక్తి దాదాపు లేనట్లే.
- (37) అందఱూ కలిసి నిర్ణయం చేసికొన్న నియమాలే ధర్మ సూత్రాలు-అని రాక్షసులైన మీ మతం. అనాదిగా వచ్చేవి కాదనేది మీ భావం. అయినా సంన్యాసి రూపాన్ని వేసి ధర్మపూర్వకమైన వేషంలో అధర్మాన్ని చేసావు. వారి ధర్మానికనుగుణమైన రూపంలో, నీ రాక్షస ధర్మాన్ని ఆచరించావు. అది తప్పు. కాదని పలుమార్లు వాదించినా, వైదికధర్మానికే లొంగి, సన్న్యాసి వేషం కట్టావు. నిజమైన రాక్షస ధర్మం అదికాదు. తాను నమ్మిన సిద్ధాంతానికి లొంగి ఉండడం పరియైన ధర్మం.
- (38) నువ్వు సీతని ఇచ్చేటట్లయితే దూతలైన నేనుకూడా, ఇతనిలో సశ్చాత్వం ఉందని రామునకు (recommend) వచ్చి చెప్తాను. ప్రత్యక్షపాక్షిని కాబట్టి, నా సూచనకు విలువ ఉండి తీరుతుంది. శిక్ష పూర్తిగా తొలగవచ్చు లేదా తగ్గవచ్చు.
- (39) హించ భౌతికమైన ఆయుధాలచేత చావరాదని వరం అడిగి పుచ్చుకున్నావు. రాముడు కొట్టెడి ధర్మమనే బాణంలో, అధర్మమనే దోషిని. ఈ ధర్మమయ బాణం ఎలా పనిచేసిందో, మారీచవదలో ప్రత్యక్షంగా చూచావు. పరోక్షంగా తాటక-సుబాహు-ఖరమాషణ త్రిశిరాది రాక్షసుల నుండి నీ పుత్రుడి, చావు వరకూ చూచావు. బ్రహ్మాస్త్రం పంచభూతాల కంటే గొప్పది. దానితో సంహరిస్తానని పల్కుతావా? అప్పుడు మీ సిద్ధాంతమే చీలిపోతుంది.

- (40) రామునిది ధర్మసైన్యం. పశ్చాత్తాపం కల్గిన సీతచుట్టూ ఉన్న రాక్షస స్త్రీలలో, కలగాంచిన త్రిజలలో, దుఖం కల్గిన సరమ-అనలలలో, బాధపడుతూన్న లంకాజనంలో, (చివరికి నన్ను చూచి నందీశ్వర శాపవల్ల వచ్చిన వానరుడా? అని ఆశ్చర్య పడిన వీలో) ధర్మం కన్పిస్తోంది. కాని, దేహబలమే రాజకీయానికి అర్హత- అనే క్షణ మతానికి అనుగుణంగానూ, ధర్మం ముఖ్యంకాదనే సూత్రానికి అనుసరణం గానూ, వీవు దీన్ని అంగీకరించవు. దేహబలమే గొప్పదంటావా? వీకంటె ఎన్నో తెల్లున్న వారి దేహబలం, ధర్మముండు, ఒక్కబాణంతో ఎగిరిపోయింది.
- (41) అధర్మం చేసినవానికి, ధర్మబలం తగ్గుతుంది. అవకారం ఎవరికీ జరిగిందో, వానికి ధర్మబలం పెరుగుతుంది. వారి అధర్మం చేస్తే, అవకారం పొందిన సుగ్రీవునికి ధర్మబలం పెరిగింది. అది రామబాణంలోనికి చేరి, వారిని వధించింది. ఈ వారి వధలోని అంతర్యం తెలుసుకో సుగ్రీవుడు 'సోదరా!' అని సంబోధించాడు. సుగ్రీవుని సోదరుడు వారి. వారిని వధించినవాడు రాముడు. ఇప్పుడు నీకు విరోధి రాముడు. ఆలోచించుకో!
- (42) ఆశోకవనంలో ఏయేవి ధ్వంస మయ్యాయో వెదికి చూసుకో. బలవంతానా, దౌర్జన్యంగా లేదా అవహరించి, మోసగించి ఆ యీ లోకాలనుండి తెచ్చిన అన్నీ నాశనమయ్యాయి. వాటిలోపాలు, ఉన్నవికూడా పాడయ్యాయి. పేరుకీ, నేను నాశనం చేసానంటున్నారు గాని, నీ అధర్మమే వీటిని నశింప చేసింది. అధర్మంగా ఆర్జించిన ద్రవ్యం, ధర్మమయంగా ఆర్జించిన దానిలోని కొంతలో నవో, పోయి తీరుతుంది. పోయినదాన్ని, అధర్మమైనదవి భావించేంతవరకూ నవ్వుం తప్పదు. అలా భావించి, ధర్మాచరణానికి పాంపడకపోయినా, నవ్వుం జరుగుతూనే ఉంటుంది.
- (43) తేబడిన రాక్షస స్త్రీలబాధ-నీ భావిమరణానికి కారణం. ఏ ఒక్కరో ఒక చోటనుండి ప్రార్థించిన దానికంటె, ఎక్కువమంది అర్తులు దుఃఖిస్తే, దానికి ప్రాధాన్యం ఉంటుంది. అనేక రాక్షస స్త్రీల దుఖం, ఈ లంకనుండి విన్పిస్తోంది. వారి ఏక గ్రీవ ప్రార్థన, నీ వధకే.
- (44) ప్రేమరాదీసురాలు కాబట్టి, సీత వీధ వీవు చూపిన క్రోధం, మోహం అన్నీ రాముణ్ణి చేరాయి.

(45) వివాహబంధంలో, స్త్రీహృదయం భర్తహృదయంలో మంత్రాలద్వారా బంధించబడుతుంది. ఆమె వేటోకచోటనుండి వచ్చి తనని చేరినప్పటికీ వివాహ మంత్ర ప్రభావంవలన, తన భార్యని వేటోకడు అక్రమంగా కామిస్తే, అది, భర్తయైన తన హృదయంలో ప్రభావితమై, భర్తకి బలం చేకూరి, వ్యతిరేక క్షేత్రలో కామించినవాడిని చదిస్తుంది. (పాపబలో మంత్రాలలో నీరు పోయిస్తూ చేసేది ఇదే).

(46) రాముని బలాన్ని ప్రత్యక్షంగా ఎఱుగున్న నేను, నీ బలాన్ని కూడా చూచి, ధర్మానికి సంబంధించిన ఆయ వ్యయపట్టిక (Balance Sheet) ని, నా రాజైన సుగ్రీవునికి చెప్పాని వచ్చాను.

(47) దేశం దాటి విదేశానికి వచ్చే నాకు, స్వదేశానుమతి (Pass-Port) అక్కరలేదు కారణం-సుగ్రీవుని అధికారికమైన ఆజ్ఞతో, అధికారపుహోదాలో మంత్రిగా పర్యటనకి వచ్చాను కనుక.

(48) విదేశమైన మీ నుండి ఆనుమతి (Visa) అక్కరలేదు. కారణం, మా సామ్రాజ్యానికి సంబంధించిన దొంగసొత్తు నీవద్ద ఉంది గనుక.

(49) ఉందనిఎలా తెలువంటే, సంపాతి ఆవే పక్షిరాజు సాక్ష్యం (Eye-witness) ఉంది గనుక. ప్రస్తుతం అది నిశ్చయమై మచ్చుకాదవలేవు గనుకనూ.

(50) మా బందిఖానాలో ఉన్న పట్టమహిషిలో మాట్లాడడానికి, ఆనుమతి తీసుకోలేదే? అంటావా? నేను ఆమె భర్తకు దాసుణ్ణి ఆయన ఇచ్చిన ఉంగరాన్ని, వాని ప్రతినిధిగా తెచ్చిన వాణ్ణి-గనుక. ఆ మాటకొస్తే నీకే మాట్లాడే అధికారం లేదు.

(51) వనం వెడగొట్టావేమిటి? అంటే వావరులకి వన ద్వంసం నష్టం లక్షణం గనుక.

(52) సుగ్రీవుడు నిన్ను 'సోదరుడు' అన్నాడు కాబట్టి, అడక్కుండా నీకు వంహా ఇచ్చే అధికారమున్న వాడు గదా!

(53) ఇంద్రజిత్తు వేసిన బ్రహ్మస్త్రం నన్ను బారించదు. కారణాలు కొన్ని.

(1) రామదాసుణ్ణి కాబట్టి, ఆ అస్త్రం రాముని మీద వేసినట్లే.

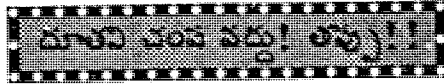
(2) బ్రహ్మస్త్రంలో ఉన్న అగ్ని - వాయుపుత్రుడైన నన్ను మిత్రుని పుత్రుడవే ఆలోచనలో ఏమీ ప్రతికూలం చేయదు.

- (3) పోనీ రాముణ్ణి బారించవచ్చుగా అంటే సూర్య వంశీయుడూ, దర్మవరుడూ రాముడు.
- (4) పీతా దుణ్ణం పోగొట్టాలని నేను వచ్చి నందులకై, ఆమె తపస్సు, శీలమూ నన్ను రక్షిస్తాయి.
- (5) అదర్మం లేనివాని మీద ప్రయోగించబడిన బ్రహ్మాస్త్రం విఫలమై, ప్రయోగించిన వాణ్ణి దహిస్తుంది. ఆఫలితాన్ని బట్టే, ఎదుటి వ్యక్తి దర్మాన్ని పరీక్షించాలి. వా మీద బ్రహ్మాస్త్రాన్ని ప్రయోగించిన నీ పుత్రుడు ఇంద్రజిత్తుకి గాయాలు కావడంబట్టి, దర్మం రామునిదనీ, అదర్మం నీపుత్రునిదనీ గమనించు.
- (54) మానవులు రాక్షసులకి ఆహారపదార్థం. అందుకై రాక్షసులకి మానవులంటే పుట్టుకలోనే జాతిద్వేషం- తక్కువ బుద్ధి ఉంటాయి. అలాటి మానవ జాతి కాంత అయిన సీత యందలి కామం, నీకు సజాతీయం కాదు. వేదం లోని 'జాయా' పదానికి అర్థం తెలియని వాడివి నువ్వు.
- (55) ఇద్దటిలోనూ సామనస్యం ఉంటే, అది 'కామం'. కామం తిరస్కరించబడితే అది క్రోధం. ఒకని కామం, రెండవ వానికి క్రోధం అవుతుంది. దీని ఫలితం 'కోకం'. దీన్ని అనుభవించబోతున్నావు సుమా!
- (56) మీ లంకలో నీకు హితాన్ని బోధించేవారు లేరా? లేక నువ్వు వినవా? అని సీతమ్మ ఇంతకు ముందే నిన్ను అడిగింది. హితాన్ని బోధించేవారు లంకలో లేక కాదు. నీకు భయపడి చెప్పురు. కాని నేను నిన్ను భయపెట్టదలచి చెప్పుతున్నాను. అసత్యం కానిదాన్ని చెబుతూంటే, నిజం కాబట్టి నువ్వు వింటున్నావు.
- (57) ఇదంతా చెప్పగలిగింది రామ శక్తి వంశనే. ఇనువ మొద్దులో ఒకరిని చంపామంటే శక్తి మొద్దుది కాదు. మోచిన వ్యక్తిది, లంకారాక్షసిని మోచానంటే శక్తి, రామునిదే తప్ప వారికాదు. అలాగే ఇంత వందేశాన్ని చెప్పగల్గినంటే శక్తి రామునిది.

52వ సర్గము

దూతగా వచ్చిన పావనిని చంపవలసిందని విన్నవాడై, విభీషణుడు రావణునితో "రాజా! రోషంతో ఆజ్ఞాపించావు. ప్రకాంత చిత్తుడనై ఆలోచించు.

లోక ధర్మాన్ని తెలిసినవాడవీ, విద్యాంశుడవీ, పెద్దల పరిపాలన వద్దతిని ఎఱుగున్న వాడవీ అయిన నీలాటవాడు ఇలాటి ఆజ్ఞ చేయడం తప్పు.

దూతకి దండనం తప్పుకాదు గాని, మరణదండన తప్పు" అన్నాడు.

'న పాపానాం వదే పాపం విద్యతే శత్రుసూదన' పాపాచారుడైన వాణ్ణి చంపితే పాపంరాదు. కాబట్టి చంపాల్సిందే" అని రావణుడు పల్కితే, విభీషణుడు "లంకేశ్వరా! ప్రకాంతుడనై విను. కోపం - ప్రతి ప్రాణికి నహజం. ఆ క్షణంలోని ఆలోచన వరైనదో కాదో, విజ్ఞులైనవారు కోపం పోయి, ప్రసన్నులయ్యాక తెలిసికొంటారు.

నీవుశ్రుడైన అక్షునితో పాటు ఎండటిన్ చంపినందువల్ల ఈ దూత నిస్సందేహంగా శత్రువే. అయినా ఏ దేశంలోనూ, ఏ జాతివాడైన దూతనీ చంపరాదని శాస్త్రం.

అయితే, కొరడాదెబ్బలూ, జాబ్బు తీసివేయడం, శరీరముపై వాతలూ వంటివి, వాని దోషానికి తగినట్లు విధించవచ్చును.

మంచి చెడులని ఎఱిగినవాడవీ, ఉత్తమ శిక్షణని పొందినవాడవీ అయిన నీవు, కోపవశంతో ఇలా చేయద్దు. ఇతణ్ణి చంపినందువల్ల మనకి ఏ లాభమూ లేదు పరికరా కోతినీ, దూతనీ, చంపారనే అపఖ్యాతి వస్తుంది.

వైగా, శత్రువులు వీనిని చంపించారు. ఇతరుల ఆదీనంలో ఉన్న ఇతడు, వాళ్లు చెప్పమన్న మాటల్ని చెప్పాడు కాబట్టి, అతని తప్పుకాదు.

'అస్మిన్విసశ్చే న హి దూత మస్యం
వశ్యామి యస్తా సరరాజపుత్రో
యుద్ధాయ యుద్ధ ప్రయ! దుర్వివీలా
పుద్యోజయేద్దీర్ఘ వధావరుద్దౌ (22)

నిశాచరాణా బదిషోఽనుజన్య
విభీషణస్యాత్తమ వాక్యమిష్టమ్

జగ్రహ బుద్ధ్యా సురలోక శ్రయా
మనోబలో రాక్షసరాజముఖ్య (26)

'రావణా! ఇతట్టి చంపితే 100 యోజనాల సముద్రం రాటి మఱొక్కరు ఇక్కడికి రాలేరు.

ఇతడు చనిపోతే, మఱోవరిని రాముడు దూతగా పంపగలడు? రాదోయే యుద్ధానికి, యుద్ధస్రియడైన నీవు అవకాశం చేపికోవాలి గాని, యుద్ధాన్ని మాను కొంటావా?

శారుషవంతులూ, శస్త్రధరులూ ఐన కోట్లకొలది యోధులు నీ వద్ద ఉంటే, వారిలో ఏ కొందరిని పంపించినా నీ ప్రభావాన్ని రామలక్ష్మణులకి చూపి, వాళ్లని బిందిస్తారు గదా!" అన్నాడు.

'ఇది సరియైనదే' అని, ఆలోచించిన మీదట, రావణుడు ఒప్పుకున్నాడు.

(హనుమని చంపితే, రామలక్ష్మణుల రాక ఉండదు. రాముని చేతిలో వధ సాగదు. మోక్షలబ్ధి తనకుండదు.

వైగా రామదాసవధ పరికారు. ఒక్కడే ఇంద్రుణు చంపినాడని తెలిసిన రావణుడు, హనుమని చంపవలసివదిగా ఎవరిని ఆజ్ఞాపించగలడు? ఎవరికి చంపేళ్ళు లేదుగా!

శక్తియే ఉంటే, ఇంతకు ముందే చంపగలిగే వారుగా!

మన వద్దకి రామలక్ష్మణులు వచ్చే ఉపాయం ఉండదని విభీషణుడు వల్కగానే, రావణుడు పరేనని అంగీకరించడం, మోక్షం కోరుతున్నాడనడానికి ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం.)

(మహాభారతంలో కూడ శ్రీ కృష్ణ పరమాత్మ దూతగా కౌరవులవద్దకు వెళ్లినప్పుడు దుర్యోధనుడు త్రాళ్లతో కట్టడలచగా, శ్రీకృష్ణుణ్ణి దూతగా భావించినా కూడ ఇలా కట్టడలచడం తప్పే అవుతుందని పెద్దలు మందలించారు).

53వ సర్గము

తమ్ముడు విభీషణుడు చెప్పిన మాట నచ్చిన రావణుడు "విభీషణా! దూతని చంపడం మంచిదికాదు (1). కాని, దానితో నమానమైన అవమానం వీడికీ చేపి, వీడి ఆస్త-దాయాద-స్నేహీతులంతా పరిహసించేలా చేయాలి. (ఏనుక్కి తుండం - మనిషికి చేతులూ - సింహానికి పంజా - గుడ్డానికి ముందుకాళ్ళూ - గాడిదకు వెనుక కాళ్ళూ) కోతికి తోకా బలిష్ఠంగా ఉండి వాలయిష్టమైనవి. (ఆత్మరక్షణచేసేవి). అందుకని, వీనితోకకి నిప్పంటించి నాలుగు మార్గాల కూడళ్లు కలుపుతూ ఊరంతా త్రొప్పండి అని ఆజ్ఞాపించాడు.

సాత గుడ్డపీలికలు తోకకి చుట్టి, నూనెతో తడపి నిప్పంటించగానే మారుతి ముఖం ఎఱ్ఱబడింది. కోపం పెరిగింది. తోకని ఒక్కసారి విడిచింది, చుట్టూ ఉన్న రాక్షసులని వడత్రోసాడు. హనుమ తోకకి నిప్పంటించారని తెలిపి, వివోదంగా మౌనానికి పిల్లలనుండి వృద్ధులనెఱకూ వచ్చారు.

ఆ సమయంలో ఇలా హనుమ ఆలోచించాడు. 'వీళ్ళిలా చేసినా, నా దాటికి తట్టుకోలేరని నాకు తెలుసు. కోపం, వీళ్లని చంపమంటోంది. తీరా, రాముడు, రావణుణ్ణి చంపుతానని ప్రతిజ్ఞచేసి ఉన్నాడు. కాబట్టి, రామ ప్రతిజ్ఞకోసం ఈ అవమానం భరించక తప్పదు. అయినా, ఏదీ చేసినా మన మంచికే అంటారు. రాత్రివూట నగరం చూచాను. నన్ను త్రొప్పేటప్పుడు లంకనీ, నగర రక్షణ వద్దతులనీ వివరంగా గ్రహిస్తాను. చూడడం త్రొప్పడం ద్వారానే కదా సాధ్యం. ఈ 'ఊరేగింపు' అవసరమే అని భావించాడు.

శంఖాలు ధ్వనించాయి. భేరీలు మ్రోగుతున్నాయి. ధుజాలు వజ్రచుకుంటున్నాయి. తోకకి నిప్పు అంటుకున్న హనుమ బందింపబడి, రాక్షస జనమధ్యంలో నడుస్తూ రాసాగాడు.

వీతులనీ, కూడళ్లనీ, ఇళ్ల వరుసలనీ, ఇళ్లలోని విమాన వద్దతులనీ, రహస్యద్వారాలనీ, ఇలా ఇళ్ల-వీతుల విశేషాల నన్నీ పరిశీలనగా చూస్తూ, నిప్పుగుఱించిన ఆలోచన లేక, సోతూంటే, కూడళ్లలోనూ, మంటపాలవద్దా విలువబెట్టి - 'గూడవారి'గా వచ్చి పరాభవం పొందుతున్నాడని - అపహాస్యం చేయసాగారు రాక్షసులు.

ఇంతలో రాక్షస స్త్రీలు సీతతో "అమ్మా! వీతో విదోమాల్లాడిపోయాడు చూచావా! ఆ ఎఱ్ఱమూతి కోతి తోకకి నిప్పంటించారు. ఊరంతా తిప్పుతున్నారో" అని చెప్పారు. "శ్రుత్వా తద్యమం క్రూర మాత్మానహరణోపమామ్" ఆ మాట విని, తన ఆత్మనే అపహరించినట్లుగా భావపడుతూ, అగ్నిని సీత ఇలా ప్రార్థించింది.

'యద్యస్తే పతిశుశ్రూషా యద్యస్తే చరితం తపః |
యది చాస్త్యేక పత్నీత్వం శీలోభవ హనుమతః |

యది కించిదను క్రోధస్తస్య మయ్యస్తే దీమతః |
యది వాభాగ్యశేషా మే శీలోభవ హనుమతః |

యది మాం వృత్త సంపన్నాం తత్సమాగమ లాసామ్ |
న విజానాతి ధర్మాత్మా శీలోభవ హనుమతః |

యది మాం తారయే దార్య స్సృగ్రీవ స్సత్యసంగరః |
అస్మాద్దుఃఖాంబు సంరోధాత్ శీలోభవ హనుమతః | (28 మండి 31)'

నేనే పతిసేవా పరాయణు రాలనైతే, నాకు తపోదలం ఉన్నట్లైతే, నేనే పతివ్రతనైతే, **ఓ అగ్ని!** హనుమకు వీవు చల్లగా ఉండు!

రామునికి నా మీద ఏమాత్రపు దయ ఉన్నా, నేను ఏ కొంతెం అర్హుడవంతురాలినైనా, **ఓ అగ్ని!** హనుమకి వీవు చల్లగా ఉండు!

నా పాతివ్రత్యాన్ని, రాముణ్ణిచేరాలనే ఆరాటంతో ఉన్న తనాన్నీ, హనుమ, గుర్తించినట్లైతే **ఓ అగ్ని!** హనుమకి వీవు చల్లగా ఉండు!

తన వ్రతిజ్ఞుని నెరవేర్చుకొనే వాడూ, పూజ్యుడూ, ఐన సుగ్రీవుడు నన్నీ దుఃఖంనుండి దాటింపచేసేటల్లయితే, **ఓ అగ్ని!** హనుమకు వీవు చల్లగా ఉండు! (అని ప్రార్థించింది. (2) అంతే! హనుమకి, తన లోకనున్న అగ్ని, మంచులా చల్లగా ఉన్నట్ల నిపించింది.

'నాకు బాధ కల్గడం లేదు. విన్నటిరోజున నముద్రం దాటివుడు నముద్రుడూ- మై నాకుడూ, అంతటి లోబ్రుహులులో రామునికి నహాయవడితే, (3) అగ్నిదేవుడు నహాయవడదా? సీతమ్మకు నాపైగం కరుణ, రామతేజస్సూ, నా తండ్రి వాయుదేవునికి అగ్నిదేవునితోడి స్నేహమూ దీనిక్కారణాల' అని భావించి - 'ఇప్పుడేం చేయాలి?' అని మళ్ళీ ఆలోచించి, తన మహాకాయాన్ని చిన్నదిగా చేసి, కట్లని వదులుచేసికొని పింహనాదంతో లంకాద్వారం మీదికి ఎగిరాడు. (4)

అందఱూ చూస్తుండగా నాల్గు దిక్కుల్నీ ఓసారి చూచి, ద్వారానికి ఉన్న ఇనుప గుడియని ఉడదీకి అక్కడి కావలా వాళ్లని చంపి, ఒక్కసారి అటు, లంకవంక చూచాడు. ఇటు లోక చివర చల్లగా ఉన్నా మండుతూ ఉండడం గమనించాడు.

విశేషాలు : సంరానం ఆవదలో ఉంటే చదువుకోవలసిన శ్లోకాలు :

(1) నందీశ్వరుడు శాపమీయగా, వచ్చిన వానరుడు వీడు. ఇతణ్ణి చూమూలు కోతిగా భావించి చంపడం ఏం ఉపద్రవాన్ని తెస్తుందో? అనే భావనలోపల చేపి, పైకి

విభీషణుని మాట విన్నట్లుగా నటించి, తోకకాల్చండని ఆదేశించాడు. బ్రహ్మాస్త్రానిక్కూడా కట్టుపడని కోతికి, తోక కాల్చే కత్తి ఉండదని, రావణుడంతట వాడలోచించాడంటే, అది ఎంతవరకు సమంజసం? కాబట్టి నిజమైన హనుమకత్తిని గమనించాలనే, ఇలాటి ఆజ్ఞనిచ్చాడనిపిస్తుంది. తన శాసానికి సంబంధించిన అనుమాన నివృత్తికై ఇలాటి ఆజ్ఞ. ఇక, ఇంద్రజిత్తుకి రాజసీతి తెలియదు కాబట్టే, దూతపై బ్రహ్మాస్త్రం వేసాడని కూడా ఫలితమయ్యింది. బ్రహ్మాస్త్రం పనిచేయలేదనే దుఃఖం, రాక్షసులలో ఎవరికీ లేదు- కోతి తోక కాలుతోందంటే వినోదిద్దామనే ఆనందం తప్ప. సీతని లంకలో దాచానని రావణుడెవరికీ చెప్పలేదు. సీతవార్తని తెలిసున్న హనుమనికూడా చంపేస్తే, మఱికొంతకాలం తన లంక జీవించి ఉంటుందిగా! ఈ విభీషణుడు కూడా వద్దని చెప్పిన సీతాపహరణాన్ని చేయనే చేసాడు గదా! మఱి ఇప్పుడెందుకు విభీషణుని మాట వింటున్నాడు? కారణం ఒక్కటే. వీలయినంత తొందరగా తనకి రామునిచేతిలో మోక్షంరావాలి. తాను ఈ హనుమని చంపలేడు. అయితే, అతణ్ణి ఎలాగో ఒకలా, రాముని వద్దకి వెంటనే మాత్రం వెళ్లాలా చేయకుండానూ ఉండగలడు (అతికష్టం మీద). కాని, అది తనకోరికకు వ్యతిరేకం కాబట్టి దూతని చంపను - అని అన్నాడు.

(2) ఈ నాల్గు శ్లోకాలూ అతిముఖ్యమైనవి. రాబోయే రామాయణ కథని సంక్షిప్తంగా చెప్పేవి. (పుత్రుడు, లేదా సంతానం ఆపదలో ఉన్నప్పుడు కొందఱు తల్లిలు చదువుకొన్నవి. ఫలితాన్ని సాధించినవీకూడా). ధర్మమయమైన రాముని బాణాలు, సీతయందు ఏ విధమైన అధర్మం ఉన్నా పనిచేయవు. నిత్యం రావణుడు, ఆమెను నిర్బంధిస్తూ ఉంటే ఆమె లొంగలేదు.

ఏ కోణంలోనైనా, రావణునియెడ అభీమానం ఆమెకు ఉండేమో తెలిసికొని రమ్మని, హనుమకి చెప్పడం ఎలా? ఉంటే, తన బాణాలు పనిచేయవు కదా! నిజంగా రామునకు అనుమానం ఉండకాదు. తోకం అనుకొనే వీలులేకుండా కనుక్కొని రావాలి హనుమ. రాముడు నోటితో, ఇలా కనుక్కొని రమ్మని చెప్పలేడు(డు).

అయితే రాముమనస్సుని గ్రహించగల అమ్మవారు, ఈ శ్లోకంలో 'యది చాస్త్యేక పత్నీత్వమ్' అనేమాటలో - తనపై రామునికి, తోకదృష్టిలో కలుగబోయే అనుమానానికి సమాధానం చెప్పడంతో పాటు, ఎదురు పరీక్షకూడా పెట్టింది. నేనే పతివ్రతనైతే ఈ నిప్పు చల్లబడుగాక! అనేది ఒక అర్థం. నా భర్త రామ చంద్రుడే ఏకపత్ని వ్రతుడైతే ఈ నిప్పు చల్లబడుగాక! అనేది మఱో అర్థం.

తనపై పరీక్షకి, తాను పతివ్రతనని నిరూపించుకొనటంతో పాటు, 'ఓ రామచంద్రా! నువ్వు ఏకపత్ని వ్రతుడవేనా?' అని పరీక్షించి, తోక చల్లబడడం వలన నిజం గ్రహించాలని, తోకానికి చెప్పేదామె. అమ్మవారు-అయ్యవారికంటే గట్టిదికదామఱి.

(3) ఈ శ్లోకాలవలన, హనుమ తమ యిద్దటిసీ కలుపగలడనీ, సుగ్రీవుడు రామకార్యాన్ని నెఱవేర్చగలడనీ కూడా, జరుగబోయే కథ ముందుగానే తెలియ వీలయింది. సీతాశక్తి (రావణా! చంపుతానుగాని రామాజ్ఞలేదు అన్న సీత శక్తి హనుమకి), నిజమని అర్థమైంది.

(4) 'శీతోభవ' అంటే నిప్పు చల్లబడింది గదా! 'హతోభవ!' అంటే రావణుడు చనిపోయేవాడే! కాని, అది రాముడు చేయాల్సిన పని. పైగా అమ్మవారు కరుణారూపిణి. ఆ పనిచేయలేదు. ఇంత బాధలో ఉండకూడాను. 'కుపుత్రో జాయేత క్వచిదపి కుమాతా స భవతి' పుత్రుడు దుర్మార్గుడై పుట్టి ఏడ్చుచున్నామో గాని తల్లి దుర్మార్గురాలై ఏల్లలని బాధ పెట్టదని అర్థం. లోకాన్ని చూచినా, వదిమంది బిడ్డలని ఒకే ఆస్వాయతలో తల్లి సమానంగా పెంచి పెద్ద చేస్తుంది కాని, ఆ వదిమంది బిడ్డలూ తల్లిని అలా చూడనే చూడరు.

(5) రామాజ్ఞ లేదుకాబట్టి, నిన్ను చంపడంలేదని అన్న సీత, మఱి 'శీతోభవ' అని అగ్నిని చల్ల బజచడంలో ఆజ్ఞ పొందాలిగా! అని అనుమానం. ఇదీ 'ఉపకారం' అని అన్పించిన పనికి ఇతరుల అనుజ్ఞ అక్కరలేదు. అలాగే కర్తవ్య బాధ్యతలకీ అక్కరలేదు. తల్లి ప్రతిదినం బిడ్డలకు అన్నం పెట్టడానికి తండ్రిని అడగాలా?

అన్నిటికంటే అసలైనది- రావణ వధ రామునిచే జరగాలి. వధ పురుషకార్యం. ఆ రాముని పని, తాను చేయవలసి వస్తే అనుజ్ఞ కావాలి గదా! ఈ అగ్నిని ముట్టించడమనేది ఆ ప్రయత్నంగా జరిగింది. దీనికి అనుజ్ఞ, అక్కరలే లేదు.

అమ్మవారి చూడమణి హనుమ వద్ద ఉంది. అంగుళీయకం రాజ్యాధికార ముద్ర. అది తన వద్ద ఉంది. అంటే, తనకీ, ఆజ్ఞ ఇచ్చే ఆధికారం ఉన్నట్లే కదా!

(6) అగ్నిదేవుడు, సీతా పాతివ్రత్యాన్ని నిరూపించడమే కాక, ఆమె ఆజ్ఞకు బద్ధుడు కూడ కావడం, ముందునాటికీ సీత-అగ్ని ప్రవేశం చేయబోయేప్పుడు కూడ దహింపడనీ, పాతివ్రత్యాన్ని నిరూపిస్తాడనీ తెలిపికోవాలని సూచించేందుకే.

(7) "బ్రహ్మో స్త్రమే పనిచేయని ఇతణ్ణి పట్టుకోవడం కష్టం-పట్టుకొని కట్టినా, త్రొంచుకుని మనని చంపుతాడు. అయినా రావణాసురుడు లేనప్పుడు, అతని సరోక్షంలో ఈ వధలు జరిగాయి గాని, అతని సమక్షంలో అయితే జరుగవు సుమా,! ఆనుకొనే వీలు లేకుండా అతని సమక్షంలోనూ చంపాడు. అలా అని, అదర్మపరుడు కాడు. దర్మాన్ని చెప్పునే ఉన్నాడు- 'సీతనిస్తే చాలు' అంటున్నాడు' - అనేభావన రాక్షసులలో కలిగి, రావణునికి, అందఱూ రావణుడు చేసింది 'తప్పు' - అని చెప్పేలా చేసి సీతమ్మ నిప్పించాలనీ, లేదా రావణునికి వ్యతిరేకులై రాక్షసులని రామాభిమానులుగా చేసి, భేదోపాయం ద్వారా దండం కాక, దండోపాయం ద్వారా భేదం చేయదలిచాడు మారుతి.

54వ సర్గము

కట్లు తెంచుకుని ఉత్సాహంతో హనుమ 'ఈ రాక్షసులకి ఇంకా దుఃఖం కలిగేందుకు నేనేం చేయాలి? ఈ కోటల్లా ఉన్న భవనాలని తగులబెడితే న్యాయంగా ఉంటుంది' అని భావించి, నిప్పుగల తోకని ముందుగా ప్రహస్తుని ఇంటికి పెట్టాడు. మహాపార్శ్వ - వజ్రదంష్ట్ర - శుక - సారణ - ఇంద్రజిత్ - ఇలా పెద్దపెద్ద మంత్రుల భవనాలకి నిప్పుపెట్టి విలీనణని ఇల్లు మాత్రం విడిచి రావణ భవనానికి పెట్టాడు. (విలీనణుడు ధర్మాత్ముడని, శూర్పణఖ రామునితో ఒకప్పుడు చెప్పిందని లక్ష్మణుడు హనుమకి చెప్పాడు - అదీకాక, సభలో ఆసలు మాట్లాడినదీ, ధర్మబద్ధంగా మాట్లాడినదీ విలీనణుడే. ఆందుకు విడిచాడు.)

బంగారంతో కట్టిన యిళ్లు నేలకూలుతున్నాయి. పుణ్యం క్షీణించిన వాళ్లు నేలపడ్డట్లు, మేడల మీది నుండి రాక్షసులు దూకుతూ, కంగారుగా దిగుతూ, వృద్ధులూ, పిల్లలూ, స్త్రీలూ, జారుతూ అనేక అవస్థలకి గురి అవుతున్నారు. ఆయినా విడువకుండా హనుమ రిశ్మికేతు-సూర్యశత్రు - ప్రాస్యకర్ణ - దంష్ట్ర - రోమశ - మత్ర - ధ్వజగ్రీవ - హస్తీముఖ - విద్యుజ్జిహ్వ - కుంభకర్ణ - నరాంతక - మొదలైన రాక్షసుల ఇళ్ల నన్నింటినీ, విడువకుండా ముట్టించాడు.

రావణ భవనం, మాస్తాండగానే నాల్గువైపులా ఆంటుకొని, గాలికి మఱింతగా మండసాగింది. రత్నాల కిటికీలూ - మణులు తావడం చేసిన గుమ్మాలూ - వాటిమీద ఆలంకారాలూ - ఎక్కడెక్కడ నుండి తెచ్చిన బంగారపు ప్రతిమలూ - అన్నీ తగులబడి, ముద్దగా కరిగి నేలను పాటి, బాడిదై గాలికి ఎగిరి, ఆకారం చెడి, పనికిరానంతగా ఆయిపోయాయి.

'అగ్నిదేవుడే కోటిగా వచ్చాడు' - అని అనుకొంటూ పాలుత్రాగే బిడ్డలలో సహా నేలమీదికి దూకుతూ, ఏడుస్తూ, జాట్లు ముదులు వీడి రాక్షసస్త్రీలు ఏడవడం మొదలెట్టారు. 'కృచిత్కింశుక సంకాశా - కృచిచ్చాల్లి సన్నిభా - కృచిత్కుంకుమ సంకాశా - శిఖా వహ్నేశ్చకాశరే' మోదుగపూవు - బారుగ పూవు - కుంకుమ రంగులలో అగ్ని అక్కడక్కడా ప్రకాశిస్తూ కన్పించింది. (దహించే వస్తువును బట్టి రంగు మార్పు.)

అనేక రాక్షసులని చంపి, భవనాలని కాల్చి, 'తాతా!, తండ్రీ!, పుత్రా!', అని, యీ తీరుల ఆర్తనాదాలు వినబడుతుంటే, హనుమ, మనసులో రామద్వాయనం చేస్తూ నిలబడిపోయాడు. దేవతలూ, మనులూ హనుమని 'వ్రలయకాలాగ్ని' అని భావించారు.

55వ సర్గము

కోపం చాం చెడ్డది (కోపాన్ని కోప్పడాని)

'ధన్యాస్తే పురుష శ్రేష్ఠా యే బుద్ధ్యా కోపముత్తమమ్!
నిరుంధంతి మహాత్మాన్ దీప్త మగ్ని మివాంభసా !

క్రుద్ధః హిపం న కుర్యాత్క్రి క్రుద్ధో హన్యా ద్గురూసపి ।
క్రుద్ధః పరుషయా వాచా నరస్సాధూ నధిక్షిపేత్ ॥

వాచ్యావాచ్యం ప్రకుపితో న విజానాతి కర్తవీత్ ।
నా కార్యమస్త క్రుద్ధస్య నావాచ్యం విద్యతే క్వచిత్ ।

యస్సముత్పతీతం క్రోధం క్షమయైవ నిరస్యతి ।
యథోరగస్త్వచం జీర్ణం స నై పురుష ఉచ్యతే (4 సుండి 7).

బుద్ధి అనే నీటితో, కోపమనే అగ్నిని ఎవడు ఆర్పుకోగలడో వాడు గదా గొప్పవాడు!

కోపం వస్తే కోపం వల్ల కలిగిన మోహంతో జ్ఞానం సగించి ప్రతిభావంతుడు కూడ గురువులనైనా చంపుతాడు. పెద్దలను నిందిస్తాడు.

చేయరానిపనీ, అనరాని మాటా, అనేవి కోపియైన వానికి ఉండవు.

పాము తన కుబుసాన్ని విడిచినట్లు, ఓర్పుతో ఎవడు కోపాన్ని విడుస్తాడో పురుషుడంటే వాడే.

ఒళ్లు తెలియని కోపంతో లంకని కాల్చేసాను. సీత కూడా కాలి ఉంటుంది. స్వామి మాతకుణ్ణి నేను. కోపం చాలా చెడ్డది.

ఇప్పుడు నేను అగ్నిలో దూకాలా? సముద్రంలో పడిపోవాలా? దురదృష్టవంతుడైన నాకు-కోపంతో ఒళ్లు తెలియక, ఈ అనర్థం దాపురించింది, అనుకుంటూ - తనకారణంగా ఇక్ష్వాకు కులంలో ప్రస్తుతం జీవించిన వారంతా మరణిస్తారని భావించసాగాడు.

ఇంతలో పుణ్య శకునాలు కనిపించాయి.

పూర్వం కూడ ఇలాగే కనిపించడం వలన ఆమెకు శుభం కల్గింది.

అయినా 'నాగ్ని రగ్నో ప్రవర్తతే |

అసి సా నిర్దోహే దగ్నిం న తా మగ్నిః ప్రథక్ష్వతి' || (23-29)

తన తేజస్సుతో తాను రక్షించుకోగలిగిన ఆ పతివ్రత సీతని, అగ్ని స్పృశించలేదు.

సీతారామ ప్రభావంచేత అగ్ని నవ్వేమీ దహించలేదు.

అయినా, తపస్సు, సత్యవాక్యం చేత, సీతమ్మ అగ్నిని దహించగలిగినదైతే అగ్ని ఆమెను దహించడమా? అని భావిస్తూ ఉండగా, చారణుల వాక్యాలు అతని చెవిని పడ్డాయి.

'ఏవరూ చేయలేని పని హనుమ చేసినాడు. అగ్నితో లంక లంకంతా తగులబడినా, అశోకవనంలోని సీత చెక్కు చెదలక పోవడం చిత్రంగా ఉంది' అని చారణులు అనుకుంటున్నారు.

ఈ మాట వినగానే పరమానంద భరితుడైన హనుమ, ఆమెని ప్రత్యక్షంగా చూచి, ఆమె సెలవు పొంది వెనుకకు మరలా అని సంకల్పించాడు.

(అగ్ని 2 విధాలు. సేంద్రనాగ్ని - అనిందనాగ్ని అని). ఏదైనా కట్ట - కాగితం మొదలైన ఇంద్రనాలని బట్టి మండితే ఆ అగ్ని సేంద్రనాగ్ని.

ఏ నిమిత్తమూ లేక వెలిగేది అనిందనాగ్ని.

ఈ రెంటిలోనూ రెండవది గొప్పది. సేంద్రనాగ్ని, ఇంద్రనం అయిపోగానే ఆరిపోతుంది. అనిందనాగ్నికీ ఆ అవసరం లేదు.

'స దహ్యతే దహ్యమానే శరీరే' - శరీరం తగులబడుతున్నా దహింపబడనిది 'ఆత్మ'.

నాగ్ని రగ్నో ప్రవర్తతే - అగ్ని అగ్నిని దహింపదు - అంటే అనిందనాగ్నిని, సేంద్రనాగ్ని ఏమీ చేయలేదని భావం. (ముందునాటి అగ్ని పరీక్షా కాలంలో కూడా ఈ కారణంగానే, సీతని అగ్ని దహింపలేదు).

(కోప వ్యభావం కలవాళ్లు కోపాన్ని తగ్గించుకోదలస్తే (కోపం వలన రక్తం వేడెక్కి ఆరోగ్యం చెడుతుంది కాబట్టి ఆరోగ్యవంతులు కాదలస్తే) ఈ పై శ్లోకాన్ని వలభై రోజుల పాటు మననం చేసికోవాలని పెద్దల మాట. ఫలితాన్ని పొందిన వారున్నారు).

56వ సర్గము

ఇక్కడి నుంచి వెడతాను! - అక్కడి నుంచి తేస్తాను!!

హనుమ సీతమ్మను చూచి 'తల్లీ! ఆదృష్టవూత్తు నిన్ను చూడగలిగాను' అని బయలుదేరబోతుంటే. ఆమె 'నాయనా! లంకని జయించి తీసికొనిపోగల బలం నీకున్నా, రాముడే వచ్చి ఆననిచేసి, నన్ను తీసికొనిపోవడం ఆతనికి తగిన పని' అంది.

'అమ్మా! నేను వెళ్లి వస్తాను. భల్లకాంతో, వాసరాంతో, రాముణ్ణితోడి తేస్తాను. నీ దుఃఖాన్ని రాముడు తొంగిస్తాడు' అని మారుతి ఆమెని ఊరడించి, ప్రయాణమై పోబోతూ ఆమెకు నమస్కరించాడు. సీతమ్మకు నమస్కరించి ఆమెని చూడగల్గారు. నిస్సంబుకున్నా వల్లగా ఉన్నప్పుడు 'ఆమెదయే' అనుకున్నాడు. లంకాదహనంలో ఆమెకు కష్టం కల్గిందేమోనని భయపడి ఆత్మహత్య శరణ్యమనుకొన్నాడు. వెళ్లి పోబోయేప్పుడు తిరిగి నమస్కరించాడు. ఇదే నిజమైన శరణాగతి. తిరిగిపోవాలని ఆలోచించి అరిష్ట పర్వతం దగ్గటికి పోయాడు.

ఆ పర్వతం అనేక వృక్షాలతో గుహలతో నిండి ఉంది. గుహల్లో సింహాలూ, పులులూ ఉన్నట్లు దృశ్యులు విన్పిస్తున్నాయి. భయంలేని హనుమ తన పాదాలు పెట్టగానే ఆయన పాదాల క్రింద ఎన్నో శిలలు పాడి అయ్యాయి. ఎగతాలని సంకల్పించి పర్వతాన్ని గట్టిగా అదిమి పట్టగానే, శిఖరం ఊగులాడసాగింది.

పర్వతాన్ని క్రిందికి అదిమి పట్టడం వలన, గుహలలోని సింహాలపై బరువుపడి, అవిచెప్పలేని గర్జనలు చేసాయి. ఏదో జరుగుతోందనే భయంతో, విద్యాధరులంతా ఎలా ఉన్నవారు అలా, ఆకాశంలోకి ఎగిరిపోయారు. సర్పాలన్నీ మెలికలు తిరిగి వేగంగా బుసకొడుతూ, నేలమీదా, గాలిలోనూ పడగలెత్తి తిరుగసాగాయి.

ఒక్క ఊపులో హనుమ ఎగురగానే, ముప్పై - పదీ - యోజనాం పాదపూ వెడల్పూ గల ఆ పర్వతం నేలలోనికి దిగబడి నేల సమతలమై, లంకకి సమీపాన పర్వతమనేది లేకుండా పోయింది. ఆకాశంలో పెద్దగా కన్పిస్తున్న మారుతి, దూరంగా చిన్నగా కన్పించసాగాడు ఉత్తర దిక్కుగా పోతూ. (ఈ పర్వతం ఎత్తుగా ఉండకపోవడం వలన కూడా వానరసేనల రాకల విషయం తెలిసే అవకాశం ఉంది). అదీకాక, తాము చేయలేని పని 'ఒక్కడే' చేసాడని మఱోసారి రాక్షసులు గమనించేలా చేయడం కోసమూ, ఈ పర్వతాన్ని నేలకి సరిపోయేలా క్రుంగ చేసాడు.

57వ సర్గము

దృష్టి సీత (సీత కన్పించింది)

సముద్రంలా ఉంది ఆకాశం.

చంద్రుడు అందులో కలువలాగా ఉన్నాడు.

సూర్యుడు, తిరుగుతూండే ఎఱ్ఱని పక్షిలా అన్నిస్తున్నాడు.

పువ్వుశ్రవణ నక్షత్రాలు రెండూ రెండు హంసల్లా ఉన్నాయి. మేఘాలే నాచు.

తెల్లని పెద్ద శరీరమున్న విరావతం (ఒక ఏనుగు) ఒక ద్వీపంలా ఉంది.

చంద్రకీరణాలు వముద్రపు కెరటాల్లా అన్నించాయి.

హనుమ, ఒకపడవలా వెళ్లిపోతూంటే, ఆకాశాన్ని మ్రొంగుతున్నాడా! అన్నిచింది.

మేఘాలలోకి వెడుతూ, తిరిగి బయటపడుతూ ఉన్న హనుమ ఆకాశంలో వెళ్తున్న ఏనుగులా అన్నించాడు.

ఆనందంతో చేసిన గర్జన, సూర్యమండలం దాటి విచ్చింది, ఆకాశం బద్దలయ్యేంతగా అన్నిచింది. ఉత్తర దిక్కున ఉన్న వానరులు ఈ విచ్చించిన గర్జనని బట్టి, పని పూర్తయ్యింబుందని తెలిసికొన్నారు.

వర్యథా కృతకార్యైశా హనుమాన్నాత్ర సంశయః ।

వ హ్యస్యాకృత కార్యస్య వార ఏవం విద్ బవేత్ (23)

జాంబవంతుడు, పని సఫలమై యుంబుందని చెప్పగానే, వానరులంతా వర్యత శిఖరాలకి వెగిరారు.

తెల్ల చివర కొమ్మలకి వేగంగా ఎగ్గడాకారు.

తమ వస్త్రాలని తేతిలో ఉంచుకొని బంధువులకి స్వాగతం చెల్లొప్పట్లు, తెల్లకొమ్మలని ఊపేసారు.

దగ్గట దగ్గటగా వచ్చిన హనుమకి, వారంతా సమస్కరించి నిలువబడితే, హనుమ టెక్కలులేని కొండ ఆకాశంలో నుండి వేలపడ్డట్లు, మహేంద్ర పర్వతంపై వ్రాలాడు. అలా వచ్చిన హనుమకి వానరులు, పళ్లె, కందమూలాలూ కామకగా ఇచ్చారు.

హనుమకూడా, జాంబవంతుడు మొదలైన వృద్ధులకి, యువరాజు అంగదుడికి నమస్కరించి

'దృష్టా సీతేతి ఏకాంత స్సంక్షేపేణ స్యవేదయత్ |
వివసాద చ హస్తేన గృహీత్యా వాలిన స్సుతమ్ | (36)

'సీతని చూచాను.' అని ఒక్కమాటలో చెప్పి, తనకు యువరాజైన అంగదుని చేతిని చేత్తోపట్టుకొని పర్యతం మీద కూచోబెట్టి, మిగతా వానరాలంతా మూగి వింటూంటే, ఇలా అన్నాడు హనుమ.

'వానరులారా! ఉపవాసాలలో కృశించి, తల అంతా జలలు గట్టి, ఒంటి జడలో, మురికిపేరుకున్న సీతమ్మని, రాక్షస స్త్రీల మధ్య ఉండగా చూచాను' అన్నాడు.

దానిలో, కోతులు కొన్ని గంతువేసాయి.

మఱికొందఱు ఆంకెలు వేసారు.

లోకలు నేలమీద బాదారు.

కీచకీచ ధ్వనులు చేసారు.

ఒకరు చేసినవి చూచి మఱొరు, చూస్తూనే మఱికొందఱు, పర్యలాలెక్కి దూకి కొందఱు, హనుమంతుణ్ణి తాకితాకి మఱికొందఱు, ఇలా వింతచేష్టలని చేయసాగారు.

అంగదుడు మాట్లాడుతూ 'హనుమా! బలవరాక్రమాలో పాలు, నీ స్వామిభక్తి కూడా చెప్పుకోదగ్గది. మా భాగ్యం వల్ల, సీతమ్మని చూడగలిగావు. ఇకమీదట ఆయన ముఖంగా ఉండడం మన అదృష్టం. అయితే, ఈ వానరుల కోరిక మేజకు, 'మొత్తం కథ వివదలిచాం'. అనగానే వానరులంతా చేతులు జోడించి, హనుమ ముఖం చూడసాగారు.

అంగదుడు పెద్దఱాతిపై కూర్చుండగా, అతనికి ఎదురుగా అంతంటే చిన్న రాళ్లపై ప్రక్కప్రక్కగా హనుమ జాంబవంతులు కూచున్నారు.

ఇతర వానరులంతా నిలబడి, కూచునీ, వీరిద్దఱి వెనుక ఉండగా ఏం చెప్తాడోనని వానరులు కళ్లప్పగించి ఎదురు చూడసాగారు.

58వ సర్గము

చేసింది చెప్పాను! - చేయాల్సింది చెప్పింది!!

జాంబవంతుడు స్రీతిలో 'సీత ఎలా ఉంది? రావణుని ప్రవర్తన ఎలా ఉంది? పూర్తిగా చెప్పితే, తర్వాత ఏం చేయాలో ఆలోచిద్దాం. దేన్ని చెప్పాలో, రామునికి ఏది దాచాలో మాకు చెప్పు' అన్నాడు హనుమతో.

(కష్టంలో ఉన్న రామునికి ఉత్సాహం కల్గించడానికి - దుర్మార్గుని వద్ద ఉన్న సీతమ్మ విషయంలో కొన్నిటిని దాచి, ఎలాగైనా రాముణ్ణి ఉత్సాహపఱుద్దామనే సదాలో చన జాంబవంతునిది.

గగుర్పొడిచిన శరీరంతో, సీతమ్మకు నమస్కరించి హనుమ ఇలా చెప్పసాగాడు. (ప్రణమ్య శిరసా దేవ్యై సీతాయై ప్రత్యభాషత - తన జీవనానికి - ఇలా చెప్పగల్గడానికి కారణం ఆమె. పైగా - ద్రువం విశిష్టా గుణతో హి సీతా - రామునికంటె గుణాదికురాలు సీత - అని హనుమ ఆలోచన కూడా).

మీరు చూస్తూండగానే 'దక్షిణ దిక్కుకి ఎగిరాను కదా! ఇంతలో బంగారు శిఖరంకల పర్వతం నాకు అడ్డుగా నిలిచింది. దాన్ని తోకతో కొట్టాను. అది వేలవేల బీటలిచ్చినా, పుత్రా! నేను నీకు తండ్రీవంటివాణ్ణి. ఒకప్పుడు ఊక్కిలనినఱుకుతున్న ఇంద్రుని బారి పడకుండా నన్ను, మీ తండ్రీ వాయువు రక్షించాడు. అందుకని సహాయపడగలనని చెప్పాడు' అయినా నేనాగేది లేదని వెళ్తుంటే, పర్వత రూపంతోనే అతడుండి పోయాడు సముద్రంలో.

ఇంతలో నాగమాత 'సురస' అనే ఆమె అడ్డుపడి, తనకి ఆహారం కావాలని పల్కింది. నా కథ అంతా చెప్పినా వినకపోతే, ఆమె తెఱచిన నోటికి మించి నేను నోరు తెఱచి, అంగుష్ఠమాత్ర రూపంతో ఆమె నోటిలో ప్రవేశించి బయటికి రాగా, నన్నాశీర్వదించింది.

ఈ అడ్డుకూడా దాటి వెడుతుంటే, గరుత్మంతునిలాంటి నా నీడనిపట్టి ఏదో లాగింది. అది కూడా నోరు పెంచసాగింది. బాగా పెద్దది చేసాక దాని మర్కటానాలని తెంపి ఆకాశంలోకి వెళ్లిపోయాను.

అది పర్వతాకారంతో సముద్రంలో చచ్చిపడపోయింది.

లంకలోకి దిగగానే ఒక ప్రాచీన నన్ను చంపదలచింది. ఆమెని ఒక్క ఎడమ పిడికిడి పోటులో ఓడించి ప్రదోషకాలలో పట్టణంలోకి వెడుతూంటే, 'రాక్షసులనందఱినీ జయిస్తావు' అని అది పల్కింది.

రాత్రి రాత్రంతా వెదికాను. సీత కన్నడలా. దుఃఖిస్తూ ఉండిపోగా, బంగారపు ప్రాకారంతో ఉద్యానవనం కన్పించింది.

ఆ ఆశోకవనంలో శింశుపావృక్ష సమీపంలో, సీతమ్మ కన్పించింది.

దుమ్ము కొట్టికొని పోయిన తలకలదీ.

ఒకే వస్త్రం శరీరమంతా కట్టుకొన్నదీ, ఉపవాసాలతో చిక్కిన శరీరం కలదీ, కమల పత్రాక్షీ ఆమె.

పెద్దపులుల మధ్య లేడిలా రాక్షసస్త్రీల బెదిరింపుల మధ్య ఉన్నదామె.

ఇంతలో రావణుడు భార్యలతో ఆ స్థలానికి రాగా, శరీరం ముడుచుకొని దీనురాలై ఆమె ఉండిపోయింది. తన నాదరించుమని నమస్కరించి బ్రతిమలాడి, రెండు మాసాలు గడుపు నిచ్చానన్నాడు.

'తనని దొంగి లించాడనీ- రామదాస్యానికి కూడా తగడనీ-వాని నాలుక వేయి వ్రక్కలు కావాలనీ' పరుషంగా సీతమ్మ పల్కింది.

ఇంతలో మండోదరి అనే భార్య 'సీతమ్మతో ఏమి పని? ఇందఱున్నారుగా' అని రావణుని వారించింది.

పిమ్మట ఎందఱో రాక్షసులు, ఎన్నో విధాలుగా ఆమెని హింసించారు. అందఱూ బెదిరించి ప్రయోజనం లేదని నిద్రపోతూంటే, త్రిజట అనే రాక్షసి లేచి, తనకు కల్గిన స్వప్నం ప్రకారం సీతని రాక్షసస్త్రీలంతా శరణువేదాలని పల్కింది.

త్రిజట చెప్పింది నిజమైతే, మిమ్ములని నేను కాపాడుతానని సీతమ్మ పల్కింది.

ఆ సమయంలో నాకు లోచన ఉపాయంలో శ్వాక్తుకు వంశాన్ని కీర్తించాను. ఆమెకు సమాధానంగా సుగ్రీవ సుంత్రిత్యం - రామ సుగ్రీవ వఖ్యనూ - చెప్పి, అంగుళీయకాన్ని ఇచ్చి, ఇప్పుడే రామ లక్ష్మణుల వద్దకు తీసుకుపోతా నన్నాను. రాముడే వచ్చి, రావణుని చంపి తీసికొని పోవాలని ఆమె బదులు చెప్పింది.

ఆమె తిరిగి గుర్తుగా చూడమణి నిస్తూ, రెండుమాసాల గడువును మళ్ళీ చెప్పింది. నాక్కోపం వచ్చి పర్యతాకారంతో ఆశోకవనాన్ని పాడు చేసాను.

దానిక్కోపించిన రావణుడు 20 వేలమంది కింకరుల్ని వంపితే, ప్రాసాదం కూల్చి నూర్లుతీసి, మళ్ళీవచ్చిన మంత్రి పుత్రులనీ, ఆ పిమ్మట వచ్చిన సేనానాయకులని పరిఘతోనూ, చివరగా వచ్చిన రావణపుత్రుడు అక్షకుమారుణ్ణి ఆకాశంలో పాదాలుపట్టి గిరాగిరా త్రిప్పి, చంపేసాను.

రోషపడిన రావణుడు ఇంద్రజిత్తుని వంపితే, సైన్య హీనుడైన అతడు బ్రహ్మాస్త్రం వేసాడు. రాక్షసులు పగ్గలతో కట్టారు. రావణుని వద్దకు తీసికెళ్లారు. సీతమ్మకోసమే వంపాననీ, వాయుపుత్రుణ్ణనీ, చెప్పుకుని, రామునికి వాలిసోదరుడైన సుగ్రీవసఖ్యం, అన్నీ చెప్పి సీత నిచ్చేయమని చెప్పాను.

నన్ను చంపమని ఆజ్ఞచేసిన అన్న రావణునకు, విభీషణుడు తగదని సూచించాడు.

తోకకాల్యమని రావణాజ్ఞ కాగానే, శరీరం కుంచించుకుని కట్లు వదిలించుకుని, పరిఘతో (ఇనుపగుడియ) రాక్షసుల్ని చంపి, లంకంతా కాల్చికాల్చి, సీతమ్మ బ్రతికుందనే చారణుల వాక్యం విని, శుభశకునాలని గమనించి, సీతని ప్రత్యక్షంగా చూచి, ఆమెవద్ద సెలవు గైకొని, అరిష్ట పర్యతమెక్కి బయలుదేరి, వాయుమార్గంలో మీ వద్దకు రాగలిగాను.

రామ ప్రభావంతోనూ, మీ అనుగ్రహంవల్లా, సుగ్రీవాజ్ఞ వెరవేర్చాను.

చేసినది మీకు నివేదించాను. చేయనిదీ, చేయవలసినదీ మీరు చెప్పాలి అని ఒక క్షణం ఆగాడు హనుమ.

(సుందరకాండ మొత్తం కథని, హనుమ చెప్పడంకూడ విశేషమే. కథ పూర్తిగా జరిగాక, ముగింపులో, మళ్ళీ కథని వింటాం. అంటే, కథ పునరావృతమౌతుంటుందన్న మాట. ఇదీ విశేషమేగా మఱి).

59వ సర్గము

ఆమె పాతివ్రత్యమే రావణుణ్ణి చంపడానికి చాలు!

హనుమ మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు. 'రావణుడు మహా తపస్సుపన్నుడు. ఆ కారణంగానే సీతమ్మని స్పృశించినా, వాడు భస్మం కాలేదు. (ఇప్పుడిప్పుడు, తపోబలం తగ్గిన కారణంగా తగ్గుతున్న కారణంగా పుత్రశోకం-భవన నాశనం-సైన్యనష్టం కలుగుతున్నాయి. ఇప్పుడైనా సీత నిచ్చివేసి జాగ్రత్త పడవచ్చునని సూచన).

మీరంతా అంగీకరిస్తే, ఇటునుండి ఇటే లంకకిపోయి, రావణుణ్ణి నేను చంపగా, మనం మిగిలిన వారితో యుద్ధం చేసి, జానకీని రామలక్ష్మణుల కిచ్చివేద్దాం.

ఇంద్రజిత్తు ఏ అస్త్రాన్ని వేసినా, నాకు లెక్కలేదు. అనుజ్ఞనిస్తే ఇంద్రజిత్తుని కూడ చంపేస్తాను. సముద్రం చెలియలికట్టని డాబనా, మందరం చలించినా, జాంబవంతుడూ, అంగదుడు శత్రుసైన్యానికి చాలు. పనస నీలురు మందర పర్వతాన్నైనా ధ్వంసం చేయగలరు. అమృతాన్ని త్రాగిన మైందద్దివిదులు అగ్నిసీదేవతల పుత్రులు కదా! వీరికి మరణం లేని వరంకూడ బ్రహ్మ ఇచ్చాడుగదా! నా పేరూ, ఊరూ, అన్నీ లంకలో చెప్పి వచ్చాను.

మేఘాలచే కప్పబడిన చంద్రరేఖలా ఉన్న సీత, నిత్యం రాముణ్ణి స్మరిస్తూ ఉంది. నహుమడు ఎంత నిర్బంధించినా, ఇంద్రుణ్ణి ధ్యానించే శచీదేవిలా, ఆమె సంపన్నుడైన రావణుణ్ణి అణు మాత్రం ధ్యానించడం లేదు. కరుణా స్వభావురాలైన ఆమె, అంతచేసినా రావణుణ్ణి దహించలేదు.

ఆమెను ఇలా నిర్బంధించి, దుఃఖింపచేసి నందువలననే, వాని తపశ్శక్తి చాల నశించిపోయింది. 'నిమిత్త మాత్రం రామస్తు వధే తస్య భవిష్యతి'- ఆమె పాతివ్రత్యమే రావణుణ్ణి చంపుతుంది. రాముడు కేవలం నిమిత్తమాత్రునిగా ఉంటాడు. సహజంగా పద్మినీ జాతి స్త్రీయైన ఆమె, సన్నని శరీరం కలది. కాగా వియోగం వలన మఱింత చిక్కి, పాడ్యమినాడు ప్రారంభించిన, లేదా పాడ్యమినాడు చదివిన విద్యలా కృశించి ఉంది. (ప్రతిపత్నారోలస్య విద్యేవ తనుతాం గతా) అందుకని ఈ విషయంలో 'ఏం చేయాలో ఆలోచించండి'- అని ముగింపాడు.

60వ సర్గము

రామాజ్ఞనే పోవాలి!

హనుమ చెప్పింది విని అంగదుడు, 'వానరులారా! సీతని తీసికొని పోకుండా రామునివద్దకు పోవడం, నాకూ యుక్తమనిపించడం లేదు. మేం సీతని చూచాం. కాని తీసికొని రాలేదు' - అంటే, ఏం సమంజసంగా ఉంటుంది? మనతో సమానంగా ఎగురగల్గినవాడు ఏ జాతిలోనూ లేడు. సరాక్రమవంతుడూ లేడు. ఇక ఆక్కడ, -వీరుడు- అన్నించిన అందర్నీ, హనుమ స్వయంగా సంహరించేసాడు. ఇక చేయాల్సింది ఏమున్నది? కాబట్టి సీతని తీసికొని రామసన్నిధికి పోదాం' అన్నాడు.

వృద్ధుడూ - కార్యవిచక్షణశీలీ జాంబవంతుడు ఈ మాటలని విన్నాడు. 'అంగరా! యువరాజైన నీవు చెప్పింది చాలబాగుంది. కాని 'యథా తు రామస్య మతిర్నివిష్టా- తథా భవాన్ పశ్యతు కార్యసద్దిమ్' (1) రాముడు ఎలా చేయమన్నాడో, ఈయన బుద్ధికనుగుణంగా మనం చేయాలి గాని మన చిత్తానికి తోచినట్లు కాదునుమా! అన్నాడు.

విశేషాంశలు

'రాముని ఆలోచనానికి అనుగుణంగా మనం చేయాలి' అని చెప్పిన జాంబవంతుని మాట చాలగట్టిది. జాంబవంతుని ప్రాత్యాహంపీదనే లంకా నగరానికి వెళ్లడానికి, హనుమ సాహసించాడు. 'ఈ సందర్భంలో రాముడైతే ఏం చేస్తాడు' అని, ప్రతి సందర్భంలోనూ హనుమ ఆలోచించే ప్రవర్తిస్తున్నాడు. దీన్నే 'రామ భావలవన' అనుకున్నాం. ఆ భావనతోనే లంకా ద్వారం చేసాడు.

హనుమ చేసిన లంకాధ్వంసం వలన ఏమి తెలిసింది?

- (1) 'కింకరులు' అనే కాల్పలాన్ని పూర్తిగా వంపగా, బలిష్ఠమైన కాల్పలం లేకుండా పోయింది.
- (2) మంత్రులలో చాలమంది ముఖ్యులైన వారికి పుత్రకోకం కల్గించడం వలన, యుక్తం అంటే వారికి భయం ఏర్పడింది. మనగోకంలో వారు పుత్ర సూతనని రామణునకు ఈయక, రావణ నాశనాన్ని కోరేలా అయింది.
- (3) త్రెళ్ళ ప్రాసాదాన్ని పడగొట్టడంవలన, - హనుమ- అనే కోటిజాతివాడు మనుష్యులనే కాక మేదలని కూడా కూర్చోబెట్టిన రాక్షసులకి ఆర్థమైంది.

- (4) విరూపాక్ష యూపాక్షాది సైన్యాధ్యక్షు లంతటి వారిని కూడ చంపడం వలన, సైన్యానికి మఱిత భయం ఏర్పడింది.
- (5) సైన్యాధ్యక్షులూ, మంత్రులూ, మంత్రీపుత్రులూ, నశించినా, రావణుడు ధైర్యంగా ఉంటాడుగా! - అనుకొంటే, వానికి తన పుత్రుడు పోయినందువలన మనశ్శోకం కల్గింది. అందుకని ఆతడి యుద్ధమూ నిరుత్సాహకరంగా ఉంటుందని రాక్షసులకి తోచింది. ఎవరి ప్రాణాలని వాళ్లు రక్షించుకొంటే సరి, అనే ఆభిప్రాయం అందఱికి తోచింది.
- (6) త్రిజట మొదలైన రాక్షస స్త్రీలకి, సీత, తమని రక్షింపగలదనే దృఢనిశ్చయం ఏర్పడింది. ఆమె సామాన్యురాలు కాదని తోచింది.
- (7) రావణుణ్ణి ధైర్యంగా చూస్తూ, 'సీతనిస్తే బ్రతుకుతావు' అని చేసిన ఉపదేశం, రాక్షసులందఱికి నచ్చింది. వారిలా దొంగతనం కాక, 'దొంగతనం' హనుమలో ఉండడం వలన కూడా వారిలో భయం ఏర్పడింది.
- (8) తమ పక్షంలో ఉన్న విభీషణుడు కూడా రావణుణ్ణి వ్యతిరేకించాడని తెలిసిన రాక్షసులకి, తమ 'గెలుపు' పై నమ్మకంపోయి, చేసింది 'అధర్మమే' అని తెలిసి, యుద్ధానికి అంత ఇష్టాన్ని చూపించలేకపోయే వరిస్థితి కల్గింది.
- (9) రాక్షసులు హనుమతో యుద్ధం చేయకుండా ఉండి ఉంటే, వీళ్లు ఇంతటి దద్దమ్ములనే విషయం హనుమకి తెలియకుండా ఉండేది. ఇలాంటి వీళ్లని నమ్ముకుని, రావణుడు, రామునితో ఏమి యుద్ధం చేయగలడని, హనుమకి అర్థమైందని, రాక్షసులకి బాగా అర్థమైంది.

అంకాధ్యాయం ప్రారంభం సోపానం?

- (1) రావణునికి ఐశ్వర్యం (ఈశ్వరస్య భావః - ప్రభువుగా చెలాయించే ఆధికారం) సంపదా అనేవి రావడానికి 'అంకావాస్తు' కారణం. కాబట్టి, ముందు దీన్ని- దెబ్బతీయ్యాలి- అని భావించి-
- (i) పల్లంగా ఉండి నీటి పాటుదల కల్గిన ఈశాన్యభాగంలో, ఎక్కడెక్కడా విలుగుగొట్టిన మేడ మిదైల శిథిలాలనీ, చెట్ల కొమ్మలనీ వేసి ఎత్తుచేసాడు. దీని వలన నీరుకూడా ప్రవహించడం ఆగి, ఎటుగా నీరుపోరాదో, ఆ అగ్నేయం వైపు సెలయేళ్లు ప్రవహించసాగాయి.
- (ii) అగ్ని దీశయైన అగ్నేయంలో నాలుబడిన అగ్ని సంబంధమైన వృక్షాలు రావి, జువ్వీ, వంటివి వానిని పూర్తిగా పెళ్లగించివేసాడు.

- (iii) దక్షిణ పశ్చిమాలలో ఉన్న ప్రాకారపు గోడలు, తూర్పు ఉత్తరాల ప్రాకారపు గోడల కంటే ఎత్తుగా ఉంటే, ఆ విధానాన్ని తల క్రిందుచేసాడు.
  - (iv) దక్షిణ పశ్చిమాలు కలిసే నైఋతి దిక్కులో ఎత్తైన క్రీడాపర్వతాలూ, బరువైన మేడలూ ఉంటే, అటు ఎత్తునీ తగ్గించి, బరువులేకుండానూ చేసి, ఆ బరువుని ఈశాన్యంలో (తూర్పు ఉత్తరాలు) ఉంచాడు.
  - (v) సింహద్వారాన్ని కార్చి, గదికి గదికి మధ్యలో ఉండే గోడలని విఱుగగొట్టి, 'ఆయము' అనే కొలతని మార్చాడు.
  - (vi) పిశాచ భాగమైన పడమటిభాగం, తూర్పుకంటే తక్కువగా ఉంటే, అక్కడున్న మేడమిద్దెలని ధ్వంసం చేసి పిశాచ భాగాన్ని మఱితో పెద్దది చేసాడు.
  - (vii) ఈశాన్యంలో ఉండాలైన జల యంత్రాల్ని అగ్నేయం (దక్షిణ పడమర) లోకి విసిరేసాడు.
- (2) శాపం కారణంగా, బ్రహ్మాస్త్రం తనని బారించవలసి ఉంది. ముందునాటికే జరుగబోయే రామరావణ యుద్ధంలో గనుక ఆ బ్రహ్మాస్త్రం, తనని కట్టివేస్తే, ముఖ్యమైన యుద్ధంలో రామునకు తాను సహాయం అందజేయలేకపోతాననే భయంతో, ఆ బారేలో ఇప్పుడే పడిపోతే మంచిదని భావించి, 'బ్రహ్మాస్త్రానిక్కాని వశుడు కాడనే' అంతటి యుద్ధం చేసి, బ్రహ్మాస్త్రాన్ని కావాలని మీద వేయించుకున్నాడు.
- (3) దాన్ని పనిచేయకుండా చేసిన రాక్షసుల వెట్టితనమూ, ప్రయోగించిన ఇంద్రజిత్తు అనమర్థతా ఒక్కసారే అర్థమయ్యాయి.
- 4) తాను, 'ఇచ్చాకు కుల ప్రతినిధి' బ్రహ్మాస్త్రం తనని బారించక పోవడం వల్ల, తన మీద విడి చేసినా రామునిపైనే అవి అర్థమై, ప్రయోగించిన బ్రహ్మాస్త్రం, రాముని మీద పని చేయలేదనీ, పనిచేయదనీ తెలిపి ఆనందమైంది.
- (5) తన లోకకి నిప్పంటిస్తే, అమ్మవారి ఆజ్ఞవల్ల (శీతోధవ) తగుల బడలేదు సరికదా, వేడితనం కూడ లేదు సరికదా-వల్లగా కూడ ఉంది- దీనికి ఆమె తుప్పకీ ఆత్యున్నత స్థాయిలో ఉండడం కారణం. మఱి రావణుని తుప్పకీ తెలిపిందామని అంటించగానే, రావణ మందిరం కూడా తగులబడింది. కాబట్టి అతని తుప్పకీ స్థితి చాలవారి తగ్గి, అమ్మ వారిముందు ఓడిపోయేదిగా ఉంది.
- అందుకని రావణుణ్ణి, ఆతడు తిరిగి తనస్సు ఆర్థించేలోగానే వదించాలి. వదించాలంటే అతణ్ణి యుద్ధానికి సిద్ధం కాలేని పరిస్థితికి తేవాలి. దానిలో భాగంగానే.

- (i) ఆయువాలని తగులబెట్టాడు. అవి వెంటనే సిద్ధం కాలేవు కదా! పైగా, ఎండటికని సిద్ధం చేయ సాధ్యం?
- (ii) యుద్ధం మఱితగా సాగుతూంటే, రాక్షసులు దాక్కొనే-లేదా పారిపోయే రహస్య ద్వారాలని తగులబెట్టి, బహిరంగ పఱచాడు.
- (ii i) మేడమిద్దెలన్నింటినీ, తమ వారైన కోతులు ఎగురగలిగినంత ఎత్తే ఉండేవిదంగా, పాట్టిచేసాడు.
- (iv) సముద్రం దాటేరాగానే, లంకా నగర రాజయిన రావణుని మందిరం కన్పించేలా, అడ్డుగా ఉన్న వెల్లున్నింటినీ ద్వంసం చేసాడు.
- (v) ఎవరి ముఖం చూచినా తమతమ బంధు-మిత్ర-పరిజన మరణంతో శోకభరితంగా కన్పించేలా చేసాడు.
- (vi) పశువు లెన్నో, లంకాదహన కాలంలో మరణించాయి కాబట్టి, మూంస భోజనం రాక్షసులకి ఉండదు.
- (vii) అన్ని వెల్లు దాదాపు పోయాయి కాబట్టి, వారికి మద్యమూ ఉండదు.
- viii) ఈ రెండూ లేక వారికి యుద్ధ ఉల్సాహమూ ఉండదు-ఒక ప్రక్క బంధుశోకం కూడాను.
- (xi) ఎవరెవరు ఎంతెంత బంగారు-వెండి ఆభరణాలని దాచుకొన్నారో అవన్నీ ముద్దలుగా కారి నేలమీద పడితే, ఈ కాలిన ఇళ్లని బాగుచేసికొనే లోగానే యుద్ధం ప్రకటించాలని నిశ్చయించాడు హనుమ. అటు ఇల్లు-బంధువులు- పశువులు పోయిపడుస్తూంటే, ఇటు యుద్ధం- అనగానే అంతా రావణుణ్ణి తిట్టిపాపాలని. వాణ్ణి ఓడించాలనీ, హనుమ భావన. అలాగే జరిగింది కూడ.
- (xi) తగులబడ్డ వాటినీ, బూడిదనీ, తన వాయుశక్తితో కుబేర స్థానమైన ఉత్తర దిక్కున ఉంచాడు.
- (xii) సుగ్రీవుని ఆజ్ఞపై వెళ్లి చెప్పాల్సింది చెప్పకుండా రావడమా? అనుకొని, చెప్పవలసిందంతా చెప్పాడు. ఇలా అనుకొన్నాడు "చెప్పాల్సింది ఉందనిపించి చెప్పాను. వాడు వద్దని అనలేదు. నాకు మానాలనీ అన్పించలేదు. నాకు నిజమనిపించి చెప్పాను. వాడు అబద్ధం కాదనుకొని ఏన్నాడు" అని.
- (xiii) 'సీతని తీసికొనిపో!' అని రావణుడు అనలేదు. అన్నా, సీతమ్మే రాదు. వస్తానన్నా 'రామాజ్ఞ' లేదు కాబట్టి, తాను తీసికొనిపోడు. రమ్మని అడిగినది

కేవలం అమ్మవారిని గమనించడానికే. ఆమె రానన్నాక ఆమె మీద భక్తి, మఱితో పెరిగింది. ఆది రాముణ్ణి మించింది.

(xiv) ఆంజనేయుడు రావడం, వనం ధ్వంసం చేయడం, వీరోచితంగా పోరాడడం, రావణుని వద్దకు రావడం, వచ్చి కూడా నిర్భయంగా ఉపదేశించడం, అనేవి, విభీషణుణ్ణి రామదాసుణ్ణి చేసాయి. అలాగే రావణుడు సీతాపహరణానికి వర్ణశాలకు పోవడం, మోసం చేయడం, సీతమ్మని తేవడం, ఎందఱు చెప్పినా వివేకపోవడం, ఇంత జరిగినా తప్పుని దిద్దుకోకపోవడం, నచ్చక, విభీషణుణ్ణి రావణ విరోధిని చేసాయి.

(xv) యుద్ధమే రామ రావణులకు జరిగితే, ఎదుటి వారిని జయించగల శక్తి ఉన్న వారి మెడలోని 'కాంచనమాల' అనే సువర్ణహారం, వారి పీమ్మల సుగ్రీవుణ్ణి చేరింది కాని రావణుణ్ణి కాదు.

(xvi) (వానరుడు కాని హనుమని, వానరుడు కాదని గ్రహించిన రావణుడు, సీతని-రాముణ్ణి కూడా, మానవులు కాదని గ్రహించలేడా?) పైకి మాత్రం, రావణుడు. సీతా రాముల్ని మానవులుగానే గ్రహించాడని కోపించిన హనుమ, యుద్ధమే సాగాలని భావించాడు.

ఇదంతా రామభావభావనతోనే సాగింది. కాబట్టే, సీతాదేవి జీవించి ఉందా? రావణుని చోటక్కడ? అనే ప్రశ్నలకి నమాధానం మూతమే తెలిసికొని రమ్మన్న రాముడు, హనుమని 'ఇవన్నీ ఎవరు చేయమంటే చేసావు?' అని ప్రశ్నించలేడు.

“సీతని తెచ్చి ఆమీదట రాముని దగ్గఱకు వెడదాం” అని అనడానిక్కారణం, అంగదుడు యువరాజు. రాజు స్రత్యక్షంగా లేనప్పుడు యువరాజునీ, యువరాజు లేకపోతే సైన్యాధ్యక్షుణ్ణి అడగాలనే రాజనీతి నియమానికి లోబడి, పై విధంగా పలికాడు హనుమ.

ఈ అంగదుడే ఒకప్పుడు వానరాలలో భేదం తెచ్చి ప్రాయోపవేశనం చేయించిన మనుడు. ఇప్పుడు కూడా తానో నిర్ణయం చేస్తే, అంగదుడు ఏమంటాడోనని భయపడి, పై విధంగా పలికి, జాంబవంతు డెలాగూ కారంటాడని తెలిసి, పరోక్షంగా అంగదునికి 'రామాజ్ఞ పాలించాలి' అనే ఉపదేశాన్ని చేసాడు. జాంబవంతుడు వృద్ధుడు-పైగా తనకంటే బలశాలి. త్రివిక్రమావతారాన్ని చూచిన వుణ్యాత్ముడు-రామునిచే గౌరవింపబడేవాడు-లంకకి వెళ్లేందుకు హనుమని ప్రోత్సహించి పల్కినవాడున్నా. అందుకని, అంగదునికి అతనిచేత చెప్పించాడు హనుమ.

61వ సర్గము

ఆనందంతో మధువన ధ్వంసం

రామాజ్ఞని పాటించాలన్న వాక్యాన్ని, అంగదాది వానరులంతా అంగీకరించి, మహేంద్ర పర్వతంమీద నుంచి కీష్కింధవైపు ఒక్కసారి ఎగిరారు.

క్రిందినుండి చూస్తే మేరుమందరపర్వతాలూ, మదవుటేనుగులూ ఆకాశంలో ప్రయాణిస్తున్నట్లుంది.

అందఱూ హనుమని అలా ఆనందంతో చూస్తూ, ముందుకూ వెనుకకూ వేగంగా ఎగురుతూ, రామునికి వార్తను ఎవరిమట్టుకు వారు, ముందు చెప్పాలని ఉబలాటపడుతూ పోయారు.

ఇంతలో వాళ్లకి నందనోద్యానవనలాటి సుగ్రీవుని మధువనం కన్పించింది. చెట్లతో, లతలతో ఉండీ, సుగ్రీవుని మేనమామ దధిముఖునిచే రక్షింపబడుతూన్న మధువనం అది.

వెంటనే అంగదుణ్ణి అనుజ్ఞ అడిగారు 'తేనెలు త్రాగుతాం' అని. జాంబవంతునితో సహా అంగదుడు అనుజ్ఞ ఈయడం తడవుగా, ఒక్కసారి కోతిమూక అంతా, వనంపై పడింది.

'గాయంతి కేచిత్ ప్రణమంతి కేచిత్ |

స్వత్యంతి కేచిత్ ప్రహసంతి కేచిత్ ||

పఠంతి కేచిత్ విచరంతి కేచిత్ |

స్థవంతి కేచిత్ ప్రలవంతి కేచిత్ || (14)'

కొందఱు పాడుతూంటే, కొందఱు నృత్యం చేస్తూంటే,

కొందఱు పక పక నవ్వుతే, కొందఱు నేలమీద దొర్లితే,

కొందఱు తిరుగుతూంటే, కొందఱు ఎగురుతూంటే, కొందఱు పిచ్చిమాటలు మాల్యాడసాగారు.

ఒకళ్లతో ఒకళ్లు, ఏమీ లేకపోయినా రహస్యం చెప్పుకున్నారు.

62వ సర్గము

రాముని బంబుకి ముందుగా సుగ్రీవుని బంబు

ఈ వన ద్యంసాన్ని చూస్తూ హనుమ 'వానరులారా! భయంలేదు. కావలసినంత త్రాగండి. నేనున్నాను ఎవరైనా వస్తే' అంటూ వారిని ప్రోత్సహిస్తాడు.

అసలే కోతులు. అందునా తాగారు. ఇక చెప్పాలా? అంతలో అంగదుడు 'పని సాధించుకొని హనుమ వచ్చిన శుభ సందర్భంలో తాగి తీరాల్సిందే. హనుమ చెప్పినట్లు (చేయదగని) ఆకార్యం చేసినా చేయవచ్చును' అన్నాడు.

అంతే! అంగదుణ్ణి మెచ్చుకొని, కాపలావాళ్లమీద పడ్డారు. పట్టుకొని కొట్టి కట్టేసారు. కుండల కుండల తేనెని త్రాగడం మొదలెట్టారు. తేనె తుట్టెలలో కాసేపు కొట్టుకున్నారు.

తాగితాగి మత్తుతో చెల్లకొమ్మలు పట్టుకొని కూర్చున్నారు. కొందఱు చెల్ల ఆకులు వేసుకుని కూచున్నారు.

కొందఱు సింహగర్జననీ, కొందఱు పక్షికూతలనీ, కొందఱు అఱపులనీ చేసారు. కొందఱు కోతులు చేసే అన్ని చేష్టలూ చేయసాగారు.

దానితో వనాన్ని రక్షించే సేవకులు దధిముఖునితో 'హనుమ చెప్పగా, వానరులంతా వనం నాశనం చేసారు. మమ్మల్ని లెక్కచేయకుండా వనం పాడుచేస్తున్నారు' అనగానే దధిముఖుడికి కోపం వచ్చి 'రండి-మనమంతా కలిసి పోరాడుదాం' అన్నాడు.

దధిముఖుడు వెట్టునీ, అతని సేవకులు రాళ్లనీ తీసికొని వానరుల మీదికి వెళ్లారు. అంతే! చెట్టుని తెస్తూన్న దధిముఖుణ్ణి అంగదుడు రెండు చేతులతో బాదాడు.

తండ్రికి సాక్షాత్తు మేనమామ అనే ఆలోచనని, 'తాగుడు' ఏనాడో హరించింది. అంతేకాక, నేలమీద ఆతణ్ణి పడేసి, కాలిలో, మోకాలిలో కుమ్మి తన్నాడు.

చేతులూ, తొడలూ దెబ్బతినగా రక్తంకారుతూ సేవకులైన వారిని పీరిచి, అంగదుడు కూడా ఇలా చేస్తున్నాడు. సుగ్రీవునితోనే చెప్తాను. తండ్రి తాతలనుండి వచ్చే యీ వనాన్ని ఇలా పాడుచేసినందుకు, ఈ వానరులందరికీ సుగ్రీవుడు భయంకర శిక్ష విధిస్తాడు- అన్నాడు.

అంటూనే ఆకాశమార్గంలోనికి పోయి, తన సేవకులతో దీనముఖంతో సుగ్రీవుని వద్ద దిగి, పాదాభివందనం చేసి నిలబడ్డాడు.

(సుగ్రీవశ్చోగ్రదర్శనః సుగ్రీవుడు గట్టిదండన విధించే లక్షణం కలవాడనీ, అందుకని ఆ భయంకర రూపాన్ని చూడడం కంటే చావడం మేలనీ, ఒకప్పుడు వానరులనుకొన్నారు.

ఆ గడువు మఱిత దాటిపోయినా జరగాల్సిన పని అయింది. అయినా, కోపంతో సుగ్రీవుడూ, రోషంతో లక్ష్మణుడూ, నడుమ అంతర్మథన పడుతూ రాముడూ ఉంటారని, హనుమకి తెలుసు.

మనందరం సుగ్రీవుని వద్దకు వెడదామని తీసికెడితే, ఏదైనా పారపాలున 'ఎందుకీంత ఆలస్యం చేశారు?' అని అడిగితే, అంతా హనుమని 'దోష' గా చూపిస్తారు.

దానివలన మారుతికి తక్కువదనమేమీ ఉండదు- రాముడు- ఇలాంటి ప్రశ్నను హర్షించడూ కూడ.

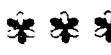
అయినా, పాపని అంతటివాడుకూడ, సుగ్రీవునిలో మాటపడ్డాడనిపించుకుంటాడు. అందుకని కోపం తగ్గి, మనస్సు ప్రశాంత పడేందుకై ముందుగా దదిముఖుణ్ణి పంపితే, 'సేతజాడ తెలిసిందని' గుర్తించిన సుగ్రీవుడూ, రామలక్ష్మణులూ ప్రసన్నులౌతారనీ, వానరులకి భయం ఉండదనీ, తమకి అవమాన భారం కూడా ఉండబోదనీ గ్రహించి, హనుమ. జాంబవంతులు, మధువన ధ్వంసానికి ప్రోత్సహించారు.

ఈ, లోభావం తెలియని వానరులు, తామే హనుమంతుల మనుకొని, మధువనమే ఆశోక వనమనీ భావించి పాడుచేసారు.

దీన్నేగా 'కపిబుద్ధి' అంటారు.

సందర్భ అపందర్బాలూ, సమయ-అసమయాలూ, ఔచిత్య-అనౌచిత్యాలూ లేకుండా ప్రవర్తిస్తే, అది కోతి లక్షణమే ఔతుంది మఱి.

కోతుంకీ కోతిరూపంలోనే ఉన్న అంజనేయునికీ ఉన్న భేదాన్ని ఇక్కడ గమనించవచ్చు. కాబట్టి అంజనేయుడు కోతి కాదు (దు).

63వ సర్గము

ప్రేతోఽస్మి సోఽహమ్

'జరిగినదంతా చెప్పు' అనగానే దదిముఖుడు లేచి 'రాజా! మీ నాన్న ఋక్షరజుడు గాని, అన్న 'వాలి' గాని ఏనాడూ ఎవ్వరినీ ఈ వనంలోకి రానీకండా రక్షించారు. కాని, వానరులు ఎంత అడ్డగించినా వినకండా, ఇష్టం వచ్చినట్లు, తేనెని త్రాగడం- పూలని తుంపడం- కాయల్ని తినడం- చెల్లని విజవడం- ఒకటేమిటి? మమ్మల్ని ఆనేక విధాలుగా బాధించడమూ చేసి, మొత్తం వనాన్ని ద్వంసం చేశారు. మమ్మల్ని భయపెట్టి అవమానించారు' అన్నాడు.

వానర భాషలో చెప్తూన్న దదిముఖుని మాటలు విని, ఏడుస్తూ చెప్తూన్న కారణంగా, సీత కేదో అనర్థం కల్గిందని లక్ష్మణుడు భయపడ్డాడు. కాని, బుద్ధిమంతుడైన సుగ్రీవుడు 'లక్ష్మణా! సీతమ్మ వానరులకి కన్పించి ఉంటుంది. హనుమ మాత్రమే ఈ అసాధ్యకార్యాన్ని చేయగలడు. బుద్ధి-పట్టుదల-పరాక్రమము మొదలైన అన్నీ, పరేంగితజ్ఞతలో (ఇతరుల మనోభిప్రాయాన్ని గ్రహించడం) పాలు వానికే ఉన్నాయి. సీతని చూసి ఉండకపోతే ఆ కల్పాహం వారికి రాదు'. (వైషా మకృతకృత్యానా మి దృశస్వాదుపక్రమా- 15) అన్నాడు.

చెవులకింపైన ఆమాటల్ని రామలక్ష్మణులు విని ఆనందపడ్డారు. సుగ్రీవుడు దదిముఖుణ్ణి చూచి

'ప్రేతోఽస్మి సోఽహం యద్భుక్తం వనం తైః కృతకర్మభిః |

మర్షితం మర్షణీయం చ చేష్టితం కృతకర్మణామ్ || (27)' దదిముఖా! పని నెఱవేర్చుకొని వచ్చిన వీళ్లు, వనాన్ని ద్వంసం చేశారు కాబట్టి వారిని క్షమించు. చేతికి కార్యసిద్ధి అందినట్లుంది. సీతని చూడానికి వాళ్లు చేసిన ప్రయత్నాన్ని వినగోరుతున్నాను. వెంటనే వాళ్లని ఇక్కడికి పంపించు. రామలక్ష్మణ సమేతంగా నేను వినాలి' అన్నాడు.

రామునికి లక్ష్మణునికి కన్నులు సంతోషంతో విప్పాయి. అది చూచిన సుగ్రీవుని ఒళ్లు గగుర్పొడిచింది. తప్పు తమది కాదని, సుగ్రీవుడు గమనించాడని గ్రహించిన దదిముఖునికి, సంతోషమైంది. వానర సమూహంలో, ఆకాశమార్గంలో, తన మధువన ప్రదేశానికి దదిముఖుడు తిరుగు ప్రయాణమైనాడు. 'రమ్మను' అనే ఇలాటి కబురుకోసమే హనుమ జాంబవంతులు ఎదురుచూచింది).

64వ సర్గము

నియమం కలదీ-పతివ్రతా, సీతమ్మ

దదిముఖుడు వెళ్లక సుగ్రీవుడు రాముణ్ణి ఓదారుస్తూ 'స్వామీ! సీతని చూడకపోతే, గడువుదాటిన పిమ్మట నన్ను చూచే దైర్యం వారికి లేవేలేదు- ఉండదు.

పని సాధించి ఉండకపోతే, అంగదుడు అసలురాడు- వనాన్ని పాడుచేయనిచ్చి ఉండదు. ఆనందంలో, కావాలని వనాన్ని పాడు చేసినా, సీత జాడ తెలిసిందని నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది.

కౌసల్య, అర్జున్లవంతుణ్ణి కన్నడి. అసాధ్యుడైన హనుమ సీతమ్మజాడ తెలిపి ఉంటాడు. ఇది మఱియెవ్వరూ సాధించ వీలులేనిది.

జాంబవంతుణ్ణి మంత్రిగా, అంగదుణ్ణి సేనా నాయకునిగా, హనుమంతుణ్ణి కార్యనిర్వాహకునిగా చేసుకుంటే ఎంతటి పనైనా అయినట్లే.. చింతించకు అన్నాడు.

అక్కడ మరువనానికి వెళ్లిన దదిముఖుడు, అంగదుణ్ణి చూచి 'యువరాజా! కావలావాళ్లు ఏదో తెలియక చేసినారని క్షమించు. యువరాజైన నువ్వే, దీనికి ప్రభువని వాళ్లకి తెలియదు. సుగ్రీవునికి ఈ విషయం చెప్తే, అయిన కోపించకపోగా-నంలొషించి, 'అందఱినీ తన దగ్గఱకు పంపించమని చిరునవ్వుతో ఆజ్ఞ చేసాడు' అన్నాడు.

దదిముఖుని మాటలు విని అంగదుడు, 'శత్రు నాశకులారా! మనం పని సాధించినవాళ్లం. ఇక్కడ ఉండద్దు. యతేచ్ఛగా తేనె తాగి అంసల పోగొట్టుకున్నారూ గదా! నేను స్వతంత్రుణ్ణి కాను.

యువరాజనే అయినా, మిమ్మల్ని, కార్యసారకుడైన పావనినీ ఆజ్ఞాపించడం సరైనదీకాదు!- అనగానే కోతులు ఆనందించగా, హనుమ, 'ఇప్పుడు మా యువరాజువు కావు. రాజువే కాబట్టి ఇలా చెప్పగలిగావు. మఱొకడైతే చక్రవర్తమదంలో మఱొలా ఆజ్ఞ చేసేవాడు. ఇలా చెప్పడం వీకే తగును. ఇలాటి వినయం, రాజులో కన్పించదు. వీకు శుభం జరగాలి. మనం వెంటనే వెడదాం. వీ ఆజ్ఞ శిరోధార్యం' అని అందఱూ కలిసి ఆకాశానికి ఎగిరారు.

అక్కడ రాముణ్ణి, సుగ్రీవుడు ఓదారుస్తూండగానే వానర గర్జనలు వినిపించాయి.

సుగ్రీవుడు ఆనందంతో తోకని పెద్దది చేసాడు.

ఆకాశంలో వానరులు ఎగిరివస్తూ కన్పించారు.

కొన్ని కోట్లసైన్యం ఆలా వస్తూంటే అదో చిత్రంగా, వర్ణించలేని రీతిగా ఉంది.

హనుమా, అంగదుడూ వానర సైన్యాన్ని వెంటబెట్టుకొని రాగా, హనుమ, రామునికి తలవంచి నమస్కరించాడు.

'నియతా మక్షతాం దేవీం రామవాయ న్యవేదయత్' (38). 'రామచంద్రా! సీతాదేవి తన నియమం తప్పక మహాపతివ్రతా మూర్తియై జీవించి ఉంది'- అని చెప్పగానే హనుమని ఇష్టంతో అధిక గౌరవంతో రాముడు చూచాడు.

లక్ష్మణ సుగ్రీవుల ఆనందం శరీరంలో పట్టలేదు.

(రామ భావభావన ఉన్నవాడు హనుమ. సఖులైన కోతులతో మాత్రం తాను కన్పించిన మఱుక్షణంలోనే 'దృష్టా, సీతా' అన్నాడు. (సీత కన్పించింది)

రాముని వద్ద 'నియతామక్షతామ్' అన్నాడు. (పాతివ్రత్య నియమం కలిగి జీవించి ఉంది).

ఇలా ఆనందంలో కారణం ఉంది. వానరులకి, సీత జూడ మాత్రమే ముఖ్యం. వారికి సరిపోయే సమాధానం అది.

సీత పాతివ్రత్యమే రావణుణ్ణి వదిస్తుంది కాబట్టి, రామునికి సీతా పాతివ్రత్యం ముఖ్యం. అలాగని పతివ్రతయై ఉండి కూడా జీవించి ఉండకపోతే ప్రయోజనం లేదు. కాబట్టి, ఆమె ప్రాణాలతో ఉండడమూ,

పతివ్రతయై జీవించి ఉండడమూ అనే ఈ రెండూ ముఖ్యం రామునికి. ఎవరికి ఏ సమాధానం చెప్పాలో, ఏ స్థాయిలో ఆలోచించాలో తెలిసిన కార్యసాధకుడైన హనుమ లోకంలో సహాయపరులు కాదనిన అందరికీ ఆదర్శప్రాయుడు.

65వ సర్గము

జరిగింది ఇది! - జరుగబోయేది ముప్పు చెప్పు!!

వానరులంతా అంగద సమక్షంలో రామలక్ష్మణులకూ, సుగ్రీవునికీ నమస్కారం చేసారు. వానరు లందరినీ చూచి, సీతా విశేషాలడగ్గానే, హనుమ, సీత ఉన్న దక్షిణదిక్కుకి తిరిగి నమస్కారం చేసి, '100 యోజనాల దక్షిణ సముద్రం దాటి రావణలంకలో పరమ పతివ్రతనీ, సౌందర్యవతినీ, నీ మీదే మనస్సుంచిన ఆమెనీ చూచాను.

ప్రమదావనం అనే పేరున్న అశోకవనంలో, రాక్షస స్త్రీల మధ్య బెదిరింపబడుతూ ఉంది ఆమె. కటిక నేల మీద నిద్రిస్తూ, శోకానికి గుర్తుగా ఒకే జడ ధరించి ఉంది.

రావణుని మీదికి మనసు పోనీయక, చనిపోవడానికి నిశ్చయించుకొని ఉందని చెప్పి, కాకాసుర వృత్తాంతాన్నీ, మణిశీలా వృత్తాంతాన్నీ కూడా విన్నవించి, నెల గడుపును కూడ చెప్పిందని చెప్పాడు.

ఆమె యిచ్చిన చూడమణిని రామునికి ఇస్తూ, 'జరిగింది జరిగినట్లుగా చెప్పాను. ఇక నముద్రం దాటే వ్రయత్నం చెయ్యాలి' అన్నాడు హనుమ.

(వానరులలో ఇదే విషయాన్ని హనుమ చెప్తూ, తాను సాధించిన విజయాలని చెప్పి, కాకాసుర, మణిశీలా వృత్తాంతాలని చెప్పలేదు. ఇక్కడ తన విజయాలని విడిచి, ఆ రెండు వృత్తాంతాలూ చెప్పాడు.

తన విజయాలని చెప్పడం, అహంకారానికి గుర్తు అవుతుందని మానేసాడు.

వానరులకి ఇవి అముఖ్యం.

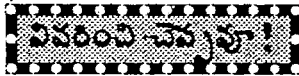
కాకాసుర మణిశీల విషయం రామునికి ముఖ్యం.

ఈ రెండూ హనుమకి ముఖ్యం.

కాబట్టి రెంటినీ ఎఱుగున్నాడు హనుమ. అందుకని వాటిని ఇక్కడే చెప్పాడు).

66వ సర్గము

సలక్ష్యణుడై రాముడు, హనుమ చెప్పిందంతా విన్నాడు. చూడామణిని గుండెలపై పెట్టుకొని దుఃఖించాడు.

‘ఈ మణి మా మామగారు సీతమ్మకేస్తే, దీన్ని ఆమె వివాహ సమయంలో మొదటగా ధరించింది.

సుగ్రీవా! ఈ చూడామణి మా మామగారైన జనకునికి దేవేంద్రుడిచ్చినది. దీనిలోని మణులు సముద్ర గర్భంలో వుట్టినవి. ఇది నా సీత శిరస్సుపై ఎప్పుడూ ఉండేది.

దీన్ని చూస్తూంటే, సీతమ్మని చూస్తూన్నట్టుంది. సీతమ్మ, ఒక వెల అయినా జీవించి ఉండగలుగుతోదంటే, చాల కాలం జీవిస్తూన్నట్లే. నేనామెను చూడకక్షణమైనా ఉండలేను. (మనస్సులో నిత్యం దర్శిస్తున్నాడు. దర్శిస్తున్నదే ఆమెను కదా!)

రాక్షసుల మధ్య ఆమె ఎలా ఉందో!

దాహం వేస్తున్న వానికి, మఱింత మఱింతగా నీళ్లు ఇచ్చి తృప్తిచేసినట్లు, నాకు ఆమెని గూర్చి మఱికొంత చెప్పవూ!

భాషదం లభిస్తేనే, సేవిస్తేనే, రోగికి ఉపశాంతి కలుగుతుంది.

ఆమెని గూర్చి, ఆమె నాకు చెప్పిందాన్ని గూర్చి, వివరంగా చెప్పవూ!’ అని ప్రార్థించాడు రాముడు.

67వ సర్గము

..... అని సీతమ్మ అభీర్ష్యుడంచెంది

హనుమ రామునితో చెప్తూ, 'సీతమ్మ నీ ఒడిలో వరుండి, లేవగా, కాక ఒకటి ఎగిరివచ్చి ఆమె ప్రవ మధ్యంలో గాయం చేసిందట.

మఱి అకొంతసేవటికి అలాగే చేస్తే, ఆ రక్షస్వర్షకి నీకు తెలివివచ్చి, సీత నడిగి, విషయాన్ని గ్రహించి, కాకిని చూచి, దర్పనే బ్రహ్మాస్త్రంగా మంత్రించి ప్రయోగించావట.

ముల్లకాలూ తిరిగి వ్యర్థమై, రక్షణలేని కాక, మిమ్మే శరణువేడితే, వ్యర్థంకారాదని దాని కుడి కంటిని పాడిచి విడిస్తే, ఆ కాక, మీకూ, దశరథునికీ నమస్కారాలు చెప్పి దేవలోకం వెళ్ళిందట కదా!

కాక మీదనే బ్రహ్మాస్త్రం ప్రయోగించిన స్వామీ, మహా పరాక్రమ వంతుడూ, ఎందుకు ఉపేక్షిస్తున్నాడు?

లక్ష్మణుడు కూడా ఎందుకు రక్షింపరావడం లేదు? నేనేదో మహాపాపాన్ని చేసి ఉంటానని పల్కి ఆమె దీనదీనంగా దుఃఖించింది.

దాని కామెని ఓదారుస్తూ, 'నీవు వడే దుఢాన్నీ, లక్ష్మణ శోకాన్నీ వివరించి త్వరలోనే లంకని భస్మం చేయడానికి రాబోతున్నారని దైర్యం చెప్పి, నమ్మించి', నేనడిగినమీదట ఆమె యిచ్చిన చూడామణిని, గుర్తుగా తెచ్చి సీకీచ్చామ.

వెళ్తున్న వమ్మ చూచి, సీతమ్మ ఎక్కువ పేపులో తక్కువ చూబలని, కప్పీటిలో, డగ్గుత్తికలో పల్కుతూ 'హనుమా! రామ లక్ష్మణులనీ సుగ్రీవుణ్ణీ మంత్రులనీ అడిగవని చెప్పు. ఎలాగైనా నమ్మి దాటంచే ఉపాయం ఆలోచించమని రామునికీ చెప్పు. రాక్షస స్త్రీం బెదరింపులు కూడ చెప్పు.

నీ ప్రయాణమూ-మార్గమూ సుఖవంతమూ, ఫలవంతమూ అగుగాక!' (శివశ్చ తేఽద్యా త కపిప్రవీర!) అని దీవించింది-అన్నాడు.

68వ సర్గము

అమ్మా! త్వరలో నట్టాభిషేకం జరుగుతుంది!!

హనుమ ఇంకా ఇలా చెప్పసాగాడు. 'సేతమ్మ ఇంకా ఇలా అన్నది-హనుమా! రాముడు, రావణుని ఎం త శీఘ్రంగా చంపి, నన్ను తీసికొని హాతాడో, ఆ విధం ఆలోచించమన్నదని నువ్వు, అనేక పర్యాయాలు నా మాటగా రామునికి చెప్పు. రహస్య స్థలంలో ఒక రోజుండే వెళ్లిసల్లయితే, ఈ దురదృష్టవంతులాలి శోకం, కొద్ది తగ్గుతుంది. మీరు తిరిగివచ్చే వరకూ నా ప్రాణాలు ఉంటాయా? నువ్వు నముద్రాన్ని దాటివచ్చినా, అందటికీ ఆ శక్తిలేదు కాబట్టి ఎలా రాగల్గుతారు? వాయువూ, గరుడుడూ, నువ్వు మాత్రమే దాటగల నముద్రాన్ని, రామలక్ష్మణులైనా ఎలా దాటగలరు? నన్ను రాముడే వచ్చి రావణవధ చేసి తీసికొనిపోవాలని చెప్పు. ఆ కార్యానికి తగిన ప్రయత్నం నువ్వు చెయ్యాలి' అన్నది.

'ప్రభూ! ఆ మాటలకి నేనిలా చెప్పాను.' తల్లీ! వానరాలకీ, భల్లూకాలకీ ఆదిపతి అయిన సుగ్రీవుడు, ఆకాశంలో ఎగిరేవాళ్లలో శ్రేష్ఠుడు. మహాబలిష్ఠు. ఈ పని చేయాలనే కృతనిశ్చయంతో ఉన్నవాడున్నా. తన సైన్యమంతా ఆతని చెప్పుచేతలలో ఉంది. అందటికీ మనోవేగం ఉంది. ఆకాశ-పాతాళ మార్గాల్లో ఏ దిక్కుకైనా ప్రయాణించగల శక్తి ఉంది. వానర వీరులు సామాన్యులు కాదు. అనేక పర్యాయాలు భూమినంతా చుట్టవచ్చిన మహావీరులు.

ఆ సుగ్రీవుని వద్ద ఉన్న వారిలో, కొందఱు నాలో సమానులు-కొందరదిక్కులు. అయితే ఏ ఒక్కరూ నా కంటే తక్కువవారు కారు. (మద్యశిష్టాశ్చ తుల్యాశ్చ తత్ర సన్ని వనోకసః) రాజులు, దూతలుగా తక్కువవారినే పంపుతారు గాని, ఎక్కువవారిని పంపరు. అందుకై, ఓదేవీ! దుఃఖపడకు. ఈ సముద్రం దాటడమంటే, ఆ వానరులకీ ఒక్క గంటువేయడం లాంటిది. ఇక రామలక్ష్మణులెలాగ అంటావా? నా వీపు, వారిని మోయడానికే ఉంది. లంకా సీంహ ద్వారం వద్ద కోదండాన్ని దరించిన రాముణ్ణి, వాయువులాంటి అన్నకీ, తోడైన అగ్నివంటి లక్ష్మణుణ్ణి, వారివెంట ఎలుగు, వానరసైన్యాలనీ, చూస్తావు త్వరలోనే.

కన్నులతో చూస్తూండగానే సీంహనాదాలని వింటావు. అవి ఈ పర్వత ప్రాంతాలలో ప్రతిద్యనించడాన్ని కంటావు. లంకా వధ జరగడం తద్యం.

'నిన్నత్ర వనవాసం చ త్వయా సార్థ మరిందమమ్ |

అభిషిక్త మయోధ్యాయాం క్షీప్రం ద్రక్ష్యసి రాఘవమ్ (28).

తతోమయా వాగ్నిరదీన భాషణా శివాభిరిష్టాభి రభిప్రసాదితా

జగమ శాంతిం మమ మైథిలాత్మజా

తవాపి కోకేన తదాఽభిషిడితా (29)

'అమ్మా! రావణునితో నవో శత్రువుల సందఱివీ జయించి, వనవాస నియమాన్ని పూర్తిచేసి, రాముడు అతిశీఘ్రంగా ఆయోధ్యలో నీతో వట్టాభిషిక్తుడౌతాడు. ఆ శుభఘడియని తొందరలోనే కాంచగలవు' అని శుభసంద్రమైన మాటలని, మనః పూర్ణంగా మాట్లాడి, ఓదార్చగా, సీత ప్రశాంతురాలై ఆనందాన్ని పొందింది. రామచంద్రా! ఆమె కోసం నువ్వు కోకిస్తున్నావనే కోకం తప్ప, వేఱే ఆమెను పీడించే మఱో కోకం లేదు! అని చెప్పి హనుమ ముగించాడు.

(1) దక్షిణ దిక్కుకి హనుమ నమస్కరించడం, సంప్రదాయం కాదు. కాని, అమ్మవారుండడం చేత పవిత్రమైనదనే భావంతో నమస్కారం. తనని, సరిగా మాటాడిస్తూ, తనయందు రామునికి పూర్వమున్న భావం మఱింతగా పెరిగేలా చేయమని, అమ్మవారి అనుగ్రహాన్ని మనసుతో ప్రార్థిస్తూ కూడ నమస్కారం.

(2) రావణునితో మాట్లాడినపుడు తనకూ వానికి మధ్యగా సీతమ్మ వేసిన గడ్డిపోచ, ఆంజనేయునితో మాట్లాడేటప్పుడు వేయలేదు. కారణం, రామ ప్రతినిధిగా వచ్చిన ఆంజనేయుడు తనకి అభీష్టుడే కాని శత్రువు కాదు- అని. బుద్ధిమంతుడై ఆంజనేయుడు ఈవిషయాన్ని రావణ సంభాషణకాలంలో గడ్డిపోచ వేయడం చూచాడు కదా! తనతో మాట్లాడేటప్పుడు త్వణాన్ని వేయకపోవడాన్ని చూచి, సీతాభిప్రాయాన్ని గమనించి, మఱింత చొరవతో, ఉత్సాహంతో అమ్మవారి అనుగ్రహాన్ని పొందాడు.

(3) రాముడు, చూడమణిని స్వీకరించి హనుమతో మాటాడుతూ 'నన్ను ఆమె వద్దకు తీసికొనిపో (66వ సర్గము)' అంటాడు. శివుడూ శక్తి కలిస్తే, వ్యక్తి ఔతాడు. తాను శివుడు. ఆమె శక్తి. ఎవరైనా శక్తివే 'తెచ్చుకోవాలి' కదా! ఆమె రాదు. తేబడవలసిందే.

(4) కౌసల్యా పుత్రుడిని నీవు- అని సుగ్రీవుడు రామునితో అన్నాడు (64వ సర్గము). సీతా వియోగంతో రాముడు ఆత్మత్యాగం చేసినా, లేక సీతనే అసలు

ఎక్కడుందో గుర్తించలేక పోయినా, ఆ అసక్తి ఆ తల్లికి వచ్చి ఉండేది. 'ఈ తల్లి కొడుకు కదా రాముడు'-అని. (భరతుడు-కైక కొడుకు అన్నట్లుగా) అందుచేత, నిజమైన పుత్రోత్సాహం కల్గించిన వాడివి నువ్వని రామునిలో పల్కడం, ఇక్కడి విశేషం.

(5) ఆంజనేయుడు సుందరకాండ మొత్తంమీద సాధించింది. అమ్మవారికి సంహోషం కల్గించడం. అదే వ్యక్తి కావల్సినది. 'సంహోషమే సగము బలం' అనే నానుడి ఇక్కడ పుట్టిందే. రాముడొస్తాడనే ఆశ చిగిర్చింది.

కాబట్టినహోషంలో ఉండి, ఆశలో ఉండాలనీ, దుఃఖంలో ఉండి నిరాశాక్యాంబి పల్క కూడదనీ తెలుసుకోవాలి. చదివేసి చూచేసికూడా దుఃఖమయాలూ- నిరాశి పుట్టించేవిగా ఉంటే, మనకి మిగలేది 'అసంపృప్త' మౌనమే. 'మాకళ్ళిల్ దుఃఖభాగ్యవేలో వి ఒక్కరూ దుఃఖంలో ఉండరాదనేది, స్రావీమం ఆశీస్సు.

(6) ఏక్షణాన్నీ హనుమ, లంకలో వర్ణం చేయలేదు. బండిమీద తనని కట్టపడేసి తీసికెడుతూంటే (48వ సర్గము) లంకని చూడసాగాడు హనుమ. ఎవరియింటి ప్రక్కన ఎవరి యిల్లు ఎంతెంత ఎత్తులో, ఎంతెంత చెక్కడపు పనిలో ఉన్నదీ గమనించాడు. తర్వాత తగులబెట్టడంలో, ఇదే ఉపయోగపడింది. ఆకారణంగానే విదీషణుని యిల్లు విడువ గలిగాడు.

(7) రావణునికి మరణాగ్నే విధించాలి- అనే దేవతల కోరికకి అనుగుణంగానే, శ్రీమహా విష్ణువు రాముడై పుట్టాడని (సహి దేవై . . . . జజ్ఞే విష్ణుస్సనాతను - ఆయోధ్యాకాండ 1/7) ఆయోధ్యాకాండలో చెప్పబడింది - కౌసల్యా కుశుభే తేన పుత్రేణామిత తేజసా- అలాటి పుత్రుణ్ణి కని, దేవతల తల్లి అదితి, ఇంద్రుణ్ణి కన్నప్పటి ఆనందంలో ప్రకాశించిందని వాల్మీకి మహర్షి అన్నాడు.

అందుకని కర్త రాముడు. కర్మ సీతాపారణం. క్రియ రావణవధ. మొత్తం వాక్యం 'రాముడు రావణుణ్ణి సీతాపారణం చేసినందుకు వధించాడు' అనేది. వధ, ఎలా ఎవనిచే చేయబడాలని స్థిలయమో, అలానే వధకి కాలం కూడా దైవస్థిలయమే. దాని ప్రకారమే, కైకద్వారా 14 ఏండ్లుగా, దేవతలు కాలస్థిలయంచేసారు. అదే కాలాన్ని, రావణుడూ సీతకి గడుపుగా పెట్టాడు. ఈ ఇతిహాసం ఆలోచించిన కొద్దీ అమృతాయమానంగా ఉంటుంది.

సుందరకాండ ప్రథమశ్లోకం ప్రథమాక్షరం 'త' అనేది. చివరి శ్లోకం చివరి అక్షరం 'త' అనేది (తల్). అందరికీ ఆనందాన్ని కల్గించేదీ, ఆర్తిని పోగొట్టేదీ, ఎప్పుడూ సంహోషరూపంలో ఉండేదీ అయిన అమ్మవారు అందరికీ దుఃఖంకలిగేలా, తాను ఆర్తిలో ఉంది.

విస్వంశోషణీ బనస్సుడు, అమ్మనారంశటి అమెకు, ధైర్యాన్నీ సంతోషిన్నీ, ఆశవి హనుమ కల్పించడం, అతి సుందరం కదా! అందుకనే, సుందరకాండవి పారాయణం చేస్తే ఆ రామానుగ్రహిన్నీ, సీతాశీమవులవి పొందిన హనుమ యొక్క శక్తి, సువలో ప్రవేశించి, మనకీ ధైర్యమూ, వంశోషమూ, క్రౌతదైవ ఆశా, మనస్సులో కల్గుతాయనేది విస్వంశయమైన విషయం. అనుభవంలో ఉన్న సత్యం. శుభం భూయాత్. పరమేశ్వర ప్రసాదోఽస్తు.

(1) కాండ మొత్తమీద మఱి విశేషణం

ప్రతి వ్యక్తికీ గురువూ-దైవం-అని ఇద్దఱుంటారు. కనిపించనివాడే దేవుడు-అయినా నిత్యజీవితంలో జరిగే సంఘటనలూ-అనుభవాలూ ద్వారా ఆయన కన్పిస్తాంటాడు.

ఆయన కన్పించని దేవుడైతే, ప్రత్యక్షంగా కన్పించే దైవం గురువు. (దేవే రుష్టే గురుస్రొతా గురౌ రుష్టేన కశ్యప) దేవుడు శపించినా, గురువు రక్షించగలడట గాని గురువు శపిస్తే రక్షించగలవారు మఱొక్కడా ఉండరట. సూర్యపుత్రుడై కూడా, గురుశాపం పొందిన కర్ణుడు సాక్ష్యం మనకీ. చివరికీ దుష్టవతుష్టయంలో ఒకడనిపించుకున్నాడు. అలాంటి గురు శిష్య సంబంధం గోచరిస్తుంది ఈ కాండలో.

శరీరమనేది ఒకే క్షేత్రం. పాలాన్ని దున్ని, దాంట్లో ఏ విత్తనం వేస్తే, ఆ చెట్టే వచ్చినట్లు, కామ-క్రోధ-లోభ-మోహ-మద-మాత్సర్య (అసూయ) అనే వాటిలో ఏ విత్తనాలని వేస్తే, ఆ చెట్లై బాగా ఏవుగా పెరుగుతాయి. ఇంటి గోడమీద పెరిగే రావిచెట్టు-గోడనీ, ఇంటినీ కూడా ఎలా ద్వంసం చేస్తుందో, అలాగే, ఈ విత్తనాలలో ఏ ఒకటి పడ్డావాలూ-శరీరం (అనలే శరీరం-శిర్యత యితి శరీరమ్- నశించేది) మొత్తాన్నీ-ఈ శరీరంతో తేరి మైత్రితో ఉండే అందటినీ - నూకరించినవారినీ - కూడా ద్వంసం చేస్తుంది.

అలాటి శరీరమనే క్షేత్రంలో, బుద్ధి అనే నాగలితో ఏర్పడిన నాగటివాలలో జన్మించిన 'ఆత్మ' సీత. ఈ 'ఆత్మ' అనేది భగవంతుని సాత్తు అయితే, (జీవ+ఆత్మ-వరమ+ఆత్మ-రెండూ ఆత్మలే) దాన్ని 'నేను-నాది-నావాళ్లు' అనే అహం-కార-భావన ఉన్న మనస్సు- రావణుడు ఎత్తుకుపోయాడు.

ఆ ఆత్మని, వాని శరీరం (లంక)లో బంధించాడు. ఆమెని వెదకి తేవడానికై వారణ మార్గంలో (వరణమంటే వేదశా. వేదం చెప్పిన మార్గంలో, అంటే పూర్వులైన

మహర్షులు నడిచిన బాటలో- పెద్దలు అనుసరించిన విధానంలోనే) వెళ్లి గురువు లేదా ఆచార్యుడైన హనుమ, ఆ ఆత్మ స్వరూపాన్ని వెదకడానికి పోవడం సుందరకాండ ప్రారంభం.

సంసారమనే సముద్రాన్ని దాటడం (సముద్రంలో ఎన్ని అలలు నిరంతరం వస్తూంటాయో, అలా సంసారంలోనూ అన్ని బాధలు. ఎన్ని జంతువులుంటాయో- అన్ని అడ్డంకులు, ఓ మంచి పని చేయాలనగానే, ఎదురౌతాయి). అయినా దాటడం అనే మొదటి గొప్పపని హనుమ చేసింది.

రామునికోసం, సుగ్రీవాజ్ఞ నెరవేర్చడం కోసం వెళ్లాడు. ఆచార్యుడు కూడా లోకక్షేమానికి, లేదా భగవత్ప్రీతికి చేయాలి ఏపనైనా. (తనకోసం కాకుండా)-4 దిక్కులకి నమస్కరించడం నాలుగు దిక్కుల యందూ ఉన్న యోగ్యులయిన ఆచార్యులయిన మహర్షుల తపస్సూ, అనుగ్రహ శక్తి, తనయందు ప్రవర్తించడానికి. ఆత్మప్రదక్షిణ నమస్కారం అంటే ఇదే. 4 దిక్కులవారి ముందు 'నేను తప్పు చేసాను' అని ఒప్పుకోవడం కూడా దీనిలోని భావం. దిక్కులకి నమస్కరించడంలో, నా జీవనకాలాన్ని పెంపొందించండి' అని ప్రార్థన చేసే అంతటి శక్తి ఉంది.

ఇక ఎగిరేవుడు చేసిన చేష్టలు ప్రాణాయామానికి సరిగా సరిపోయేవే. 'ముక్కు పట్టుకో'- 'ఉత్తిష్టంతు దూతపశావా' అంటూ చదువుతారు. వట్టిగా ముక్కు పట్టుకోవ్వా, మూతి తుడుచుకున్నా ప్రయోజనం లేదు. అక్కడ ప్రాణాయామాన్ని చేయాలి. (కుడిముక్కు రంధ్రం నుండి గాలిపీల్చి, బిందించ గలిగినంతసేపూ బిందించి, మెల్లగా, ఎడమ ముక్కురంధ్రం నుండి విడువడం). ఇలా ఒకసారి ఇక్కడ చేయడం ప్రాణాయామం. బ్రతికుండే కాలాన్ని నిలువచేసుకోవడమని అర్థం.

'ఒక వ్యక్త' రోజుకి 21,600 సార్లు గాలి పీల్చి విడువవలసినస్తే, ఎన్ని ప్రాణాయామాలు చేస్తే అంత జీవనకాలాన్ని దాచుకున్నట్లే. అంత మరణకాలాన్ని వాయిదా వేసికొన్నట్లే'. అందుకే దీని పేరు ప్రాణ+అయామం=ప్రాణాన్ని (జీవనకాలాన్ని)- సంపాదించడం- అని. తాను వచ్చేవలకూ, వానరులని మహేంద్ర పర్యతం వద్దనే ఉండమని చెప్పడమూ, వచ్చాక ఇది అందటి విజయం అని చెప్పడమూ, గురువుయొక్క వినయ లక్షణాన్ని తెచ్చింది. పదిమందిలో 'ఒకడు'గా ఉంటే గొప్పవాడు గాని, పది మందిలో 'ఒక్కడు'గా ఉంటే కాదు.

తన విజయాన్ని సర్వ సమదృష్టితో చూచిన గొప్ప ఆచార్యుడు హనుమ. బయలుదేరగానే, మై నాకుడు విశ్రాంతి తీసికోవన్నాడు. ఆచార్యుడు సాధన ప్రారంభించ

గానే, భగవదనుగ్రహం చేత సంమాస సత్కారాలు లభిస్తాయి. అంతలో ఆనందపడి సాధనమానేస్తే, మై నాకుని మీద విక్రమించినట్లే బొతుంది. అలా చేయరాదని భావం. మై నాకుణ్ణి హనుమ తిరస్కరింపక, స్పృశించి వెళ్ళాడు.

అలాగే, సంమాస సత్కార వైభవాలని తిరస్కరింపక - స్వీకరించి, సాధనమాత్రం మఱువకూడదు. కొంతదూరంలో సురస వచ్చింది. ఆమెని శిక్షించగల సామర్థ్యం ఉన్నా, తాను తనని పెద్దచేసికొన్నాడు గాని ఎదుర్కోలేదు. సాధకుడు. తనని ఎదుర్కొన వచ్చే వాళ్లని ఎదిరించడం కంటె, శిక్షించడం, శిక్షింపచేయడం కంటె, తన గరిమని (గొప్పదనాన్ని) ఎక్కువ చేసికొని అవతలివారు తల వంచేలా చేయాలి. ఆపని అయిపోయాక, మళ్లీ సామాన్యరూపం ధరించడమంటే, దర్పాన్ని తగ్గించుకోవడ మన్న మాట. పెరిగిన దర్పం, ఎదుర్కొనడానికి మాత్రమే ఉపయోగించాలి. ఈ సురస నాగులతల్లి. కళ్యాణుని రెండవ భార్య కద్రువు. మొదటి భార్య వినత. ఆమె పుత్రుడు గరుడుడు. కద్రువకి గరుడుడు సవతి పుత్రుడు .

అంజనేయుడూ, గరుడుడూ బలంతో సమాసమని వాల్మీకి అనేక పర్యాయాలు వర్ణించాడు. (వైవతేయమహా శతకః పరిగంతుం సహస్రశః (కీ/67/14) - ఋతే సువర్ణరాజానం మారుతం వా మహాజవమ్ - (కీ67/24) జగామాకాశ మావిశ్య వేగేన గరుడోపమః - (సుం 1/16) - ఉత్పతివ్యన్ విచక్షేవ వక్షిరాజ యివోరగమ్ - (సుం 33)- దద్యశే గరుడే నేవ ప్రాయమాణో మహోరగః - (సుం 34) - - వ్యోమ్ని తం కుశారూలం సువర్ణ యివ మేనిరే - (సుం 75) - గరుడుడంటే నిజంగా ద్వేషం ఉన్న కద్రువు, గరుడునితో సమానుడైన హనుమ వెళ్లేప్పుడు, ద్వేషం ఉన్నట్లు నటించింది దేవ ప్రార్థనపై. హనుమ కూడా, అలనాటి గరుడునిలా, ఈనాడూ ఆమెని తల్లిగానే భావించి, ఎదురుతిరక్కండా, లొంగకుండా జయించాడు. ఇద్దరూ ఒకరి కొకరు శరీరాన్ని పెంచుకున్నారు - ఒకరు మ్రింగాలనీ - మఱొకరు మ్రింగబడ రాదనీ.

కోరికలు అధికమై కొద్దీ కర్మలు (పూజ-మొదలైనవి) అధికమౌతాయి. కాని, ఆ కర్మలకి లోబడకూడదు. అంటే, కోరికతో కాక నిష్కామంగా చేయాలి. హనుమ బంధింపబడక పోవడమంటే ఆ కోరికలకు లొంగక పోవడమని అర్థం.

మూడవది సింహిక. నీళ్లలో ఉండీ, జల చరాలని తిననిది అది. ఈర్ష్య సింహిక. ఈర్ష్య తన లోటివారిని వేధించదు. తనకంటె చైవారిని బాధిస్తుంది. ఆకాశంలో ఎగిరే హనుమని పట్టుకోవడమంటే ఇదే. ఆ ఈర్ష్య ప్రత్యక్షంగా బాధించదు. పరోక్షంగా వ్యక్తమౌతుంది. అందుకే హనుమని పట్టుకోకుండా, అతని నీడని పట్టుకుంది. సురసని చంపక, సింహికని చంపాడు.

శాస్త్రం చెప్పిన కర్మలు (సు-రస) ఆనందాన్ని కల్గించేవి. శాస్త్రం చెప్పని కర్మలు (హింసక - సింహిక) వ్యక్తిని వాశనం చేసేవి. వెంటనే అలాటి క్షుద్రశక్తులు కలిగే కర్మలని విడవాలి. అందుకే సింహికని చంపాడు. రాత్రివేళలో లంకలో ప్రవేశించాలనుకున్నాడు మారుతి. వగలంతా బయటి వ్యవహారాల్లో తన ఆపలురంగు బయటపడకుండా తిరిగే స్వభావం వ్యక్తీది. ఇంట్లో (రాత్రిపూట) తన సహజరూపంలో కన్పిస్తాడు. రావణుని నిజరూపం, రాత్రిపూట వాని ఇంట్లోనే తెలిసికోవాలి - అని భావన.

పెద్దరూపాన్ని పొందిన హనుమ, చిన్నరూపం ధరించడం, ఒకసారి ఉన్నత స్థానాన్ని పొందినా, లఘుత్వాన్ని పొందగల వినయానికి చిహ్నం. ఈ పనిని చాల తక్కువమంది చేయగలరేమో! లంకని చూచాడు మారుతి. అదే శరీరం అంటే. ఇదే అన్ని భోగాలనీ అనుభవించేందుకు తగిన చోటు.

శరీరం మెత్తదనాన్నీ, కళ్లు సుందర దృశ్యాలనీ, చెవులు మదుర ధ్వనులనీ ..... ఇలా జ్ఞాన - కర్మోద్రియాలు బదూ, తమతమ భోగాన్ని శరీరానికి అందించే చోటు, ఈ శరీరమే.

సర్వ ప్రపంచానికి రాత్రి ఎప్పుడో, అప్పుడు యోగి మేల్కొంటాడు (యా నిశా సర్వ భూతానామ్.....) అందుకని రాత్రి కాలంలో హనుమ లంకలో ప్రవేశించాడు. 'నేను' అనే భావన ఉన్నంత కాలం, ఏ వ్యక్తీ ఆత్మదర్శనం కాదు. 'లంకీణి' అనేది ఎదురై, 'నేను' ఉన్నానంది. దాన్ని జయించి లోపలికి వెళ్లాడు. ఆత్మదర్శనానికి 'అద్వారేణ' - ద్వారంగుండా కాక, వెళ్లాడు. అద్వారేణ=భగవంతుని ఆజ్ఞపై, భగవంతుని పనిపై, ప్రాకారం దూకి వెళ్లాడు.

శరీరానికి ఉండే మహాభోగాలు ప్రాకారం. దూకడమంటే దూకబడే వస్తువుని క్రిందుచేయడం. కాబట్టి భోగాలని తక్కువ చేయడం, అని ఆర్థం. లోపల ఎన్నో రమణీయ దృశ్యాలనీ, ఎండకో సుందర స్త్రీలనీ చూచినా, అతని మనస్సు కానందం కలుగలేదు.

దేవాలయానికి ఎన్నో రమణీయ దృశ్యాలు చిత్రించబడ్డా, దేవుని మీదే దృష్టి ఉన్నట్లు 'ఆత్మ'ని దర్శింపగోరే వారికి, ఎన్ని అందాలు అంతకు మించినవి వచ్చినా, పట్టవు. అప్పరసలు రాగానే, తపస్సులో ఓడడమంటే, ఆత్మదర్శనంపై నిష్కల్మషమైన ఆలోచనలేదని భావం. అంతఃపురంలో అనేక స్త్రీలు, రావణునికి లొంగి పడి ఉన్నారు. అంటే మనస్సుకి లోబడిన వాళ్లెందఱు అక్కడ ఉన్నారో తెలుస్తోంది.

ఆత్మ దర్శనానికై మఱల అన్వేషిస్తే, ఆశోకవనం కన్పించింది. విషయ భోగాలనుండి మరలి, భగవంతుణ్ణే ద్యానించడం అ-శోకస్థితి. 10 ఇంద్రియాలలో పుట్టే

దురాలోచనలై, రాక్షసస్త్రిలు. తమకి అనుగుణంగా ప్రవర్తించవలెనని ఆత్మని బాధ పెడుతుండడమే, సీతని హింపించడమంటే. ఆకార్యమని ఆత్మ, తప్పు లేదు - చేయవచ్చునని మనస్సు - ఈ రెంటి నంబాదమే సీతా రావణ సంభాషణ.

నువ్వు 'అశామవైతే స్పృశించనని రావణుడన్నాడు. అవిష్టువునందు, కామాశామ్మరాలు - అనేది సామాన్యార్థం. 'కోరిక' లేకపోతే ఆత్మని - 'మనసు' - ఏమీ చేయలేదు. మారీచముగన్ని తెమ్మనిమవనుద్వారా కోరడంవలననే ఆత్మకి బంధనం కల్గింది.

'విమ్మ నా పట్టుపురాణిని చేస్తాను' వంటి మాటల్ని, నిన్నింటిని రావణుడు సీతతో అంటున్నాడో, అవన్నీ, మనసు మనని ఎలా మభ్యపెట్టి, ప్రలోభపెట్టి, వంచిస్తోందో చెప్తాయి - 'ఓ సీతా! నాలో ఉండు. ఆనందపడు.. భోగల్ని అనుభవించు' వంటి రావణుని మాటలద్వారా, మనస్సు నిత్యమూ చేసే దుర్బోధ - త్రాగు - తిరుగు - భోగల్ని అనుభవించు - దేవుడూ లేడు - దయ్యమూ లేదు' వంటిని తెలుస్తాయి.

'నెను రామునిదాననే' అంది సీతమ్మ. సీతమ్మ-ఆత్మ. 'ఆత్మ' అనేది పరమాత్మ వస్తువు కాబట్టి, ఆత్మ అయిన తనని, పరమాత్మకే చేర్చు-అని, మనసుతో చెప్పండని భావం. రాముని ఆజ్ఞ లేక శుంచడం లేదన్నది.

జ్ఞానమూ, కర్మా అను రెండు ఆక్కలలో పురుషుడు అనే పక్షి, పరమగతిని పొందుతాడు. అలాటి పక్షియైన ఆచార్యుడు వేదాశాలి యందుంటాడు. ఎప్పుడూ సంతోషంతో నిండిన మనస్సు కల్గి ఉంటాడు. ఎప్పుడైనా నిరుత్సాహవడే శిష్యునకు, ఉత్సాహం కల్గిస్తాడు. బుజ్జగిస్తూ ధైర్యం చెప్తాడు. అట్టి ఆచార్యుడు హనుమ చెట్టుపై ఉన్నాడని నూచన.

సీత దుఃఖిస్తూ తన పాపమే తన దుఃఖానికి కారణమన్నది. భగవంతునికీ, వానినే నమ్మిన భాగవతునికీ (రామలక్ష్మణులకీ) అపచారం చేయడమే, ఆ పాపం. రాముణ్ణి స్త్రీ అనడం, లక్ష్మణుణ్ణి పరస్త్రీ కాముకుడనడం సీత పాపాలు. పాపం చేస్తే, భగవంతునికైనా శిక్ష తప్పదని, భగవంతుడే నిరూపించాడు. తన ప్రయత్నంలో తాను భగవంతుని చేరడంకంటే, ఆయనే వచ్చి తీసి కొని పోవడం, మఱింత అనుగ్రహ విశేషాన్ని చెప్తుంది. అందుకే సీత, రాముణ్ణి రమ్మనీ, తనని తీసికొని పామ్మనీ కబురుచేసింది.

తన సైన్యం మరణిస్తున్నారని వినగానే 'రావణ నేత్రాల' మండి-పక్ష, రెండు కన్నీటి బొట్లూ, (అగ్నితో నూనె (స్నేహము) కోసానికి - ప్రేమకీ సంకేతాలు. ముందుతున్న లోకను చూచి హనుమ భయపడలేదు. భగవంతుని వనికై కష్టపడ్డాయి

వచ్చినా, హాంచాలని దీని భావం. ఆచార్యుడైనవాడు (హనుమ) తన శరీరమే ప్రదానమని భావించకూడదు. శిష్యుడు మాత్రం, తనకీ జ్ఞాన బిక్షచేసే ఆచార్యుని శరీరం, క్షేమంగా ఉండాలని కోరుకోవాలి. అదే, సీతా ప్రార్థనం 'శీతోభవ' అనేది.

స జాయతే ప్రియతే నా కదాచిత్ - స దహ్యతే దహ్యమానే శరీరే' పుట్టుట-వచ్చుట లేనిదీ, దహింపబడే శరీరంలో ఉండకూడ, దహింపబడనిదీ, ఆత్మపదార్థం. ఆమె ఇక్కడ సీతగా చెప్పబడింది. కాబట్టే ఈ ఆత్మ-(సీత) పరమాత్మకు చెందిన సాత్తు' - అని ప్రతిక్షణమూ సీతమ్మ పలుకు తూంటుంది. భగవంతుని యందే బుద్ధికల జీవుణ్ణి, గురువులు ఉపదేశించిన మార్గంలో వెళ్లి పరీక్షించి, ఈ జీవుడు సరియైన వాడే అని గ్రహించి, పరమాత్మతో చేర్చడానికి నిశ్చయించి, వెనుతిరిగి హనుమ వెళ్లడం సుందర శాండం.

(ii) ఇంకా రోడు విశేషాంశం

సంశయాన్ని కల్గించేది మనస్సు. నిశ్చయంగా తేల్చివెప్పేది బుద్ధి. మనస్సు మనిషికీ సంబంధించినది. ('బుద్ధింతు సారథింవిద్ధి') బుద్ధి, పరమాత్మ, ఇంట్లో గదిగదికీ 'కరెంటు పూజా'లుండీ, మొత్తానికీ 'మెయిన్ స్విచ్' ఉన్నట్లు శరీరంలో రి 'పూజా'లూ, ఒక 'మెయిన్ స్విచ్' ఉన్నాయి. (ఇది అర్థమయ్యేందుకు ఇలా వ్రాయబడుతోంది. మహర్షులు క్షమింతురు గాక!)

కూర్చున్నప్పుడు వెన్నుపూస చివరన ఉండేది 'మూల+ఆదార' చక్రం. రెండు తొడల నడుమ స్వాదిష్ఠాన చక్రం. బొడ్డునందు మణిపూరకం. హృదయం ఉన్నచోట అనాహతం. కంఠం క్రిందుగా ఉన్న గుంటలో విశుద్ధి చక్రం. రెండు కనుబొమలూ కలిసేచోట ఆజ్ఞాచక్రం. బ్రహ్మారంధ్రంలో (మాడు) సహస్రార (1000 రేకులున్న కమలం) చక్రం.

యోగాభ్యాసాన్ని చేసేవాణ్ణి 'సాధకుడు' అంటారు. అతడికీ 'బుద్ధి'లో యోగం ఏర్పడితే, అంటే, కచ్చితంగా యోగంలో నిష్ణాతుణ్ణి కావాలనే పట్టుదల కలిగినట్టైతే, నడుమ యోగవిధానాన్ని ఆపక, యోగ-భ్రష్టుడు కాడు. 'యోగుబుద్ధి' కలిగినవాడు ఔతాడు. ఆ సీద్ధికలవాడే 'యోగి'! సాధకుడు రాముడు. బుద్ధి అంజనేయుడు, 'ఈ సాధకుడు ఆ 'బుద్ధి'లో పరిచయం చేసేకొన్నాక 'సిద్ధి'వి సాందకమానడు' అని కదా! యోగరహస్యం. అలాగే, రాముడు హనుమతో కార్యాన్ని సాధించుకొంటాడని భావం.

ప్రకృతి, పురుషుడు అనేవి రెండు. ప్రకృతి సీత. పురుషుడు రాముడు. కలిసి ఉన్నప్పుడు, దళ-ఇంద్రియాలూ(రావణుడు) మోసగించి ప్రకృతిని వెదకడానికీ 'బుద్ధి'లో

కలిసి, వేదంలో చెప్పబడిన మార్గంలోనే (చారణా చరితవథం) ప్రయాణించి తిరిగి ఆమెని తెచ్చుకున్నాడు.

'బుద్ధి' ప్రయాణించేముందు, సూర్యునిచేత ప్రచోదనం చేయబడే (హనుమ) మహేంద్రునికి, (గాయత్రీ మంత్రార్థమిదే), తనంతలానుగా జన్మించిన జీవారమున ప్రాణవాయువుకి, నమస్కరించాడు.

ఉత్తరం నుండి దక్షిణానికి ఎగిరాడు హనుమ. (అంటే (Map) పటానికిఅడుగు 'దక్షిణం' కాబట్టి) శరీరాకారానికి దక్షిణం వెన్నెముక చివర అవుతుంది. మూల+అధార చక్రంలో ఉన్న 'కుండలిని' అనే శక్తిని సహస్రారానికి చేర్చడానికై చేసిన ప్రయాణమే సుందరం. ఇలా ప్రయాణించే బుద్ధిని (మే+నాక, స్వార్థే ప్రజ్ఞాదిత్యోల్లఖే) భ్రష్టుణ్ణి చేయడానికి చేసే ప్రలోభం, మైనాకుడు. శ్వాస్యం, తన వంశంలో ఉన్నా విడువడం సాధకుని కర్తవ్యం. ఇందాక సుఖాన్ని విడిచినట్లు, 'బుద్ధి' కఘారి దుఘాన్ని కూడా కాదన్నాడు. సంకెలలు, బంగారాన్నివెతే మాత్రం, పంకెళ్లే కదా!

సాధకుణ్ణి బాధించేది 'హింపిక'. అదే సింహిక. (పక్షిపక్షి, పశ్యకాకశ్యప వంటిది). ఈ విమ్మం రాబోతోందని, ముందే సుగ్రీవుడు చెప్పాడు - అంటే' ఆటంకాలు వస్తాయి. సాధన జాగ్రత్త అని ముందే చేసిన హెచ్చరికగా గమనించాలి.

'లంక' అడ్డాచ్చింది పిమ్మట. పై చెప్పిన విధంగా 'లంకా', 'కాలం' ఔతుంది. 'కాలం' తమోగుణానికి సంకేతం. 'కాలం' అంటే' నలుపుకదా! తపస్సు, బుద్ధిని అడ్డగించిందన్నమాట. జ్ఞానం, పతనం కాకపోతే (హనుమ దైర్యం వీడకపోతే) తపస్సు (లంక-కాలం) వశమౌతుంది. 'సీతనివెతుక్కో' అన్న హేతువిదే.

బుద్ధి అయిన హనుమద్వారా సాధకుడైన పరమాత్మకు చేర్చబడిన సీతయే కుండలిని. దశేంద్రియాలనీ అడుపుచేయ ప్రయత్నించేది మంద+ఉత్+అరి=శత్రువుల ప్రభావానికి (రావణుణ్ణి) శత్రువు. 'మండోదరి' మాత్రం తనకు భగవంతునిగా, దశేంద్రియాలనే కొలుస్తుంది. కుండలిని (సీత) సహస్రారంలో (రామునితో) త్వరలో కలుస్తుందని చెప్పినది త్రిజట.

అన్నీ తెలిసే స్థితి ప్రాజ్ఞం. కళ్లకి కన్పించేది విశ్వం. నిద్రలో మానసికంగా కలిగే స్వప్నావస్థ త్రిజసం. ఈ మూడూ ఒకదాని కొకటి జతపడిన స్థితి 'త్రిజట'. పరమాత్మకు సంబంధించినదే 'అంగుల+ఈయకం'. దీన్ని ఈయడం ద్వారా, ప్రకృతిని పురుషునితో కలుపుతానని 'బుద్ధి సాధకునితో (పరోక్షంగానైనా) చెప్పి నట్లయింది. బుద్ధి (హనుమ) ప్రకృతిని (సీత) తీసికెడతానంటే, కాదు-రాముడే

(పురుషుడే) రావాలని చెప్పడం, సహస్రారం నుండి మూలాధారానికి 'శక్తి' రావాలనీ, వచ్చిన ప్రకృతిని పరమాత్మలో లీనం చేయాలనీ చెప్పడం).

సాధకుని అజాగ్రత్తవలన కొన్ని చక్రాలు దాటిన బుద్ధియోగం ప్రకృతిని జూజువడిచి భ్రష్టతని పొందవచ్చు. 'జారిపోతానేమో' అనే సీతా భయమిదే. మూలాధారం నుండి సహస్రారానికి, అక్కడి నుండి మూలాధారానికి రావడమే సంపూర్ణయోగం అంటే. ఉత్తరాన గంగ (సహస్రారు) ఉంది. దక్షిణాన రామేశ్వరం (మూలాధారం) ఉంది. అక్కడనుండి ఇక్కడికి వచ్చి, తిరిగి అక్కడకి పోవడంలో తీర్థయాత్ర ముగిసినట్లు అనడంలో ఔచిత్యమిదే.

సాధకుడు కుండలినీ శక్తిని ఒక సంపూర్ణభ్రమణం చేయించాలి-అని. కాకాసుర కథ వినిపించాడు హనుమ. క+అకా+సుఖ దుఃఖాలే 'కాకం' అంటే. అందుకే ఇంద్రియాధిపతి అయిన ఇంద్రపుత్రుడిగా కాకిని చెప్పారు.

ప్రకృతిని బాధించడమే సుఖదుఃఖాల లక్ష్యం. బ్రహ్మ+అస్త్రం చేయడమంటే జ్ఞానాన్ని పంపడం, దానితో సుఖదుఃఖాలు ఏం చేయలేక పోయాయి ప్రకృతిని.

శిరోమణిని (చూడామణిని) ఆమె ఈయడమంటే, భగవంతుని గూర్చిన జ్ఞానతపసని తెల్పుడమే.

కుండలినీ శక్తికై, ఒక చక్రంనుండి మరోచక్రానికి ప్రయాణించే కాలంలో, వ్యతిరేక శక్తుల్ని ఎదుక్కోవడమే రాక్షస వధ.

ప్రమద+అవనం అంటే అహంకార నిలయమన్నమాట. వి+ధి+ఈషణుడు. దారేషణ, పుత్రేషణ, దనేషణల భయం లోలిగినవాడు, 'బుద్ధి'ని ప్రశంసించాడు. 'లంక' తమోనిలయమైన శరీరం. కుంభక+ఋణుడు =కుంభకర్ణుడు. కొంతకాలమే యోగంలో ఉండేవాడు. మిగిలిన కొంతకాలం యోగ భ్రష్ట స్థితిలో ఉంటాడు. తమోనిలయమైన లంకలో బుద్ధి ప్రవేశించి, తమోవృత్తుల అహంకారాన్ని అణచి, కుండలినీని సహస్రారానికి చేర్చి సాధనని చేయడానికి తగు ఏర్పాట్లు ఆయ్యామని, పురుషునితో చెప్పి, సాధకునికి ఉత్సాహం కల్గించడమే, మందరకాండలోని భావం. (ఈ స్థాయిలో ఇంతకుమించి అందజేయడం కష్టమని ఇంతే వ్రాయడం జరిగింది).

కేవలం సుఖాలు స్రాప్తించగానే సారాయణాన్ని ఆపకుండా, మైనాక దర్శనమైనా, న్నుశించి మూలమే తన మని కొనసాగిస్తూనే వెళ్లిన అంజనేయుణ్ణి మార్గదర్శకునిగా భావించి, నిరంతరమూ - అంటే జీవిత కాలమూ - సారాయణ చేయడం ఉచితం.

శ్రీ రామ పట్టాభిషేక సర్గము

(నంపూర్ణ సుందరశాండ పారాయణ మయ్యాక చదవాలివది)

రావణుడు గతింవాక, సుగ్రీవుడూ మొదలైన వాసరాలూ, విదీషణుడూ ఆయోధ్యకి బయలుదేరారు. వీరికి ముందుగా వుష్కుక విమాసం పీఠారామ రక్షణులతో నంది గ్రామం వైపుకి కదిలింది. (ఆయోధ్యకి దగ్గరగా ఉన్న గ్రామం - భరతుడు రామపాదుకలని ఉంచి రాజ్యం చేస్తున్న చోటు).

శ్రావలో అన్ని చోటులనీ పీఠారాములు చూస్తూ, అరణ్యంలో తిరిగినప్పుడు ఆయా ప్రదేశాలలో జరిగిన విశేషాలూ, అప్పటి కథలూ తలచుకుంటూ, ఒకరికొకరు చెప్పుకుంటూ ప్రయాణించారు. నంది గ్రామం రాగానే, వుష్కుకాన్ని ఆపాడు రాముడు. గుహునికి, తాను ఇక్కడ ఉన్నట్లుగా వర్తమానం పంపాడు.

పాదుకలతో రాజ్యం చేస్తున్న భరతుని వద్దకు ఆంజనేయుణ్ణి పంపుతూ, ఇలా చెప్పాడు. 'ఓ! హనుమీ! భరతుడు రాజ్యం చేసేచోటుకి పోయి, భరతునితో మాట్లాడు. అతని ముఖంలో ఏమాత్రపు రాజ్యకాంక్ష కన్పించినా, మాటలలో రాజ్యాధిరావ తొంగిచూచినా, నువ్వు వచ్చేయి. నువ్వు ఎదురువస్తే, మేం వెనుతిరుగుతాం' అన్నాడు.

క్షణంలో హనుమ, భరతుని వద్ద వాలాడు. అతని ఒళ్లంతా మలివంగా ఉంది. తల బడలుకట్టి ఉంది. పలానే అహరంగా స్వీకరిస్తున్నాడు. రామపాదుకలవే ద్యానిస్తూ, ధర్మమూర్తిలా ఉన్నాడు భరతుడు.

రాముడొస్తున్నాడనే వార్త వింటూనే, ఆనంద పారవశ్యంతో మూర్ఛపోయాడు భరతుడు. తేడుకున్న భరతునికి, చిత్రకూటం నుండి రావణవధ వటకూ జరిగిన కథనంతా హనుమ చెప్పగా, మితిలేని ఆనందం పొంది, మహారాజాగా వచ్చే రామునికి చేయాల్సిన సన్నాహాలని వేయవలసినదిగా ఆజ్ఞాపించాడు.

రామ వృత్తాంతాన్ని ముచ్చటస్తూ, రామునికి చేసే స్వాగత సన్నాహాలని గమనిస్తూ, మారుతి ఒడలు మర్చిపోయాడు. వచ్చే వాసరాలకోసమని వృక్షాలకి కాయలు, అప్పటికప్పుడు భరద్వాజుడు కాయించాడు. వర్ణనిగారి శుభావహంగా

వీచసాగింది. పూలతో, పళ్లతో చెట్లు చూడముచ్చటగా ఉన్నాయి. అందఱికి రాముడొస్తున్నాడని అర్థమైంది.

రామాజ్ఞతో నేలమీద పువ్వుకం ఆగింది. సాష్టాంగపడిన భరతుణ్ణి సైకి లేపి కౌగిలించుకున్నాడు రాముడు. భరతుడు లక్ష్మణ సుగ్రీవ- జాంబవంతులకు కౌగిలి మర్యాద చేసాడు. శత్రుముప్పుడు కూడ అన్నని అనుసరించాడు.

మౌనంగా రాముడు తన తల్లికి సుమిత్రా కైకేయిలకు నమస్కరించాడు. పురప్రజల స్వాగత ద్వసలతో డిక్కులు దద్దరిల్లాయి. భరతుడు, రామపాదుకలని తెచ్చి కళ్లకట్టుకొని, రాముని పాదాలకు తొడిగాడు. ఆనమయంలో అందఱికళ్లు చెమర్చాయి.

రాముడు గంభీరంగా చూస్తూ కుబేరుని నుండి లేబడిన విమానాన్ని కుబేరునివద్దకు పోవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించి, కులగురువైన వశిష్టులవారికి పాదాభివందనం చేసి ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు.

పూజితా మామికా మాతా దత్తం రాజ్యమిదమ్మమ |

తద్దదామి పునస్తుభ్యం యథా త్వ మదదా మమ | (యుద్ధ 131/2)

భరతుడు, రామునికి నమస్కరిస్తూ ఇలా అన్నాడు. "అగ్రజా! మా అమ్మకైకేయి మాలను గౌరవించి, ఎలా ఈ రాజ్యాన్ని నా కప్పగించావో, నేనూ అలాగే తిరిగి యిస్తున్నాను. ఇది నీది. నాది కాదు. స్వామీ! మడించిన ఎద్దుమాత్రమే మోయగల బండి బరువుని, లేగదూడ మోయగలదా? నీటి అలుచే, గండిపడ్డ నదికి ఆనకట్ట కట్టడం, ఎంత తేలికో ఎవరి నడిగినా తెలుస్తుంది! సౌరిక ఒకటే అని, గుట్టాన్నీ- గాడిదనీ, హంసనీ-కాకినీ, ఒక్కటిగా ఏ బుద్ధిమంతుడూ చూడడు. ఇంట్లో మొక్కని నాలాక, అది కొమ్మలలో పెరిగి పెద్దదై, వండ్లు పండక ఎండితే, యజమాని ఎంత దుఃఖిస్తాడో, అలా చిన్నప్పటినుండి నిన్ను ఎఱుగున్న ఈ ఆయోధ్యా జనం, నువ్వు రాజావికాకపోతే అంత భేదపడతారు. పట్టాభిషేకానికి అంతా ఏడ్చి, విమ్నకారణంగా అడవులకి వెళ్లి అడవినుండి తిరిగి వచ్చావు కాబట్టి నీదే ఈ రాజ్యం.

మంగళ వాయిద్యాలలో, పట్టపుటేనుగు మింకారాలలో, ఆయోధ్యా జనుల జయజయ ద్వానాలమధ్య మధ్యాహ్న సూర్యునిలా సింహాసనాన్ని అదిష్టించి మాకు కన్నులున్నందుకు చరితార్థలని కలుగచెయ్యి. ఈ రాజ్యం నీది. నీ సాత్తునీకు అప్పగిస్తున్నాను. ఇంతకాలం నేను కాపు కాసాను. కాలచక్రం తిరిగేంతవఱకూ, రాజ్యచక్రం నీదే" అని సాష్టాంగపడ్డాడు భరతుడు జలాధారియై.

రామచంద్రుడు భరతుని అవ్యాజమైన మాలలని విని 'అలాగే' అన్నాడు.

ముగ్గురు తమ్ములకి మంగళ్లు జటలని తీసేసారు. తలంటుకి కావలసిన ద్రవ్యాలు, కమనస్సలలో అక్కడికి వచ్చేసాయి. రాముని మాటపై, భరతునికి ముందుగా మంగళస్నానమైంది. సుగ్రీవునికి, లక్ష్మణునికి కూడా స్నానాలు చేయించారు. రాముడు మంగళస్నానానికి యోగ్యమైన వేషంతో, లేపనాలలో క్షణకాలంలో కప్పించాడు. ఎన్నెన్ని అలంకారాలో అభినందన పూర్వకంగా, రాముని మెడలో వేస్తున్నారు. అక్కడ సీతమ్మకి అలంకార నిపుణలైన స్త్రీలు, స్నానార్థం లేపనాలలో అలంకరిస్తున్నారు. కొంతసేపటికి, అవి పూర్తయ్యాయి వేడుకలతో.

ఇక, రాజమార్గంలో నిలబడి, ఆశోక-విజయ-సుమంత్రాది మంత్రులు, వశిష్ఠునితో కలిసి, రాముడు 'అయోధ్యకు రానున్న సందర్భంగా తగిన ఏర్పాట్లని గూర్చి ఆలోచిస్తున్నారు. అయోధ్యా జనం ఒక్కమాటుగా నందిగ్రామం వైపుకి కదిలారు. దావానలలానూ, రాముడు వస్తున్నాడనే వార్త వాయువుకంటే వేగంగానూ, అందఱికి ప్రాకింది.

రామరథం నంది గ్రామంలో ఒక్కమాటుగా కదిలింది. శత్రుమ్ముడు రామునికి విడమప్రక్కగా నిలబడి, చత్రాన్ని పట్టాడు. లక్ష్మణుడు కుడి ప్రక్కగా నిలబడి, చామరంతో వీస్తున్నాడు. భరతుడు రామునికి ముందు భాగంలో దిగువగా కూర్చుని, పగ్గాలని విడుస్తూ గుట్టాలని అదిలిస్తున్నాడు. తెల్లని వింజామర పట్టి, విభీషణుడు రామునికి ముందుగా ఉండి సేవిస్తున్నాడు.

ఆకాశంలో దేవసంఘాలూ, ఇతర గణాలూ ఎన్నెన్ని స్తోత్రాలో చేసారు. చెప్పలేనన్ని ఏనుగులమీద అసంఖ్యాకంగా మనుష్యరూపంలో ఉన్న కోతులు, ఆనందోత్సాహంతో దిక్కులు మ్రోగేలా జయజయద్వానాల్ని చేస్తున్నారు. రాజైన సుగ్రీవుడు, శత్రుంజయమనే పేరున్న ఏనుగునెక్కి, రెండు వరుసలలో రథం ముందు వెడుతూన్న వానరుల వరుసలమధ్య, నిదానంగా ప్రయాణిస్తున్నాడు.

శంఖాలు, దుండుభులు, తప్పెటలు, బాకాలు, కావళలు ఇంకా పేరు తెలియని అనేకం చేసే ధ్వనులకీ, వెళ్లే జనసమూహపు ఆనంద నారాలకీ, దేవసంఘాల స్తోత్రపాఠాలకీ, రాముని గూర్చి చెప్పుకునే జనుల ప్రశంసా వాక్యాలకీ, భూమి ఆకాశం నడిమి భాగాలు చాలలేదు. ఒకప్పుడిదే మార్గంపై రామరథం అతిదుణ్ణంతో వెళ్లిందని, బాదలో, పూర్వవిషయాన్ని పెర్లలు స్మరించారు. కాని ఈనాడు ఆనంద బాష్పాలులేని ముఖంలేదు. ప్రశంసించని నోరులేదు. జయజయద్వానాల్ని చేస్తూ గాలిలో ఆడని చేయిలేదు. రామాలంకారాన్ని చూడాలని తపతపలాడని కన్నులేదు.

నక్షత్రాలలో కూడవ చంద్రునిలా ఉన్నాడు రాముడు. ఎవరెవరు యుద్ధంలో ఎంతెంత చేసారో, ఏమేమి జరిగిందో, యుద్ధంలోని ఒప్పులూ, తప్పులూ, రావణుని దోషాలూ ఇలా చెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

ముందుగా మంగళ వాయిద్యాలూ, తర్వాత ఏనుగులమీద వానరాలూ, ఆ ఏనుగుల శత్రుజయం మీద సుగ్రీవుడూ, ఆ వెనుక రథంమీద సపరివారంగా రామచంద్రుడూ వస్తూంటే, ఇంటింటా ఎత్తిన జండాలు స్వాగతమిస్తున్నాయి. రామభద్రుడంటే యిష్టంకలవి కాబట్టి, గుట్టలు ఆనందంలో హేషాధ్యనులు చేసాయి.

ఏనుగులు మీంకరిస్తూ, తుండాలని ఎత్తి ముందుకు రాసాగి, గొలుసులుండడంతో, నిలబడి మఱోసారి ధ్వని చేసాయి. వృద్ధురాండ్రైన ముత్తైదువులు మేడలమీది నుండి పేలాలని శుభమాచకంగా చల్లారు. తమతమ రహస్యాలని దాచుకున్న మిత్రులంతా, చేతులు వాచి రమ్మంటూ స్వాగతం వల్లారు. అయోధ్యలోని ఏ ఇంటిలోనూ, ఎవ్వరూ ఆ కాలంలో ఉండలేదు. అంతా రాజమార్గంలోనే ఉన్నారు.

రామభద్రుని రథం, తండ్రి భవనం ముందాగింది. రాముడు కౌసల్య, కైకేయి, సుమిత్రలకు సాదాబిందనం చేసాడు. వెంటనే భరతునితో 'తమ్ముడూ! సుగ్రీవునికి ఏదిది?' అన్నాడు. క్షణంలో సుగ్రీవుణ్ణి ఎవలేని వైడూర్యాలతో నిండిన భవనంలోకి రాజలాంచనాలతో ప్రవేశించ చేసాడు భరతుడు.

ప్రవేశించిన క్షణంలోనే, సుగ్రీవుడు వానరాలని వాల్గుదిక్కుల సముద్రం నీటిని అభిషేకానికి తెమ్మసి ఆజ్ఞ చేసాడు. సమస్త నదీ జలాలనీ తెవడానికి హనుమ, జాంబవంతుడు, వేగదర్శి, ఋషభులనీ నియమించాడు. తెలవారేలోగా సుషేణుడూ, ఋషభుడూ, గవయుడూ, నలుడూ 4 సముద్రాల జలాలనీ, ఇతర శ్రేష్ఠులు నదీ జలాలనీ తెచ్చేసారు.

తెలతెలవారుతుండగా సీతమ్మనూ రాముణ్ణి, రత్నాసనాలమీద కూర్చోబెట్టారు.

సీలమేఘాముని ప్రక్క, తెల్లనెన సీతమ్మ, మేఘంలో మెఱుపుతీగలా ఆన్పించింది.

రామునిచుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తూన్నప్పుడు సీల పర్వతానికి ప్రదక్షిణం చేసే వాంసలా ఉంది.

రాముడమ్మెపై ఒకంతగా వ్రాలి జలంతో అభిషేకించినప్పుడు, శ్వేతపర్వతం మీద వ్రాలిన మేఘపు తునుకలా కన్పించాడు.

కలిసి నడిచినస్తూంటే, రాశ్రీపగలూ కలిసి, ప్రక్కప్రక్కన ఉన్నట్లు తోచింది.

రాముడు ముందూ - సీతమ్మ వెనుకాగా నడుస్తుంటే, సీలమేఘం క్రిందుగా ఉడయిస్తున్న చంద్రునిలా అనిపిస్తారు.

రాముడు వెనుకా - సీతమ్మ ముందుగా వస్తూంటే హంసవెనుక వచ్చే బలాశ పక్షిలా అనిపిస్తారు.

వృద్ధుడూ, నియమశీలుడూ అయిన వశిష్ఠుని ఆదర్శవంతో, అష్టవసువులూ ఇంద్రుణ్ణి అభిషేకించినట్లు, రాముణ్ణి మంత్రపూతమైన మంగళజలాలతో అభిషేకించారు. ఋత్విక్కులు, బ్రాహ్మణులు, కన్యలు, మంత్రులు, యోధులు, లోకపాలురు, దేవతలు, స్వర్గనివాసులు, ఇలా క్రమంగా, వారిని జలాలతో అభిషేకించారు.

తెల్లని చిత్రాన్ని శత్రుమ్ముడు పడితే, తెల్లచామరాలతో సుగ్రీవుడు ఒక ప్రక్కా విభీషణుడు మఱో ప్రక్కా కన్పించారు. వాయువుద్వారా ఇంద్రుడు, నూఱుపూసల బంగారుమాలని రామునికి బహూకరించాడు. భూమి సస్యశ్యామలం కావడం, పర్షాలు కురిసే సూచనలు కల్గడం, పర్వనిధ దానాలూ అయోధ్యలో ప్రారంభం కావడం . . .

వీటన్నిటి ద్వారా 'రాముడు వచ్చాడని' అంతా నిశ్చయించారు, తమ రాముడే కానీ, వేఱోకడు కాదనీను.

తనకి ఆశ్రయమిచ్చి, నిర్విఘ్నంగా కార్యనిర్వహణం చేసిన సూర్యపుత్రుడు సుగ్రీవునికి, సూర్యకాంతిమణుల బంగారు హారమిచ్చాడు రాముడు. యువరాజు అంగదునికి, రత్న వజ్రవైడూర్యాల అంగదాలని (బాహువులకి పెట్టుకునే ఆభరణాలు) రెంటినిచ్చాడు.

సీతమ్మ తెల్లని రెండు చస్త్రాలనీ, శుభమైన ఆభరణాలనీ హనుమకీచ్చింది. తన మెడలోని హరాన్ని తీసి ముఖ్యులైన వారికి ఇయ్యాలని సాచిప్రాయంగా వానరులనీ, భర్తనీ చూస్తూంటే-ఆమెని చూచి రాముడు ఇలా అన్నాడు.

'సరదేహి 'సుభగే!' హారం యస్య తుష్టాసే భామిని |

శారుషం విక్రమో బుద్ధిః యస్మిన్నేతాని సర్వశః |

'సీతా! నీ మనస్సుకి ఎవరు సంతోషాన్ని కల్గించారో, వారికి ఈ హరాన్నియ్యి, అని. సంశయించక సీతమ్మ ఆంజనేయుని కియ్యగా, ఇద్దరి కళ్ళూ కృతజ్ఞతతో చెమ్మగిల్లాయి. (దదౌ సా వాయుపుత్రాయ తం హార మసితేక్షణా) (సుభగ శబ్దం మీదిదే 'సాభాగ్యం' అనేది. 'సాభాగ్యవతీభవ' అంటే 'భర్త అనురాగము కలదానివి కా!' అని భావం) ఇతర వానరాలని యథార్థంగా సంమానించాడు రాముడు. విభీషణుడు, రాముని మండి తన రాజ్యాన్ని పొంది, వీడ్కోలు తీసికొన్నాడు. (లబ్ధ్యా 'కులధనం' రాజా లంకాం ప్రాయాద్విభీషణా వంశపరంపరగా వచ్చే కులధనం, రాజ్యంకదా! అదికూడా, రావణవధని రాముడు చేసినందువలన, రామునిదే ఔతుంది. అందుకని, విభీషణునికీచ్చిన బహుమానం లంకారాజ్యం).

290502
 SRI 21395
 మందర కాండం
 Acc NO.

రాజైన రాముడు, లక్ష్మణుణ్ణి ఎన్నిమార్లు అర్థించినా, యౌవరాజ్యాన్ని అంగీకరించకపోతే, భరతుణ్ణి యువరాజు చేసాడు. (తనకీ కావాలని కోరడు. వచ్చిన దానిని పరమాత్మ ప్రసాదంగా స్వీకరిస్తాడు భరతుడు). 11వేల సంవత్సరాలు, రాముని రాజ్య పాలన సుఖంగా సాగింది.

రామరాజ్యం ఎలా ఉంటుంది?

స్త్రీలు ముతైదువులుగానే ఉన్నారు. వ్యాధి, చోర జంతుభయం లేదు, పెద్దలు, చిన్నవాళ్లకీ ప్రేతకృత్యాలు చేయడం లేదు. ఎక్కడ విన్నా "రామో రామో రామ యితి ప్రజానామభవత్కీర్తిః" రాముడు, రాముడు, రాముడనే మాటలే వినిపిస్తున్నాయి. మేముడు సకాల వర్షమిచ్చాడు. భూములు పంటల నిచ్చాయి. చెట్లు పుష్పించి పలించాయి. ప్రజలలో, హింసాబద్ధి లేదు. ద్రవ్యాపేక్ష లేక వతుర్వర్ణాల వారూ జీవించారు.

'అబద్ధం' ఆడాల్సిన, ఆనసరం లేదు. అంతా ధర్మ పరాయణ బద్ధులై ఉన్నారు.

పారాయణ వలన ఫలము

కుటుంబవృద్ధిం	స్త్రీయశ్చ ముఖ్యాః సుఖ ముత్త మంచ
శ్రుత్వా శుభం కావ్య మిదం మహార్థం	ప్రాప్నోతి సర్వాం శుచి చార్థ సిద్ధిమ్
ఆయుష్య మారోగ్యకరం యశస్యం	సాబ్రాత్యకం ఋద్ధికరం సుఖం చ
శ్రోతవ్య మేత న్నియమేన సద్వి	ఆఖ్యాన మోజస్కర మృద్ధి కామైః

విస మేత త్పురా పృత్ర మాఖ్యానం భద్ర మస్తు పః
 ప్రవ్యాహరత విస్రబ్ధం బలం విష్ణోః ప్రవర్తతామ్ |

కుటుంబ వృద్ధి, ధనధాన్యవృద్ధి, చక్కని నంతానం, ఉత్తమ సుఖం, ఆయుష్యం, ఆరోగ్యం, సోదరులచి చక్కగా చూచుకోవాలనే అభిలాష, సుఖం- అనేవి శ్రీమద్రామా యణాన్ని శ్రద్ధగా వినడం వలన, చదవడం వలన, చెప్పడం వలనా లభిస్తున్నాయి. ఇది జరిగిన కథ. చదివిన, విన్న, చెప్పిన వారికి శుభమగు గాక! విన్నబలము వృద్ధి యగుగాక! విన్నదేవుని అనుగ్రహము కలుగుగాక !!!

శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ

౧౦ శ్వా శ్వా శ్వా	మంగళం మహాల్ శ్రీ: శ్రీ: శ్రీ: శ్రీ: శ్రీ:	౧౦ శ్వా శ్వా శ్వా
----------------------	--	----------------------

శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ శ్రీ రామ రామ రామ

(దీనితోపాటు రామాయణ గాయత్రీ బీజాక్షర శ్లోకాలు)

24 బీజాక్షరాలూ ఉన్న ఈ క్రింది శ్లోక పాదాలని, రోజుకి ఒకసారైనా చదివితే, గాయత్రీ మంత్ర మననం చేసినట్లే.

క్రమ సంఖ్య	గాయత్రీ బీజాక్షరం	పాదము	వివరము
1.	త :-	తపస్వ్యాద్యాయ నిరతం తపస్వీ వాగ్విదాం వరమ్	(బాల 1-1)
2.	వ :-	సతేన పరమాస్త్రేణ మానవేవ సమాహతః	(బాల - 30-6)
3.	వి :-	విశ్వామిత్రో మహాతేజాః భూయస్తేపే మహాత్తపః	(బాల - 63-3)
4.	తు :-	నతురశ్యో రదశ్శ్రీమాన్ నిస్త్రీంశో దనురుత్తమమ్	(అయోధ్య 14-36)
5.	వ :-	వర్తతే చోత్తమాం వృత్తిం లక్ష్మణోఽస్మిన్ సదానమ !!	(అయోధ్య 44-5)
6.	రే :-	ద్వారేణ వైజయంతేన ప్రావిశ్వాంత్ర వాహసః	(అయోధ్య 71-33)
7.	ణ :-	ఉటజే రామమాసీనం జటామండలదారిణమ్	(అయోధ్య 99-25)
8.	య :-	తే నయం వనమత్యుగ్రం ప్రవిష్టాః పితృశాసనాతో	(అరణ్య - 12-3)
9.	భ :-	మమ భద్రా మహాతేజాః వయసా పంచపిం శకః	(అరణ్య - 47-10)
10.	గ :-	తతః పరమ సంతుష్టో హనుమాన్ ప్రవగర్షభః	(కిష్కింధ - 4-3)
11.	దే :-	నరేంద్ర సూనుర్నర దేవ పుత్రం రామానుజః పూర్వజమిత్యువాచ	(కిష్కింధ - 31-1)
12.	వ :-	తతో రావణ సీతాయాః సీతాయా శ్శత్రుకర్షణః	(సుందర - 1-1)
13.	వ్య :-	తతస్తస్య నగ స్యాగ్రే హ్యకాశస్థస్య దన్తినః	(సుందర - 27-14)

14. ధీ :- నావమాన్యో భవద్భిశ్చ
హరిర్ధీర పరాక్రమః । (సుందర - 46-9)
15. మ :- శ్రుత్వా హనుమతో వాక్యం
యథావదభి భాషితమ్ । (యుద్ధ - 1-1)
16. హ :- రక్షోగణపరిక్షిప్తో
రాజా హ్యేష విభీషణః । (యుద్ధ - 28-27)
17. ధి :- ప్రదర్శనం చ బుద్ధిశ్చ
స్మృతిశ్చ ద్విగుణా తయోః । (యుద్ధ - 50-40)
18. యో :- రాక్షసా రాక్షసేంద్రాయ
రాక్షసాయ న్యవేదయన్ । (యుద్ధ - 66-1)
19. యో :- విజ్ఞాయ తు మనస్తస్య
రాఘవస్య మహాత్మనః । (యుద్ధ - 81-1)
20. స :- మరణానాని వైరాణి
నివృత్తం సః ప్రయోజనమ్ । (యుద్ధ - 112-26)
21. ప్ర :- ప్రౌప్తరాజ్యస్య రాఘస్య
రాక్షసానాం వదే కృతే । (ఉత్తర - 1-1)
22. చో :- తతః ప్ర చోదయన్ముతః
తానశ్వానో రుధిర ప్రభాన్ । (ఉత్తర - 2-28)
23. ద :- తత్రైనాం విజనేదేశే
విసృజ్య రఘునందన (ఉత్తర - 45-18)
24. యా (౧) బ్రాహ్మణస్య తు దర్మేణ
త్యయా జీవాపిత స్ఫుతః (ఉత్తర - 76-27)

శ్రీమద్రామాయణపు చివరి శ్లోకం :

తత స్సమాగతాన్ సర్వాన్
స్తాప్య లోకగురు ర్దివి ।
జగామ త్రిదశే స్సార్థం
సదా హృష్టైర్దివం మహత్ ।

(ఉత్తర - 110-28)

శ్రీమద్రామాయణ ఘం శ్రుతి చివరి శ్లోకం :

ఏవమేతత్పురావృత్త
మాఖ్యానం భద్రమస్తు వః ।
ప్రవ్యాహరత విస్రబ్ధం
బలం విష్ణోః ప్రవర్తతామ్ ।

(ఉత్తర 111-26)

గ్రంథకర్త గుఱించి

- జన్మస్థలం** : పశ్చిమగోదావరి జిల్లా 'గంగన్న గూడెం.'
- స్వస్థలం** : ఒకప్పుడు 'తెలుగుగనుమ అగ్రహారం' (చిలకంపాడు) ప. గో. జిల్లా.
- విద్యాభ్యాసం** : కొవ్వూరు ఆంధ్రగీర్వాణవిద్యాపీఠంలో భాషాప్రవీణ, ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయం నుండి తెలుగు, సంస్కృతాలలో 'పిమ్మే'లు, సంస్కృత భాషలో నన్నయ మహాకవి వ్రాసిన తెలుగు వ్యాకరణానికి (ఆంధ్ర శబ్ద చింతామణి) అహంబల పండితుడు చేసిన వ్యాఖ్యానపై పరిశోధన వ్యాసరవ్రాసి పి.హెచ్.డి., పట్టం.
- ఉద్యోగాలు** : 1970 నుండి చిననిండ్రకొలను సంస్కృత కళాశాలలో తెలుగు లెక్చరర్ గానూ, 1976 నుండి తెనాలిలో సంస్కృత కళాశాలకు ప్రెసిసిపల్ గానూ -
- ముద్రితరచనలు** : (1) బాల ప్రాథమ్యాకరణ కరదీపిక (తెలుగు)
 (2) Proficiency in oriental Learning (ఆంగ్లం)
 (3) శ్రీమద్రామాయణాయనమ్ - సుందరకాండ.
 (4) శ్రీమద్రామాయణాయనమ్ - బాలకాండ.
 (5) శ్రీమద్రామాయణాయనమ్ - అయోధ్యా కాండ
 (6) మాంగల్య తంతునానేన (వివాహమంత్రాలకి వ్యావహారిక తెలుగు భాషలో అర్థమూ విశేషాంశాలూ).

ముద్రింపించే దాతలకై విదురుచూన్యన్నవి :

శ్రీమద్రామాయణాయనమ్ - ఆరణ్య - కీష్కిండ - యుద్ధ - ఉత్తర కాండలు.

ఇతర విశేషాలు క్లృప్తంగా :

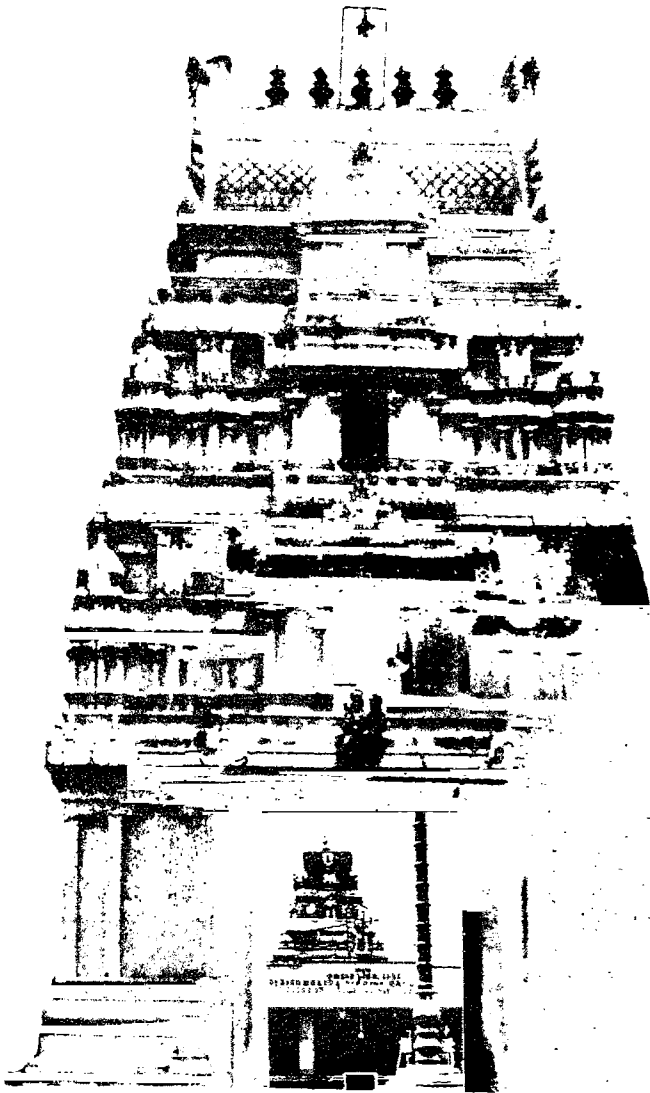
- (1) ఆకాశవాణి విజయవాడ కేంద్రం నుండి గత 17 ఏండ్లుగా సంస్కృత పాఠాలు - సూక్తి సుధ - ఆమరవాణి ప్రవక్తగా.
- (2) భద్రాచల శ్రీరామచంద్రుని ఆకాశవాణి కల్యాణ ప్రత్యక్ష వ్యాఖ్యాతలలో ఒకరు.
- (3) పుష్పగిరి పీఠాధిపతులచే 'రామాయణ ప్రవచన సుధాకర' బిరుదుగ్రహీత.
- (4) సహస్రారిక ఉపన్యాసకర్త.

జీవితవాంఛ :

నేడు విచలవిడిగా లబిస్తూ ప్రజచేత చదువబడే నవలలలా, శ్రీమద్రామాయణ భారత-భాగవతాలు, ఆదే ప్రజచేత చదువబడే రోజులు చూడాలని.

కృష్ణా నదీ పుష్కరకాలము

ఆంగీరస భాద్రపద శుద్ధ పూర్ణిమ 11-9-1992

డాక్టర్. మైలవరపు శ్రీనివాసరావుగారి
శ్రీమద్రామాయణ ఉపన్యాసములు సాగిన
కొత్తపేట ఆంజనేయ స్వామి వారి దేవస్థానము
గుంటూరు.

మీరు ఈ గ్రంథాన్ని ఏ దృష్టితో చదువడలిచారు?

1. ఆధ్యాత్మిక దృష్టితోనా?

అయితే

- (i) ఎందఱో పారాయణచేసి ఆత్మహత్యలని విరమించుకొన్నారు.
- (ii) అనేక విజయాలని (వివాహం - ఉద్యోగం వంటివి) పొందారు.
- (iii) మానసిక ప్రశాంతి, శరీరారోగ్యమూ పొందారు.

ఇలాంటివి ఎన్నో పొందడానికి చదవండి.

2. హేతువాద దృష్టితోనా?

అయితే

- (i) రాముడు చెప్పని 'లంకానాశనం' పనిచేసిన ఆంజనేయుడు 'రామబంబు' ఎలా బెతాడు?
- (ii) రామలక్ష్మణులతోడలని గూర్చి సేతమ్మ చెప్పమంటే ఆంజనేయుడు చెప్పడం అనౌచిత్యం కాదా?
- (iii) 10 తలలతో 20చేతులతో 'రావణుడు' అనేవాడు అసలు కంటాడా? వంటివెన్నో... వీటికి సమాధానాన్ని పొందడానికి చదవండి.

3. భాషా విజ్ఞానాభివృద్ధి దృష్టితోనా?

అయితే

- (i) తృణమంతరతః కృత్వా ... అనే గడ్డిపోచ శ్లోకానికి 15 అర్థాలూ
- (ii) బభూవ బుద్ధిస్తు ..... అనే శ్లోకానికి గల 9 అర్థాలూ
- (iii) కలలు ఎలా కంటాయి? ఎన్ని విధాలు? నమ్మవచ్చా? వంటివి ఎన్నో... వీటిని తెలిసికోవడానికి చదవండి.

4. అంతర్గత దృష్టితోనా?

అయితే

తృప్తిక చదవండి. కథ తెలియనిది ఎవరికి? అంతర్గతం తెలియాలి. విశేషాంశలలో ఆ అంతర్గతమే వివరింపబడింది.

www.mohanpublications.com

మోహన్ పబ్లికేషన్స్ లో లభించు

పుస్తకముల పట్టిక
(Book List)

ఆధ్యాత్మిక, జ్యోతిష, వాస్తు, ఆయుర్వేద, మంత్రశాస్త్రాది
అనేక విషయాలు తెలుసుకోండి...

ఫేస్ బుక్ **మోహన్ పబ్లికేషన్స్** పేజ్ లైక్ చేయండి.

Like us to follow :

MOHAN PUBLICATIONS

Rajamahendravaram

అజంతా హోటల్ ఎదుట, కోటగుమ్మం, రాజమహేంద్రవరం - 533101.

WWW.MOHANPUBLICATIONS.COM

మావద్ద లభించు గ్రంథములు

1. వ్రతకథలు - పూజలు

1. శ్రీ వినాయక వ్రతం	వెల రూ.10-00
2. శ్రీ విఘ్నేశ్వరపూజా-పుణ్యాహవాచనం	30-00
3. శ్రీ విఘ్నేశ్వరపూజ (కాణిపాకక్షేత్రమాహాత్మ్యంతో)	10-00
4. సంకష్టహరచతుర్థి శ్రీమహాగణపతి వ్రతం	30-00
5. వరలక్ష్మీ వ్రతం	10-00
6. కేదారేశ్వర వ్రతం	10-00
7. త్రినాథ వ్రతం(కలర్)	10-00
8. త్రినాథవ్రతం(సాదా)	5-00
9. క్షీరాబ్ధి వ్రతం	12-00
10. మంగళ గౌలీవ్రతం	10-00
11. వైభవలక్ష్మీ వ్రతం ఫోటో యంత్రంతో	25-00
12. శ్రీలక్ష్మీ కుబేర వ్రతం (ఫోటో యంత్రంతో)	25-00
13. కనకమహాలక్ష్మీ వ్రతం (కామేశ్వరిపాటతో)	25-00
14. సంతోషీమాతా వ్రతం	25-00
15. ఏడు శనివారాల వ్రతం	25-00
16. సత్యనారాయణవ్రతం	25-00
17. శ్రీ సువర్చలాహనుమద్దీక్ష	30-00
18. శివదీక్ష	10-00
19. కాత్యాయనీ వ్రతం	20-00
20. సౌభాగ్య గౌలీవ్రతం	20-00
21. తిరుప్పావై (ధనుర్మాసవ్రతం)	36-00
22. స్త్రీల వ్రతకథలు	36-00
23. స్త్రీలవ్రతకథలుస్థూలాక్షరి (నేడునూరిగంగాధరరావుగారి)	54-00
24. పెళ్ళి పాటలు - స్త్రీలపాటలు (కామేశ్వరిపాటతో)	36-00
25. సర్వదేవతా పూజావిధానం	25-00
26. ఆరువ్రతాలు	30-00
27. రాహుకాలంలోదుర్గాదేవీపూజా	10-00

28. తులసి నిత్యపూజ, తులసీఉపయోగాలు	10-00
29. శ్రీ చక్ర రహస్య విజ్ఞానమ్	36-00
30. శ్రీచక్ర పూజావిధానం(పెద్దది)	36-00
31. లక్ష్మీ - గౌరీ నిత్యపూజ	10-00
32. శ్రీ సరస్వతీ నిత్యపూజ	10-00
33. శ్రీ దుర్గానిత్యపూజ	10-00
34. కాలభైరవ నిత్యపూజ	10-00
35. శివపూజ	10-00
36. వీరభద్ర పూజ	10-00
37. ఆంజనేయ నిత్యపూజ	10-00
38. నాగేంద్ర స్వామి పూజ	10-00
39. సుబ్రహ్మణ్య నిత్యపూజ	10-00
40. రామదేవుని కథ	10-00
41. శివదేవుని కథ	10-00
42. లక్ష్మీనరసింహపూజ	10-00
43. వేంకటేశ్వరపూజ	10-00
44. బ్రహ్మాంగారి నిత్యపూజ	10-00
45. సూర్య నిత్యపూజ	10-00
46. నవగ్రహ నిత్యపూజ	10-00
47. రుక్మిణీ కల్యాణం	25-00
48. ఉమామహేశ్వర వ్రతం	36-00
49. శ్రీ కామేశ్వరీ వ్రతం	36-00
50. 16 సోమవారముల వ్రతము	25-00
51. పార్వతీకల్యాణం	25-00
52. సహస్రకమలవర్తి వ్రతము	25-00
53. పంచముఖ ఆంజనేయ పూజావిధానము	36-00
54. అష్టనాగపూజ	36-00
55. పూజలు ఎందుకుచేయాలి ?	36-00
56. ఏ దేవునికి ఏపుష్పాలతో పూజించాలి?	36-00
57. ఏ దేవునికి ఏప్రసాదం నైవేద్యం పెట్టాలి?	36-00
58. ఏదేవునికి ఏవిధముగాబీపారాధనచెయ్యాలి?	36-00
59. ఏదేవునికి ఎన్ని ప్రదక్షిణలుచేయాలి ?	36-00
60. హనుమద్ వ్రతం	36-00
61. పంచాయతన పూజ	63-00
62. 28 వ్రతములు	120-00

63. కలశపూజలు (9 ఒకేసారి)	150-00
64. కలశపూజలు (విడివిడిగా) (ప్రింటులో)	....
65. ప్రాంకార మహాయజ్ఞం (ప్రింటులో)	....
66. గోమాత	40-00

2. స్తోత్రాలు-సుప్రభాతములు సహస్రనామములు

1. శ్రీ లలితా విష్ణు సహస్రనామస్తోత్రాలు పురాణపండ రాధాకృష్ణమూర్తిగాలి సంకలనం	45-00
2. లలితావిష్ణు సహస్రనామస్తోత్రములు (హిందీ) ,,	50-00
3. లలితావిష్ణు సహస్రనామస్తోత్రములు (ఇంగ్లీషు) ,,	50-00
4. స్థూలాక్షరీలలితావిష్ణుసహస్రనామస్తోత్రములు(పత్రికసైజ్)	99-00
5. లలితావిష్ణు (కేస్ బైండ్) 1/8 డెమ్మి	63-00
6. స్థూలాక్షరీ లలితావిష్ణు (క్రాస్ సైజు)కేస్ బైండ్	108-00
7. సర్వదేవతా స్తోత్రమంజరి	120-00
8. సకలదేవతా అష్టోత్తరశతనామావళి: (63)	24-00
9. విష్ణుసహస్రనామస్తోత్రమ్ (క్రాస్)	25-00
10. లలితా సహస్రనామ స్తోత్రమ్ (క్రాస్)	36-00
11. లలితా సహస్రనామములు	24-00
12. లక్ష్మీ సహస్రనామములు	24-00
13. దుర్గా సహస్రనామములు	24-00
14. ఆంజనేయ సహస్రనామములు	24-00
15. శివ సహస్రనామములు	24-00
16. విష్ణు సహస్రనామములు	24-00
17. గణపతి సహస్రనామములు	24-00
18. సుబ్రహ్మణ్య సహస్రనామములు	24-00
19. గాయత్రి సహస్రనామములు	24-00
20. లలితావిష్ణు సహస్రనామస్తోత్రాలు	24-00
21. శ్రీరామా సహస్రనామములు	24-00
22. సరస్వతి సహస్రనామములు	24-00
23. సూర్యసహస్రనామములు & ఆదిత్యహృదయం	24-00
24. శ్రీవేంకటేశ్వరసహస్రనామములు	24-00
25. మణిభీషవర్ణన (పెద్దది)	24-00
26. సంద్యావందనం	24-00
27. మంత్రపుష్పమ్	....
28. త్రిభాషా హనుమాన్ చాలీసా	15-00
29. హనుమాన్ చాలీసా	10-00

30. మణిబీష్వపవర్ణన (పాకెట్)	10-00
31. ఆరు చాలీసాలు	10-00
32. శివారాధన (శివస్తోత్రాలు)	10-00
33. వేంకటేశ్వర సుప్రభాతం (పాకెట్)	10-00
34. ఆరుదండకాలు	5-00
35. వేంకటేశ్వర గోవిందనామములు	5-00
36. అష్టలక్ష్మీ స్తోత్రమ్ కనకధారాస్తోత్రమ్	10-00
37. దేవీఖండమాలాస్తోత్రమ్ (మహిషాసురమర్దనీస్తోత్రంతో)	10-00
38. సుందరకాండ (పాకెట్)	10-00
39. భగవద్గీత మూలం	27-00
40. రామరక్షాస్తోత్రమ్	15-00
41. స్తోత్ర రత్నావళి	36-00
42. పురాణపండ లలితా-విష్ణు సహస్రనామస్తోత్రమ్(మినీ)	10-00
43. పురాణపండ లలితాసహస్రనామస్తోత్రమ్(మినీ)	10-00
44. పురాణపండ విష్ణు సహస్రనామస్తోత్రమ్	10-00
45. పురాణపండ ఆదిత్య హృదయం	10-00
46. మంత్రపుష్పం (మినీ)	10-00
47. శివానందలహరి-సౌందర్యలహరి	36-00
48. కుజదోషం	10-00
49. కాలసర్ప దోషం	10-00
50. మీ అప్పలు తీరాలా?	10-00
51. దృష్టిదోషాలు నివారణ	10-00
52. పంచసూక్తములు	10-00
53. సంధ్యావందనం	10-00
54. రుద్రనమకమ్-చమకమ్	10-00
55. గాయత్రీమంత్రాలు	10-00
56. హయగ్రీవ స్తోత్రమాల	10-00
57. దక్షిణామూర్తి స్తోత్రమాల	10-00
58. ద్వాదశ జ్యోతిర్లింగాలు - పంచారామాలతో	10-00
59. శ్రీసూక్తం పురుష సూక్తం	10-00
60. నవగ్రహస్తోత్రమాల	36-00
61. మహాన్యాసమ్	36-00
62. సుందరకాండ గానామృతం	36-00
63. గోమాతపూజావిధానము	10-00
64. ఆనందసిద్ధి - 1 శ్రీదేవీ స్తోత్రమాల	108-00

65. ఆనందసిద్ధి - 2 ఏ సమస్యకు ఏ స్తోత్రమ్ పారాయణచేయాలి	108-00
66. ఆనందసిద్ధి-3 మానసదేవీ స్తోత్రమాల	108-00
67. శ్రీ కాలభైరవ రక్షా కవచమ్	63-00
68. అర్చన	40-00
69. నిత్యదేవతార్చన	40-00
70. సర్వదేవతా స్తోత్ర నిధి	99-00
71. శ్రీచక్ర నవవరణార్చన	63-00
72. చండీ సప్తశతి పారాయణ క్రమం	99-00
73. శ్రీదేవి స్తోత్ర రత్నావళి 32 దేవి స్తోత్రాలకు తాత్పర్యంతో	99-00
74. వనదుర్గా మంత్రానుష్ఠాన క్రమమ్	63-00
75. శ్రీ కాలభైరవ వ్రతము	63-00

3. శ్రీ సాయి దత్త గ్రంథములు

1. శ్రీ సాయిబాబా సచ్చరిత్ర	120-00
2. సంపూర్ణ శ్రీ గురు చరిత్ర	120-00
3. శ్రీ సాయిఆరాధన-షిర్డివైభవం	120-00
4. శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్ర (క్రాస్)	63-00
5. శ్రీ గురుచరిత్ర (క్రాస్)	63-00
6. నవనాథ చరిత్ర	99-00
7. శ్రీసాయిచరిత్ర (భైండు) ప్రయాణపుపారాయణగ్రంథం	63-00
8. శ్రీగురుచరిత్ర (భైండు) ప్రయాణపుపారాయణగ్రంథం	63-00
9. సత్యదత్తవ్రతం దత్తాత్రేయపూజాకల్పం, సహస్రంతో	30-00
10. అనఘాదేవీ వ్రతం	30-00
11. భక్తుల ప్రశ్నలకు బాబా జవాబులు	30-00
12. శ్రీ సాయిపూజాకల్పం (సహస్రంతో)	25-00
13. శ్రీ సాయిభజనమాల	20-00
14. శ్రీ సాయి భజన్స్	20-00
15. శ్రీ సాయిభక్తి గీతాలు	20-00
16. శిరిడిహారతులు (భావంతో)	20-00
17. "శ్రీసాయి"కోటి	27-00
18. "శ్రీసాయిరామ్"కోటి	20-00
19. శ్రీ సాయినాథ స్తోత్రమంజరి	10-00
20. శ్రీ సాయివేయినామాలు	8-00
21. శ్రీ సాయి హారతులు (పాకెట్)	15-00
22. శ్రీ సాయి స్తవనమంజరి	10-00
23. హిందీ శ్రీ సాయి హారతులు	15-00

24. శని సింగణాపూర్ క్షేత్రమాహాత్మ్యం	63-00
25. ఇంగ్లీషు శ్రీ సాయిహారతులు	15-00
26. షిరిడి దర్శనం-శ్రీసాయి వైభవం	99-00
27. సాయిసత్యవ్రతం	30-00
28. సాయి అనుగ్రహమ్	120-00
29. నవగురువారాల వ్రతకల్పము	15-00
30. శ్రీదత్తలీలామృతము	99-00
31. హృదయంలో సాయి	15-00
32. శ్రీషిరిడిసాయి లీలామృతం(శ్రీసచ్చరిత్ర)	120-00
33. గజాననమహారాజ్ చరిత్ర	99-00

4. జ్యోతిషాలు

1. 'కాలచక్రం' గంటలపంచాంగం (గార్గేయ)	72-00
2. గ్రహభూమి పంచాంగము (గార్గేయ)	108.00
3. ఆనందసిద్ధి పంచాంగం (వై.వి.శాస్త్రి)	63.00
4. ములుగు వారి రాశిఫలితాలు (12రాశులువారికి)	50.00
5. ములుగు వారి రాశిఫలితాలు విడివిడిగాఓక్కొక్కటి	12.00
6. కాలచక్రంజ్యోతిషక్యాలండర్	25.00
7. గ్రహబలం క్యాలండర్ (శ్రీనివాసగార్గేయ-భక్తిటివి)	25.00
8. శుభమస్తు (పిడపల్లి) క్యాలండర్	25.00
9. సాదా క్యాలండర్	5.00
10. పాకెట్ క్యాలండర్	15.00
11. తాజకనీలకంఠీయమ్	100-00
12. కేరళ జ్యోతిష రహస్యాలు	180-00
13. జ్యోతిష బ్రహ్మ రహస్యాలు	180-00
14. మానసాగరి జాతకపద్ధతి	180-00
15. వరాహమిహిర జాతకపద్ధతి	180-00
16. వధూవర వివాహమైత్రిద్వాదశకూటములు	99-00
17. సింపుల్ రెమిడీస్	180-00
18. శంభు హోరప్రకాశిక	250-00
19. పూర్వ పరాశరి	100-00
20. పరాశర జ్యోతిషవిజ్ఞాన సర్వస్వం	200-00
21. ప్రశ్న సింధు	99-00
22. నక్షత్ర విశేష ఫలితాలు	63-00
23. సూర్యసిద్ధాంతపంచాంగగణితంచేయడంఎలా?	180-00
24. ధృక్సిద్ధాంతపంచాంగగణితం చేయడంఎలా?	180-00

25. ఆయుర్దాయ నిర్ణయం	63-00
26. జాతక గణిత ప్రవేశిక	63-00
27. జ్యోతిషమర్కబోధిని	63-00
28. జ్యోతిష ప్రశ్నోత్తరమాల	63-00
29. ముహూర్తం నిర్ణయించడంఎలా?	63-00
30. జాతక మకరందం	63-00
31. జ్యోతిష సరస్వతి	63-00
32. మీజననకాల విశేషాలు	63-00
33. ముహూర్త విజ్ఞాన భాస్కరం	63-00
34. జ్యోతిష స్వయంబోధిని	63-00
35. శుభముహూర్త శిరోమణి	63-00
36. నక్షత్ర ఫలమంజరి	36-00
37. పంచాంగం చూసే విధానం	36-00
38. సర్వార్థ జ్యోతిషం	36-00
39. ప్రాథమిక జ్యోతిషం	36-00
40. నవరత్నములు శుభయోగములు	36-00
41. శుభశకునాలు	30-00
42. హస్తరేఖాఫలితాలు	36-00
43. సంఖ్యల్లో భవిష్యత్	36-00
44. ముహూర్త దీపిక	99-00
45. పుట్టమచ్చలు ఫలితాలు	30-00
46. కలలు ఫలితాలు	30-00
47. జాతక చక్రం వేయడం ఎలా?	36-00
48. మానసాగరి (ప్రాచీనజ్యోతిషగ్రంథం) -పుచ్చాశ్రీనివాసరావు	250-00
49. జ్యోతిషశాస్త్ర చిట్కాలు	120-00
50. గుప్తా శతాబ్ది పంచాంగం (1940-2050)	999-00
51. ప్రశ్నచండేశ్వరమ్	63-00
52. ద్వాదశభావ ఫలచంద్రిక	250-00
53. జ్యోతిష శతయోగరత్నావళి (నూరుయోగాలఫలితాలు)	120-00
54. అంగసాముద్రికం	36-00
55. హస్త సాముద్రికం	63-00
56. లాల్ కితాబ్	99-00
57. శకునశాస్త్రం	63-00
58. ఆధునికప్రశ్నశాస్త్రం	120-00
59. పరాశరజ్యోతిష ప్రశ్నజ్యోతిషం	180-00

60. అష్టకవర్ణ (కొండపల్లి)	63-00
61. బృహత్జాతకం (ప్రాచీనప్రతికీపునర్ముద్రణ)	250-00
62. లగ్నరత్నాకరం	63-00
63. షట్పంచాశిక	120-00
64. 40 రోజుల్లో జ్యోతిషంనేర్చుకొనండి	270-00
65. 40 రోజుల్లో సాముద్రికంనేర్చుకొనండి	180-00
66. 40 రోజుల్లో సంఖ్యాశాస్త్రం	180-00
67. 40 రోజుల్లో నక్షత్ర (నాడీ) ఫలితములు	270-00
68. 40 రోజుల్లో వైద్యజ్యోతిషం నేర్చుకోండి	250-00
69. మీ పుట్టినతేదీ అద్భుతరహస్యాలు (సాయిగణపతిరెడ్డి)	270-00
70. కె.పి.జ్యోతిషం (ఫలిచయం)	63-00
71. ముహూర్తచింతామణి	99-00
72. సూర్యచంద్ర గ్రహణములు	63-00
73. ప్రసిద్ధవ్యక్తుల జాతకాలు (వేరేకొండప్ప)	180-00
74. అదృష్టరెమెడిస్	144-00
75. గ్రహసంచార ఫలనిర్ణయదీపిక	63-00
76. జ్యోతిష రెమిడిస్	300-00
77. జాతకమార్తాండం పాతప్రతికీ యథాతథం (కొండపల్లి)	250-00
78. జ్యోతిషవిద్యాప్రకాశిక పాతప్రతికీ యథాతథం (కొండపల్లి)	250-00
79. నాడీజ్యోతిషం	63-00
80. నక్షత్రపారిజాతం (గోరసవీరభద్రాచార్య)	63-00
81. లగ్నపారిజాతం (గోరసవీరభద్రాచార్య)	63-00
82. గౌతమసంహిత	63-00
83. హోరరత్నమాల	63-00
84. జాతకఫల మణిమంజరి	200-00
85. పుష్యర పంచాంగం (2013-14నుండి 2024-25)	560-00
86. దశాభుక్తిఫల నిర్ణయం	250-00
87. వింత జ్యోష్యములు	63-00
88. షోడశవర్ణులు	200-00
89. రవిగ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
90. చంద్ర గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
91. కుజ గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
92. బుధ గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
93. గురు గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
94. శుక్ర గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00

95. శని గ్రహ సమస్త ప్రభావములు	99-00
96. రాహు & కేతు గ్రహముల సమస్త ప్రభావములు	99-00
97. ఆధునిక గ్రహములు-ఉపగ్రహములు సమస్త ప్రభావములు	99-00
98. ముహూర్తమార్తాండం	63-00
99. లఘుజాతకం	63-00
100. జాతకాలంకారము	63-00
101. మేషలగ్న ఫలితములు	99-00
102. వృషభ లగ్న ఫలితములు	99-00
103. మిథున లగ్న ఫలితములు	99-00
104. కర్కాటక లగ్న ఫలితములు	99-00
105. సింహలగ్న ఫలితములు	99-00
106. కన్యలగ్న ఫలితములు	99-00
107. తుల లగ్న ఫలితములు	99-00
108. వృశ్చిక లగ్న ఫలితములు	99-00
109. ధనుస్సు లగ్న ఫలితములు	99-00
110. మకర లగ్న ఫలితములు	99-00
111. కుంభ లగ్న ఫలితములు	99-00
112. మీన లగ్న ఫలితములు	99-00
113. నారద సంహిత	200-00
114. పంచాంగపీఠికలేఖకాగణితం	250-00
115. తారాబలం - చంద్రబలం (వేరే కొండప్ప)	99-00
116. సులభలగ్న సాధన (చిత్రాలగురుమూర్తిగుప్తా)	200-00
117. రాహు కేతువుల యోగము	99-00
118. ఛాయాగ్రహములు	99-00
119. జ్యోతిషవిజ్ఞాన దీపిక	63-00

బి.వి.రామన్ గారి గ్రంథములు

120. జ్యోతిష విద్యారంభం	50-00
121 గ్రహభావ బలములు	50-00
122. కాలచక్రదశ	50-00
123. అనుభవ ప్రశ్నాజ్యోతిషం	50-00
124. జ్యోతిషశాస్త్రంలో వాతావరణ భూకంపాలు	50-00
125. పురోగామి జాతకం	50-00
126. భావార్ధరత్నాకరం	75-00
127. భారతీయజ్యోతిష సర్వస్వం	75-00
128. అష్టకవర్గ పద్ధతి:	75-00

129. జ్యోతిషశాస్త్రంలో సందేహాలు,సమాధానాలు	75-00
130. ప్రశ్నతంత్ర	75-00
131. ముహూర్తం	75-00
132. విశిష్ట జాతకములు	125-00
133. భారతీయఫలితజ్యోతిషం	125-00
134. 300 ముఖ్యమైన యోగములు	125-00
135. జాతకంపరిశీలించడంఎలా ?	300-00

**రాష్ట్రపతి అవార్డుగ్రహీత, మహామహోపాధ్యాయ, వాచస్పతి
శ్రీ మధురకృష్ణమూర్తిగారి గ్రంథములు**

136. బృహత్పరాశరహోరాశాస్త్రము-1	200-00
137. బృహత్పరాశరహోరాశాస్త్రము-2	200-00
138. బృహత్పరాశరహోరాశాస్త్రము-3	200-00
139. బృహత్పరాశరహోరాశాస్త్రము-4	200-00
140. భావార్థరత్నాకరము	100-00
141. ముహూర్త చింతామణి	100-00
142. ముహూర్త చింతామణి-పార్టు2	200-00
143. స్వప్న శాస్త్రము	36-00
144. శతయోగమంజరి	50-00
145. వ్రతనిర్ణయకల్పవల్లి	250-00
146. దైవజ్ఞవల్లభం	75-00
147. వసంతరాజశకునమ్ (బృహత్శకునశాస్త్రం)	250-00
148. వాస్తుశాస్త్రవివేకము-1	100-00
149. వాస్తుశాస్త్రవివేకము-2	200-00
150. వాస్తుశాస్త్రవివేకము-3	100-00
151. వాస్తుశాస్త్రవివేకము-4	200-00
152. అనుభవసులభవాస్తు - 1	50-00
153. అనుభవసులభవాస్తు - 2	100-00
154. పంచాంగ వివేకము	99-00
155. వశిష్ట సంహిత	360-00
156. పంచపక్షి శాస్త్రం (కేస్బైండ్)	200-00

5. వాస్తులు

1. 40 రోజుల్లో "వాస్తువిద్య" నేర్చుకొనండి	180-00
2. వాస్తుశాస్త్ర రహస్యములు	200-00
3. వాస్తునుబట్టి మీ ఇల్లు	63-00
4. మీరూ మీ వాస్తు	63-00

5. గృహవాస్తు చిట్కాలు	63-00
6. వాస్తు పూజ	63-00
7. వాస్తు సూత్రములు	63-00
8. వాస్తుశాస్త్ర రహస్యాలు	63-00
9. గృహవాస్తు వర్ణలు	99-00
10. విశ్వకర్మవాస్తు శాస్త్రరీత్యా మీ ఇంటి ప్లానులు	63-00
11. విశ్వకర్మ వాస్తుశాస్త్రరీత్యా మీఇండ్లఆయుములు	99-00
12. విశ్వకర్మ వాస్తు శాస్త్రం(చిత్రాలగురుమూర్తిగుప్తా)	180-00
13. ఆధునిక గృహవాస్తు	99-00
14. శుభవాస్తు	270-00
15. వాస్తుయంత్ర రత్నావళి	120-00
16. వాస్తుశాస్త్రం	120-00
17. హౌస్ ప్లాన్స్	63-00
18. గృహనిర్మాణ వాస్తు	63-00
19. వాస్తు రెమెడీస్	63-00
20. గృహవాస్తు దర్శణం	63-00
21. జ్యోతిష-గృహవాస్తుచంద్రిక	200-00
22. వాస్తురత్నాకరం (కొండపల్లి)	63-00
23. వాస్తుశిరోమణి	120-00
24. వాస్తుసంగ్రహమ్	63-00
25. పంచవాస్తు పారిజాతం	120-00
26. వాస్తుడిండిమమ్	63-00
27. వాస్తుదుందిభి	120-00
28. విశ్వకర్మవాస్తుప్రకాశిక (కేస్బైండ్)	250-00
29. కృష్ణవాస్తుశాస్త్రము	63-00
30. జలవాస్తు,శల్యవాస్తు (దంతూరిపండరీనాథ్)	99-00
31. మయవాస్తు (గోరసపీఠభద్రాచార్య)	120-00
32. వాస్తు జ్యోతి	63-00
33. మన ఇల్లు-మనవాస్తు	99-00
34. వాస్తవ వాస్తుపూజావిధానము	108-00
35. వాస్తు దర్శణం	120-00

6. మంత్ర-శాస్త్రాలు

1. మంత్రసాధన	63-00
2. తంత్రజాలం	63-00
3. మంత్రశక్తి	63-00

4. దత్తాత్రేయ తంత్రవిద్య	63-00
5. దత్తాత్రేయ మూలికాతంత్రమ్	63-00
6. తాంత్రిక పంచాంగం	63-00
7. యక్షిణీ తంత్రం	63-00
8. మంత్రానుష్ఠాన చంద్రిక	63-00
9. సర్వదేవతా మంత్రకవచములు	63-00
10. మంత్రాక్షరాలరహస్యం (బీజాక్షరసిఘంటువు)	63-00
11. సర్వదేవతా మంత్రరత్నావళి	63-00
12. సదాచార దీపిక	63-00
13. యోగినీ-వామకేశ్వరతంత్రం	63-00
14. ప్రపంచసారతంత్రం	63-00
15. బదనిక తంత్రమ్	63-00
16. ఉచ్చిష్ట గణపతి తంత్రమ్	63-00
17. గుప్త సాధన తంత్రం	63-00
18. గంధర్వ తంత్రమ్	63-00
19. సౌందర్యలహరి (మంత్రయంత్రరత్నావళి)	63-00
20. యంత్ర మంత్ర తంత్ర	63-00
21. పాశుపత తంత్రం	99-00
22. పంచదశ మహాఖడ్గ తంత్రం	99-00
23. రుద్రాష్టాధ్యాయః	99-00
24. మంత్రసిద్ధి	120-00
25. పరశురామతంత్రమ్	108-00
26. శ్రీలలితావిలోమ పంచదశీ	108-00
27. శ్రీ గురు తంత్రం	108-00
28. గాయత్రీ తంత్రమ్	108-00
29. మహాశక్తి మంత్ర తంత్ర రహస్యాలు	150-00
30. శ్రీ దుర్గ తంత్రమ్	200-00
31. మహామృత్యుంజయఅమృతపాశుపతమ్	200-00
32. సర్ప (నాగ)తంత్రం	250-00
33. హవన తంత్రం	250-00
34. షోడశనిత్యతంత్రం	250-00
35. శాక్తీయతంత్రం	250-00
36. రుద్రయామళతంత్రం	250-00
37. లక్ష్మీప్రత్యంగిరా తంత్రమ్	250-00
38. హిరణ్యకూలినీ తంత్రమ్	250-00

39. మాయాప్రత్యంగిరా తంత్రమ్	250-00
40. శ్రీ విశ్వరూప ప్రత్యంగిరా తంత్రమ్	250-00
41. స్వర్ణాకర్షణభైరవతంత్రం	250-00
42. కాశీవిశాలాక్షి తంత్రం	250-00
43. శాంతితంత్రమ్	250-00
44. యంత్రసిద్ధి	360-00
45. శ్రీ లక్ష్మీతంత్రమ్	360-00
46. మంత్రమహోదధి (స్త్రీదేవతాకల్పమ్)	360-00
47. మంత్రమహోదధి (పురుషదేవతాకల్పమ్)	360-00
48. మంత్రశాస్త్రం (గ్రంథము)	360-00
49. ప్రత్యంగిరాకృత్యాతంత్రం	360-00
50. కామధేనువు తంత్రం	360-00
51. శూలినీదుర్గాతంత్రం	360-00
52. శ్రీవిద్య రహస్యం	290-00
53. కులార్ణవ తంత్రమ్	150-00
54. ఆచార్య సిద్ధ నాగార్జునతంత్రం (ఓరిజనల్)	390-00
55. సిద్ధమూలిక రహస్యం (మంత్ర,యంత్రసహితం)	63-00

7. గ్రంథాలు - ఆరాధనలు

1. భగవద్గీత శ్లోక తాత్పర్య సహితం	54-00
2. భగవద్గీత (వచనం)	99-00
3. భగవద్గీత శ్లోకతాత్పర్యం-కేసుబైండింగ్	72-00
2. గణేశ ఆరాధన 1	99-00
3. గణేశోపాసన 2	99-00
4. నవగ్రహవైభవం	99-00
5. నవగ్రహ రెమెడీస్	99-00
6. నవగ్రహ వేదం	99-00
7. శనిగ్రహారాధన	99-00
8. ఆదిత్యారాధన	99-00
9. సుబ్రహ్మణ్యారాధన	99-00
10. శ్రీ శివ ఆరాధన	99-00
11. లక్ష్మీ ఆరాధన	99-00
12. హనుమదారాధన	99-00
13. లలితారాధన	99-00
14. శ్రీ చక్రారాధన	99-00
15. గాయత్రీ ఆరాధన	99-00

16. వీరభద్రారాధన	99-00
17. కుజగ్రహారాధన	99-00
18. భైరవారాధన	99-00
19. దైవారాధన	99-00
20. గీతారాధన (భగవద్గీత శ్లోకతాత్పర్యసహిత)	99-00
21. శ్రీవేంకటేశ్వరాధన	99-00
22. హయగ్రీవారాధన	99-00
23. లక్ష్మీనరసింహారాధన	99-00
24. శ్రీ బాలాత్రిపురసుందరీ స్తోత్ర కదంబం	99-00
25. దేవీ లీలామృతం	99-00
26. పురాణపండ సుందరకాండ వచనం	99-00
27. పురాణపండ రామాయణం	99-00
28. పురాణపండ భారతం	99-00
29. పురాణపండ భాగవతం	99-00
30. (సూరి) వాల్మీకి రామాయణం	99-00
31. కాలసర్ప యోగం	99-00
32. నిత్య జీవితములో రుద్రాక్షలు	99-00
33. నిత్య జీవితములో నవరత్నాలు	99-00
34. వేదసూక్తములు	99-00
35. వేమన పద్యసారామృతం	99-00
36. పండగలు పర్వదినాలు	99-00
37. సూక్తిరత్నాలు	99-00
38. హనుమచ్ఛ్రిత్ర	99-00
39. నవగ్రహ దర్శనమ్	99-00
40. నిత్యజీవితంలో నవగ్రహాలు	99-00
41. సాలగ్రామములు	99-00
42. గురుశుక్ర ప్రభావము చంద్రకళానాడీ	99-00
43. శనిగ్రహరెమిడిస్	99-00
44. జాతకసుధాసారము-జాతకమోక్షప్రదాయిని	99-00
45. వివాహజ్యోతిషమంజరి-మ్యారేజ్మ్యాచింగ్గైడ్ (సాయిగణపతిరెడ్డి)	99-00
46. మీపుట్టినతేదీనిబట్టి మీజీవితరహస్యాలు (న్యూమరాలజ్ లైఫ్గైడ్) ..	99-00
47. మీఅదృష్టానికి (పేరు) నేమ్కరక్షన్ ..	99-00
48. న్యూమరాలజ్ రెమిడిస్	99-00
49. మూకపంచశతీ	99-00
50. శ్రీరామకర్ణామృతం	99-00

51. రహస్యకుక్కుటశాస్త్రం	300-00
52. ఉపాసన విధానం	99-00
53. పంచమవేదం మహాభారతం	99-00
54. దేవుళ్ళు డాట్ కామ్	99-00
55. గణపతిభాష్యం	99-00
56. యజుర్వేద ఉపనయనవివాహప్రయోగమంజరి	99-00
57. నవయోగులు	99-00
58. ఆంధ్రప్రదేశ్లోనిదర్శించవలసిన ప్రముఖదర్గాలు	99-00
59. సకలదేవతాఅష్టోత్తరాలు(పెద్దది)-(180అష్టోత్తరశతనామావకులతో)	99-00
60. సకలదేవతా అష్టోత్తరశతనామావకులు (కేస్బైండింగ్)	216-00
61. సకలదేవతా సహస్రనామములు	99-00
62. ఆధ్యాత్మిక సూక్తి నిధి	99-00
63. బ్రాహ్మణులు గోత్రాలు,ప్రవరలు	99-00
64. సర్వదేవతాస్వరూపుడు శ్రీ వేంకటేశ్వరుడు	99-00
65. శ్రీ లక్ష్మీసన్నిధి	99-00
66. శ్రీలక్ష్మీ గణపతి హోమకల్పం	99-00
67. మార్నల్ ఆర్ట్స్ (కరాటే,కుంగ్ ఫూనేర్చుకోండి)	99-00
68. మ్యాజిక్ గైడ్	99-00
69. చదరంగం	99-00
70. పంచముఖ హనుమత్ వైభవం	63-00
71. గరుడపురాణం	40-00
72. మాఘపురాణం	36-00
73. శివపురాణం	36-00
74. వైశాఖపురాణం	36-00
75. కార్తీక పురాణం	36-00
76. కార్తీక పురాణం (చిన్నది)	25-00
77. సర్వకార్యసిద్ధికి రామాయణపారాయణ	63-00
78. పెద్దబాలశిక్ష	50-00
79. గాయత్రీ మహిమ	36-00
80. వృక్షదేవతలు	63-00
81. యాజుష స్కార్త సంస్కార చంద్రిక	200-00
82. సనాతనవైదిక బ్రాహ్మణస్మార్తాగమకల్పమ్	150-00
83. చతుర్వేదములు	120-00
84. నవగ్రహారాధన	120-00
85. తాళపత్ర సమాహార గోపురం	120-00
86. మనుధర్మ శాస్త్రం (వచనంలో...) (కేస్బైండు)	250-00

87. మానవధర్మములు		120-00
88. వేదమంత్ర సంహిత		120-00
89. సహస్రలింగార్చన		120-00
90. శ్రీ శివగీత		120-00
91. ద్వాదశఉపనిషత్తులు		120-00
92. పురాణపండవారి సౌందర్యలహరి	(కేస్బైండింగ్)	250-00
(శ్లోకతాత్పర్యసహిత విపులవ్యాఖ్యతో)	సాదా	120-00
93. బృహత్ శివ స్తోత్ర రత్నాకరము		200-00
94. బృహత్ దేవీ స్తోత్రరత్నాకరము		200-00
95. బృహత్ విష్ణు స్తోత్రరత్నాకరము		200-00
96. కేదారనాథ్ బదరీనాథ్ యాత్రాగైడు		63-00
97. దక్షిణావృత శంఖములు		63-00
98. 108 దివ్యదేశాల విష్ణుక్షేత్రదర్శని		36-00
99. ధర్మసింధువు(కేస్బైండింగ్)		270-00
100. భారతీయ శైవక్షేత్రయాత్రాదర్శిని		99-00
101. చిలుకూరి బాలాజీచరిత్ర		36-00
102. భగవత్స్తుతి		63-00
103. సూర్యోపాసన		36-00
104. కాశీఖండం		250-00
105. దేవీభాగవతం		360-00
106. శ్రీ ఆంజనేయం		216-00
107. ధర్మసందేహాలు		216-00
108. ఆధ్యాత్మిక దైవిక వస్తువులు		250-00
109. రామాయణం		600-00
110. పోతన భాగవతం		900-00
111. శివమంత్రములు		63-00

8. వైద్య గ్రంథాలు

1. ఆహారం ఆరోగ్యం	36-00
2. మూలికావైద్య చిట్కాలు	36-00
3. ఆయుర్వేద వైద్య చిట్కాలు	30-00
4. గృహవైద్య రహస్యాలు	36-00
5. గృహవైద్యసారం	36-00
6. హోమియోవైద్యం (ద్వాదశలవణచికిత్స)	63-00
7. ప్రకృతివైద్యం	36-00
8. ఆహారం-వైద్యం	99-00

9. సంపూర్ణ ఆయుర్వేద-చిట్కా వైద్యం	99-00
10. ఆయుర్వేదమ్	36-00
11. ఆయుర్వేద మూలికావైద్యబీపిక	99-00
12. దుంపకూరలు, ఆకుకూరలు, కాయగూరలు (వాడకం - ఉపయోగాలు)	99-00
13. ఏకమూలికావైద్యం	99-00
14. అష్టాంగ హృదయం (4భాగాలు)	1200-00
15. రహస్యసిద్ధయోగవైద్యసారమ్	99-00
16. ప్రాథమిక హోమియోవైద్యం	99-00
17. ఒబెసిటీ	99-00
18. హెల్త్గెడ్	99-00
19. ఆయుర్వేదం-జీవనవేదం	99-00
20. ఫుడ్థెరపి	63-00
21. న్యూచురల్థెరపి	99-00
22. సంపూర్ణఆరోగ్యానికి 20ని॥	63-00
23. కీళ్ళనొప్పులు మీ సమస్యలైతే...	99-00
24. యోగామంత్ర	63-00
25. యోగా మండే టు సండే	63-00
26. హెర్బల్ మెడిసిన్-హెల్త్టుడే	99-00
27. హెల్త్ఫైల్	108-00
28. వస్తుగుణపాఠం	250-00
29. రసాయన వాజీకరణ తంత్రం	150-00
30. వస్తుగుణ మకరందం	400-00
31. నాటువైద్యం -(కేస్బైండ్)	360-00
32. నాటువైద్యం (చిన్నది)	99-00
33. ప్రాణాయామము-యోగ	63-00

9. అయ్యప్ప - భవానీ రకాలు

1. శ్రీ అయ్యప్ప లీలామృతం	30-00
2. శ్రీ అయ్యప్ప భజనపాటలు	63-00
3. శ్రీ అయ్యప్ప పూజాకల్పం	20-00
4. శ్రీ అయ్యప్ప భక్తి గీతాలు	20-00
5. హారతిగైకొనుమా	40-00
6. శ్రీ అయ్యప్ప దీక్ష F	10-00
7. శ్రీ అయ్యప్ప భజనమాల F	10-00
8. శ్రీ అయ్యప్ప నిత్యపూజ P	10-00

9. శ్రీ అయ్యప్ప నిత్యనియమావళి P	10-00
10. భవానీదీక్ష (శ్రీ భవానీ లీలామృతం)	36-00
11. దేవీలీలామృతం	99-00
12. శ్రీ దేవీ పూజాకల్పం	20-00
13. దేవీ భక్తిగీతాలు	20-00
14. భవానీదీక్ష P	10-00
15. దేవీ భక్తిమాల F	10-00
16. శ్రీ అయ్యప్ప భజనావళి	120-00
17. అయ్యప్పపూజావిధి (జేసుదాసుసాంగ్స్ తో)	24-00

10. భజనలు - కీర్తనలు

1. అన్నమయ్య కీర్తనలు	20-00
2. శ్రీరామదాసు కీర్తనలు	20-00
3. సర్వదేవతా మంగళహారతులు	20-00
4. వసుంధర మంగళ హారతులు	25-00
5. సౌభాగ్య దేవతా మంగళహారతులు	36-00
6. సర్వదేవతా భజనలు	36-00
7. చిట్టి పొట్టి పాటలు	10-00
8. జాతీయ గీతాలు	10-00
9. దేశభక్తి గీతాలు	36-00
10. పండుగలు-పుణ్యక్షేత్రాలు భక్తిగీతాలు	36-00
11. గొబ్బిళ్ళపాటలు, లాలిపాటలు, కోలాటపాటలు	36-00
12. అన్నమయ్య సంకీర్తనలు	99-00
13. పెళ్ళిపాటలు-స్త్రీలపాటలు	36-00
14. భక్తానంద భజనకీర్తనలు(ఓల్డ్ సినిస్ట్రల్)	36-00
15. సర్వదేవతాభక్తిమణిమాల	36-00
16. బతుకమ్మ ఉయ్యాల పాటలు	36-00
17. అన్నమయ్య సంకీర్తనావిధి(1000కీర్తనలు)	270-00

11. హిట్స్ సాంగ్స్

1. ఘంటసాల భక్తిగీతాలు-భగవద్గీత	36-00
2. ఎస్.పి.బాలు భక్తిగీతాలు	36-00
3. ఘంటసాల సుమధురగీతాలు	99-00
4. పి. సుశీల సుమధురగీతాలు	99-00

5. ఎస్.పి. బాలు సుమధురగీతాలు	99-00
6. ఎస్.జానకి సుమధురగీతాలు	99-00
7. వేటూరి సుందరరామమూర్తిహిట్స్	99-00
8. సర్వదేవతా సినీభక్తిగీతాలు	99-00

12. స్త్రీలకు ఉపయుక్త పుస్తకములు

1. శ్రీకాంతామణి వంటలు (నెజ్)	63-00
2. శ్రీకాంతామణి వంటలు (నాన్ వెజ్)	63-00
3. శాకాహార వంటలు	30-00
4. మాంసాహారవంటలు	30-00
5. చిట్టిచిట్కాలు	30-00
6. అందానికి చిట్కాలు	30-00
7. పిల్లల పేర్లు (పెద్దది)	30-00
8. పిల్లల పేర్లు (చిన్నది)	10-00
9. లేటెస్ట్ ఎంబ్రాయిడరీ శాలీబోర్డర్స్	36-00
10. లేటెస్ట్ ఎంబ్రాయిడరీ డిజైన్స్	36-00
11. చిన్నారులకు చిరుతిళ్ళు	30-00
12. పసందైన ఫాస్ట్ ఫుడ్ వంటలు	30-00
13. పలావ్లు, ఫ్రైడ్ రైస్లు, వెరైటీరైస్లు	30-00
14. వేపుళ్ళు-ఇగుర్లు	30-00
15. బ్రేక్ ఫాస్ట్ వంటలు	30-00
16. పండుగలలో చేసుకొనే పిండివంటలు	30-00
17. మైక్రోవేవ్ వంటలు	99-00
18. సర్వదేవతాభక్తిమాల	36-00
19. పిల్లలపేర్లు (బాబు)	36-00
20. పిల్లలపేర్లు (పాప)	36-00
21. మోడ్రన్ మెహంది (గోరింటాకు డిజైన్స్)	36-00
22. మోడ్రన్ పిల్లలపేర్లు	99-00
23. నోరాలించే నాన్ వెజ్ వంటలు	99-00
24. మోడ్రన్ టైలరింగ్ (లేడీస్ & జంట్స్)	99-00

వివిధ రకాలు

ఎందరో మహానుభావులు	270-00
యోగాసనాలు	36-00
సూర్యనమస్కారములు	36-00
పొడుపు కథలు (చిన్నవి)	10-00

హిందీ-తెలుగు-స్వబోధిని	20-00
ఇంగ్లీషు-తెలుగు-స్వబోధిని	20-00
జనరల్ నాలెడ్జ్	20-00
నూరు ఎక్కాలు	10-00
1-100 టేబుల్ బుక్	10-00
1-100 టేబుల్ బుక్ (క్రాస్ సైజు)	4-50
శ్రీరామకోటి	27-00
శ్రీశివకోటి	27-00
మేజిక్	30-00
అంకెలతో గారడీ	30-00
హృదయస్పందన (కవితలు)	30-00
వాత్యయన కామసూత్రాలు	36-00
ఎ.పి.టూలిస్ట్ గైడు	36-00
ఇంద్రజాల రహస్యాలు	30-00
మహేంద్రజాల రహస్యాలు	30-00
శరీరభాష (బాడీ లాంగ్వేజ్)	99-00
క్రియా యోగం	36-00
ఆనందంగా జీవిద్దాం	99-00
హరిశ్చంద్ర నాటకం	50-00
వాత్యయన కామసూత్రాలు	99-00
పంచసాయకం	99-00
రతిరహస్యాలు	99-00
అనంగరంగం (కంభంపాటి స్వయంప్రకాష్)	99-00
శృంగారకేళి (కంభంపాటి స్వయంప్రకాష్)	99-00
గాయత్రీవిజ్ఞాన్	99-00
చింతామణి (నాటకం)	50-00
బాలనాగమ్మ	50-00
కాళహస్తి స్త్రీల వ్రతకథలు	36-00
కాళహస్తి రామాంజనేయ యుద్ధం(బదిరెడ్డి)	50-00
కాళహస్తి గోవింద నామాల భగవద్గీత	36-00
కాళహస్తి గృహవాస్తు చింతామణి	99-00
కాళహస్తి గృహవాస్తు మర్కాలు (భైండు)	63-00
రామరాయవాస్తుశాస్త్రం(ముద్దగడరామారావు)	90-00
ఎం.ఎస్.ఆర్.హనుమాన్ చాలీసా	10-00
ఎం.ఎస్.ఆర్.సుందరకాండ	80-00
బ్రహ్మాంగారిజీవితచరిత్ర (జవంగుల)	125-00
శ్రీ ఆదిశంకరాచార్య దివ్యచరితామృతం	40-00

కాశీరామేశ్వర మజలీ కథలు	63-00
శ్రీలలితాసహస్రనామము(భాస్కరభాష్యం)	600-00
ప్రకృతిసిద్ధాంతములు-వేదవిజ్ఞానము-ఫలితజాతక సూత్రములు	595-00
ముదుండి విశ్వనాథరాజుగారి గ్రంథములు	
విశ్వకర్మ ప్రకాశము	80-00
ప్రాచీనవాస్తుశాస్త్రాలు-ఆధునికవాస్తుపరిశీలన	250-00
నారద సంహిత	150-00
వాస్తురాజవల్లభము-మూలానువాదము	60-00
మయమతము - వచనము	80-00
బృహత్సంహిత - వచనము	160-00
వాస్తువిజ్ఞానజ్యోతి	.....
పురోహిత దర్శని (గోరసవీరభద్రాచార్య)	....
విశ్వకర్మవాస్తువిద్యారహస్యములు	....
వాస్తు విజ్ఞాన చంద్రిక	....
మహాదశా పారిజాతం	....
వాస్తు నారాయణీయం	120-00
యోగావళీఖండం	120-00
ముహూర్తసింధువు	150-00
సర్వార్థచంద్రిక (4భాగాలు)	1208-00
మీరే న్యూమరాలజిస్ట్ (డావూడ్)	370-00
నిర్ణయసింధు (2భాగాలు)	590-00
సాయి...	45-00
శ్రీ దుర్గానందలహరి	200-00
ఆరతిసాయిబాబా	11-00
ప్రతిష్ఠకల్పః(సాగీ నరసింహమూర్తి)	500-00
తాజుద్దీన్ బాబా సచ్చరిత్ర	100-00

సుమారు 100 సం॥రాలునాటి ప్రాచీన ప్రతులు తిరిగి ఈ క్రింది గ్రంథములు ప్రచురించబడినవి.

శ్రీరామ మంత్రానుష్ఠానము	300-00
శ్రీరామనవరాత్రోత్సవకల్పః	300-00
సీతారామ కథా సుధ అయోధ్యకాండ	200-00
సీతారామ కథా సుధ బాలకాండ	150-00
అరణ్యకాండ	100-00
శ్రాద్ధము ఎందుకు పెట్టాలి ? షోడశ సంస్కారములు	200-00
స్కార్త కాపర్ణి కారికలు	200-00
నవుంసక సంజీవనము, వైద్య శిరోమణి	200-00
విషవైద్య చింతామణి	200-00

హేమాద్రి సూరిణా ప్రాయశ్చిత్తాధ్యాయః	300-00
సర్వమూలికా గుణరత్నాకరం	300-00
ఆపస్థంబీయ ధర్మసూత్రాలు	300-00
సర్వశాంతి దర్పణం - అపర ప్రయోగ దర్పణం	200-00
గణకరంజని	200-00
సంతాన దీపిక	200-00
తిథినిర్ణయ కాణ్డః	250-00
ముహూర్త దర్పణం	200-00
జ్యోతిష శాస్త్ర రత్నము (శ్రీవతిజాతక పద్ధతి)	250-00
లఘుతాచకము	200-00
శ్రీ వైఖనస పైతృమేదిక ప్రయోగః	300-00
స్మృతి రత్నాకరము (ధర్మశాస్త్రం)	400-00
జాతకామృతతసారం	300-00
జాతక బోధిని	300-00
సంగీత విద్యాదర్పణం	300-00
సంగీత సర్వార్థసారసంగ్రహం	300-00
ముహూర్త మార్తాండం(టీకతాత్పర్యం)	450-00
జాతకరహస్యం	200-00
రాజమార్తాండం	200-00
ఆయుర్దాయదీపిక	200-00
వైద్యామృతం	200-00
అనుపానమంజరీ	200-00
నవగ్రహశాంతి విధానం-ఉదకశాంతి విధిః	200-00
చికిత్సరత్నము	200-00
స్వరచింతామణి	200-00
ద్వాదశలోహ భస్మవిధానం	200-00
దైవజ్ఞయశో విభూషణం	200-00
అనుపాన రత్నకరము	200-00
కాలామృతము	250-00
దైవజ్ఞకర్ణామృతము	300-00
రసేంద్ర చింతామణి	300-00
రసరత్న సముచ్చయం	300-00
వస్తుగుణరత్నాకరము	300-00
హోరానుభవదర్పణము	360-00
విశ్వకర్మ ప్రకాశిక వాస్తుశాస్త్రము	250-00
స్త్రీజన కల్పవల్లి	450-00
సంగీత సర్వార్థ సంగ్రహం	300-00
సంగీత సుధాసంగ్రహము	250-00
అర్క ప్రకాశము	200-00
సంగీత మార్తాండము	200-00
సంగీత ప్రథమబోధిని	200-00

వైద్యకల్పతరువు	200-00
రసప్రదీపిక	250-00
గణకానందము	250-00
శ్రీ లలితాసహస్రనామావళిః-వివరణాత్మక భావంతో	200-00
నవచండీ వేదోక్త శ్రీ దేవీ పూజాకల్పం	200-00
శ్రీ గాయత్రీ అనుష్ఠాన తత్వప్రకాశిక	360-00
సంగీతమార్తాండము	250-00
సారావళి	360-00
భేషజకల్పము	200-00
గురుశిష్య ఆయుర్వేద వైద్యచింతామణి	360-00
జాతకమణి	200-00
సర్వశకున ప్రకాశిక	200-00
యాజుష ప్రయోగ చంద్రిక	250-00
శిక్షావల్లీ-ఆనందవల్లీ-భృగువల్లీ	300-00
వసంతరాజ శకునము	250-00
తోట్టి వైద్యం	450-00
జ్యోతిష సిద్ధాంత సంగ్రహము (పంచాంగ గణితం)	300-00
సహస్ర యోగప్రకాశిక	300-00
శ్రీవిద్యారహస్యం	290-00
మహర్షుల చరిత్ర 1,3 300+300	
వేంకట సోమయాజీయం అను ధర్మశాస్త్రకాండము	250-00
శ్రీఆంజనేయం	216-00
రాశితుల్యవత్సర ఫలితం	200-00
నాడి జ్యోతిష విశ్లేషణ	400-00
రహస్యకుక్కుటశస్త్రం	300-00
స్త్రీ ధర్మరత్న బాండాగారము	200-00
శైవోత్సవరత్నాకరం	300-00
యాజుషప్రయోగ చింతామణి	300-00
సుస్వర ఋగ్వేద ప్రయోగదర్శిని	300-00
ఆయుర్వేద వైద్య సంగ్రహం	300-00
వశిష్ట సంహిత	360-00
హోమియోపతి గృహవైద్యం	200-00
వ్రతచూడామణి	300-00
వైశ్యధర్మప్రకాశిక	300-00
ఆలయ నిత్యార్చన పద్ధతి	200-00
స్మృతిముక్తాఫలం	300-00
ఆపస్తంబయల్లాజీయమ్	300-00
జ్యోతిషశాస్త్రసంగ్రహము	200-00
కర్మవిపాకాఖ్యయం	360-00
ముహూర్త రత్నావళి	250-00
సుదివిలోచనం	300-00
ఉత్తర కాలామృతం	200-00
సర్వవిషయ సర్వస్వసంగ్రహం	200-00

అరుదైన పాత పంచాంగములు, వ్రతకథలు,
 పురాణములు, ఆరాధన గ్రంథములు,
 సుప్రభాతములు, మహోత్సవములు, సహస్రనామములు,
 పూజావిధానములు, స్తోత్రాలు, ప్రామాణిక గ్రంథములు,
 కథలు, జ్యోతిష, వాస్తు, వైద్య, మంత్రశాస్త్రాది ఆధ్యాత్మిక
 గ్రంథములకు

మోహన్ పబ్లికేషన్స్

ఆధ్యాత్మిక గ్రంథనిలయం

కోటగుమ్మం, అజంతా హోటల్ ఎదుట,
 రాజమహేంద్రవరం.

www.mohanpublications.com

From : ☎ : 0883-246 25 65

MOHAN PUBLICATIONS

Fort Gate, Opp : Ajanta Hotel
 Rajahmundry-533 101 (a.p.)

ఉచిత Pdf బుక్స్ కై :- www.granthanidhi.blogspot.in

ఆధ్యాత్మిక, జ్యోతిష, వాస్తు, ఆయుర్వేద,
 మంత్రశాస్త్రాది అనేక విషయాలు
 తెలుసుకొండి... ఫేస్ బుక్
MOHAN PUBLICATIONS
 పేజ్ లైక్ చేయండి.

www.granthanidhi.com

మా ఇ-బుక్స్ కినిగె ద్వారా కానుకగాలు
 చేసుకొనే వచ్చును.

మా ఇ-బుక్స్ డైలీహంట్ ద్వారా
 అత్యధిక డిస్కంట్ ఆఫర్ లతో లభించును.